

Lấy anh rồi đợi anh yêu em

Contents

Lấy anh rồi đợi anh yêu em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7: Chương 7	12
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	35
17. Chương 17	38
18. Chương 18	42
19. Chương 19	48
20. Chương 20	51
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	62
24. Chương 24	66
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	77
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	89
31. Chương 31	96
32. Chương 32	99
33. Chương 33	105
34. Chương 34	108
35. Chương 35	111
36. Chương 36	117
37. Chương 37	120
38. Chương 38	123
39. Chương 39	126
40. Chương 40	132
41. Chương 41	137

42. Chương 42	143
43. Chương 43	149
44. Chương 44	152
45. Chương 45	155
46. Chương 46	157
47. Chương 47	163
48. Chương 48	166
49. Chương 49	170
50. Chương 50	173
51. Chương 51	176
52. Chương 52	179
53. Chương 53	182
54. Chương 54	186
55. Chương 55	192
56. Chương 56	198
57. Chương 57	202
58. Chương 58	207

Lấy anh rồi đợi anh yêu em

Giới thiệu

Dùng thủ đoạn để lấy anh liệu có phải là cách làm đúng. Giành tình yêu về mình thì có gì sai?... Nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-anh-roi-doi-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Tề Phàm sau lần hít thở sâu thứ mười ba, rốt cuộc cũng áp chế thành công tên say bí tỉ lên ghế xô pha.

Hôm nay kết thúc công việc cùng đồng nghiệp, Trang Nghiêm đưa cô về ngay, nhưng chỉ mới đưa đến cửa thang máy, cô lại nhận được điện thoại nhà phải về trước.

Mà cái tên chết tiệt này, không biết từ lúc nào đã chờ trước cửa nhà cô, còn kéo cái bộ mặt dầy theo vào.

Đảng nhẽ phải cho anh ngủ một đêm trên ghế xô pha, nhưng cô nằm trên giường lại không tài nào ngủ được, cứ nghĩ anh đang đứng một mình trong phòng, cô cảm thấy rất khó thở.

Ôm chặt hai tay, hô hấp dồn dập, trợn mắt nhìn, nhưng như vậy cũng không phải biện pháp.

“Lạc Kỳ, đứng lên!” Cô lôi anh tới phòng tắm, cởi cái thứ nhìn sớm đã không rõ là âu phục ra, áo sơ mi còn chưa cởi, tim đập thình thịch, cô mở nước lạnh dội vào anh.

“A!” Lạc Kỳ thét chói tai, kéo thân mình tàn tạ trốn vào góc tường.

“Đã tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì cút!” Trong giọng nói của Tề Phàm không chút che giấu sự phẫn nộ.

Tuy rằng là có say, nhưng Lạc Kỳ vẫn nghe ra giọng của cô. Là Tề Phàm, chẳng lẽ cô đã trở lại? Anh vui mừng, ngẩng đầu, nhìn xem có phải mặt Tề Phàm không, nhưng thứ anh nhìn thấy là cảnh xuân để lộ của Tề Phàm, anh cười cười tà ác.

“Màu phấn hồng .....”

“Cái gì?” Tề Phàm khó hiểu, nhìn theo của ánh mắt anh, mắt tròn trăng, tên này vô sỉ siêu cấp! Tức giận cô lại cầm gáo nước lạnh hắt mạnh vào anh.

“Em điên rồi!” Khởi động thân thể, anh đè lại tay cô, vây cô giữa anh với bức tường.

Hai người cứ như vậy giằng co, ánh mắt Lạc Kỳ, dần dần đen lại, sâu không thấy đáy.

“Phàm Phàm.....” Anh gọi tên cô.

Tề Phàm cứng ngắt không thể nhúc nhích, hai người kề sát nhau, rõ ràng cảm giác được hô hấp của nhau.

Bức tường lạnh như băng, anh lại nóng rực, trong người cô giương như có hai luồng khí đi ngược chiều, nhưng lại dung hợp thành một, từ trong lòng phóng ra.

“Buông!” Mãi mới nhớ giấy dựa, cũng không chú ý anh đang ma sát, Tề Phàm mặt đỏ tới mức ửng hồng, Lạc Kỳ thở dốc một hơi, dựa vào càng nhanh, một bàn tay nắm chặt thắt lưng của cô, môi đuối riết lấy cô, tay kia thì dọc theo đùi của cô, vuốt ve.

“Lạc Kỳ!” Tề Phàm kêu sợ hãi.

“Ngoan, đừng kháng cự, em sẽ thích.”

Anh dán lấy tai cô dụ dỗ, nhưng tay cũng không ngừng tiến công, sượt theo đùi hướng một chút về phía trước, gấn bó lựu luyến ở bên xương quai xanh của cô.

Người anh ướt đầm làm ẩm váy ngủ của cô, xúc cảm lạnh lẽo làm cô rùng mình từng đợt.

“Phàm Phàm, cởi áo sơ mi của anh đi.” Cảm giác được sự ướt át của cô, anh ra mệnh lệnh cho cô.

Tiếng anh nói như ma làm phép, chỉ dẫn Tề Phàm.

Tề Phàm muốn cởi bỏ nút thắt của anh, nhưng ngón tay run run mãi không làm được, gấp đến độ phát ra tiếng rên rỉ.

“Bảo bối, đừng nóng vội, từ từ sẽ có.” Lạc Kỳ bỗng nhiên bật cười, cô nhóc này, luôn gấp gấp vậy.

Tính nhẫn nại mất hết, Tề Phàm dùng lực nút áo sơ mi văng ra bốn phía, lộ ra bộ ngực tinh trắng của Lạc Kỳ. Từ từ nhắm hai mắt, tìm được đai lưng Lạc Kỳ, dưới sự chỉ dẫn của Lạc Kỳ cô cởi bỏ quần áo, neho mắt lại, trước mắt Lạc Kỳ, cô cắn môi, cười đến kiêu diễm.

Lạc Kỳ một tay chống tường, một tay nâng cô, ác ý tra tấn cô.

“Lạc Kỳ.....” Tề Phàm hai tay chống lên bờ vai của anh, bị anh tra tấn sắp điên mất rồi, đành phải cắn một miếng trên vai anh.

“Nói muốn anh.” Lạc Kỳ thở gấp ở bên tai cô dụ dỗ.

“Em muốn anh.....” Giọng nói run run, phá thành tiếng nức nở.

Lạc Kỳ kiềm chế không được, hôn cô sâu, thắt lưng dùng sức, thứ tiếng mềm mại quen thuộc bên tai anh, làm anh than nhẹ một tiếng.

“Lạc Kỳ, không được.....” Tề Phàm bắt lực rơi lệ, run run làm cho anh dừng lại.

“Em có thể mà.” Nâng thân thể đang trượt xuống của cô, Lạc Kỳ không có ý dừng động tác, môi dán tại bên tai dụ dỗ cô.

Thân thể Tề Phàm trượt xuống, lại bị anh kéo lên, cô sợ hãi chỉ nắm chặt bờ vai của anh, khóc nức nở, cầu anh.

Rốt cục, Lạc Kỳ dừng lại, giọng gọi cảm khàn khàn kêu tên của cô.

Tề Phàm mạnh mẽ thanh tỉnh, sợ tới mức kêu to.

“Lạc Kỳ, không được! Đừng tiến vào, không tôi sẽ giết anh!”

Một tiếng rống lên, anh nhanh chóng rút khỏi, Tề Phàm cau mày, đầu ngón tay cắm sâu vào da thịt anh.....

Ôm cô ngồi dưới đất, ngón tay quần quanh ngực cô, đầu các lên vai cô, bình ổn hơi thở.

“Thật là khó chịu, buông, để tôi còn tắm.” Không có thói quen ẩm ướt như vậy, lại xấu hổ màn thân mật lúc này, Tề Phàm kháng nghị muốn đứng dậy, không cẩn thận, đụng tới cái kia của anh, làm anh bật ra một tiếng rên rĩ.

“Thực không đáng yêu chút nào.” Lạc Kỳ oán giận, nhưng vẫn giúp cô bật nước, thử độ nóng.

Bước chân vào bồn tắm lớn, Tề Phàm chọn góc cách anh xa nhất, tắm rửa, không ngừng lườm anh, anh lại chỉ bất đắc dĩ bật cười.

Lúc này anh đã hoàn toàn thanh tỉnh, lại là nhà Tề Phàm, tháng này đã là lần thứ mấy, bốn lần? Hay là năm lần?

2. Chương 2

Lần trước tình cờ bắt gặp cô cùng Trang Nghiêm đi làm, không cẩn thận còn thấy Trang Nghiêm hôn cô, anh khó chịu như người sắp điên đến nơi. Đêm đó, mượn việc say rượu anh đến cửa nhà chờ cô, không nghĩ tới lại có thể chiếm tiện nghi được trong này. Sau đó giường như thành thói quen, mỗi lần say rượu, chân anh tựa như có đầu óc tự động bước tới nơi này.

Tề Phàm tắm rửa xong, thu dọn đồng bữa bãi, cởi áo ngủ đã bị anh làm ẩm ướt, giờ đã giống một đồng giẻ rách nằm trong đồng quần áo cần giặt. Thở dài, thân hình trần trụi, quyến rũ mê người bước đi, không để ý tới khuôn mặt đang sau đang dần ra.

Lạc kỳ vẫn nằm ở trong bồn tắm lớn, hút thuốc, cho tận đến khi thân lạnh nổi gà da, dục vọng kêu gào bình ổn, mới lắc lư đứng dậy.

Lên tầng đi vào phòng, phát hiện cửa đã khóa trái, cô bé này sao vẫn thế nhỉ, rõ ràng vừa rồi còn nhiệt tình như hỏa, giờ đã lại lạnh lùng.

Giờ là tình huống gì đây, chằm ngòi xong chạy sao?

“Phàm phàm, mở cửa.” Anh rất muốn ôm cô ngủ, nếu đã muốn làm tình với anh, vì sao không thể cùng nhau ngủ, trong óc cô bé này chứa cái gì vậy?

“Lạc Kỳ, chúng ta ly hôn đi.” Âm thanh trong phòng rầu rĩ, là khóc sao?

“Có lẽ vừa rồi lúc em gắt gao ôm lấy anh thì em không nói như vậy, em nói em muốn anh mà.” Ý xấu nhắc nhở, càng ngày tiếng bước chân càng gần, nở nụ cười vì mục đích sắp được thực hiện.

“Kẹt!” Khe cửa hở ra một chút, Tề Phàm đưa cho anh tờ giấy.

“Cái gì thế?” Lạc Kỳ khó hiểu.

“Chi phiếu, thật là ngại với anh quá, ngủ với anh vậy, nếu anh thấy chưa đủ, anh lấy cái sổ, tôi viết lại cho anh.” Tề Phàm giọng khàn khàn, ánh mắt còn phũ phàng, nhưng trong lời nói lại vô tình.

“Tề Phàm!” Lạc Kỳ thật sự tức giận, đây là lần thứ năm! Tề Phàm ngủ với anh năm lần, cho anh năm tờ chi phiếu, cô thật sự khinh thường anh vậy! Tháng này anh cho Tề Phàm tiền tiêu, đã bị cô trả lại hết rồi.

Con người này dù thế nào đi nữa cũng không được! Đẩy cửa vào nhà, Tề Phàm lại đóng cửa Lạc Kỳ dưới tình thế cấp bách liền đem chân với vào, Tề Phàm theo quán tính không kịp trở tay, chân Lạc Kỳ cứ như vậy bị kẹt giữa cửa.

“A!!!” Lạc kỳ kêu đau, lấy hai tay ôm lấy chân.

Tề Phàm chịu cơn đau lòng, lạnh lùng hạ lệnh trục khách.

“Anh đi đi, đừng ở lại đây mà dây dưa không rõ.”

“Phàm Phàm, đau quá.” Buông chân, đầu anh dựa vào cạnh cửa người đứng thẳng, lộ dáng vẻ rõ đáng thương với cô.

“Lạc Kỳ, em còn đau hơn anh ý.” Ôm ngực, lệ như sợi dây chuyền trên châu bị đứt, từng giọt từng giọt lăn xuống.

“Phàm Phàm.....”

“Anh đi đi!” Tề Phàm hét to, đóng sầm cửa lại.

Lạc Kỳ cảm thấy hôm nay đã đủ rồi, không muốn bức cô, nên rời đi trước đã.

Nghe được tiếng đóng cửa vang lên, Tề Phàm mới ngồi bệt xuống, gào khóc.

Ngày xưa,

Ông của Tề Phàm từng là vệ sĩ của nhà Lạc Kỳ rất được Lạc lão gia coi trọng. Cha Lạc Kỳ là người đầu tiên dám trái quân lệnh không nhập ngũ, hồi thanh niên cũng bởi vậy mà chưa từng thấy ông ra khỏi nhà.

Sau đó, bởi vì chị em Lạc Kỳ sinh ra, mẹ Lạc cùng bà nội hòa thuận, chiến tranh giữa hai cha con ông mới có chút dịu đi. Lạc Kỳ cùng Lạc Vân là song sinh, chị gái anh từ nhỏ cơ thể yếu đuối nhiều bệnh, nhưng luôn cố tình đối nghịch với Lạc Kỳ.

Ông Lạc bận rộn, việc ở nhà, căn bản còn không rảnh, bà Lạc một mình phải chăm sóc những hai đứa, không rảnh chút nào. Sau đó, bà nội Lạc Kỳ đề nghị, hay là đem Lạc Kỳ tạm thời sang bên đó để bà cô chăm sóc, bà Lạc đương nhiên giờ hai tay hai chân tán thành.

Tề Phàm nhỏ hơn Lạc Kỳ năm tuổi, khi cô sinh ra, Lạc Kỳ còn đi lẻo đẻo theo bà nội vào bệnh viện xem cô.

“Bà nội, em bé này xấu quá.” Lạc Kỳ chỉ liếc mắt một cái, tâm sinh đã ghét bỏ.

“Thằng ngốc này, không được nói lung tung, em bé nào vừa sinh ra chả như vậy. Đến năm mười tám tuổi sẽ thay đổi, càng nhìn càng đẹp, trưởng thành, sẽ rất xinh đẹp.”

“Sẽ xinh đẹp thật sao? Nếu xinh đẹp, con sẽ lấy em ý làm vợ.”

Kiểu nói của ông cụ non làm phòng bệnh cười vang.

“Tiểu Kỳ nói chuyện rất đúng, Tề Phàm nhà chúng ta sẽ chờ con đến lấy đấy.” Bà Tề kéo tay Lạc Kỳ nói.

“Nhưng, em ý phải thật sự trở nên xinh đẹp cơ!” Lạc Kỳ vẫn không cầm miệng.

“Xem ra tiểu tử này, chỉ thích con gái xinh thôi.” Y tá trong phòng bệnh trêu ghẹo nói.

“Em đúng chỉ thích những thứ xinh đẹp.” Lạc Kỳ dùng sức gật đầu.

3. Chương 3

“Anh Tiểu Kỳ, anh đợi em với, em theo không kịp !”

“Nhóc bánh trôi, em chạy chậm như vậy, còn đòi làm vệ sĩ của anh, thật sự, giờ mà có chiến tranh, chắc chắn sẽ bị em liên lụy cho đến chết!” Lạc Kỳ không khách khí nói.

“Anh Tiểu Kỳ, anh ghét em à?” Tề Phàm rưng rưng lệ, cắn môi, cắn thận hỏi.

Cô bé bốn tuổi này chỉ dùng một chữ là có thể hình dung — tròn!

Đúng vậy, cô rất tròn, mặt tròn, mắt tròn, ngay cả thân thể cũng tròn nót!

Cho nên Lạc Kỳ đặt cho cô cái danh hiệu, nhóc bánh trôi.

Lạc Kỳ thấy cô đã lấm mây lấm rồi, lập tức sẽ mưa, giờ mà làm cô khóc, bà nội sẽ lại nói anh bắt nạt cháu dâu của bà, sẽ lấy thước đánh anh mất.

Cái gì chứ, trước kia anh ngốc đến thế sao, tự dưng ngốc nghếch đi nói sẽ lấy cô ngốc này làm vợ, chẳng lẽ thật sự phải ăn bánh trôi à!

Nhưng nghĩ chỉ là nghĩ, tức thì tức, Lạc Kỳ vẫn rất thút thốt, không thể làm cô khóc, thì hò hét cô là được rồi.

“Được rồi, được rồi, anh không có ghét em mà, đừng khóc đừng khóc mà.” Giọng nói cứng rắn dỗ dành cô, bàn tay không nhẹ không nặng vuốt ve trên khuôn mặt đầy nước mắt của cô, Tề Phàm có chút đau, nhưng biết anh Tiểu Kỳ không có ghét mình, cô vẫn rất ư vui vẻ, nhếch môi, nở nụ cười.

=====

“Anh Tiểu Kỳ, nữ sinh kia là ai vậy?” Tề Phàm phụng phịu hỏi Lạc Kỳ.

“Người nào?” Lạc Kỳ đáp không chút để ý, nằm ở trên giường giở trang tạp chí thể thao. Bây giờ Tề Phàm thật sự rất phiền phức, tiết trời hè vốn đã nắng nóng, cô lại cứ ở phòng anh không chịu đi, hại anh muốn cởi sạch quần áo ngủ cũng không được.

Nghĩ hè sao cô lại không đi tìm Trác Thất cùng La Khởi Linh đi chơi chứ! Ba người đó không phải như hình với bóng sao.

Cái gì cơ? Trác Thất bị Lục Kiều mang đi, La Khởi Linh đi tìm Chung Sấm, chẳng trách Tề Phàm lại tìm đến mình à! (Cam: Có chuyện về Lục Kiều và Trác Thất đó, cũng ngược phết)

“Chính là cái chị anh dặt tay trong rừng ý!” Tề Phàm cẩn thận hỏi.

“À, bạn gái.”

“Bạn gái?”

“Đúng vậy.”

“Bạn gái là gì ạ?”

“Em chưa hiểu đâu, về sau anh sẽ nói cho em.”

Tề Phàm mười tuổi còn không biết khái niệm về người yêu, nhưng đã hiểu được Lạc Kỳ có để ý tới nữ sinh kia.

“A,Kì, dùng sức, dùng sức .....”

“Đã đủ chưa? Hả? Đã đủ chưa?”

“Chưa đủ, chưa đủ, còn muốn, còn muốn a a!”

Tề Phàm che lỗ tai, lại là tiếng truyền từ phòng ra.

Tan học, cô tìm Lạc Kỳ, rồi lại thấy Lạc Kỳ nắm tay một nữ sinh đi về phía nhà trọ của anh.

Lên trung học, Lạc Kỳ bắt đầu thuê nhà ở bên ngoài, Tề Phàm thường thấy mỗi lần nữ sinh dẫn về lại là một người khác.

Lúc này, cô lặng lẽ ở lại, lấy trộm chìa khóa vào nhà, còn nghe thấy tiếng như vậy.

Lòng hiếu kỳ nổi lên, cô cẩn thận xoay núm mở cửa phòng, nhìn vào trong, hai thân thể trần truồng, ở trên giường dây dưa, Lạc Kỳ, đang vùi đầu trong bộ ngực của cô nữ sinh kia.

Nghe thấy có tiếng động, Lạc Kỳ vội vàng xoay người lại, nữ sinh kia cũng sợ tới mức thét chói tai trốn vào chăn.

“Tề Phàm? Em vào bằng cách nào thế?”

“Lần trước anh bảo em đến giúp anh lấy quyển sách giáo khoa, em có cái chìa khóa dự bị.”

Lạc Kì hít sâu, áp chế cơn tức giận.

“Để cái chìa khóa xuống, em, ra ngoài ngay.”

“Anh Tiểu Kì!” Tề Phàm còn có lời muốn nói.

“Đi ra ngoài!”

“Anh Tiểu Kì, anh sờ sờ xem, em cũng có ngực mà, em cho anh ăn, về sau không cần ngực của mấy chị đó được không?” Tề Phàm mười ba tuổi túm lấy Lạc Kì tự đặt lên ngực mình.

“Phàm Phàm, ngực của em để mấy cậu bé tầm em thích thì cho ăn.” Rút tay ra, xấu hổ nhe răng cười, còn xoa xoa đầu Tề Phàm.

“Em thích anh cơ.” Tề Phàm lại cầm lấy tay anh để lại.

“Nhưng mà anh không thích em.” Lại rút tay về, khắc chế nắm chặt tay, thầm mắng mình là cầm thú, Phàm Phàm vẫn còn là đứa nhỏ, sao anh có thể nổi xúc động được.

“Vì sao không thích?” Giọng Tề Phàm mang theo tiếng nức nở.

“Phàm Phàm, trên thế giới này, chỉ có chuyện này là không có đạo lý, cũng không có nguyên nhân, thích là thích, không thích là không thích, không có lý do gì cả. Chờ Phàm Phàm trưởng thành, sẽ hiểu được.”

Rồi rất nhiều năm sau, Tề Phàm vẫn muốn hỏi Lạc Kì những lời này, những vẫn rất đau lòng. Lạc Kì, giờ em đã trưởng thành, vì sao, vẫn không hiểu rõ đạo lý trong đó?

=====

Tan học hôm đó, Lạc Kì hưng phấn nói cho cô, anh muốn đi du học, anh rốt cục không phải mỗi ngày bị mẹ la mắng, bị ba ba phiền rồi.

Anh rất vui vẻ, Tề Phàm lại rất khổ sở, nơi đó thật xa, dường như cô sẽ không còn được gặp lại anh Tiểu Kì của cô nữa.

Tề Phàm khóc, khóc.

“Nhóc bánh trôi, đừng khóc, anh Tiểu Kì sẽ cho viết thư cho em.”

“Thật không?”

“Thật, thật ”

“Thế anh Tiểu Kì, phải viết đấy, nhất định phải viết đấy!”

“Nhất định viết.”

Nhưng mà, Lạc Kì không có tuân thủ hứa hẹn, năm năm, ngay cả cái bưu thiếp cũng không có kí qua!

Tề Phàm chưa từng ngừng viết thư cho anh, nhưng anh một phong cũng không có hồi lại.

Tề Phàm gọi điện thoại cho anh, anh chỉ nói hai ba câu có lẽ hơn nữa, mỗi một lần, bên trong đều có giọng của con gái.

Tề Phàm cũng từng trong đêm giao thừa nghe bác mắng anh trong điện thoại.

“Lẽ năm mới, cũng không trở về gặp mặt, ngoại quốc có gì tốt! Ngoại quốc mặt trăng tròn hơn ở Trung Quốc à? Cái gì! Mày cái thằng thỏ đẻ, thằng nhãi con, mày mà dám lấy con gái ngoại quốc, mang nó về, tao sẽ từ mày! Thằng nhóc hư đốn!”

Tuy nói chưa ngoa, nhưng vẫn nhận ra bác Lạc vẫn rất vui. Lạc Kì rất giỏi, mới bốn năm đã lấy ba cái bằng, còn cùng bạn học mở công ty nhỏ, rất năng động. Dường như, anh thật sự tính ở lại bên đó.

Tề Phàm cảm thấy, Lạc Kì càng ngày càng cách cô càng xa

4. Chương 4

Gặp lại

Thầy giáo vừa mới nói tan học, Tề Phàm đã là người đầu tiên xông ra ngoài.

“Phàm Phàm, cậu chưa ăn cơm mà!” Bạn tốt gọi cô, cô không dừng bước, quay đầu xua tay với bạn.

“Mình có việc, muốn ra ngoài một chuyến.

Tề Phàm tới trước cửa hàng bán hoa mua hoa, rồi bắt xe đi bệnh viện.

Bác Lạc ba ngày trước đột nhiên phát bệnh tim vào đêm, phải đến bệnh viện, may là cấp cứu kịp, giờ đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn phải ở bệnh viện quan sát vài ngày. Hai ngày nay, ngày nào cô cũng đi bệnh viện xem có thể giúp đỡ được cái gì không.

Ra thang máy, đi đến phòng bệnh quen thuộc của bác Lạc, lại bị người từ trong ra làm cho hoảng sợ.

Hoa trong tay rơi xuống đất, cô không dám tin nhìn người trước mắt, là anh, Lạc Kỳ của cô, đã trở lại!

Đôi mày kia, mắt kia, hình dáng kia, rõ ràng đúng là anh rồi!

Lạc Kỳ đến gần cô, kéo ống quần, ngồi xổm xuống, giúp cô nhặt hoa lên, rồi nhét vào trong tay cô.

“Sao thế, anh là cầm thú sống chuồng sao? Nhìn thấy anh, đã bị dọa thành như vậy. Không thể không nói, nhóc bánh trôi, cách chào đón của em thật đúng là đặc biệt.” Anh buồn cười nhìn cô, đôi mắt hoa đào khẽ chớp.

“Hừ thật, trở về cũng không nói một tiếng, bị con gái ngoại quốc đầu độc rồi à!” Một tiếng “Nhóc bánh trôi” gọi lên kí ức, vui, buồn, năm năm tưởng niệm một khắc lúc này mãnh liệt trào ra, thân hình nhỏ bé của Tề Phàm cũng sắp chịu không nổi dưới tình cảm mãnh liệt như vậy. Dùng tay đánh vào anh, một chút, một chút, Tề Phàm suýt trào lệ.

“Được rồi được rồi, ai không biết còn tưởng anh bắt nạt em đấy, đã lớn rồi, còn hay khóc nhè.” Anh ôm cô vào lòng, nhìn lên nhìn xuống, ngó trái ngó phải, cẩn thận đánh giá cô.

Thật sự không giống xưa, năm năm trước chỉ là một tiểu nha đầu, hiện tại, đã thay xương đổi thịt. Da thịt như ngọc, mắt long lanh nước, môi đỏ tươi, thậm chí, còn có chút hấp dẫn con trai.

Lạc Kỳ nheo mắt, nghĩ đến có lẽ cô đã có bạn trai, trong lòng có cảm giác không thể nói rõ.

“Không để ý tới anh nữa, em vào xem bác Lạc.” Ánh mắt anh làm cho cô có chút tâm hoảng, xoa xoa mắt, bước vào phòng, không biết bộ dáng ngạc nhiên của cô làm xiêu lòng người biết bao.

“Nghe có người đến, hóa ra là Phàm Phàm. Mau vào, mau vào đi. Kỳ thật cháu đó mà, không cần ngày nào cũng tới đâu, người ở đây có mà, cháu vừa phải đi học vừa phải coi bác Lạc, rất vất vả.” Bà Lạc thấy Phàm Phàm đến, nhiệt tình tiếp đón, Lạc Kỳ cũng đi theo vào phòng bệnh.

“Nhưng, cháu không tới cũng không an tâm. Hơn nữa cũng không xa, vất vả gì đâu ạ.” Khoác tay bà Lạc, khuôn mặt nhỏ bé cọ cọ vào người bà, như con mèo con đáng yêu, Lạc Kỳ không khỏi vì vẻ lơ đãng của cô mà nheo mắt.

“Đứa nhỏ này, thật sự là tri kỷ.” Bà nói xong, nhìn về phía Lạc Kỳ, Lạc Kỳ hoàn hồn, làm bộ không nghe không xem đứng bên cửa sổ ngắm phong cảnh.

“Bác Lạc hôm nay có tốt hơn không ạ.” Buông bà Lạc, cô đi về phía giường bệnh.

“Tốt hơn nhiều, vừa rồi còn ăn chút cháo.” Bà Lạc trả lời, chưa thể nói, bác Lạc cũng chỉ cười gật đầu.

“Thế ạ, cháu biết bác Lạc tuyệt nhất mà.” Cho hoa vào bình, Phàm Phàm chống đầu gối quỳ xuống nhìn bác Lạc, ông còn cười lớn hơn.

“Xú tiểu tử, nhìn xem Phàm Phàm người ta đi, con đến một lúc rồi mà còn đứng một xó! Còn không đi lấy nước uống cho Phàm Phàm.” Thấy Lạc Kỳ thật sự tính làm pho tượng, rốt cuộc Bà Lạc đành phải dùng món thiên lôi chỉ đâu đánh đấy, sai gì làm nấy.

“Dì à, không cần, con không khát, buổi chiều con còn có buổi học, con đi luôn mà.” Tề Phàm nâng cánh tay bà Lạc, ngượng ngùng nhìn Lạc Kỳ.

“Vậy con ăn cơm chưa, để Lạc Kỳ mang con đi ăn cơm.”

“Không cần đâu, con ăn qua rồi.”

Lạc Kỳ nhú mày, mẹ mình rõ là có ý, rõ ràng trong nhà đầy đồ ăn, bà lại cứng rắn muốn anh mang Tề Phàm đi ăn, sợ là lại muốn tạo cơ hội cho bọn anh.

Gần một hai năm này, mẹ thường nhắc tới Tề Phàm trong điện thoại, cô đã trở thành một phần tử trong nhà anh, thậm chí mọi việc lớn nhỏ trong nhà cô đều biết.

Anh biết, nhất định là Tề Phàm đánh thuốc mê hai vị nhà anh. Anh không thích cuộc sống bị an bài, cho nên đối với nhiệt tâm của mẹ, anh vẫn có thái độ ôn hòa, giờ bà rõ ràng muốn để hai người một chỗ, anh tất nhiên không nguyện ý.

Mà Tề Phàm cự tuyệt lại làm cho anh có chút không thoải mái, thật là khách khí, hay là lạt mềm buộc chặt đây.

“Thế, Lạc Kỳ, thằng gốc con phụ trách đưa Phàm Phàm về trường nhé.”

“Dì à, thật sự không cần, con tự đi xe cũng được mà.”

“Con đừng cự tuyệt, cự tuyệt đi cảm thấy sinh ra cái thằng này chả dùng vào việc gì, muốn bay tới Mỹ với nó cũng không được.” Thấy cô vẫn cự tuyệt, anh thật muốn nhìn một chút, trong hồ lô của cô rốt cuộc cô muốn làm cái gì.

“Nhưng mà nhưng mà cái gì, cái gì cũng không làm được, nó còn có chỗ nào hữu dụng chứ, nghe lời, để nó đưa con về.” Bà Lạc phụ họa theo đuôi.

“Được rồi ạ. Vậy phiền toái anh, anh Tiểu Kỳ.” Nói xong mặt cô đỏ ửng.

Lạc Kỳ oán thăm, có đúng là cùng một người vừa dùng tay đánh anh không đấy? Sao có thể trong một lát, công phu gương nanh múa vuốt dã man đã trở thành cô con dâu nhỏ xấu hổ được cơ chứ?

Bà Lạc ở một bên lưu tâm nhìn hai người, hiểu ý anh nghĩ mà cười.

5. Chương 5

“Dừng ở chỗ này là được rồi.” Tề Phàm chỉ vào cái biển báo dừng ở ven đường.

“Còn chưa đến cửa mà.” Lạc Kỳ nghi hoặc.

“Chỗ này là đến nơi rồi, em đi bộ vào được, rất gần. Đi xe vào trong, lúc ra rất khó.” Tề Phàm giải thích.

“Được rồi, anh sẽ dừng ở đây.”

“Dạ, cảm ơn anh, Tiểu Kỳ.”

“Hôm nay em cảm ơn anh đến vài lần đấy, anh còn tưởng là thói quen của cô nàng nhanh nhẹn dừng mãi nhà em khi vừa gặp mặt.” Lạc Kỳ nhin không được cười.

Tề Phàm ngẩng đầu, cảm tức nhìn anh.

“Người ta vất vả lắm mới giả trang là thực nữ được một lúc, không vạch mặt em ra, anh sẽ chết à!” Khó chịu Tề Phàm lại dùng nắm đấm tiếp đón anh ta.

“Được rồi, mau vào đi, không sợ đi học muộn à?” Lần này Lạc Kỳ thật sự vui vẻ, thế này mới giống cô, vừa rồi nhìn vẻ cô con dâu bé nhỏ, không thích hợp với cô tí nào.

“Đưa điện thoại của anh cho em.” Tề Phàm xuống xe, vòng tới bên Lạc Kỳ, vươn tay ra với anh.

“Làm gì?”

“Cho em.”

Nghi hoặc anh vẫn điện thoại giao cho cô.

“Nè, đây là điện thoại của em, phải gọi cho em đấy.” Cô tự bấm số rất nhanh rồi đưa cho anh, xong lại nhếch môi nở nụ cười.

“Được rồi, mau vào đi, anh còn phải quay lại bệnh viện.”

“Vâng, Gặp lại.”

“Bye.”

“Về nước, quên tiếng Anh đi, đồng thời quên ngay mấy em tóc vàng ngực bự đấy!” Quay đầu lại về phía kính cửa xe, cách mặt Lạc Kỳ chưa đến 5cm, cô ra vẻ uy hiếp, nói xong cũng không quay đầu lại rồi đi, tay còn nghịch ngợm vung vung về phía anh.

Lạc Kỳ cười cười lắc đầu, đổi đầu xe, về bệnh viện.

Muốn tiếp cận

Trải qua sự chăm sóc tận tình, bố Lạc Kỳ nửa tháng sau xuất viện, bà Lạc mời Tề Phàm đến nhà ăn cơm, nói là muốn cảm ơn cô, mấy ngày nay bị không ít mệt.

Bố mẹ Tề Phàm đã di dân tới Australia nửa năm nay, chỉ có Tề Phàm còn ở lại bên này.

Vốn Tề ba Tề mẹ kiên trì muốn dẫn Tề Phàm cùng đi, nhưng vẫn không lay chuyển được Tề Phàm tính tình bướng bỉnh, may là có bà Lạc thường thường để ý đến cô, vợ chồng Tề gia mới yên tâm rời đi.

“Con đến rồi à”, bà Lạc vui vẻ, tự mình đến phòng bếp cùng thu xếp cơm chiều, Tề Phàm ở bên cạnh thỉnh thoảng thêm chút ý kiến.

Lạc Kỳ từ bên ngoài trở về nhìn thấy, chính là cảnh như thế này.

Mẫu thân đang trộn rau, Tề Phàm cúi đầu, chăm chú nhìn. Trộn không mất mấy thời gian, bà Lạc xắn tay dứt một miếng vào miệng Tề Phàm, Tề Phàm đầy lấy miệng, lại cười vui vẻ, vừa ăn vừa cung kính gặt đầu, ngón tay cái giơ thật cao, bà Lạc cũng bị bộ dáng của cô cười đến không khép được miệng.

Cô luôn có năng lực như vậy, làm cho người bên cạnh vui vẻ.

Nhìn cô ra sức ăn như vậy, bỗng nhiên anh rất muốn ném thử đồ ăn trong miệng cô, nó là hương vị gì mà có thật sự ngon như vậy không.

Nhú mào, không hiểu nổi mình vì sao lại có ý nghĩ như vậy, ho nhẹ một tiếng để che dấu sự thất thố.

“Con đã về.”

Một đấng cõi khuy áo vét, một đấng anh đi về phía mẹ cùng Tề Phàm.

“Ai a, sao lại vào bếp thế này, nhanh đi thay quần áo, tiện thể gọi ba con xuống tầng, chuẩn bị ăn cơm.”

Tư tưởng của bà Lạc, quân tử phải xa nhà bếp, nhìn con mình lại muốn đi vào phòng bếp, liền vội vàng phụ giúp anh, để anh đi ra ngoài.

“Anh Tiểu Kỳ.” Tề Phàm đỏ mặt nhỏ giọng gọi người.

“Ừ.” Giọng của cô mềm mại ngọt ngào, như một cây lông chim cù vào tâm Lạc Kỳ, sợ mình lại ngốc đi mà càng thất thố, anh tùy ý đáp ứng một tiếng, rồi xoay người lên lầu.

“Cả một buổi tối có nói có cười, sao nó vừa mới đến một lúc, đã biến thành bộ dạng của cô dâu nhỏ rồi hả?”

Bà Lạc quan sát hành động của hai người, nhin không được muốn lấy tay đánh cô.

“Di à, di giễu cợt con.” Tề Phàm mặt càng đỏ hơn.

“Cái tên tiểu tử hư đồn kia, phải có người trị, con như vậy, ta sợ con bị nó bắt nạt đấy.”

“Thế, anh Tiểu Kỳ mà bắt nạt con, dì có đứng về phía con không” Đầu đặt trên vai bà Lạc, cô cắn đầu lưỡi làm nũng.

“Con yên tâm, dì còn có ông Lạc cơ mà, tất cả đều đứng về phía con.”

Lạc mầu vồ vồ ngực bảo đảm.

“Cám ơn dì, dì tốt nhất .”

“Dì ý mà, chỉ hy vọng, con có thể sớm ngày gọi dì một tiếng mẹ thôi.”

“Dì! Dì nói thế, dì cùng Lạc bá bá giống nhau, sẽ giấu cọt người con ý.” Cô đỏ mặt bưng đồ ăn mang lên bàn, khoe miệng lại nhin không được cong lên.

6. Chương 6

Ăn cơm rất nhanh, người cùng nhà ngồi vây quanh một chỗ, sự hiện diện của Tề Phàm chẳng những không bất hòa, ngược lại còn làm cho không khí càng thêm ấm áp.

Trong bữa cơm, Lạc Kỳ luôn pha trò, làm mọi người cười vang.

Sau khi Lạc kỳ về nước, vì thân thể yếu nên ông Lạc đã giao lại công ty cho Lạc Kỳ để ý, muốn anh tập trung học hỏi, cọ xát với công việc.

“Anh Tiểu kỳ, em tốt nghiệp, đến công ty anh làm nhé.” Tề Phàm lớp 12 đăng kí thi vào học viện điện ảnh, giờ đã học sang năm hai phần biểu diễn, đã từng chụp một vài quảng cáo và ảnh bìa cho tạp chí, ở trường học cũng coi như có chút danh tiếng.

“Để xem em có thực lực hay không đã, anh không cho em đi cửa sau đâu.”

“Bác Lạc, bác xem anh Tiểu Kỳ kia, con mặc kệ, bác đã đồng ý với con rồi mà!”

Thấy Lạc Kỳ khó khăn quá, Tề Phàm thông minh dời mục tiêu công kích, công ty Lạc Kỳ, cô nhất định phải vào rồi!

“Xú tiểu tử, Phàm Phàm là người mà ba đã chăm, con cũng dám cự tuyệt à, xem ra ba phải thu quyền của con lại thôi.” Ông Lạc làm bộ nghiêm mặt, dạy dỗ cậu con trai, Lạc Kỳ làm mặt quỷ dọa Tề Phàm, làm Tề Phàm cười khanh khách không ngừng.

“Vẫn là bác Lạc tốt nhất !”

“Vừa mới nói dì tốt nhất, giờ lại nói bác Lạc tốt nhất.”

Bà Lạc làm bộ đáng thương, Tề Phàm sao có thể bị dọa được “Dì cũng tốt nhất, bữa tối ngon như vậy cơ mà. Làm sao bây giờ nhỉ, hai người đều tốt như vậy, còn là vợ chồng, quả thực ông trời tác hợp ghen!”

“Cái miệng nhỏ nhắn nhà con ghen.” Nhẹ véo cái mũi của cô, bà Lạc cười tới mức mắt híp lại thành đường chỉ, quay sang, uy hiếp Lạc Kỳ.

“Tôi mặc kệ đấy, Lạc Kỳ, Phàm Phàm yêu cầu, con không được cự tuyệt, bằng không, mẹ sẽ không thêm nhận đứa con này nữa!”

“ Rồi, cửa sau đã qua, con có thể nói cái gì chứ.”

Lạc Kỳ đành biết nghe lời phải ứng kìm nén xuống.

Buổi tối, Tề Phàm không có đáp ứng lời mời của bà Lạc ở lại, vẫn về nhà .

Nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không được. Cô giống như đang mơ vậy, dùng sức tự véo mình, đau, rất đau. Lạc kỳ thật sự đã trở lại, đôi mày, mắt đó, cái mũi, đôi môi, rõ ràng là Lạc Kỳ. Cô chờ anh đã lâu lắm rồi, lâu đến mức bắt đầu phát hoảng, lâu đến mức bắt đầu hoài nghi mình không muốn chờ nữa.

Ngay khi anh trở lại, Lạc Kỳ, từ giờ trở đi, em sẽ không cho anh rời khỏi em.

Trời mờ sáng, cô mới nhắm mắt ngủ, nét cười trên mặt có chút khác lạ.

Nguyên vọng hôm sinh nhật

Bữa tiệc sinh nhật mừng Tề Phàm mười tám tuổi được tổ chức ở nhà.

Đêm nay Tề Phàm không thể nghi ngờ là ngôi sao tỏa sáng của toàn trường.

Người mặc bộ lễ phục màu đỏ, tóc dài buông lỏng, ở trên còn điểm chút trang sức, cổ đeo chiếc vòng đá ruby mà Lạc Kỳ tặng.

Khoảnh khắc cô bước xuống lầu, Lạc Kỳ ngẩn ra, trong lòng có thể một từ duy nhất mà anh có thể nghĩ đến, chỉ có kinh diễm. Anh cũng tin rằng toàn bộ nam sinh ở đây, ngoại trừ ánh mắt chỉ nhìn đến Trác Thất của hòa thượng Lục Kiêu, còn tất cả đều bị Tề Phàm đêm nay mê hoặc.

(Nói với mọi người là có truyện của Trác Thất và Lục Kiêu chưa nhỉ?)

Lạc kỳ có chút tư vị không vui, bánh trôi nhỏ đã trưởng thành, mê người như vậy, sẽ có nam nhân chú ý tới cô, anh như bị đứa trẻ bị tước mất đồ chơi yêu thích, trong lòng thực không thoải mái.

Bữa tiệc thực náo nhiệt, có người chúc rượu Tề Phàm, Tề Phàm xấu hổ cười duyên, khéo léo ứng phó tự nhiên.

Bánh sinh nhật được mang tới, tất cả mọi người đều nhìn ngọn nến, chỉ có anh vẫn nhìn cô trong bóng đêm, khóe mắt vương lệ còn dùng sức mỉm cười.

“Hôm nay, tôi rất cực cũng mười tám tuổi, không phải bị người gọi đứa nhỏ nữa, có thể làm chuyện tôi muốn. Thực cảm tạ mọi người tới sinh nhật tôi, thời điểm rất quan trọng của tôi. Cảm ơn các bạn vẫn cùng tôi, quan tâm, trân trọng, yêu thương tôi, làm cho cuộc sống của tôi vui vẻ vậy, tôi hy vọng, sau này nhiều cái mười tám năm nữa, các bạn vẫn có thể giống như bây giờ, vẫn ở bên tôi. Tôi yêu các bạn, thực sự yêu rất yêu!” Nói xong, giơ chén rượu lên, một hơi cạn sạch.

Lạc kỳ cũng một ngụm uống hết chén rượu, đã có mấy người bạn gái Tề Phàm đến gần anh, nhưng hôm nay anh, không có tâm tình, anh thậm chí chỉ chăm chú nhìn Tề Phàm, đêm nay cô, giống như thú, làm con người ta nhìn mãi không chán.

Cô bắt đầu khiêu vũ trên sàn, giống như tinh linh lăm đường bước vào thế gian, ánh mắt linh động, làm người ta mất hồn mất phách.

Cô thật sự rất đẹp, đẹp tới mức làm cho người ta không đành lòng dời tầm mắt.

Đêm nay, anh nhận thức một điều. cô khác với Tề Phàm ngày trước rồi.

7. Chương 7: Chương 7

Náo nhiệt chấm dứt, đám đông cũng về. Đối mặt với một đồng bữa bãi, Tề Phàm buồn bực đá văng đôi giày cao gót, tự túc đi đôi dép lông màu hồng, tựa vào sofa, xoa mát cá chân đau nhức.

“Sao thế này, mười hai giờ, đến lúc cô bé lọ lem cởi giày thủy tinh rồi à?” Giọng Lạc Kỳ lạnh lùng vang lên.

Tề Phàm ngẩng đầu nhanh, cô vừa vụng trộm đưa cho anh tờ giấy, mời anh ở lại sau khi người về, vốn tưởng anh đã đi, nên cô sinh hờn dỗi, không nghĩ tới, anh thật sự không đi.

“Đúng vậy, mười hai giờ, cô bé lọ lem sẽ hiện nguyên hình.” Trác Thất cắn đầu lưỡi, nghịch ngợm cười.

“Đêm nay, anh còn không có cơ hội khiêu vũ với em.” Lạc Kỳ giương như nói vô tình, nhưng nghe thế nào vẫn thấy có chút oán hận.

“Ai bảo anh được hoan nghênh vậy, bị một đám mỹ nữ vây chặt như nê-mô, em lại gần còn không được cơ mà.” Tề Phàm chu miệng.

“Thế giờ, anh có vinh hạnh mời em khiêu một điệu không?” Lạc Kỳ cúi người vươn tay.

“Em kệ cởi giày rồi.” Tay đặt lên lòng bàn tay anh, Tề Phàm cười đến yêu diễm.

“Tùy em mà.”

Không có âm nhạc, hai người nhảy theo nhạc trong lòng, không ngờ không có lỗi nào.

“Thích quà anh tặng không?”

Lạc Kỳ cảm thấy không khí có chút mờ ám, nên tìm lời để nói.

“Không thích.”

Tay tự tiện nâng vòng ruby đeo trước ngực, cô ghét bỏ bữu môi.

“Vì sao?”

Không nghĩ tới cô trả lời thẳng thắn vậy, anh nhất thời không biết nên ứng phó thế nào.

“Bởi vì không phải thứ em muốn .”

Lại đi sát vào trong lòng anh, Tề Phàm dựa vào ngực anh, rầu rĩ nói.

“Vậy em muốn cái gì, anh mua cho em.”

Có phải vì không mở điều hòa không? Sao trong phòng lại nóng vậy?

“Nếu, em nói em muốn một lễ vật, là anh, anh có cho em không?”

“Phàm Phàm, giọng hài hước của em, anh thật sự không dám khen tặng.”

Dịch dần ra phía sau từng bước, cô nâng đầu, thẳng tắp nhìn về phía anh.

“Lạc Kỳ, em không hay nói giỡn, thứ em muốn , chính là anh.”

“Thôi nào, Phàm Phàm, đừng làm loạn.”

Buông tay cô ra, Lạc Kỳ cũng lui về phía sau từng bước một. Cô không gọi anh anh Tiểu Kỳ nữa, mà dám gọi thẳng tên của anh, làm cho tâm anh không chịu được xoắn xang.

“Lạc Kỳ, em thật sự không có hay nói giỡn, anh chờ một chút.”

Nói xong, cô nhấc váy chạy lên tầng, một lát sau lại nhẹ nhàng quay lại, đứng ở trước mặt anh, vừa chạy, có chút thở gấp, ngực phập phồng, anh nhìn mà miệng lưỡi phát khô.

“Lạc Kỳ, em nói thật. Anh xem, ngay cả thứ này em cũng chuẩn bị .”

Nhìn thứ gì trong tay cô, mặt Lạc Kỳ bỗng mất tự nhiên hồng hồng. Thực buồn cười, đại công tử đào hoa là thế, vậy mà chỉ vì nhìn thấy “đồ dùng phổ biến” kia mà đỏ mặt, cái này mà truyền ra ngoài, người ta cười đến chết mất.

“Phàm Phàm, xin lỗi. Giờ không còn sớm, anh nghĩ cần phải trở về, em cũng nghỉ ngơi sớm đi.” (Cam: Cừu sắp vào miệng sói rồi, chỉ đổi lại anh là cừu, chị là sói thôi, hô hô)

Ho nhẹ một tiếng, anh chột vật xoay người, định rời đi thì...

“Lạc Kỳ, anh nhìn em này, em có gì mà không thể?”

Giọng nói của cô kéo Lạc Kỳ quay người lại.

Tề Phàm đứng trước mặt anh, hóa ra dưới bộ lễ phục kia, không mặc gì ư?

Nghĩ cô cả đêm mặc bộ quần áo như vậy ngay trong gian phòng lúc ẩn lúc hiện, còn cùng người khác khiêu vũ, anh thật sự xúc động tới mức muốn bóp chết cô.

Ánh mắt từ trên xuống dưới, không e dè lưu luyến trên người cô. Tầm mắt xuống khu rưng rậm u tối kia, con người anh sầm lại.

Anh nhìn chăm chú, làm cho tâm Tề Phàm rất muốn rút ra ngoài. Giả bộ trấn định, cô cố lấy dũng khí bước tới gần anh.

Lạc Kì nắm chặt tay, khắc chế trong lòng không biết là lửa giận hay là dục vọng nữa.

Ngực anh phập phồng, trong long thâm cổ vũ cô, khi cô lại gần anh, tự chủ của anh chính thức tuyên bố tan rã.

Mặt vùi vào lồng ngực rắn chắc, cảm giác được anh cứng ngắt, Tề Phàm cười đắc ý.

Tính kế

Nâng mặt cô lên, anh không chút dè dặt hôn lên đôi môi đang nói của cô.

Hơi thở của thổi tới mặt cô, cô hồi hộp, cô biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, cô chỉ lo lắng, cô không đủ tốt đẹp thôi.

Cô đang nghĩ nếu mình ngắt tại đây trong cái hôn này thì sao, anh lại chậm rãi buông cô ra, ngồi cười ôm lấy cô.

“Phòng ngủ của em là gian nào vậy?”

“Phòng trên tầng 2 ý.” Anh vội vàng làm cô đỏ mặt, lắc đầu cười xấu xa.

“Cứ cười đi, giờ cho em cười thoải mái, ngốc lắm tí nữa cho em khóc cầu xin luôn.” Anh ra giọng uy hiếp, cô lại ôm sát anh.

Đem cô đặt ở trên giường, ga giường mang màu đỏ thắm tục tĩu, môi anh cong lên, cô thật đúng là chuẩn bị rất chu đáo.

“Cười đi, em biết anh cảm thấy tục tĩu nhưng em thích.”

“Là lần đầu tiên?” Anh bỗng nhiên cau mày hỏi.

“Đương nhiên không phải.” Tề Phàm biết, nói là lần đầu tiên, nhất định sẽ dọa anh chạy mất dép.

“Tiểu yêu nữ!”

Anh nói lời này, không mang ý mắng ngược lại cảm thấy thoải mái hơn một ít.

Nhưng nghe đến cô đã đem thân cho người khác, nghĩ đến tên đã từng thấy điều tốt đẹp của cô trước anh, anh có chút bực mình.

Nhưng ngay cả anh cũng không rõ ràng, rốt cuộc anh tức cái gì.

Cởi áo khoác, quỳ xuống khóa người trên người cô, từ trên nhìn xuống, cô có chút ngượng ngùng, tay thì che trên che dưới nơi quan trọng.

“Giờ còn biết thẹn thùng?” Lạc Kì không có ý tốt, cười cười cúi đầu, hôn lên nơi anh đã hàng ngày muốn đến đòi mạng.

“Lạc Kì .....”

Tay anh như thi triển ma pháp, mỗi nơi đụng chạm trên người cô đều tác động đến hô hấp của cô.

Cảm giác như vậy, quá mức kích thích, cô trông như lúc nào cũng có thể ngắt.

“Thoải mái đi, em chỉ cần cảm thụ là được rồi.” Phản ứng thành thật của cô cũng làm cho anh cũng rất hưng phấn.

“Vâng.”

Nụ cười hoàn mỹ một chút, lại mị hoặc một chút của cô, nếu cô biết, nhất định khó coi cực kỳ.

Bởi vì cô đang hồi hộp, tâm sắp rớt ra ngoài.

.

“Bánh trôi nhỏ, em rất đẹp.....”

Anh lại vừa gọi biệt hiệu của cô, cái giọng ái muội khàn khàn ở bên tai cô vang lên, thân cô từng đợt run rẩy.

Cô không kiên nhẫn vịn vẹo thân mình, phun ra một tiếng thanh thoát tới rên rỉ.

“Em thật mắc cảm, anh còn chưa bắt đầu đâu.” Cười khẽ, phản ứng của cô, thật tốt.

Lạc Kì ngậm lấy nụ hoa trước ngực cô, cô sợ hãi rên muốn đứng dậy, móng tay cào lên tấm lưng trắng kiêu.

“Đừng nóng vội, bánh trôi nhỏ, anh có thể cho em nhiều nữa .....”

Giống như trẻ con bú sữa mẹ làm cô có cảm giác tê dại.

Khoái cảm xa lạ, một luồng hơi nóng từ bụng theo giữa hai chân chảy ra, cô xấu hổ khép hai chân lại.

Bàn tay to của anh vỗ về chơi đùa, một khác ngón tay khách dùng lực vuốt ve, đau đớn cùng vui sướng, cô sắp không chịu nổi.

Ngón tay thô ráp đi vào vùng đất mềm mại nhất của cô, cẩn thận đâm vào, thăm dò đi tới.

“Lạc Kì!”

Dị vật đi vào, cô cảm thấy có chút không khỏe, trong nháy mắt, còn có một dòng điện từ ngón tay anh truyền tới, lan ra toàn thân cô.

Cô nắm chặt ga dưới giường, móng tay dùng sức quá lớn, sinh đau.

“Xem kìa, em nhiệt tình quá .....”

Ngón tay rút khỏi, đặt trước mắt cô, trên mặt lóe ra sự tinh ranh, làm cho cô muốn choáng váng, rồi giả bộ mất trí nhớ.

“Anh đừng thế.....”

Cô sắp phát điên mất rồi.

“Muốn như vậy, còn muốn nhiều nữa.....”

Hôn lấy môi cô, đầu lưỡi cùng cô dây dưa chơi đùa, ngón tay trở về nơi mà nó đã từng bắt đầu công thành đoạt đất, cô cảm thấy mình hình như có thể thích ứng thì một ngón tay nữa lại thêm vào.

Anh ra ra vào vào, khẽ động tới nơi thần kinh mẫn cảm của Tề Phàm, anh ném thử nơi tư mật của cô, làm cô kinh hoàng không biết như thế nào cho phải.

“Lạc Kì, đừng như vậy, em không chịu được.....”

Cảm giác càng ngày càng kỳ quái, Tề Phàm sợ, sợ mình sẽ ngất xỉu đi.

Trong thân thể giống như có một quả cầu lửa lớn, cô sắp bị ánh sáng và sức nóng tổn thương, lại tìm không thấy biện pháp giải quyết, chỉ phải nắm chặt cánh tay Lạc Kì, thỉnh cầu anh cứu giúp.

“Bánh trôi nhỏ, em có thể mà.....”

Ngón tay đang rảnh lại tăng tốc độ, Tề Phàm rướn cao người, ôm chặt anh, rốt cục sau một tiếng thở dài, đạt lần cực khoái đầu tiên.

“Em rất tuyệt.”

Nghiền ngậm ngón tay đoan trang của mình đã làm thân thể Tề Phàm thành màu phấn hồng, cô đã cho anh rất nhiều kinh hỷ.

Không thể đợi thêm chút nữa, anh nhanh chóng cởi quần áo mình, bỏ thứ che đậy duy nhất trên thân thể, anh nghe được tiếng Tề Phàm hít không khí.

“Tiểu bánh trôi, em còn chưa vừa lòng sao?”

“Biến thái!” Tề Phàm xấu hổ và giận dữ nhắm mắt lại, thật đáng sợ, thật lớn dữ tợn! Cô thật sự có chịu được nó sao?

“Em ngốc, đợi một lát em sẽ rất thích!”

Không cùng cô nói lời vô nghĩa, một cái động thân, hai người kết hợp nhất thể.

Không nghĩ mình sẽ quan tâm đau đớn, nhưng cô vẫn đau tới rớt nước mắt, không muốn cho anh nhìn thấy, cô giả vờ ôm anh, đặt đầu anh qua vai.

Anh không có cổ kị, bừa bãi va chạm, cô cắn răng vẫn nhịn không được một tiếng tiếng kêu đau đớn.

Rốt cục cảm giác đau đớn dần dần vơi đi, kia thân hình tê dại lại đánh úp lại, dưới thân cô từng đợt run rẩy vì vô số dòng nhiệt tình cảm của anh.

Rốt cục anh gầm nhẹ, để trận đấu sức này tới cảnh giới cao nhất.

Hồ hấp bình ổn, kích tình rút đi, Lạc Kỳ không chút lưu luyến đứng dậy.

“Vì sao gạt anh?”

“Gì cơ?”

“Đây là lần đầu tiên của em.” Phản ứng trúc trắc của cô, mặt còn chưa khô nước mắt, ga giường còn ám lại vết máu, tất cả là bằng chứng.

“Em .....”

“Em có biết mình đang làm cái gì không!” Anh tức giận, vì xúc động.

“Lạc Kỳ, em cũng không muốn làm cái gì, chỉ là muốn anh thôi!”

“Em có biết, anh không chạm vào xử nữ!”

“Chỉ làm như một lần phóng túng, nam nữ hoan ái, anh tất yếu phải như vậy sao.”

“Anh hy vọng không có lần sau!” Lời của cô, không những làm anh tức giận, ngược lại càng thêm tức giận, phóng túng? Nam nữ hoan ái? Chết tiệt đối với cô đây chính là vậy. Anh lại quay về chốn hoan ái!

Mà Anh chết tiệt không biết đến tội cùng tức cô vì cái gì, vẫn nên tự trách mình!

Thấy anh tức giận, Tề Phàm lại tuyệt không sợ, giả hoạt cười.

“Đợi chút!” Cô gọi anh lại.

“Còn có việc gì à?”

“Dù sao làm cũng làm rồi, lần thứ mấy, có khác gì đâu. Lần đầu tiên, cũng chẳng khác lần 2, qua là lần thứ hai tới lần n như nhau. Anh sẽ không mất hết hy vọng đấy chứ? Nhưng mà, nên làm, cũng đừng lãng phí, anh giúp em đi, cùng dùng hết nó, được không?” Lắc lắc cái hộp trong tay, cô cười mỉa mai.

Lạc Kỳ vừa mới bình ổn dục vọng, giờ lại rục rịch.

Rốt cục, anh đầu hàng theo bản năng, cô quả nhiên có bản lĩnh, khiêu khích xúc động nguyên thủy nhất trong anh.

Ngay cả khi anh phong lưu đã thành tính, cũng chưa thử qua lưu luyến với một cô gái lâu như vậy.

Một ngày hai đêm, bọn họ ngay cả nhà cũng chưa ra khi nào, ngoại trừ điều tất yếu là ăn cơm và nghỉ ngơi, họ chỉ ở trên giường vận động, thậm chí ban đêm Tề Phàm còn bò khỏi giường trần truồng ngồi gặm một cái đùi gà, anh nằm ở trên giường không biết làm sao khi có tinh thần, một tay hạ gục cô, cô tức giận lấy chân anh làm chân gà cắn!

Bọn họ phối hợp nhuần nhuyễn vô cùng, Anh giống như một tiểu tử lần đầu ném trái cấm, lần lượt mê mết bởi kích tình của cô.

Cuối cùng cũng dùng xong, anh buông người trên tay, lại có chút không tha.

“Em là tình nhân hoàn mỹ.” Anh cười.

“Anh cũng thế.” Tề Phàm cũng cười, thân thể đau, xương cốt đau, đầu đau, thế thì sao, anh là Lạc Kỳ mà cô muốn.

“Nhưng mà bữa tiệc nào cũng có kết thúc, hy vọng em nhớ kỹ, quan hệ của chúng ta, dừng ở đây.”

“Vâng.” Tề Phàm cười có chút thâm ý, Lạc Kỳ, có một số việc, sợ không phải do anh đâu.

8. Chương 8

“Phàm Phàm, mấy ngày nay cậu bận việc gì vậy? Đến cái bóng của cậu tớ cũng bắt không được, buổi tối sang nhà tớ ăn cơm đi.”

“Được, bảo mẹ chuẩn bị hai phần nhé, giờ tớ có thể ăn đây.”

“Phàm Phàm, cậu bị sốt à? Tớ thấy mười lần trả lời, chín lần nói giảm bớt, hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây à, à không, chắc là tiên hạ phẩm?”

“Đừng xía vào!”

“Mặc kệ cậu, tối đến sớm một chút nhé.”

“Được, đến lúc đó gặp.”

Lúc Trác Thất gọi điện thoại tới, Tề Phàm còn chưa tan học, tắt điện thoại, nghĩ, cô và Lạc Kỳ đã tách nhau một tháng rồi, xem ra, đây là thời điểm nên quấy rầy anh một chút, óc vừa hoạt động, cô nhấn cái tin luôn cho anh.

“Nếu em nói, còn một hộp nữa, anh có đến không?”

Vậy mà làm Lạc Kỳ thất thần lúc mười hai giờ! Lạc Kỳ hít sâu, lấy điện thoại ra thật mạnh nhưng đặt trên bàn, sợ tới mức người trong phòng không ai dám lên tiếng.

Ông chủ nhỏ từ khi tiếp quản công ty đến nay, khuôn mặt luôn chan chứa ánh nắng tươi sáng của nụ cười, hôm nay làm sao vậy, vừa rồi còn tốt mà, sao chỉ chớp mắt, nhiều nắng đã thành nhiều mây?

“Việc còn lại các anh sửa trước đi, rồi đưa kế hoạch tới xem, hôm nay đến đây thôi, các vị đi làm việc đi.”

Phân phó người xong, anh một mình ngồi trên ghế đối tới đối lui, thật là có chút không thể kiềm chế, chỉ là một cái tin nhắn của Tề Phàm thôi mà không khéo đã làm anh tâm thần, muốn xóa cũng không thể xóa nổi, trong đầu toàn là cảnh cô quần quít lấy mình, bộ dáng đẹp để mang theo về quyền rũ đang vụn vụn thân thể mềm mại, bên tai thậm chí còn vang lên tiếng rên rỉ cô mị hoặc!

Mâm mê tin nhắn nửa ngày, viết lại sửa, viết lại sửa, cuối cùng hận không thể đem điện thoại quăng luôn! Cảm thấy vẫn nên gọi điện cho rõ ràng.

“Aizz, xem ra anh thật sự đã già rồi, một cái tin nhắn đã thấy rối rắm thế này? Thế nào giờ, lo lắng lâu như vậy, đáp án của anh là gì?” Như biết anh đang mâu thuẫn, trong giọng nói của cô rõ ràng chọc tức anh.

“Nhóc bánh trôi, em thế này là khiêu khích anh sao?” Giọng nói anh lộ ra tia nguy hiểm, Tề Phàm đương nhiên biết đang chọc giận anh, nhưng mục đích của cô còn chưa đạt tới, cho dù là đao kề cổ, cũng không thể lùi bước.

“Em nào dám, chỉ là muốn cùng anh thương lượng, nếu anh không chịu, thì thôi. Em tin là sẽ có người khác nhận.”

Cô đang đánh cược, sợ anh đối với cô không một chút để ý. Đàn ông không phải đều vậy sao, vô luận có cảm tình hay không, chỉ cần đã ngủ cùng, lại cho người khác ngủ nữa, đều cảm thấy mất mặt, tuy như vậy cô tự làm mình rẻ rúm, nhưng, cười khổ một chút, cô, chỉ cho Lạc Kỳ, chẳng qua anh cho là chỉ quan hệ thôi.

“Em dám!” Quả nhiên, Tề Phàm mím môi cười, cô đã thắng.

“Anh nói em có dám hay không? Như vậy, đổi lại anh có dám không?” Lại kích tiếp, sắp thành công rồi!

“Em đang kích anh? Tề Phàm, em đừng cho là mình thông minh.”

“Được rồi, anh thắng, em tha cho, em sẽ không phiền anh, tuy rằng hy vọng là anh lắm, nhưng đành bắt đầu từ đêm nay, em đi tìm người khác thay thế vậy.” Anh đã phun ra cả họ và tên cô, chứng tỏ anh đã phát điên rồi. Không lãng phí lời lẽ, cô ngoan ngoãn nói, lập tức dập máy, đây tiền cược cuối cùng của cô.

Thật sự là cái tên giảo hoạt, bất quá, người đàn ông của cô, ngây thơ sao được, cô giảo hoạt cười, trong miệng lẩm bẩm.

“Lạc Kì, đêm nay em chờ anh.

Không thể kháng cự

Nhiều giờ sau trước cửa Tề gia, giờ phút này, anh- muốn- giết- người!

Tề Phàm con nhóc này, một cái tin nhắn, vài câu vô nghĩa, vậy mà anh thật sự cấp tốc đứng trước cửa nhà cô! Anh hẳn là điên rồi mới có thể không thể gặp cô cùng tên khác xằng bậy, đối với anh, việc này thật vô vớ!

Giận nhất là, Tề Phàm không biết chết ở đâu rồi! Lo lắng, phẫn nộ, sợ hãi, nhìn đến cô gái mặt tươi cười bước xuống xe taxi kia, toàn bộ hoạt động của anh đình chỉ, nhìn thấy cô trở về, anh đã cảm thấy an tâm! Nháy mắt, tâm lại nhắc nhở, không phải cô từ chỗ tên thay thế kia về đó chứ?

“Làm sao anh lại đứng ở đây? Chờ lâu chưa?” Làm bộ kinh ngạc, thấy anh nháy mắt đen mặt, liền có chừng có mực, nếu để anh tức bỏ đi, sẽ không có lợi.

“Em vừa đi làm về à?” Không để ý tới vấn đề của cô, anh chỉ quan tâm thứ anh muốn biết.

“Dẫn Trác Thất ăn cơm.” Cô ăn ngay nói thật.

“À, thế, người thay thế của em đâu?” Tâm lúc này đây mới thật sự thả lỏng, vẫn không quên chế nhạo cô.

“À -, cái đó, đêm nay bỗng nhiên em vô tâm tình, đổi ngày rồi.”

“Em có biết không, nếu em là đàn ông, anh đã sớm đánh cho em quỳ rạp trên đất để tìm rồi!” Lạc Kì nói mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ý của anh là, nếu em là đàn ông, anh cũng sẽ đứng ở đây chờ em cả đêm sao? Oa, hóa ra đi Mĩ năm năm, anh không khỏi đẹp trai ra, mà còn bồi dưỡng nhiều ham thú vậy, thế chắc không đổi khẩu vị nhỉ, nếu có, làm ơn bảo luôn, em vừa mới trưởng thành thôi, sợ nhất thời không tiếp thụ được.”

“Tề Phàm!” Về mặt của anh như muốn ăn sống nuốt tươi luôn cô.

“Sao nào, muốn bóp chết em?” Tiến lên phía trước, cô cười tới đáng đánh đòn.

“Thế thì tiện cho em quá! Phải đòi hỏi em cho đến chết!” Khoác cô đang kháng nghị lên vai, đoạt lấy hộp nhỏ nhỏ trên tay cô, lấy chìa khóa, đầu Tề Phàm bị dốc xuống, rất khó chịu, cũng không giãy dụa, bùm mặt, khanh khách cười đến vui vẻ.

9. Chương 9

Bị hành hung ở trên giường, Tề Phàm đau đớn hét lớn một tiếng, ôm cái gáy, trừng mắt với anh. Xem ra, anh thật sự tức giận, một chút cũng không thương hoa tiếc ngọc.

“Cởi quần áo!”

“Em không muốn không được à?. Hơn nữa, em nói rồi hôm nay em không có tâm tình!”

Cô còn trêu chọc anh, anh tức giận xông tới kéo rách áo sơ mi của cô, lột váy ngắn cô lên tới thắt lưng, thô bạo hôn lên.

“Không tâm tình? Anh lập tức cho em có tâm tình!”

Tề Phàm chân uốn như rắn quăn chặt thắt lưng anh, cười đến yêu mị.

“Lạc Kì, mấy ngày này, anh có nhớ em không?”

“Em nghĩ là có à?”

Về khinh thường hất về phía cô, không một chút che giấu.

“Ôi, rõ lạnh lùng.” Cô phẫn nộ quay sang, tuy đã có nghĩ tới, nhưng khi nghe chính anh nói ra, vẫn có chút bi thương, từ từ nhắm hai mắt, mặc anh cắn cắn da thịt mìn màng bên gáy.

Thấy cô nhắm mắt lại, Lạc Kì đỡ về lãnh khốc nguy trang xuống, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Có nhớ chăng? Anh chẳng nhớ sắp diên rồi. Về nước lâu như vậy, mặc dù có thời điểm thấy cần, nhưng anh cũng chưa từng thấy phải bắt buộc đi tìm một bạn gái cố định.

Nhưng một lần diên cuồng với Phàm Phàm đó làm cho anh cảm thấy, có lẽ, cũng nên tìm một người bên mình. Một tháng qua, anh tiếp xúc với nhiều phụ nữ như vậy, không một ai có thể gây cho anh loại rung động thế này. Cảm giác này làm cho anh thực cảm tức, thân thể đau đớn làm cho anh thức trắng đêm, nhưng lại không thể tìm ai đó để có thể tùy tiện giải quyết.

Giờ, cô dâng đến miệng, anh muốn bù đắp cho một tháng này của anh, có lẽ là do mới mẻ, nhất định là vậy!

Ngoại trừ Tương Hân, bất kì người nào, cảm giác mới mẻ anh cũng không để ý tới. (Cam: Bà Tương Hân này là kì đà đấy, theo tiếng trung là tiểu tam đấy, con mụ rõ ghét)

Nghĩ thông suốt điều này, bực mình cũng tiêu tan, anh thúc tiến vào cô, tự giải quyết nhiệt tình đã chồng chất quá lâu của mình.

Phản ứng sinh động của Tề Phàm, làm cho người ta rất khó tin tưởng, cô đã từng là một cô gái xử nữ khi gặp anh.

Cô có thể cho anh bao niềm vui, tiếng rên rỉ kiều mị, làm người ta huyết mạch sôi sục, phản ứng thành thực của cô làm anh mê muội, lần lượt bị cuốn vào cơn thủy triều kịch liệt, phóng túng trầm luân.

Thân thể bọn họ thích hợp với nhau, bọn họ cắn lẫn nhau, an ủi lẫn nhau, loại khoái cảm vô cực này làm người ta vui sướng.....

=====

Từ đó về sau, đêm nào anh cũng đến.

Khi anh lại lấy ra thêm một cái hộp nữa, Tề Phàm đang bị bọc trong một chiếc chăn mỏng phía sau anh, cái chân nhỏ chìa ra cố ý đá vào mông anh.

“Em có thể ngày nào cũng gửi cho anh cái tin, ‘còn một hộp’ không?” Quay đầu, anh hỏi thật.

“Ừm— không nhất định, cùng lắm, em nghĩ, chắc là không. Cái này, ăn nhiều quá, sẽ ngấy.”

Anh có chút thất vọng, mặt nhăn mày nhú, muốn xem nhẹ mắt mắt trong lòng, giờ phút này, thứ có thể làm cho anh quên hết thấy, chỉ có thân thể Tề Phàm, tà tà cười, anh hướng tới gần cô .....

10. Chương 10

Cầu hôn

“Phàm Phàm, dạo này cậu rất kỳ quái, ăn nhiều vậy, từ bao giờ thì trở nên ăn được thế!”

Nhìn Tề Phàm đang cầm hamburger ăn lấy ăn để, Trác Thất nhất thời ngoại trừ từ kinh ngạc chỉ còn từ không thể tưởng để hình dung.

“Ăn được thì sao? Mới được gần đây thôi.” Uống một hớp lớn nước trái cây, không đợi miệng nuốt xuống cái miếng há to lại cắn tiếp, cho đến khi miệng tràn đầy mới thôi.

“Cậu đòi mua canh dưa chua, không uống à?”

Nhìn cô gái đang đùn đẩy mà ghét bỏ, Trác Thất kiên nhẫn bỏ xà lách trong hamburger ra. Khởi Linh và Trác Thất không tự hỏi, các cô tốt bụng quá chăng?

“Ờ –”

Chợt ngửi thấy mùi dưa chua, Tề Phàm buồn nôn, che miệng vọt vào toilet, dạ dày nhộn nhạo, cô kìm không được nôn khan.

Trác Thất cùng thất thần hoảng sợ, đuổi theo sau, đưa cho cô một cái khăn tay nhẹ vỗ về lưng cô.

“Làm sao vậy? Có phải bị bệnh không?” Trác Thất thân thiết hỏi.

“Ờ –”

Tề Phàm nôn càng ngày càng nhiều, Trác Thất nhất thời cũng không có chủ ý gì.

“Phàm Phàm, cậu đừng làm mình sợ, có phải ăn đồ thiu rồi không? Bọn mình đi bệnh viện đi!”

“Không phải lo, tớ thật sự không có việc gì.”

Súc miệng xong, cô lấy khăn tay nhẹ lau khóe miệng, mỉm cười trấn an Trác Thất.

“Phàm Phàm.....” Khởi Linh nghi hoặc nhìn cô, không phải là ấy rồi chứ??

“Tớ chỉ là mang thai thôi.” Tề Phàm mở miệng xác minh phán đoán của cô nàng.

“Mang thai?”

Khởi Linh kêu to, Tề Phàm dùng sức che miệng cô nàng, cô ấy muốn thét lên cho mọi người đều biết chắc!

“Lạc Kỳ à?”

Trác Thất không kích động như Khởi Linh, bình tĩnh đoán.

Tề Phàm cúi đầu không hé răng, xem như cam chịu.

Khởi Linh mở đôi mắt thật to nhìn, chỉ biết việc này không đơn giản như vậy.

“Phàm Phàm, cậu có biết cậu đang làm gì không? Cậu điên rồi à? Cậu đúng là đồ vô học!”

La Khởi Linh liều mạng hạ giọng nhưng vẫn ức chế không được muốn thét chói tai.

“Phàm Phàm, cậu hẳn đã biết, không phải cậu đã toan tính rồi đấy chứ?”

Tuy rằng đoán được, nhưng tin tức này vẫn làm Trác Thất tiêu hóa rất khó khăn. Lúc nhất thời, không biết nên nói cái gì.

“Tớ muốn sinh nó.” Tề Phàm khẳng định.

“Cậu điên rồi, cậu có biết mình đang làm cái gì không đấy?”

Khởi Linh sắp bị cô làm tức chết rồi, hơn nữa lần này, ngay cả trên mặt Trác Thất cũng viết không đồng ý.

“Thất nhi, Khởi Linh, các ậu không cần khuyên tớ, tớ biết rõ mình đang làm gì mà. Hơn nữa là do mình, kế hoạch này là do mình, mang thai con anh ấy cũng là mình tính kế cả.”

“mang thai con anh ta rồi thì sao?”

Khởi Linh bất giác thấy mình sắp bị cô làm tức chết rồi, nếu không phải cô đang mang thai, thật rất muốn đánh cho đến khi cô tỉnh táo mới thôi.

“Lấy anh ấy thôi.”

Tề Phàm khẳng định.

“Tề Phàm, cậu thấy ngu chưa? Không phải ngày đầu tiên cậu quen biết Lạc Kỳ, anh ấy sẽ đối xử tốt với người đùa giỡn anh ấy à! Nếu anh ấy nóng tính, cậu không nghĩ tới hậu quả sao?”

“Cùng lắm thì, một người hai mệnh!”

Tề Phàm cười chẳng hề để ý, không có Lạc Kỳ, cuộc đời cô còn ý nghĩa đâu? Thật ngốc, ngay từ đầu đã đem thân mình cho một tên phong lưu vô tình.

Nhưng mà, nếu có thể thay đổi tất cả, cô sẽ không còn là Tề Phàm, mà anh, cũng sẽ không phải Lạc Kỳ.

“Phàm Phàm!”

“Phàm Phàm!”

Khởi Linh cùng Trác Thất sợ tới mức trắng mặt, Tề Phàm lại ôm bụng cười vui vẻ.

“Yên tâm, tớ có biện pháp, Lạc Kỳ, nhất định sẽ lấy tớ mà!”

11. Chương 11

Nhìn thấy Tề Phàm đứng trước cửa nhà mình, Lạc Kỳ nhú mi.

“Đến đây rồi sao không đi vào?”

“Em tới tìm anh, có chuyện muốn nói với anh.”

“Sao thế, lại còn một hộp à?” Anh cười rất mờ ám.

“Không phải, không còn nữa, bởi vì không cần nữa rồi.”

Tề Phàm cười duyên trả lời.

“Hả, thế là chuyện gì.”

Anh có chút thất vọng, sững xía, thế nhưng chỉ nhìn thấy cái liếc mắt của cô một cái, đã bắt đầu hưng phấn, cô gái này có làm phép trên người anh sao?

“Lạc Kỳ, anh phải bình tĩnh, nghe em nói này.”

“Em làm anh hồi hộp đấy, có chuyện gì nói mau, anh đang chết đói đây, hay là em và anh cùng ăn cơm đi, vừa ăn vừa nói.” Miệng thì nói tay thì lôi kéo cô vào cùng anh.

“Không được, nói xong, em sẽ đi.” Giữ chặt anh, để anh dừng bước.

“Được rồi, em nói mau đi.”

“Lạc Kỳ, em mang thai rồi!”

“Tề Phàm, trò đùa này, tuyệt không buồn cười đâu đấy.”

Lạc Kỳ nheo mắt, lườm cô một lúc, cô gái này, tốt nhất là nên bảo em đang đùa!

“Em nói em-mang-thai-là-con-anh !”

“Tề Phàm, anh nhớ rõ, chúng ta đều phòng hộ mà.”

Về mặt của anh, rõ ràng viết chữ nguy hiểm, nếu Tề Phàm thông minh, nên thức thời rời đi.

Nhìn cô hơi cong môi, Lạc Kỳ chợt thấy cơn gió lạnh vút qua.

“Em có dính líu tới việc này.”

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

“Đúng, em muốn tìm cách chiếm lấy anh, nên đã động tay động chân, giờ anh đã đoán được, vẫn chưa tính ngốc lắm!”

Về mặt của anh, âm trầm xơ xác tiêu điều, cô lại không chút sợ hãi đón nhận, cười sáng lạn.

“Tề Phàm, em hẳn là biết, anh thuộc loại người gì.” Tay anh đặt trên cổ cô, ngón cái nhẹ nhàng trêu chọc, như thể nếu tìm một vị trí thích hợp thì có thể lập tức bóp chết cô.

Giọng điệu anh mềm nhẹ mị hoặc, chỉ Tề Phàm biết, đây mới là biểu hiện cơn thịnh nộ của anh.

“Lạc Kỳ, vì sao không hỏi xem em muốn làm gì?”

“Bất kể em muốn làm cái gì, anh cũng sẽ không theo ý nguyện của em đâu!”

Lạc Kỳ mặt không chút thay đổi, mà càng như vậy, càng chứng tỏ anh cơn tức giận càng lớn.

“Anh hãy nghe em nói, Lạc Kỳ, việc này đối với anh chỉ có lợi.”

“Lợi ư?”

“Đúng, em muốn, cùng anh kết hôn.”

“Ha, Tề Phàm, em cho Lạc Kỳ tôi là cái gì, lấy một sinh mệnh còn chưa xuất thế đến uy hiếp tôi, tôi nên cho là em ngây thơ hay em xuẩn ngốc?”

“Anh để em nói hết trước đã. Lạc Kỳ, cho dù anh không kết hôn với em, em vẫn sẽ sinh đứa bé này. Nói như vậy, cho dù sau này anh gặp được người muốn kết hôn, em nghĩ anh sẽ gặp rất nhiều chướng ngại và phiền toái.”

“Chúng ta kết hôn, đây là hy vọng của người nhà anh, anh cũng không bị mấy cô ép kết hôn cho phiền lòng. Hơn nữa, em sẽ rất hiểu chuyện, người ngoài hỏi chuyện, em sẽ một mực trung thành. Kết hôn cũng chỉ cần người nhà biết thôi, tính đi tính lại, anh chẳng có tổn thất gì cả.”

Lạc Kỳ không chớp mắt nhìn cô, muốn tìm được chút gì đó trong mắt cô, cô phải hao tổn tâm cơ vậy, cũng chỉ muốn mỗi vậy sao?

“Dù sao, trừ phi là cô ấy, lấy ai đối với anh mà nói, đều chỉ là một thứ bài trí thôi, như vậy, là em thì có gì không được chứ? Nếu, về sau anh gặp được người anh muốn kết hôn, chỉ cần anh nói, em sẽ chủ động ly hôn, chẳng lẽ, như vậy cũng không được?”

Trầm ngâm hồi lâu, Lạc Kỳ thật sự rất ngạc nhiên, cô gái này, rốt cuộc muốn tự mình làm việc này có ích gì? Nói đến nói đi, đều là tốt cho anh không phải sao? Tính kiêu gì, anh vẫn có lợi, chẳng lẽ cô yêu thương anh ư?

Thật buồn cười, nếu thật sự thương anh, còn làm cái bầy tinh tế như thế làm gì.

“Được.”

Lạc Kỳ nhìn cô gái trước mắt cười đến sáng lạn, trong lòng thầm nghĩ sẽ cùng cô tính toán.

Tề Phàm, tôi muốn xem, em đến tận cùng là có mục đích gì.

Tất cả những điều này, đều là em tự tìm lấy, ngày sau hối hận, cũng đừng trách tôi.

Hai người nhìn nhau cười, bắt tay, thành giao.

12. Chương 12

Kết hôn [1]

Đứng ở nơi nằm phía kia địa cầu, cầm tờ giấy kết hôn toàn tiếng anh, lòng Tề Phàm tràn đầy tư vị rối rắm.

Rốt cục, cô đã lấy được Lạc Kỳ !

“Sao thế, không vui à? Đây chẳng phải là thứ cô muốn sao?”

Lạc Kỳ lạnh lùng hỏi cô.

Biểu cảm trên mặt anh biểu tình, tuyệt đối không phải do vui vẻ. Sao thế, cảm thấy ủy khuất? Cô muốn gì, anh đã cho tất, cô còn muốn như thế nào nữa?

Vì vừa mới được mười tám tuổi, hai người không thể ở đăng ký kết hôn trong nước. Tề Phàm sớm lường được điểm này, nên đến Mi đăng kí. Lạc Kỳ đối với yêu cầu của cô cũng rất có lợi.

Thứ nhất, kết hôn có thể, nhưng, với người ngoài hai người sẽ giữ mồm giữ miệng, trừ người nhà bên nội bên ngoài, còn không thể tiết lộ với người ngoài.

Thứ hai, vì Tề Phàm đã mang thai, phải tạm thời ở lại bên này, chờ sinh xong đứa nhỏ sẽ về nước.

Thứ ba, Tề Phàm không được can thiệp sinh hoạt cá nhân của Lạc Kỳ, kể cả việc nhỏ hay lớn, không được nhiều việc. Nhưng lại phải nghiêm khắc theo đức hạnh người vợ, cụ thể phải tam tòng tứ đức.

Thứ tư, như Lạc Kỳ cần, Tề Phàm phải đáp ứng vô điều kiện: thực hiện nghĩa vụ người vợ.

Thứ năm, không có hôn lễ, không có rượu mừng, không có tuần trăng mật.

Nếu Tề Phàm có thể làm điều này, liền kết hôn.

Nhìn Tề Phàm không chút do dự ký tên lên hiệp ước chẳng có gì là công bằng, Lạc Kỳ nheo mắt, một bên khóe miệng giương lên, cười lạnh.

“Bảo bối, tôi thật sự không biết, nên hiểu như thế là cô yêu tôi, hay nên cẩn thận đề phòng đây là một dụng tâm mới của cô.”

“Lạc Kỳ, em yêu anh, trời-trăng có thể chứng giám!”

Nhìn cô đi, hồi lâu, trái tim yêu đến mức sắp vỡ òa vì người đàn ông này, Tề Phàm nói thật lòng từng chữ từng chữ một.

Lạc Kỳ trong thâm tâm có tia xúc động mềm mại, cô, nói thật sự? Tạm thời bất luận lời này thiệt hay giả, đối với cô, trong lòng anh cảm thấy có chút thua thiệt.

Nghĩ đến đây, anh khựng một tiếng, anh có chút không được tự nhiên, thế mà còn cảm thấy thua thiệt với cô! Cùng lắm thì, đây cũng là chuyện thường tình, mặc cho cô nói như thế nào, cô cũng là mẹ của con anh, sinh mệnh nhỏ kia, hiện tại, vẫn đang ở trong bụng cô.

Anh ôm lấy cô, nhẹ giữ lấy nhét cô ngồi vào xe.

“Lạc Kỳ, anh làm sao vậy?”

Anh đột nhiên sắc sảo, làm cho cô có chút hơi sợ .

Lạc Kỳ ngồi trở lại trong xe, nhìn Tề Phàm chăm chú.

“Tuy không có nhẫn kim cương, nhưng tôi có cái này.”

Cởi từ trên cổ xuống, dĩ nhiên là một chiếc vòng bạc có đeo nhẫn.

Tề Phàm cắn môi, lệ rơi xuống, cũng không khóc thành tiếng.

Tay phủ lên bụng, trong lòng mặc niệm: Cục cưng, xin lỗi con, mẹ lại tàn nhẫn lợi dụng con như vậy. Nhưng mà, mẹ thật sự quá yêu người đàn ông trước mặt này, cục cưng, con sẽ tha thứ cho mẹ, đúng không?

“Làm sao vậy? Cảm động quá à? Cô đừng hiểu lầm, đây là quà tôi gửi cho cục cưng, nhờ cô bảo quản mà thôi.”

Thói quen kiêu ngạo ương ngạnh khóc lóc om sòm của cô trông xấu thật, cô như vậy làm cho chân tay anh luống cuống.

“Đeo cho em!”

Đưa tay tới trước mặt anh, vội vàng thúc giục anh.

Mặt cô đầy nước mắt nước mũi, bộ dáng chật vật vừa buồn cười lại vừa đáng thương.

Chiếc nhẫn, là mua lúc nghỉ hè đi Vân Nam chơi với Tương Hân, Tương Hân rất thích, lúc đó cô cứ lưu luyến mãi cửa hàng đó.

“Thích thì mua luôn đi.”

“Thứ này, phải có người tặng mới hay.” Tương Hân không tha người kia.

Vì thế, anh vụng trộm mua, tưởng sẽ làm cô kinh ngạc. Chưa từng nghĩ tới có một ngày, ngoại trừ Tương Hân sẽ đeo cho một cô gái khác.

Nhớ tới điều này, nắm tay cô, trong nháy mắt thấy anh do dự, như là sợ anh sẽ hối hận, Tề Phàm tự đeo vào.

Sau đó, không để anh đồng ý, hung hăng hôn anh!

Lạc Kỳ không có phản kháng, anh không có kinh nghiệm bị con gái cưỡng hôn, bất quá, cảm giác này không tính quá tồi.

Ngày hôm sau, Lạc Kỳ trở về nước, Tề Phàm cự tuyệt mẹ tới kháng nghị với Lạc Kỳ, cô không muốn để hai phụ mẫu phiền toái.

Hai vị Tề gia vốn ban đầu nghĩ sẽ không để Tề Phàm thành hôn sớm như vậy, chuyện mang thai cũng có phê bình kín đáo, giờ lại thấy bất mãn với Lạc Kỳ vì để Tề Phàm một mình ở lại New York.

Tề Phàm là bảo bối của bọn họ, lại bị bỏ qua như giấy vụn, bọn họ nào có thể coi như không khí.

Nhưng chính cô con gái lại nói nói, nói cái gì mà sau này nhất định phải tiến vào giới giải trí, thân phận đã kết hôn sẽ có nhiều điều không tiện.

Lạc Kỳ để tri kỷ tự chăm sóc mình ở ngoài, Lạc Kỳ sẽ còn bắt nạt con mình nhiều.

Bọn họ không tin tưởng được, cũng không dám nói gì nhiều để con gái phiền lòng.

Huống chi, có hai vị Lạc gia vỗ ngực cam đoan, Tề Phàm gả vào Lạc gia, sẽ không phải chịu ủy khuất, vì bọn họ cũng không làm khó con gái mình.

“Thu đi, con ăn không vô!”

Trước mặt đầy một bàn thức ăn ngon, Tề Phàm lại thấy ăn không ngon.

Cô thật sự, rất nhớ Lạc Kỳ. Nhưng anh lại đi rồi, có cuộc điện thoại cũng không gọi tới.

Trong bụng cục cưng rất ngoan, mới hai tháng đầu cũng không có phản ứng gì mãnh liệt.

Chính là, cục cưng càng lớn, cô càng muốn gần Lạc Kỳ, ban đêm luôn vụng trộm khóc, cô rất sợ như vậy, sẽ ảnh hưởng tới tính tình cục cưng.

“Thiếu phu nhân, cô phải ăn nhiều một chút mới được, cô bây giờ rất gầy, không bồi dưỡng thân thể cho tốt, làm sao có khí lực mà sinh tiểu thiếu gia.”

Trong biệt thự Lạc gia, bà Lạc lo lắng cô chỉ một mình, nên đem bà đi tới chăm sóc cho cô.

Bà đi giúp cô chia thức ăn, còn nhắc đi nhắc lại, Tề Phàm chỉ mờ mịt gật đầu, lại cầm chiếc đĩa vẫn không nhúc nhích.

Thiên Ân, là tên cục cưng cô muốn đặt. Đứa nhỏ này, tuy là vì tính toán của cô, cố ý mới có, nhưng cô vẫn cảm thấy đây là trời ban ân cho cô.

Nhiều tháng sau, ngày nào cô cũng ra cửa đi dạo, mong một ngày nào đó sẽ nhìn thấy Lạc Kỳ bước từ trên xe xuống, nói với cô, Tề Phàm, anh đến rồi đây.

Nhưng, mỗi ngày, thứ cô chờ chỉ là thất vọng và nản lòng.

Đành phải không ngừng tự thôi miên lòng mình, anh thật sự bề bộn nhiều việc, anh không phải không để ý tới cô đâu.

Mà dù có không thêm để ý đến cô, anh cũng sẽ để ý tới đứa nhỏ mà.

Nằm trên giường, giờ, bên kia hẳn là buổi sáng, anh chắc vừa rời khỏi giường, gọi điện tới, chắc không có việc gì nhỉ?

“Tút — tut — tut — tut —”

Đúng lúc Tề Phàm muốn buông tha dập máy, giọng anh truyền tới, khàn khàn thở dốc, biểu hiện anh vừa mới kịch liệt vận động , sẽ không, khéo như vậy chứ?

“Có việc?”

“À à, không có việc gì, anh tiếp tục đi, thật ngượng quá, em không phải, cố ý quấy rầy các người.”

Nói xong nhanh chóng, cô dùng sức che miệng mới có thể nhin không khóc ra tiếng. Không phải không nghĩ tới, anh sẽ có người khác, nhưng hóa ra dù khi đã biết vẫn đau lòng đến vậy.

“Sao thế? Truy vấn tôi?”

Giọng nói đề nên bên kia truyền tới, Lạc Kỳ nghe rõ, vốn định nói thật cho cô, anh đang tay làm hàm nhai, lấy tay an ủi cho người anh em của anh thôi.

Lại không biết thế nào, lời nói đã thương người cứ như vậy thốt ra. Bên kia trong nháy mắt yên tĩnh, anh có chút hối hận.

Nhưng mà không nên vậy, anh chỉ muốn làm cho cô khó chịu, tất cả điều này chẳng phải là do cô chuốc lấy, không phải sao? Còn cảm giác không thoải mái trong lòng này, là vì cái gì?

Đứa nhỏ? Đúng, nhất định là vì đứa nhỏ, anh mới không đành lòng với cô.

“Không phải, truy vấn gì đâu, em chỉ là ngủ không được, mới gọi điện cho anh, anh đang bận, em ngủ đây.”

Không đợi anh trả lời liền treo điện thoại, Tề Phàm vỗ về cái bụng hờ ra đã nhô cao, lệ trào ra, một đêm không ngủ.

:10.85u %ag [0in;margin-bottom: 0in;margin-left:0in;margin-bottom:.0001pt;text-align:justify;text-indent:.25in; line-height:normal’>Khoái cảm xa lạ, một luồng hơi nóng từ bụng theo giữa hai chân chảy ra, cô xấu hổ khép hai chân lại.

Bàn tay to của anh vỗ về chơi đùa, một khác ngón tay khách dùng lực vuốt ve, đau đớn cùng vui sướng, cô sắp không chịu nổi.

Ngón tay thô ráp đi vào vùng đất mềm mại nhất của cô, cẩn thận đâm vào, thăm dò đi tới.

“Lạc Kỳ!”

Dị vật đi vào, cô cảm thấy có chút không khỏe, trong nháy mắt, còn có một dòng điện từ ngón tay anh truyền tới, lan ra toàn thân cô.

Cô nắm chặt ga dưới giường, móng tay dùng sức quá lớn, sinh đau.

“Xem kìa, em nhiệt tình quá .....”

Ngón tay rút khỏi, đặt trước mắt cô, trên mặt lóe ra sự tinh ranh, làm cho cô muốn choáng váng, rồi giả bộ mất trí nhớ.

“Anh đừng thế.....”

Cô sắp phát điên mất rồi.

“Muốn như vậy, còn muốn nhiều nữa.....”

Hôn lấy môi cô, đầu lưỡi cùng cô dây dưa chơi đùa, ngón tay trở về nơi mà nó đã từng bắt đầu công thành đoạt đất, cô cảm thấy mình hình như có thể thích ứng thì một ngón tay nữa lại thêm vào.

Anh ra ra vào vào, khe động tới nơi thần kinh mẫn cảm của Tề Phàm, anh ném thử nơi tư mật của cô, làm cô kinh hoảng không biết như thế nào cho phải.

“Lạc Kỳ, đừng như vậy, em không chịu được.....”

Cảm giác càng ngày càng kỳ quái, Tề Phàm sợ, sợ mình sẽ ngất xỉu đi.

Trong thân thể giống như có một quả cầu lửa lớn, cô sắp bị ánh sáng và sức nóng tổn thương, lại tìm không thấy biện pháp giải quyết, chỉ phải nắm chặt cánh tay Lạc Kỳ, thỉnh cầu anh cứu giúp.

“Bánh trôi nhỏ, em có thể mà.....”

Ngón tay đang rảnh lại tăng tốc độ, Tề Phàm rướn cao người, ôm chặt anh, rớt cục sau một tiếng thở dài, đặt lần cực khoái đầu tiên.

“Em rất tuyệt.”

Nghiền ngấm ngón tay đoan trang của mình đã làm thân thể Tề Phàm thành màu phấn hồng, cô đã cho anh rất nhiều kinh hỷ.

Không thể đợi thêm chút nữa, anh nhanh chóng cởi quần áo mình, bỏ thứ che đậy duy nhất trên thân thể, anh nghe được tiếng Tề Phàm hít không khí.

“Tiểu bánh trôi, em còn chưa vừa lòng sao?”

“Biến thái!” Tề Phàm xấu hổ và giận dữ nhắm mắt lại, thật đáng sợ, thật lớn dữ tợn! Cô thật sự có chịu được nó sao?

“Em ngốc, đợi một lát em sẽ rất thích!”

Không cùng cô nói lời vô nghĩa, một cái động thân, hai người kết hợp nhất thể.

Không nghĩ mình sẽ quan tâm đau đớn, nhưng cô vẫn đau tới rớt nước mắt, không muốn cho anh nhìn thấy, cô giả vờ ôm anh, đặt đầu anh qua vai.

Anh không có cố kỵ, bừa bãi va chạm, cô cắn răng vẫn nhịn không được một tiếng kêu đau đớn.

Rốt cục cảm giác đau đớn dần dần vơi đi, kia thân hình tê dại lại đánh úp lại, dưới thân cô từng đợt run rẩy vì vô số dòng nhiệt tình cảm của anh.

Rốt cục anh gầm nhẹ, để trận đấu sức này tới cảnh giới cao nhất.

Hô hấp bình ổn, kích tình rút đi, Lạc Kỳ không chút lưu luyến đứng dậy.

“Vì sao gạt anh?”

“Gì cơ?”

“Đây là lần đầu tiên của em.” Phản ứng tức khắc của cô, mặt còn chưa khô nước mắt, ga giường còn ám lại vết máu, tất cả là bằng chứng.

“Em .....”

“Em có biết mình đang làm cái gì không!” Anh tức giận, vì xúc động.

“Lạc Kỳ, em cũng không muốn làm cái gì, chỉ là muốn anh thôi!”

“Em có biết, anh không chạm vào xử nữ!”

“Chỉ làm như một lần phóng túng, nam nữ hoan ái, anh tất yếu phải như vậy sao.”

“Anh hy vọng không có lần sau!” Lời của cô, không những làm anh tức giận, ngược lại càng thêm tức giận, phóng túng? Nam nữ hoan ái? Chết tiệt đối với cô đây chính là vậy. Anh lại quay về chốn hoan ái!

Mà Anh chết tiệt không biết đến tội cùng tức cô vì cái gì, vẫn nên tự trách mình!

Thấy anh tức giận, Tề Phàm lại tuyệt không sợ, giả hoạt cười.

“Đợi chút!” Cô gọi anh lại.

“Còn có việc gì à?”

“Dù sao làm cũng làm rồi, lần thứ mấy, có khác gì đâu. Lần đầu tiên, cũng chẳng khác lần 2, qua là lần thứ hai tới lần n như nhau. Anh sẽ không mất hết hy vọng đấy chứ? Nhưng mà, nên làm, cũng đừng lãng phí, anh giúp em đi, cùng dùng hết nó, được không?” Lắc lắc cái hộp trong tay, cô cười mỉa mai.

Lạc Kỳ vừa mới bình ổn dục vọng, giờ lại rục rịch.

Rốt cục, anh đầu hàng theo bản năng, cô quả nhiên có bản lĩnh, khiêu khích xúc động nguyên thủy nhất trong anh.

Ngay cả khi anh phong lưu đã thành tính, cũng chưa thử qua lưu luyến với một cô gái lâu như vậy.

Một ngày hai đêm, bọn họ ngay cả nhà cũng chưa ra khi nào, ngoại trừ điều tất yếu là ăn cơm và nghỉ ngơi, họ chỉ ở trên giường vận động, thậm chí ban đêm Tề Phàm còn bò khỏi giường trần truồng ngồi gặm một cái đùi gà, anh nằm ở trên giường không biết làm sao khi có tinh thần, một tay hạ gục cô, cô tức giận lấy chân anh làm chân gà cắn!

Bọn họ phối hợp nhuần nhuyễn vô cùng, Anh giống như một tiểu tử lần đầu ném trái cấm, lần lượt mê mêt bởi kích tình của cô.

Cuối cùng cũng dùng xong, anh buông người trên tay, lại có chút không tha.

“Em là tình nhân hoàn mỹ.” Anh cười.

“Anh cũng thế.” Tề Phàm cũng cười, thân thể đau, xương cốt đau, đầu đau, thế thì sao, anh là Lạc Kỳ mà cô muốn.

“ Nhưng mà bữa tiệc nào cũng có kết thúc, hy vọng em nhớ kỹ, quan hệ của chúng ta, dừng ở đây.”

“Vâng.” Tề Phàm cười có chút thâm ý, Lạc Kỳ, có một số việc, sợ không phải do anh đâu.

13. Chương 13

Kết hôn [2]

Đã mang thai sáu tháng, Tề Phàm vận động có chút không tiện, cô vẫn mỗi ngày kiên trì tản bộ chung quanh biệt thự chung.

Một người phụ nữ Đông Phương xinh đẹp, hoặc là có thể nói là cô gái, nhìn qua còn chưa trưởng thành, lại vác cái bụng thật to, bức tranh này rất là hấp dẫn người, đi đâu cũng có người nhìn lại.

Tề Phàm không để ý tới ánh mắt những người đó, vỗ về bụng, chuyên tâm nói chuyện với cục cưng.

“Cục cưng, có mệt không hả? Mệt rồi chúng ta về nhé?”

Vài ngày gần đây, thân mình có chút sa sút, vừa muốn trở về, cục cưng lại dùng sức đá cô một phát.

“Chà! Cục cưng không muốn trở về sao? Thế chúng ta đi sang bên kia ngồi nhé?”

Con đường nhỏ này là nơi gần nhất mà Tề Phàm hay tới, tìm vị trí ngồi xuống, cô lại bắt đầu thương lượng cùng cục cưng.

“Cục cưng, con muốn uống cái gì nào? Cà phê không được, rượu vang không được, rượu Vodka lại càng không được . A — đúng rồi, chúng ta uống sữa cho khỏe nhĩ.”

Người bên cạnh nghe thấy cô thì ào ào thoại thì ,“Xi” Cười ra tiếng.

Tề Phàm nhin không được quay đầu, muốn nhìn là người nào vô duyên đến vậy, nhìn lại, là gương mặt đồng phương hiếm gặp. Mặt tuần tú, khỏe miệng cười giương lên với cô đang ngồi đối diện, bộ vét vừa vận màu đen, quần dài, nhìn qua rất là thản nhiên tự đắc.

Bộ dáng của anh làm cho Tề Phàm không khỏi liên tưởng đến Lạc Kỳ, đáy lòng trầm xuống, liền quay lại đầu, không nhìn anh nữa.

Trang Nghiêm tự gõ đầu mình, anh làm sao vậy, chuyện chả có tí buồn cười mà không ngăn được tiếng cười.

Bất quá, cô gái này, thật là thú vị . Một đường đi tới, không ngừng cản nhần, cười đến hạnh phúc vui vẻ. Cười khê tóc ngắn ngang vai, đỉnh đầu có hai chùm tóc quật cường cong xuống, bộ dáng rất ư buồn cười.

Cô cực kì xinh đẹp, giống người trong tranh, mặt mày có nét đẹp của người mẹ, lại có nét bướng bỉnh của trẻ nhỏ. Bụng cô thật sự rất lớn, người cũng rất gầy, quần áo rộng thùng thình càng làm cho thân hình cô thêm nhỏ bé, lông mi dài quá mắt, đôi lông mi rợp bóng nhìn sâu vào trong mắt còn có chút mệt mỏi.

“Vị tiểu thư này.” Đứng dậy vòng đến trước bàn, anh vẫn an.

“Làm ơn gọi tôi phu nhân.” Cô chỉ chỉ bụng mình.

“Ok, vị phu nhân này, không ngại ngồi chung chứ?”

Cười khê sò sò cái mũi, cô gái này rất thú vị, đối với thân phận đã kết hôn, coi trọng vậy, loại đàn ông nào có thể làm cho cô để ý đến vậy.

Không hiểu, anh lại có chút hâm mộ thậm chí là ghen tị người đàn ông không lộ mặt kia, mỉm cười lắc đầu, muốn ra lệnh cho cảm xúc trong lòng không được trào ra.

Kỳ thật ngay từ đầu, thấy cô một người anh đã từng một lần nghĩ đến, cô là vợ bé nhà giàu hoặc tình nhân ai đó.

Hiện tại đã biết cô đã kết hôn, liền nhin không được ở trong lòng oán thăm, để một người phụ nữ mang thai tự đi tản bộ, uống này uống nọ, tên kia không xứng chức ông xã, lại càng không xứng chức ba ba.

“Bên kia còn có rất nhiều chỗ ngồi.” Cô uyển chuyển cự tuyệt.

“Bị mỹ nữ trực tiếp cự tuyệt như thế, không thể tin được mị lực của tôi suy yếu nhanh như vậy, tôi thật sự thấy bị tổn thương.”

Ôm ngực giả vờ mình vô cùng đau đớn, anh làm Tề Phàm cười nắc nẻ.

“Được rồi, anh vẫn thần thái sáng láng, anh tuần bát phạm, không chê còn giúp tôi uống sữa đỡ nhàm chán, xin mời ngồi.”

Người đàn ông này rất thú vị, ở đây người Hoa rất ít, có thể gặp nhau, cứ coi như duyên phận đi.

“Có thể ngồi cùng với mỹ nữ thế này, đừng nói sữa cùng, uống nước trắng cũng thấy rất ngọt.”

Kéo cái ghế dựa anh không khách khí ngồi xuống, đồng thời cũng gọi một ly sữa.

“Xin chào, tôi tên Trang Nghiêm, Nghiêm trong nghiêm túc.”

“Trang Nghiêm? Rất đặc biệt.”(Cam: Chả quá đặc biệt, em còn tưởng tính từ, định ko viết hoa =))

“Ông nội tôi đặt cho.”

“À, tôi tên là Tề Phàm.”

“Tề Phàm?”

“Cũng là ông nội đặt cho, bắt quá Phàm này, không phải là phạm thường ghen.”

“À, hóa ra là Tề Phàm không tầm thường, rất vui được gặp cô.”

“Tôi cũng rất vui được quen biết anh, Trang Nghiêm không nghiêm túc”

Trang Nghiêm nhú mày, cô gái này, dám lấy tên anh ra nói giỡn.

“Muốn cụng ly không?”

Anh cứ vậy bưng ly sữa ngồi chỗ kia, nhìn phong cách của anh, Tề Phàm nhin không được cười anh.

“Đương nhiên, nhưng, phải kính ai đây?”

“à – cứ kính “Không tầm thường” và “không nghiêm túc” đi!”

Tề Phàm híp mắt, cười đến sáng lạn.

“Được, vậy kính không tầm thường cùng không nghiêm túc.”

Bị đôi mắt cười của cô lung lay, Trang Nghiêm chớp mắt tim đập mạnh còn loạn nhịp.

Ngay lúc này anh cảm thấy, lần này đi New York cũng không tính vô ích. Tuy rằng không có tình cảm ướn ất, nhưng nói chuyện phiếm với thiếu phụ trẻ này hiển nhiên tốt hơn nhiều so với tình một đêm nông cạn kia.

“Thực xin lỗi, tuy như vậy rất không lễ phép, nhưng, cô trông còn rất nhỏ tuổi .....”

“Tôi đã trưởng thành , chẳng qua là trông giống trẻ con thôi.”

Như là biết anh muốn hỏi cái gì, Tề Phàm giành trả lời trước.

“Tôi bình thường cũng không phải để ý linh tinh đâu.” Ý thức được mình muốn theo đuổi một người mẹ trẻ tuổi, Trang Nghiêm có chút ảo não.

“Thật sự không sao mà.” Không hình tượng ngáp một cái, uống ly sữa, cô có chút mệt nhọc. Day day chỗ phù trên mặt, ánh mắt đã hơi mờ nước, cô ngượng ngùng cười cười.

Không nghĩ tới cô sẽ làm động tác tự nhiên như vậy, Trang Nghiêm nhìn đến thất thần, nên không tự thức tỉnh được.

“Cục cưng của tôi bị anh nhìn đến thẹn thùng rồi này.”

Tề Phàm vươn tay, nghịch ngợm lắc lắc trước mắt anh, ánh mắt anh không thể che dấu. Đối với cô mà nói, ngoại trừ Lạc Kỳ, bất cứ người nào có ý với cô, cô cũng không thể đáp lại.

“Thật có lỗi.” Hôm nay thấy mình thật thất thố, Trang Nghiêm cảm thấy, có chút không giống mình .

“Là tôi thất thố mới đúng, nhưng mà, tôi đang thật sự mệt mỏi, anh không biết chứ, thân tôi nhẹ lắm. Tôi muốn trở về, lần sau gặp lại nhé.”

Trang Nghiêm nuốt lời muốn vọt ra “Tôi thử ôm một cái xem nặng nhẹ bao nhiêu.” Nuốt lời xuống, theo lễ đáp lại.

Lưu luyến không rời bóng dáng cô: “Lần sau gặp lại, Tề Phàm.”

=====

Nhưng không biết, lần sau rất lâu, tuy Trang Nghiêm vẫn mỗi ngày đến này quán bar lộ thiên đó, nhưng đến lúc anh rời khỏi New York, lại không gặp được Tề Phàm lần nào.

Anh nghĩ, có lẽ, cô cũng không ở đó nữa, có lẽ cô đã rời khỏi. Tóm lại, cô cứ như vậy mà biến mất, không lưu lại một tí dấu vết nào.

Tất cả tựa như một mộng đẹp, ở trong mộng, anh gặp gỡ một thiên sứ không tầm thường, cái cười, chau mày, đều như khắc trong đầu anh, bỏ đi không được, Cho đến rất nhiều năm sau, lại gặp được cô, rung động kia mãnh liệt đến mức anh không thể bỏ qua.

14. Chương 14

Sinh con

Ngày đó sau khi trở về đã là chạng vạng, Tề Phàm cảm thấy đau bụng, trễ một chút lại gặp may.

Dì trông sợ tới mức lập tức sai người đưa cô đến bệnh viện, may mà bà sợ bóng sợ gió chuẩn bị.

Nhưng, sau đó, bà dì không yên tâm để cho cô một mình ra ngoài, bà cứ nghĩ mà có chút sợ sợ.

Vì thế, cuộc sống còn lại cô cũng không ra khỏi biệt thự nửa bước. Chỉ tản bộ ở hoa viên biệt thự, mỗi lần đi thì đằng sau cũng có rất nhiều người, sợ phiền toái mấy người nên hầu hết thời gian cô chỉ đứng ở trong phòng.

Sáu tháng sau, Lạc Kỳ một lần cũng không có đến gặp cô, mỗi ngày cô chỉ ngắm nhìn món đồ vật trên tay.

Hôn sự này là cô cưỡng cầu, ngay cả cục cứng trong bụng cũng là cô cưỡng cầu đến, cô đã bức anh quá nhiều, vẫn không nên hy vọng xa vời cái gì nữa.

Cô không có phương tiện lên mạng, cô làm phiền quản gia biệt thự, mỗi ngày đi in tin tức của Lạc Kỳ trên mạng ra cho cô.

Lạc Kỳ bị soi mói rất nhiều, chuyện xấu không ngừng, cô nhẹ đọc lướt qua tin tức. Tin tài chính hay đi cùng với một hay hai cô người mẫu, tin gì anh cũng không cự tuyệt.

Trong đó tuy có báo thêm mắm thêm muối chút, nhưng Tề Phàm cũng rất rõ phương diện này hầu hết là thật.

Anh không ngại người khác chụp anh, lại càng không để ý cô có đọc được không.

Không có cô bên cạnh, Lạc Kỳ vẫn như cũ, đường làm quan rộng mở, bên người có đủ loại mỹ nhân vờn quanh.

Tuy rằng cố gắng tự lừa mình, nhưng Tề Phàm hiểu được, anh có lẽ sớm đã quên, ở bên này, còn có một người là cô.

Nhưng, cô không có biện pháp hận anh rồi khỏi anh.

Cô vẫn cố gắng mỉm cười, nhẹ tay khẽ vuốt cái bụng đã nhô cao.

“Cục cứng, con cũng nhớ ba ba đúng không? Mẹ cũng rất nhớ.....”

“Con không tức đúng không, tức ba ba rồi sao anh ta cũng không đến nhìn chúng ta? Không sao, chúng ta hào phóng một chút, không nên trách ba ba được không? Con xem, ba ba công tác rất bận, ba ba không phải không thương chúng ta, lại sẽ càng không quên chúng ta đâu .....”

Dự tính tháng sau sẽ sinh, sử dụng bảo hiểm, Tề Phàm vào bệnh viện ở.

Mỗi ngày chỉ ăn ngủ, ngủ ăn, thân thể gầy yếu cô đứng một lúc xương sống và thất lưng sẽ đau, cô vẫn kiên trì mỗi ngày đi tản bộ một hai giờ.

Tề Phàm chọn sinh tự nhiên, cô thiếu cục cứng nhiều lắm, vì nó đau một lần, cũng đúng.

Vô số người vì cô đến thăm, nhưng ba ba cục cứng, người cô tâm tâm niệm niệm nghĩ đến lại thủy chung không có xuất hiện.

Chờ mong, đến thất vọng, tới bây giờ, đã là bồi hồi trong tuyệt vọng.

Lạc Kỳ sẽ không đến đây, anh đáp ứng chỉ là cho cô một danh phận, cái khác, bất cứ thứ gì anh cũng sẽ không cho, ngay cả cục cứng, anh cũng không cần.

Trong điện thoại, cô không có cầu anh đến, bọn họ không có tình yêu nồng nàn, càng không có tình cảm mặn nồng vợ chồng. Cô rất muốn nghe anh nhẹ nhàng nói chuyện với cô, cho dù là lừa cô cũng được. Anh đối với những người phụ nữ khác đều vậy, duy độc cô là lạnh lùng vắng vẻ.

Cảm xúc của cô không ổn định, ban ngày nói rất ít, ban đêm thường trộm khóc. Lúc này, cô không dám cho ba mẹ biết, tất cả chỉ yên lặng chịu đựng.

Người ta nói phụ nữ sinh đẻ là cái đau nhất, nhưng phải để trải qua hôn nhân thế này mới biết.

Đối với Tề Phàm mà nói, khó có thể chịu được đau đớn không phải trên thân thể mà là đau đớn trong lòng cô.

Buổi sáng vào phòng sinh, cô chịu cơn đau bụng như tra tấn, cục cứng vẫn quật cường không chịu ra.

Mồ hôi ẩm ướt toát ra, yết hầu thét lên khàn khàn, xương cốt như bị đập nát trên bàn, cô cắn nát môi, cầm lấy đệm giường, khóc thét tên Lạc Kỳ.

Giờ khắc này, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên, cô oán hận anh.

Buổi chiều, cục cứng rốt cục cũng sinh ra, y tá chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ, bên tai vang lên tiếng khóc đinh tai nhức óc.

Ý thức mơ hồ , cô giãy dụa gọi điện cho Lạc Kỳ.

“Con trai, ba cân hai, tiếng khóc rất to, rất giống anh.”

Sau thế lực chống đỡ hết nổi, hôn mê bất tỉnh, không thể nghe được Lạc Kỳ chờ đợi nói với cô cảm ơn.

Dập điện thoại, Lạc Kỳ vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, vẫn không thể tin được, hết thấy là thật, anh có con! Một sinh mệnh nhỏ bé, lớn lên giống anh, lại chỉ có ba cân hai!

Anh không thể ức chế nội tâm mừng như điên, cười ra nước mắt.

Lập tức gọi trợ lý.

“Giúp tôi đặt vé đi New York, phải nhanh nhất ý!”

Giờ khắc này, anh khẩn cấp muốn gặp, cô gái mỗi ngày anh muốn nói nhẹ nhàng trong điện thoại, anh nhớ cô.

Treo điện thoại, lại gọi điện cho bà Lạc, bà Lạc kích động khóc không thành tiếng.

“Lạc Kỳ, con đi một chuyến đi, con như vậy cẩn thận đừng làm Phàm Phàm thất vọng.” Bà Lạc tận tình khuyên bảo.

“Mẹ, mẹ không nói, con cũng sang đó mà, con đã đặt vé rồi, đêm nay sẽ bay.”

Máy bay hạ cánh, anh tới bệnh viện luôn.

Biết được Tề Phàm sinh tự nhiên, anh có chút khiếp sợ, con người đến tiêm còn sợ như Tề Phàm mà lại có thể vì đứa bé dũng cảm vậy.

Lúc anh đến phòng sinh, Tề Phàm cùng cục cưng đều đang ngủ, bà đi đang pha sữa bột cho em bé, nhìn thấy anh, nhỏ giọng vẫn an.

“Thiếu gia, ngài đã tới.”

Lạc Kỳ gật gật đầu, tiến đến trước giường, như cảm giác được có người đến , cục cưng tỉnh giấc, không khóc, chỉ là dùng sức trợn mắt nhìn.

Bà đi nhìn thấy anh nhìn đứa nhỏ với ánh mắt khát khao, thì liền ôm đứa nhỏ đưa vào tay anh.

“Đây là con tôi?”

Giọng nói khó nén vui mừng, tay cứng lại không dám động, đứa bé mềm mềm này là cốt nhục của anh! Làn da bé nhẵn, mặt nhẵn, rất xấu, nhưng anh thật sự cảm thấy nó rất giống anh!

“Tiểu thiếu gia rất ngoan, không ầm ỹ không nháo, ăn xong thì ngủ, nghe lời lắm!” Bà đi lo lắng anh sẽ không ôm, tay vẫn không dám rời khỏi quá xa.

“Thật không, Phàm Phàm trước đây cũng vậy .”

Nhớ tới mẹ đứa nhỏ, sự dũng cảm kia làm cho người ta đau lòng, đem đứa nhỏ giao lại cho bà đi, anh xoa người ngồi lại bên giường.

Tề Phàm ngủ thật sự sâu, môi mím lại.

Mi mắt cô nhú lại, ở trong mộng, cô cũng không thoải mái sao?

“Lạc Kỳ –” Cô ưm một tiếng, đẩy long anh mềm nhũn, cầm tay cô đang đặt ở bên gối.

“Anh đây.”

Ngực cứng lại, cô đang đợi anh, giờ anh mới đến.

Thật muốn giúp cô đánh mình một chút, anh hôn nhẹ trán cô, một giọt lệ, từ khóe mắt Tề Phàm trào ra.

15. Chương 15

Tình thương

Tề Phàm tỉnh lại nhìn thấy Lạc Kỳ, oan ức tích tụ nước mắt mới từng giọt từng giọt lăn xuống.

Lạc Kỳ ôm cô, vỗ nhẹ lưng của cô.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc, em khóc to như vậy là muốn anh chết đuối hay sao?”

“Đồ trướng thối, giờ mới đến! Anh chết đuối đã khỏe!”

“Anh chết đuối, không phải em thành quả phụ à.”

Nhẹ chút chạm vào cái mũi nhỏ của cô, trán kề trán cô, đôi mắt dịu dàng đầm thấm.

“Phàm Phàm, cảm ơn em.”

“Là em phải cảm ơn anh mới đúng, cảm ơn anh đã đến, cảm ơn anh đã cho em Thiên Ân.” Cũng cảm ơn anh, cho em từ chết tâm mất hy vọng, có thể lấy lại dũng khí để sống.

Tề Phàm nín khóc, môi chạm lên môi anh.

Lạc Kỳ thực dịu dàng đáp lại cô, bọn họ không phải lần đầu tiên hôn môi, nhưng đây là lần đầu tiên, Lạc Kỳ trực tiếp đáp lại cô.

Tề Phàm lúc này trong đầu nhảy ra một từ “Gắn bó như môi với răng”, tựa như cô cùng Lạc Kỳ hiện tại.

=====

Có Lạc Kỳ, Tề Phàm quả thật thư thái.

“Nào, uống một ngụm nữa.”

Lạc Kỳ để thìa trước mặt cô.

“A -, không muốn.”

Canh gà không có đủ gia vị muối mắm, hương vị là lạ, uống nữa cô sẽ ói ra!

“Ngoan, uống một ngụm nữa, thân thể em yếu như vậy, dì nói, giờ không tắm bồn tốt, về sau sẽ dính bệnh.”

Kiên nhẫn dụ dỗ cô, Tề Phàm nghe lời hé miệng, Lạc Kỳ dịu dàng chăm sóc mình như thế, trước mắt cho dù là độc dược, cô cũng sẽ không chút do dự uống luôn.

Lạc Kỳ còn học thay tã cho cục cưng, nhìn anh đầu đầy mồ hôi, tay chân luôn có việc, một loại hạnh phúc khó có thể nói thành lời tràn đầy trong lòng Tề Phàm.

Âm thầm khẩn cầu với trời, cứ như vậy, cứ như vậy được thì tốt quá, thứ cô muốn thật sự không nhiều.

Cả thế giới, cô muốn, chỉ là một người Lạc Kỳ mà thôi.

Ngày vui vẻ luôn đi qua rất nhanh, cục cưng còn chưa đầy tháng, anh đã về trước.

Lạc Kỳ đi rồi, cô một mình bế tiểu Thiên Ân, dì chỉ giúp đỡ chút việc vặt.

Tề Phàm cảm thấy, cô lại quay trở lại lúc mang thai Thiên Ân, như thể Lạc Kỳ căn bản chưa từng tới đây, khoảng thời gian chưa đến một tháng như là ảo giác, cô luôn muốn giữ lấy một chút gì đó, có thể đoạn trí nhớ kia như là thứ ánh sáng mặt trời, ấm áp tốt đẹp trong tâm cô, nhưng thế nào cũng không cầm được nó.

=====

Tiểu Thiên Ân đã được ba tháng, Tề Phàm dẫn bé trở lại Lạc gia, Lạc gia từ cao đến thấp đều vì thành viên mới đã tới mà hân hoan nhảy nhót. Ấy vậy mà lại để Tề Phàm một người ở lại, Lạc Kỳ thu xếp cho Tề Phàm rất nhiệt tình, ngôn ngữ lưu loát lúc nào cũng quan tâm săn sóc.

Tiểu Thiên Ân không uống công rất mập mạp, mắt to lông mi dày làm mọi người rất thích, hơn nữa rất ngoan, không khóc không nháo.

Lạc Kỳ nói, điểm ấy rất giống Tề Phàm trước đây, Tề Phàm lại nói còn giống Lạc Kỳ trước đây hơn.

“Em nhìn thấy anh trước đây rồi à? Khi đó còn chưa có em đâu.”

“Em thấy ảnh chụp, cũng không có mặc quần áo .....” Tề Phàm cười tặc hề hề.

“Nữ lưu manh!” Lạc Kỳ véo mũi cười cô.

Cười đi, cười cô càng tốt, cô chính là lưu manh đùa giỡn anh đấy!

Trác Thất cùng Khởi Linh cũng rất thích Thiên Ân, tranh nhau cướp đòi làm mẹ nuôi.

“Hai người mẹ nuôi mới nhiều, sẽ tiết kiệm nhiều thứ!”

Hai người vừa cầu xin chán ghét muốn đập anh một trận.

“Hai chúng ta không lớn, nhưng có thể so với mẹ đứa nhỏ lại lớn hơn đấy!”

Trác Thất cùng Khởi Linh lập tức phản bác anh, anh tìm ra manh mối nghĩ đi nghĩ lại, hẳn là thế, liền không lên tiếng .

=====

Chấp nhận thân thể yếu của mình, Tề Phàm vẫn không có sữa, cục cứng cũng chỉ uống sữa bột.

Sau đó, cô rút cục có chút sữa, cục cứng lại vì thói quen uống sữa bột, cho dù cô cho nó ăn, nó cũng không chịu ăn.

Cô trướng ngực rất khó chịu, chỉ có thể dùng dụng cụ vắt sữa cho sữa ra.

Lạc Kỳ, đi xã giao về, nhẹ nhàng đẩy cửa, nhìn thấy chính là trường hợp thế này.

Tề Phàm mặc quần áo ở nhà ngồi trên giường, kéo áo xuống, cau mày cầm dụng cụ vắt sữa rút bầu ngực đang đầy sữa.

Cục cứng nằm bên cạnh cô mút ngón tay, hai chân giơ lên cao rất vui vẻ.

Nhìn quần áo của cô vợ xinh đẹp không chỉnh tề, một cổ nhiệt lưu từ đầu chạy thẳng xuống bụng.

Anh thật sự là càng ngày càng chứng mất với chính mình, vừa rồi ở cùng bọn Chung Sầm, chơi rất vui vẻ, cô gái trắng trẻo nhiệt tình hôn lên xương quai xanh anh, sau còn đặt ngực lên trước mặt anh, anh lại không dậy nổi hưng trí, đối phương mặt tái luôn! Giờ Tề Phàm chả biết cho anh ăn thuốc gì, rõ ràng anh nghĩ sẽ không gặp cô, thì mỗi lần thấy cô, anh đều phản ứng mãnh liệt vậy!

Sải chân dài đi đến bên giường, anh cầm lấy dụng cụ trong tay cô.

“Đang làm gì thế?”

Thanh âm u ám, Tề Phàm hoảng sợ, người này, đi đường nào mà không có tiếng động.

“Anh muốn hù chết em à! Nhìn vậy còn xem không rõ sao, bỏ sữa ra mà.”

“Anh giúp em.”

Dứt lời, tay đặt trên tay cô.

“Ừm.”

Đỏ mặt, Tề Phàm đưa đồ vắt sữa cho anh.

Tiếp nhận đồ, cô lại không nói sử dụng thế nào, anh dùng một chút lực, Tề Phàm nhin không được đau hô đau một tiếng.

“Đau à?” Anh cả kinh, buông tay.

“Không, không đau.”

Anh cứ như vậy nửa quỳ nửa ngồi ở trước mặt mình, mặt cách ngực cô gần như vậy, mũi thở ra nhiệt khí thổi đến làn da của cô, tóc gáy không khỏi dựng đứng.

“Đây là sữa bỏ ra ngoài, mà còn cho Thiên Ân uống à?”

“Thiên Ân không chịu uống đâu, lấy ra xong thì bỏ thôi.”

“Thế không phải rất lãng phí à.”

“Không sao, vì vốn cũng không nhiều.”

Tuy rằng trứng rất đau, nhưng kỳ thật sữa vẫn ít tới mức đáng thương.

“Thứ trân quý như vậy một chút cũng không nên lãng phí.”

Bỏ bình vắt sữa ra, môi anh đi lên, học bộ dáng trẻ con từng chút hút vào.

“Lạc Kì!”

Tề Phàm cả kinh, thân thể như nhũn ra, muốn đẩy vai anh cũng không được, ngã xuống.

“Phàm Phàm, có thể không?”

Tay đã bắt đầu có hạnh kiểm xấu, tham nhập vào từ vạt áo, vuốt ve phía sau lưng cô.

“Cục cứng còn ở đây mà.”

“Anh ôm nó lên giường, em ngoan ngoãn chờ anh đấy.”

“Rồi.”

Giọng nói trầm khàn, bọn họ đã lâu đã không làm.

Đặt cục cứng trên giường trẻ, Lạc Kì lập tức xoay người dính trên người cô.

Môi ở nhẹ nhàng cắn cắn cổ cô, cô có chút ngứa lại có chút mê hoặc, không kiên nhẫn quay đầu lại thấy trên xương quai xanh anh có dấu hôn.

Buộc mình không cần nhìn, nhưng ánh mắt vẫn là quân không được, càng nhìn càng khó chịu, lại không thể cưỡng chế nhìn lại đó một lần.

Lạc Kì bắt mãi cô không chuyển tâm, dùng sức cắn cô một cái, tiện đà khiêu khích càng thêm ra sức.

Anh biết rõ nơi Tề Phàm miễn cưỡng, giây lát cô thở hồng hộc, hướng anh bắt đầu.

Rút bỏ trói buộc trên người hai người, chỗ trống tình cảm cần được lấp đầy lâu lắm rồi, anh muốn tưởng niệm từng tác da thịt của cô.

Ngón tay ở trên người cô mỗi động tác lại lưu luyến lại không rơi vào ngõ cụt, thân thể của anh đối với thân thể mà anh yêu mến kịch liệt mà rất nhiệt tình đáp lại.

Cô luôn làm cho anh rất dễ dàng động tình, làm cho anh có cảm giác rất thành tựu.

Cô giống như thiên sứ, nhưng cũng giống ma quỷ, hấp dẫn anh, mị hoặc anh.

Có khi anh không hiểu, cô kỳ thật không có gì bất đồng với những cô gái anh đã gặp, xinh đẹp, gợi cảm, nhiệt tình. Có lẽ ở cô có một loại ma lực, làm cho người ta kháng cự cũng không được.

Cảm giác này, giống như là tâm động làm cho người ta trở tay không kịp!

Không, không nên thế này, cô không giữ quy tắc nên mới hạ được với anh, trên đời này, ngoại trừ Tương Hân, không có người nào có thể làm cho anh động tâm.

Nhưng mà, anh lại càng ngày càng để ý, không rõ cảm giác này rốt cuộc đại biểu cho cái gì.

Không muốn và muốn, tùy ý thân thể bị cảm giác chi phối, anh chôn sâu ở trong cơ thể cô, lần lượt dò hỏi nơi mềm mại kia, tới chỗ sâu nhất, ra ra vào vào, liên tiếp tạo ra luồng nóng bỏng.

Mà trên thân anh, dấu vết không chút nào kiêng kỵ hiện ra trước mắt cô, Tề Phàm cảm giận ôm chặt anh, dùng sức cắn lên bờ vai của anh, người đàn ông này, sao có thể tàn nhẫn thế, dám mang dấu vết của người khác tới khi dễ cô.

Nước mắt như mưa, nhưng lại khóc không thành tiếng.

=====

Làm xong, tất cả lại trở về yên tĩnh, Lạc Kỳ ghé vào trên người cô, ép làm cô khó thở.

Anh còn đang ở trong cơ thể cô, không có lui ra ngoài, cô cũng không đẩy anh ra, chỉ có thời điểm như vậy, cô mới được ôm Lạc Kỳ.

Tay xoa ngực trái của anh, nơi đó dội lên từng nhịp mạnh mẽ.

Cô nghe được rất rõ, nơi đó, không có mình.

16. Chương 16

Mỹ nhân tâm kế

Một hồi mây mưa qua đi, Lạc Kỳ nặng nề ngủ ở bên cạnh cô, Tề Phàm thì không một chút buồn ngủ.

Cô thương anh, không thể nghi ngờ.

Cô tự hiểu được lòng mình, chỉ là cô dùng biện pháp ngu ngốc nhất giữ anh lại bên người.

Thứ cô muốn đơn giản, nhưng cũng rất khó.

Về nước, Tề Phàm ở trong nhà, cục cưng được ông bà Lạc và dì chăm sóc, cô rảnh rỗi tay chân, chỉ thỉnh thoảng phải ôm bé đi dạo trong hoa viên, hoặc là ngủ trưa cùng bé.

Thời gian còn lại, cô không có việc gì, mà hầu hết thời gian cô chỉ có ngắm người.

Cuộc sống của cô không nên như vậy, cô mới mười chín tuổi! Như vậy cô hoàn toàn không được Lạc Kỳ đáp lại.

Cô phải là người đầu tiên nhìn thấy thế giới trong Lạc Kỳ.

Cũng là người đầu tiên cho Lạc Kỳ biết, cô, cũng không phải dễ bắt nạt như vậy!

=====

Lạc Kỳ nổi giận dùng dùng vào phòng, ném một tập văn kiện hết sức lên mặt bàn, Tề Phàm đang ru cho Thiên Ân ngủ, bị anh làm hoảng sợ.

“Anh làm gì thế!”

Tề Phàm kêu to, cô biết trong tay anh là gì, cô muốn chọc giận anh, thì sao!

“Anh làm gì, anh mới phải hỏi em làm gì đấy? Hợp đồng này kí khi nào, sao anh không biết!”

“Ký hôm qua, em ký với cô ấy, anh có ý kiến à?”

Nghe thấy tiếng cãi nhau, ông bà Lạc chậm rãi xuống lầu.

“Ba, chuyện lớn như vậy, vì sao ba không thương lượng với con một chút chứ?”

Lạc Kỳ nói chuyện với ba, quay lại trừng mắt với Tề Phàm, nhất định là cô giả trò quỷ, chẳng lẽ đây là mục đích cô muốn gả cho anh!

“Công ty của tôi ký hợp đồng với nghệ sĩ, tôi còn phải xin phép anh, chắc tôi phải đánh một bản báo cáo cho anh rồi đợi anh phê duyệt nữa nhỉ!”

“Ba, ba biết không phải con có ý đó!”

“Vậy ý của anh là gì?”

“Tề Phàm giờ không nên ra ngoài làm việc, càng không thích hợp làm nghệ sĩ. Hơn nữa, cô ra ngoài làm việc, Thiên Ân làm sao bây giờ?”

“Thiên Ân có chúng tôi chăm sóc, hai người không cần quan tâm. Con bé còn trẻ tuổi vậy, tương lai có tiềm năng nữa, không thể vì gia đình mà mệt được!”

Bà Lạc cũng đi theo hát đệm, Lạc Kỳ tức giận phẩy tay áo bỏ đi, nhưng không nói chuyện với Tề Phàm đang nhìn bóng dáng anh, biểu tình trên mặt cũng không rõ là ý gì.

“Phàm Phàm, không cần để ý đến nó, tính tình của nó vậy đấy. Thằng tiểu tử xấu xa đó, sớm muộn gì ba cũng đánh cho nó thức tỉnh mới thôi.”

Ông Lạc ngồi xuống, tức giận ngút trời.

“Ba, ba đừng kích động, yên tâm ạ, con sẽ thử nói chuyện lại với anh ấy. Lần này hai người giúp con lớn vậy, con sẽ không làm hai người thất vọng.”

“Con không có việc gì thì chúng ta an tâm rồi.”

Bà Lạc đau lòng vỗ vỗ đầu cô, Tề Phàm cười đưa hai người trở về phòng.

Không ngoài Tề Phàm dự liệu, không đến 3 phút đã nhận được điện thoại của Lạc Kỳ.

“Tề Phàm, em cứ đi đi, em thật giỏi! Diễn xuất một dáng vẻ nặng tình vậy, nói cái gì mà yêu anh, cái gì mà thiên địa chứng giám, trời trăng chứng giám, kết quả em cũng chỉ là loại đàn bà ham hố hư vinh!”

“Lạc Kỳ, anh nói lời này có ý gì vậy?”

Tề Phàm giọng nói mềm mại bất khả tư nghị, Tâm Lạc Kỳ nổi lên cơn sóng! Anh tức giận tay nắm chặt quyền, cô gái chết tiệt này!

“Anh có ý gì trong lòng em rất rõ! Được, nếu đây là thứ em muốn, Lạc Kỳ anh cũng không keo kiệt với đàn bà. Danh, lợi, anh đều có thể cho, đối với em, anh càng hẳn là hào phóng một chút mới đúng.”

“Em đây thật phải cảm ơn Lạc tổng hào phóng, thứ em muốn không nhiều lắm, một kế hoạch hoàn hảo, một tài xế, đây chắc dễ làm được thôi. Hơn nữa, em sẽ về nhà.”

Lạc Kỳ cứng lại, hóa ra, cô đã sớm an bài tốt tất cả.

“Người đại diện và lái xe cũng không có vấn đề gì, bất quá, em quay về nhà là có ý gì? Hiệp ước đã viết rõ, em phải thực hiện nghĩa vụ của người vợ, giờ em muốn chuyển ra ngoài, là muốn ly hôn sao!”

Ý cô là, mục đích đã đạt được, muốn vứt anh đi! Anh là người thế nào chứ, sao có thể bị cô dễ dàng lừa bòn vậy!

“Lạc Kỳ, em yêu anh như vậy, nào có thể ly hôn! Anh đã quên sao, chúng ta có kí ước trước đây, anh và em là bí mật kết hôn, em mà còn ở tại trong nhà, ắt sẽ lộ, như vậy, đối với ba mẹ cùng Thiên Ân, cũng không tốt. Nhà của em, anh cũng không phải chưa từng tới, chúng ta ở nơi nào, không phải đều vui vẻ à!”

Tề Phàm cười thâm, Lạc Kỳ, thức ăn dâng tận mặt, anh chỉ thấy ắt phải vậy. Giờ muốn ăn mà không thể anh mới học được thế nào là quý trọng.

“Hiệp ước đó là anh nghĩ, không cần em nhắc nhở! Nói dễ nghe vậy, anh nghĩ, thứ em sợ nhất, không phải Thiên Ân bị thương tổn, mà là tiền đồ của em bị hương tổn nhĩ! Thiên Ân thật sự là đáng thương, đầu tiên là bị em lợi dụng, sau còn bị em vứt bỏ! Tề Phàm, thật sự em có tâm ư!”

“Tùy anh nói thế nào cũng được, yêu cầu của em, có làm không?”

Lời nói của anh chạm tới chỗ đau của cô. Nhưng hiện tại, không phải thời điểm để so đo.

“Người đại diện sẽ an bài tốt, anh cũng sẽ mau chóng an bài công việc cho em.”

“Em chỉ biết, Lạc Kỳ của em, làm việc sẽ không ướm át bắn thối đâu.”

Tiếng trọng điện thoại sắp sặc, Tề Phàm thắng lợi mỉm cười, anh hình như rất tức giận!

Ngả thân thể xuống, che miệng, cười không ngừng, cô không ngừng tán dương, con người thuộc về Lạc Kỳ (là chị ý đấy, kiểu tự sướng) =====

Lạc Kỳ quả nhiên nói được thì làm được, hiệu suất mau kinh người, một tuần sau, tất cả từng bước chuẩn bị sẵn sàng.

Đại diện của Tề Phàm, tên Hàn Phi, Tề Phàm còn không phải không hiểu biết, nhưng có thể xác định là, anh ta phi thường phi thường không thích mình.

“Tiểu thư, cô muốn làm tôi đến chết à? Giờ là mấy giờ rồi, cô còn chưa trang điểm xong! Tôi xin cô đấy, nhanh chút đi, chúng ta phải đến trường quay, đi chậm, đạo diễn sẽ mắng đấy!”

“Tiểu thư, cô bị sao thế! Khóc diễn mà mắt cô sưng to vậy! Hoá trang đâu! Không thấy cô ấy bị hóa trang thành gì à? Mau làm lại!”

Anh chẳng những không thích cô, hình như cũng không thích kiểu công việc này.

Anh thường ngồi một mình, cãi nhau với nhân viên, người đại diện không nên như vậy.

Đây là đánh giá của Tề Phàm sau hai tuần làm việc.

Người nợ là Lạc Kỳ cố ý tìm đến chính cô sao!

Vai diễn đầu tiên của Tề Phàm là một cô vợ trong cổ trang.

Đã là diễn với nam vai phản diện, lại là vợ bé, ngón tay có thêm cả ngón chân, Tề Phàm cũng không thể sắc bén vậy được.

Bất quá, làm việc phải tâm huyết, đây là nguyên tắc của cô, nắm đúng chỗ tâm lý nhân vật, tình cảm chút, như thể hai người là một.

Khi cô diễn xong, đạo diễn cũng khen cô.

“Những diễn viên khác mà giống cô, chúng tôi quay phim cũng thoải mái không ít.”

“Cám ơn đạo diễn, tôi sẽ cố gắng.”

Tề Phàm mặt mỉm cười, hoàn mỹ!

“Hy vọng về sau còn có cơ hội hợp tác.”

“Tôi cũng rất chờ mong.”

Cùng đạo diễn gật đầu thăm hỏi, lại tạm biệt các diễn viên khác, tuy cô chỉ là diễn viên quần chúng, nhưng cô vẫn cảm thấy, khởi đầu thế này cũng không tồi.

Về nhà đã là khuya, tự giúp mình bật đèn, ném thân thể đau nhức vào sofa, cô nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đã chuyển tới nơi này nửa tháng, ban đêm tỉnh lại, vẫn rất mờ mịt, không nhớ rõ làm sao có thể ở trong này!

Tuy nói cô hiện giờ là nghệ sĩ được tán dương, vào công ty nửa tháng, nhưng ngay cả bóng dáng Lạc Kỳ còn chưa nhìn qua.

Bọn họ hình thức ở chung tựa như hai người xa lạ, cũng không xuất hiện trong cuộc sống của nhau.

Trong công ty có rất nhiều phụ nữ, đều có tiếng mờ ám với Lạc Kỳ, trong đó tranh đấu gay gắt tự nhiên là điều không thể miễn.

Cô vào qua tổng giám đốc tự dưng sẽ có xa lánh và nghi kỵ.

Bất quá, hơn nửa tháng, báo chí không có đưa tin Tề Phàm, Lạc Kỳ còn đang ôm ấp một nữ minh tinh, liên tiếp xuất hiện ở trên tin giải trí.

Mọi người đều cảm thấy, có lẽ, cô chẳng qua là tiểu nhân vật diễn xiếc, căn bản không cần quá để ý.

Cho nên, ngoại trừ Hàn Phi đáng tán dương, cô không còn bị ai nói nữa.

Tất cả điều này cô đã đoán được, chỉ là, cô không có đoán trước được, cô lại nhớ Lạc Kỳ điên cuồng vậy!

Lạc Kỳ, lúc anh một mình, có nhớ đến em chút nào không?

m m D ' m5 F, lát cô thở hồng hộc, hướng anh bắt đầu.

Rút bỏ trói buộc trên người hai người, chỗ trống tình cảm cần được lấp đầy lâu lắm rồi, anh muốn tưởng niệm từng tác da thịt của cô.

Ngón tay ở trên người cô mỗi động tác lại lưu luyến lại không rơi vào ngõ cụt, thân thể của anh đối với thân thể mà anh yêu mến kịch liệt mà rất nhiệt tình đáp lại.

Cô luôn làm cho anh rất dễ dàng động tình, làm cho anh có cảm giác rất thành tựu.

Cô giống như thiên sứ, nhưng cũng giống ma quỷ, hấp dẫn anh, mị hoặc anh.

Có khi anh không hiểu, cô kỳ thật không có gì bất đồng với những cô gái anh đã gặp, xinh đẹp, gợi cảm, nhiệt tình. Có lẽ ở cô có một loại ma lực, làm cho người ta kháng cự cũng không được.

Cảm giác này, giống như là tâm động làm cho người ta trở tay không kịp!

Không, không nên thế này, cô không giữ quy tắc nên mới hạ được với anh, trên đời này, ngoại trừ Tương Hân, không có người nào có thể làm cho anh động tâm.

Nhưng mà, anh lại càng ngày càng để ý, không rõ cảm giác này rốt cuộc đại biểu cho cái gì.

Không muốn và muốn, tùy ý thân thể bị cảm giác chi phối, anh chôn sâu ở trong cơ thể cô, lần lượt dò hỏi nơi mềm mại kia, tới chỗ sâu nhất, ra ra vào vào, liên tiếp tạo ra luồng nóng bỏng.

Mà trên thân anh, dấu vết không chút nào kiêng kỵ hiện ra trước mắt cô, Tề Phàm cắn giận ôm chầm anh, dùng sức cắn lên bờ vai của anh, người đàn ông này, sao có thể tàn nhẫn thế, dám mang dấu vết của người khác tới khi dễ cô.

Nước mắt như mưa, nhưng lại khóc không thành tiếng.

=====

Làm xong, tất cả lại trở về yên tĩnh, Lạc Kỳ ghé vào trên người cô, ép làm cô khó thở.

Anh còn đang ở trong cơ thể cô, không có lui ra ngoài, cô cũng không đẩy anh ra, chỉ có thời điểm như vậy, cô mới được ôm Lạc Kỳ.

Tay xoa ngực trái của anh, nơi đó dội lên từng nhịp mạnh mẽ.

Cô nghe được rất rõ, nơi đó, không có mình.

17. Chương 17

Họa là từ miệng mà ra

Ký hợp đồng xong, tuy công việc không phải bay tới bay lui chân không chạm đất, nhưng cũng một khắc không thể nhàn rồi, dù là chỉ là vai nhỏ, thời gian không nhiều, quan trọng nhất phải là cái mặt.

Mà là người mới, khắp nơi đều phải cẩn thận, hơi có sai lầm, nhẹ thì bị người xem thường, nặng thì bị phán knockout.

May là dù Hàn Phi không thích cô, nhưng trong công việc vẫn rất nghiêm túc, chỉ là vẫn chưa hiểu nhau lắm.

Trước cứ nghĩ làm ngôi sao phải trong sạch thanh cao, dân giải trí phải thỏa mãn cho chính mình, giờ mới biết được, cái giá phải trả mà quan hệ không thành là phải quan hệ trực tiếp.

Mà càng lún sâu, quan hệ thị phi cũng nhiều hơn.

Tề Phàm không nghĩ tới, tin đầu tiên của cô, lại dính phát ảnh cô vắng nước miếng.

Sự tình phát sinh trong một buổi tiệc từ thiện.

Đối với việc từ thiện, Tề Phàm vẫn rất thích tích cực tham dự , cô cảm thấy, vừa công việc vừa từ thiện , rất có ý nghĩa.

Tuy không thể giống đại nhân vung tiền như rác, nhưng cũng chỉ có thể góp chút sức lực. Huống hồ, cái này vốn chính là tâm sức.

Có người quyên 5 vạn, có người quyên một trăm vạn, nhìn qua giường như quyên một trăm vạn là nhiều.

Nhưng kỳ thật, người quyên năm vạn, bản thân chỉ có mười vạn, anh ta hy sinh một nửa; người quyên một trăm vạn, nhưng bản thân lại có hàng triệu, người nói anh ta quyên ít? Cho nên Tề Phàm cảm thấy, từ không từ thiện, không phải dựa vào định nghĩa ít hay nhiều.

Lời này cô nói làm Hàn Phi cũng không nổi tình bĩu môi.

Tề Phàm không biết Hàn Phi sao không đợi mình, nhưng cô dần dần dồn tâm lực cô có cảm thấy, anh ta kì thật có để tâm tới mình.

Và thực thì, hôm nay, cô rất vui vẻ .

Cô làm điều này coi như là đi diễn một vai đi.

Dường như thu xếp đã xong, cô đi xe với Hàn Phi tới hiện trường.

Tề Phàm mặc một bộ lễ phục màu bạc, cùng màu với chiếc túi và đôi giày nhả nhện, tóc vấn tự do, cười nhẹ nhàng mà không mất trang trọng. Đồ trang sức trang nhã, khuôn mặt mình điểm động lòng người, xinh đẹp sắc nét không gì có thể so sánh, thật làm cho người ta phải than thở, tuổi trẻ vô địch.

Nhưng Hàn Phi lại cười cô rất nhiều, cô cao 1m65 không gọi là cao, nhưng chỉ đi một đôi giày bệt, hay là cô sợ nhiều người nhắm đến cô! Nào có ngôi sao nữ nào tham dự tiệc tối nay đi giày bệt đâu!

Ai cũng nói, tham dự hoạt động, ngôi sao đi công ích, vì nhìn mặt đặt tiền. Ai chả hy vọng mình bị chụp vào đúng hình ảnh đang đẹp nhất! Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Hàn Phi không để ý cô nữa.

Tề Phàm hiển nhiên đã đoán được anh ta sẽ cười đôi giày mình, cô chỉ mặt lạnh mỉm cười với anh.

Cùng Tề Phàm vào bàn là một ông chủ hàng đồ điện, Tề Phàm lúc trước đã cố ý lên mạng tra chiều cao anh ta nên không đi giày cao gót là sợ đến lúc đó anh ta xấu hổ sẽ không tốt, lời này cô không nói với Hàn Phi, vì cô cảm thấy, anh cũng không có hứng thú muốn biết.

Hơn nữa xem ra, Hàn Phi hiển nhiên bất mãn với cô khi cô thấu hiểu người vậy, cô hôm nay không muốn chọc tới anh, anh bùng nổ rất dọa người .

Tiệc tối buổi từ thiện cử hành ở nhà hàng, người tham dự rất nhiều, hội trường bố trí cũng rất đẹp.

Tề Phàm lần đầu tiên tham dự trường hợp như vậy, sợ hãi gặp lỗi, đi hết phẩm đồ với ông tổng giám đốc đó vẫn gắt gao đi theo Hàn Phi.

Đêm đó Tề Phàm quyên một đôi giày LV, là mẹ cô mua cho cô, hoạt động này hơi bất ngờ, cô nhất thời không thể tưởng được có cái gì thích hợp, đành phải lấy nó ra ứng phó.

Cuối cùng thành giao giá ba vạn sáu, so với giá gốc còn gấp hơn 5 lần, cô cảm thấy rất vui vẻ.

Tiệc tối rồi hoạt động sau cũng rất thoải mái, mọi người vui chơi giải trí, trao đổi cảm tình.

Hàn Phi giúp hai người cầm một ly sâm banh, Phàm Phàm cũng không cảm kích than thở.

“Rõ ràng còn có rượu cốc tai, sao lại uống cái này, tôi ghét nhất hương vị này.”

“Tiểu thư, buổi sang ngày mai cô muốn bị đuổi tới tổ quay phim à, cô có biết tôi sợ cô nhất là cái gì không! Ánh mắt! Tôi sợ nhất là ánh mắt của cô! Thế nhưng không có ngày nào là mắt không sưng! Buổi tối nào cô cũng phải đi làm tặc sao!”

Hàn Phi đề thấp thanh âm rống cô, cô nghịch ngợm le lưỡi, sao anh đốt lửa nổ bom thế nhỉ!

Cô cũng không muốn ngày nào mắt cũng sưng, nhưng, mỗi đêm nhớ Lạc Kỳ, nhớ Thiên Ân liền không chế không được rơi nước mắt, cô nào có biện pháp nào! Nhưng cô không thể nói với Hàn Phi điều này cô ghen sắp chết rồi!

Đành phải xoay người nhìn xem có cái gì có thể ăn không, loại đồ ăn tự lấy này cô không thích lắm, lạnh như băng, đến vị cũng đặc biệt khó chịu.

Ai biết xoay người có chút nhanh, không cẩn thận đụng vào người, ly rượu trong tay cứ như vậy hất vào đối phương.

“A!” Đối phương thét chói tai, cô sợ tới mức vừa giúp cô ta lấy khăn, vừa cúi đầu vội vàng xin lỗi.

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Tôi thật là không cẩn thận, thật sự thật xin lỗi!”

Vừa nhắc đầu, mới thoáng yên tâm, hóa ra là đồng môn.

Đối phương cũng là diễn viên được tán dương — Đồ Gia Yêu.

Nếu mọi người là người một nhà, có chuyện gì đâu.

Đồ Gia Yêu cô biết, nghe nói kỳ thật cô mới đi làm không gọi tên này, sau lại tục truyền là vì có quan hệ ái muội với Lạc Kỳ, nên sửa thành tên này, tuyên bố với người ngoài là cô tán dương tình yêu, bắt quá, Tề Phàm xem ra, là muốn biểu đạt với Lạc Kỳ nhiệt tình yêu thương còn nhiều lắm.

Cô gái này vì bộ dạng xinh đẹp, thường diễn nữ tử phong trần, kẻ thứ ba vô lương tâm, nên tranh luận về vai diễn vì thời gian lâu, cũng là có chút danh tiếng.

“Là cô à!” Đối phương hiển nhiên cũng nhận ra cô, trong giọng nói mang theo khinh thường.

“Tiểu thư, cô có biết quần áo này là được tặng, cô đi đường nào mà không cẩn thận thế!”

Trợ lý Đồ Gia Yêu cũng cả bộ vú lấp miệng em, Tề Phàm thầm nghĩ, quả nhiên ngu ngốc ngu ngốc mà tầm mã. Đồ Gia Yêu không làm cho người ta thích được, ngay cả trợ lý của ả cũng là người đáng ghét.

Tề Phàm cảm thấy do mình không đứng trước, hướng hồ không muốn vì việc nhỏ này mà mất hòa khí, nên nuốt xuống lời bực tức, nhẹ nhàng mỉm cười.

“Ôi ngượng quá, là tôi không tốt, thế này đi, quần áo này bao nhiêu tiền, tôi sẽ đền!”

Cô nghĩ rất đơn giản, tự mình gây họa, đương nhiên muốn tự mình phụ trách, cho dù cái quần áo này làm cô phà sản, cô cũng bán nhà đi đền.

“Cô cho tôi là loại người nào chứ! Quần áo cần cô đền. Cô không hiểu chuyện, thật đúng là người Hàn Phi mang theo giống Hàn Phi vậy, xem thường người. Sớm biết hôm nay thế, danh tiếng trước đây, vẻ thanh cao, giờ còn không phải vì tiền nên cam nguyện ở lại bên người mới của Lạc!”

Lời này sao tự dừng lại chuyển sang Hàn Phi? Tề Phàm mặc dù không rõ phương diện này lắm, nhưng nghe họ Đồ nói Hàn Phi tự nhiên lạnh mặt, liền thầm đoán này hai người có lẽ là có cái gì đó không thoải mái.

Hàn Phi tuy rằng biểu tình khó coi, nhưng vẫn khách khí có lẽ xin lỗi, hy vọng đem việc nhỏ hóa không. Ai ngờ đối phương để ý không buông tha, càng nói càng khó nghe! Ngay cả lời thô tục chớ cũng nói ra! Hàn Phi lại vẫn chỉ cười.

Tề Phàm hiểu được, anh đây là vì mình mà nghĩ, còn chưa lấy long được tiền bồi, lại là đồng môn, lời này nếu truyền đi ra ngoài, đâu có dễ nghe.

Tề Phàm chính là tính tình kiểu này, cô chịu ủy khuất về mình thế nào cũng được, nhưng bắt nạt người của cô, một sợi tóc cũng không được!

Khóe miệng nhất thời giương lên, cười đến thiên kiều bá mị (rất đẹp).

“Chị Gia Yêu à, lời vừa nói của chị sai rồi, em ý mà, trời sinh chính là không hiểu chuyện như vậy, đây cũng không phải do anh Hàn dạy. Nhưng mà chị vẫn có câu đúng, anh Hàn ý mà, thật sự chỉ thích hợp dạy người mới thôi, ngây ngô, không lịch, giờ giấc hần hoi. Nếu mà tầm tuổi giống chị, chỉ sợ anh ý làm không nổi đâu a!”

Đồ Gia Yêu mặt đầu tiên là cười lạnh sau là nhúu mày cuối cùng là tức giận ngút trời, ngay cả cô trợ lý một bên cũng tức giận đến mức mũi phì hơi nước.

“Còn nữa ạ, nếu chị thật sự không có lễ phục dạ hội, có thể nói với em, đồ của em đương nhiên không hợp với chị, nhưng quần áo mẹ em nhất định hợp cho chị mặc. Không cần tổng tài nào đó tặng rồi đem đi tặng bốc đâu!”

Người xem náo nhiệt nhiều lên, Tề Phàm thấy thế, ném một câu cuối cùng làm cho Đồ Gia Yêu đứng sững nhìn Hàn Phi kiêu ngạo rời đi.

; ms !d- +82AR-SA’>“Cám ơn đạo diễn, tôi sẽ cố gắng .”

Tề Phàm mặt mỉm cười, hoàn mỹ!

“Hy vọng về sau còn có cơ hội hợp tác.”

“Tôi cũng rất chờ mong .”

Cùng đạo diễn gật đầu thăm hỏi, lại tạm biệt các diễn viên khác, tuy cô chỉ là diễn viên quần chúng, nhưng cô vẫn cảm thấy, khởi đầu thế này cũng không tồi.

Về nhà đã là khuya, tự giúp mình bật đèn, ném thân thể đau nhức vào sofa, cô nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đã chuyển tới nơi này nửa tháng, ban đêm tỉnh lại, vẫn rất mờ mịt, không nhớ rõ làm sao có thể ở trong này!

Tuy nói cô hiện giờ là nghệ sĩ được tán dương, vào công ty nửa tháng, nhưng ngay cả bóng dáng Lạc Kỳ còn chưa nhìn qua.

Bọn họ hình thức ở chung tựa như hai người xa lạ, cũng không xuất hiện trong cuộc sống của nhau.

Trong công ty có rất nhiều phụ nữ, đều có tiếng mờ ám với Lạc Kỳ, trong đó tranh đấu gay gắt tự nhiên là điều không thể miễn.

Cô vào qua tổng giám đốc tự xưng sẽ có xa lánh và nghi kỵ.

Bất quá, hơn nửa tháng, báo chí không có đưa tin Tề Phàm, Lạc Kỳ còn đang ôm ấp một nữ minh tinh, liên tiếp xuất hiện ở trên tin giải trí.

Mọi người đều cảm thấy, có lẽ, cô chẳng qua là tiểu nhân vật diễn xiếc, căn bản không cần quá để ý.

Cho nên, ngoại trừ Hàn Phi đáng tán dương, cô không còn bị ai nói nữa.

Tất cả điều này cô đã đoán được, chỉ là, cô không có đoán trước được, cô lại nhớ Lạc Kỳ điên cuồng vậy!

Lạc Kỳ, lúc anh một mình, có nhớ đến em chút nào không?

m m D ’ m5 F, lát cô thở hồng hộc, hướng anh bắt đầu.

Rút bỏ trói buộc trên người hai người, chỗ trống tình cảm cần được lấp đầy lâu lắm rồi, anh muốn tưởng niệm từng tác da thịt của cô.

Ngón tay ở trên người cô mỗi động tác lại lưu luyến lại không rơi vào ngõ cụt, thân thể của anh đối với thân thể mà anh yêu mến kịch liệt mà rất nhiệt tình đáp lại.

Cô luôn làm cho anh rất dễ dàng động tình, làm cho anh có cảm giác rất thành tựu.

Cô giống như thiên sứ, nhưng cũng giống ma quỷ, hấp dẫn anh, mị hoặc anh.

Có khi anh không hiểu, cô kỳ thật không có gì bất đồng với những cô gái anh đã gặp, xinh đẹp, gợi cảm, nhiệt tình. Có lẽ ở cô có một loại ma lực, làm cho người ta kháng cự cũng không được.

Cảm giác này, giống như là tâm động làm cho người ta trở tay không kịp!

Không, không nên thế này, cô không giữ quy tắc nên mới hạ được với anh, trên đời này, ngoại trừ Tương Hân, không có người nào có thể làm cho anh động tâm.

Nhưng mà, anh lại càng ngày càng để ý, không rõ cảm giác này rốt cuộc đại biểu cho cái gì.

Không muốn và muốn, tùy ý thân thể bị cảm giác chi phối, anh chôn sâu ở trong cơ thể cô, lần lượt dò hỏi nơi mềm mại kia, tới chỗ sâu nhất, ra ra vào vào, liên tiếp tạo ra luồng nóng bỏng.

Mà trên thân anh, dấu vết không chút nào kiêng kỵ hiện ra trước mắt cô, Tề Phàm cắn giận ôm chầm anh, dùng sức cắn lên bờ vai của anh, người đàn ông này, sao có thể tàn nhẫn thế, dám mang dấu vết của người khác tới khi dễ cô.

Nước mắt như mưa, nhưng lại khóc không thành tiếng.

=====

Làm xong, tất cả lại trở về yên tĩnh, Lạc Kỳ ghé vào trên người cô, ép làm cô khó thở.

Anh còn đang ở trong cơ thể cô, không có lui ra ngoài, cô cũng không đẩy anh ra, chỉ có thời điểm như vậy, cô mới được ôm Lạc Kỳ.

Tay xoa ngực trái của anh, nơi đó dội lên từng nhịp mạnh mẽ.

Cô nghe được rất rõ, nơi đó, không có mình.

18. Chương 18

Người bạn chân chính

Kéo Hàn Phi ra ngoài, gió lạnh thổi qua, Tề Phàm run run.

Hàn Phi cảm thán, khoác áo lên người Tề Phàm, Tề Phàm có chút kinh ngạc, vui vẻ lên xe Hàn Phi.

“Có chuyện cần nói.” Anh nên tức giận, tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng này, đêm nay tùy hứng chọc phải phiền toái lớn, anh nhận ra đám vừa rồi xem nào nhiệt hầu hết là phóng viên. Giờ lại nhìn đáng vẻ cô cần môi, vô thố, lời trách cứ cũng không nói ra được.

Anh sao có thể không nhìn ra, cô là vì mình nên mới xuất đầu lộ diện.

Cô thật sự có ý tốt, bị người ta nói thành như vậy cũng không tức giận. Vậy mà Đồ Gia Yêu chỉ nói anh một câu, cô đã tức giận đến không kìm nén, kiểu gì cũng phải ăn miếng trả miếng thậm chí còn muốn gấp đôi.

Cô như vậy làm cho anh có loại cảm giác trong lòng không nói lên lời.

Anh với Đồ Gia Yêu, kỳ thật không có chuyện gì nhiều. Khi đó Đồ Gia Yêu mới ra mắt không lâu, ngoại hình xinh đẹp, bất quá không có hành động gì, diễn xuất cũng không hay, tính tình không dịu dàng cũng chẳng ôn hòa.

Anh lúc ấy cũng tính có chút danh tiếng, cô ta muốn dựa vào hơi này. Nhưng mà, anh lại không có đáp ứng. Sau đó, cô ra giá rất cao, cũng bị anh nghĩa khí từ chối. Hai người bởi vì chuyện này mà kết thù, cô xem anh rất là chướng mắt.

Vài năm gần đây, anh kỳ thật đã không muốn làm người đại diện nữa. Lần này, khi chơi với người bạn đang được tán dương, biết anh cần tiền, nên đề cử anh với Lạc Kỳ.

Người bạn kia nói cho anh, anh chỉ làm cho một người mới, không cần anh quản cái gì, công ty sẽ tự có an bài.

Anh đoán này cô gái này hoặc là có hậu phương, hoặc là, đi đường tắt.

Nếu cái gì cũng không cần anh quản, anh phải mừng rỡ thoải mái, vì không phải trả giá một chút tâm lực với cô, đừng nói là trù tính, kỳ thật anh chỉ như là trợ lý.

Hơn nữa, từ khi biết này cô gái này không đơn giản như vậy, anh đối với cô luôn kính trọng mà không gần gũi.

Trải qua khoảng thời gian ở chung, anh cảm thấy cô gái này không phức tạp giống như anh nghĩ. Làm việc tâm huyết, thậm chí còn có chút chuyên nghiệp khó tin.

Sinh hoạt cá nhân của cô sạch sẽ đến nhàm chán, làm cho anh cảm thấy có chút buồn.

Đây không phải cuộc sống của một cô bé mười chín tuổi, giống cuộc sống bà già chín mươi tuổi thì hơn.

Mà nay, cô lại một lần nữa làm cho anh nhìn với cặp mắt khác xưa .

Thân hình nho nhỏ, mà bộc phát ra lực lớn vậy, vậy nhưng nó làm cho anh cảm thấy, cô đang bảo vệ anh.

Anh rất muốn khen ngợi cô bạn chí cốt đầy nghĩa khí này.

Nhưng, ở đây trong cái vòng luẩn quẩn này, cô nghĩa khí như vậy quả thực không lý trí , thậm chí còn có khả năng chặt đứt đường danh vọng cô sau này.

Thấy Hàn Phi ngồi bên kia thật lâu, không ra khỏi xe cũng không ra tiếng, Tề Phàm thật cẩn thận mở miệng.

“Anh Hàn, em biết sai rồi.”

“Cô sai thế nào ?”

“Em không nên nhất thời mau miệng, đắc tội với ả họ Đồ đó, về sau sợ em với cô ta sẽ không đội trời chung, lần này bởi vì em không hiểu chuyện, cũng liên lụy đến anh .”

Cô bé ngốc này, vì anh mà đắc tội với người, còn chủ động nhận sai.

“Thế làm sao bây giờ đây? Ai bảo hai ta trên một chiếc thuyền chứ, nếu về sau cô ta gây khó dễ cho chúng ta thì.....”

“Em sẽ về báo cáo ngay với anh!”

Không đợi Hàn Phi nói xong, Tề Phàm huy huy nắm đấm đầy căm phẫn chen vào nói, Hàn Phi trừng cô, liền lập tức không nghĩa khí lùi về.

“Quên đi, tôi sẽ nghĩ biện pháp, tránh ảnh hưởng xấu nhất, quan trọng nhất là không thể ảnh hưởng đến hình tượng của cô.”

Cũng vì anh gây họa, làm sao có thể một mình trốn đi được.

“Thật xin lỗi.....”

Tề Phàm mím môi, mày mắt nhăn nhanh, cô như lại gây phiền toái lớn cho anh.

“Tề Phàm.”

Trầm mặc sau một lúc lâu, Hàn Phi đột nhiên kêu cô.

“Dạ?”

“Cô có biết hoặc là nói được quan hệ giữa quản lý và diễn viên của anh ta không?”

“Ha ha, em chỉ biết hửn không phải giống hai ta .”

Kỳ thật cô vẫn cảm thấy, người đại diện cùng nghệ sĩ hửn là nước lên thì cùng đi thuyền, nhưng trước mặt anh, cô không dám nói.

“Đúng vậy, xác thực chúng ta không như vậy. Kỳ thật cô rất thông minh, con người cũng rất thông minh. Nhưng, tính cách của cô thật sự không thích hợp trong vòng luẩn quẩn này.”

“Vâng, em cũng biết.”

Tề Phàm cúi đầu thở dài, cô muốn làm diễn viên, cho nên cố gắng học học viện điện ảnh. Cô yêu Lạc Kỳ, cho nên liên hợp với cha mẹ chồng vào Gia Thượng, giờ, hình như cô đã làm hỏng tất cả.

“Giờ biết cũng đã muộn, vào được, lại khó ra đi.”

“Nếu vào được, em sẽ không nghĩ tới muốn ra ngoài. Em chính là muốn thử một lần, thành công cũng được, thất bại cũng được, tóm lại là không phải tiếc nuối.”

Dáng vẻ Tề Phàm lộ ra biểu tình coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Hàn Phi nhìn mà bật cười.

“Có phải tôi từ trước tới giờ rất nghiêm túc nên dọa đến cô? Cô có vẻ rất sợ tôi, bất quá, tôi cũng vừa nhận thức được, tính tình cô cũng rất ghê gớm.”

“Em không phải sợ anh, mà là tôn trọng anh. Anh vì em đổi mới hoàn toàn hình ảnh giống như người bảo mẫu, em đặc biệt cảm ơn anh. Hơn nữa cô ấy nói anh như vậy, cũng bởi vì em nên anh mới phải nuốt cơn tức vậy. Muốn em không hé răng, rất khó.”

Cô nói chân thành, Hàn Phi cười xoa xoa đầu cô.

“Ngoan lắm, trở về, đêm nay tôi sẽ tận lực liên hệ với vài phóng viên nữa, không được viết linh tinh. Cô an tâm ngủ đi, ngày mai nếu lại muộn, tôi có thể thực sự cho cô sợ tôi đấy!”

Nghe lời này, Tề Phàm cười hì hì le lưỡi.

“Bạn Hàn Phi, xét thấy hành động xoa đầu của anh vừa rồi dịu dàng vậy, căn cứ kinh nghiệm 19 năm sống trên đời của em, anh chính là con hổ giấy, không thể gây sợ hãi được đâu. Cho nên em quyết định, về sau, mặc kệ anh có nghiêm túc thế nào, em cũng sẽ không sợ anh.”

“Em đúng là con nha đầu lừa đảo, đã ghê gớm rồi còn bệnh!”

“Phi Phi, anh không cần nghiêm túc vậy. Anh yên tâm, từ hôm nay trở đi, em nhất định sẽ cố gắng, chờ em trở thành đại minh tinh đi! Hai ta cùng nhau hãnh diện! Đến lúc đó, xem họ Đồ còn rậm rĩ kiêu ngạo nữa không!”

“Phi Phi?” Hàn Phi lạnh người, mặt nhăn mày nhíu.

“Ừ, anh cũng có thể gọi em Phàm Phàm a! Bạn của em đều gọi em như vậy!”

Hàn Phi chịu không nổi, lái xe.

=====

Ngày hôm sau, quả nhiên truyền ra tin tức Tề Phàm cùng Đồ Gia Yêu không thích nhau, hơn nữa phải tát cả đều viết, nhưng thật sự giống nhau.

“Tề Phàm, em cố ý? Hay là em không có đầu óc!”

Trong điện thoại Lạc Kỳ giận dữ, Tề Phàm không biết anh là vì sốt ruột cho Gia Thượng hay là cho Đồ Gia Yêu.

“Lạc Kỳ, em không có nhầm chán vậy đâu, nếu cô ta không khó dễ với người của em, ngay cả liếc cô ta một cái em cũng chả lãng phí thời gian!”

“Người của em? Anh cũng không biết, Gia Thượng có người của em đấy!” Lạc Kỳ sưng sốt, ai là người của Tề Phàm?

“Nói cho Đồ Gia Yêu, có chuyện gì thì nói với em, nếu cô ta bắt nạt Phi Phi, em sẽ xé rách mặt cô ta, cho cô ta thân bại danh liệt!”

Treo điện thoại, Tề Phàm tức tới ngực sắp nổ tung, mím môi kìm nước mắt.

Hàn Phi đẩy cửa tiến vào, cô còn chưa kịp lau nước mắt, dáng vẻ vừa khóc vừa cười làm cho Hàn Phi nhìn khó chịu.

“Phàm Phàm, không có việc gì, họa phúc khôn lường, trong họa có may. Đây không hẳn là chuyện xấu, tối thiểu, em cũng có cơ hội nở mày nở mặt đó sao? Hơn nữa, rating còn cao. Có khi, tin tức chính là như vậy chờ có tin mới, em là người cũ, em có đi cầu người ta người ta cũng không thèm xem.”

Nghe xong anh giải sầu, Tề Phàm ngược lại khóc càng thương tâm.

“Làm sao vậy, không tin anh à? Kỳ thật hướng dư luận phát triển không thể khống chế, hơn nữa giờ người đứng về phía em đang chiếm đa số, sau đó, anh sẽ cố gắng nghĩ biện pháp giúp em ra mặt, việc này, sẽ qua thôi, tin tưởng anh.”

“Nhưng bức ảnh chụp em xấu như vậy .....”

Tề Phàm ngẩng đầu, trên mặt nhòa lệ, hai người nhìn nhau cười, chợt tình, ngay lúc này, càng có vẻ trân trọng đáng quý.

=====

Bị cô gác điện thoại, Lạc Kỳ lại không thoải mái, anh ghen một hơi ở ngực bộc phát không được, buồn sắp tới mức lưng sắp bốc hỏa! Cô ăn nhầm thuốc nổ rồi!

Đồ Gia Yêu gọi điện thoại cho anh, nói Tề Phàm không tốt một tí nào, nào là người mới không tôn trọng tiền bối, là cấp thấp mà sai lầm, cô không có khả năng không biết! Cho nên, anh nghĩ đến cô nhất định là cố ý!

Anh lo lắng cho cô, lập tức gọi điện thoại cho cô, nhưng đây là cái kiểu thái độ gì!

Để Hàn Phi quản lý cô, sợ cô cá tính quá mức, tài năng sẽ bị chèn ép, không nghĩ tới, cô vẫn xảy ra vấn đề!

Người của cô! Phi Phi! Hai người bọn họ khi nào thì tốt như vậy, chuyện này chết tiệt là thế nào chứ!

“Đáng chết!” Quyền giáng xuống bàn, anh lại không biết mình đang tức giận cái gì.

Cô không dựa vào anh, không quán quít lấy anh, không phải tốt lắm sao, thế mà anh chết tiệt rồi cuộc đang tức cái gì!

Ghen? Dục vọng chiếm giữ?

Hàn Phi nói được, quả nhiên, không đến hai ngày, tin tức liền nhắm ngay một nữ minh tinh muốn trốn kết hôn và người đàn ông không muốn ly hôn, cô cùng Đồ Gia Yêu về điểm này, nói là tin tức đều sợ bị người ta cười.

Trong họa có phúc, cô bởi vậy chiếm được một cơ hội thử vai, tuy rằng chỉ có diễn ba tập, nhưng cô vẫn rất vui vẻ, Hàn Phi cũng hết sức tranh thủ cơ hội cho cô.

“Phi Phi, em mệt sắp chết rồi!”

Dựa vào lưng ghế dựa, chân đặt trên đùi Hàn Phi, anh nhận mệnh nhẹ nhàng giúp cô mát xa, trong lòng âm thầm oán thầm, nha đầu kia càng ngày càng có voi đòi tiên.

“Đi mỗi thế, còn chưa ra đâu vào đâu, cũng dám nói mệt.”

“Vai đó thật sự mệt chết. Phi Phi, mai diễn là xong. Sau khi kết thúc, cầu xin anh, cho em nghỉ ngơi vài ngày đi, được không?”

Thân thể trước yếu vậy, mắt to khẩn cầu nhìn anh, cô đã hai tháng không về Lạc gia, muốn trở về nhìn Thiên Ân cùng Lạc Kỳ.

“Nhưng anh đã xếp công việc tiếp theo cho em rồi.”

Lời kia vừa thốt ra, Tề Phàm lập tức nhíu mày mếu máo, lại rụt trở về.

“Bất quá, nếu nghỉ ngơi một ngày thật ra có thể thương lượng.”

Dáng vẻ của cô làm cho anh không đành lòng.

“Thật sự! Một ngày cũng được, Phi Phi anh tốt nhất!” Mừng rỡ nhảy đứng lên, Hàn Phi chịu không nổi xoay người, cô vui vẻ cũng quá khoa trương!

Khó được nghỉ ngơi một ngày, Tề Phàm vui vẻ không kìm được.

“Mẹ, con đã về, Thiên Ân gần đây có ngoan không?”

Bà Lạc đang ngồi trong phòng trẻ con bế cháu nội, bà buông mọi thứ xuống, hôn cái trán Thiên Ân.

“Phàm Phàm, gần đây bề bộn nhiều việc lắm sao? Có phải rất vất vả không, nhìn xem, con gầy quá.”

Bà Lạc đem đứa nhỏ giao cho cô, yêu thương giúp cô đem cất đồ.

“Không, chỉ là bỏ chút thịt mỡ thành thịt rắn chắc thôi.” Ôm Thiên Ân, một trận cuồng hôn.

“Đứa nhỏ này, cũng không biết chăm sóc lấy mình, một người ở bên ngoài, mẹ sao có thể yên tâm a. Không được, mẹ muốn nói với Lạc Kỳ, cho con về ở lại đây.”

“Mẹ, không cần, con bây giờ không phải rất tốt đấy ư. Con biết mẹ thương con, nhưng mẹ như vậy, Lạc Kỳ sẽ không vui. Lại nói, chuyển ra ngoài là đề xuất của con, mẹ đừng nói với anh ấy nữa.”

“Còn còn nói giúp cho nó.”

“Thì anh là chồng con mà, đương nhiên con phải bảo vệ anh ấy rồi.”

“Nha đầu ngốc.”

“Mẹ, con không phải ngốc, chỉ là con yêu Lạc Kỳ, cho nên mặc kệ đúng hay sai, con sẽ đứng về phía anh ấy.”

Lạc Kỳ mới vừa đi tới cửa, nghe được lời Tề Phàm nói, anh sững sờ gần 1 phút, mới đẩy cửa đi vào.

“Mẹ, con đã về.”

“Cái thằng xú tiểu tử, không phát hiện Phàm Phàm đang ở đây à. Phàm Phàm, hai đứa tâm sự, mẹ đi kêu phòng bếp chuẩn bị ăn cơm.”

Trùng mắt nhìn Lạc Kỳ, bà Lạc đóng cửa, Lạc Kỳ lúc này mới nghiêng mặt nhìn thoáng qua Tề Phàm đang chăm chăm vào mình, nhưng là chỉ nhìn liếc mắt một cái.

“Gần đây không phải rất nhiều việc, sao còn rảnh mà về?”

Bước lên một bước, tay vỗ về mặt tiểu Thiên Ân, hỏi không chút để ý.

“Nhớ Thiên Ân, cũng nhớ anh.”

Tề Phàm vẫn không thu hồi tầm mắt, cứ như vậy nhìn anh, ngay cả ánh mắt cũng luyến tiếc chớp. Cô có phải tự đánh giá cao mình không, cô đi hai tháng, anh cũng không có tìm đến cô.

“Anh hẳn không phải nên cảm động, rồi ôm em vào trong ngực nói anh cũng nhớ em đâu nhỉ, chúng ta không cần phải tách ra! Em cho là mình còn đang đóng phim đấy à!”

“Trời!” Cảm xúc bị tổn thương, Tề Phàm ôm Thiên Ân đứng dậy, đi đến phía trước cửa sổ, lệ nhịn không được, cô cũng không muốn khóc trước mặt anh.

Lạc Kỳ về phía sau ngã trên giường, quay đầu, tham luyến nhìn bóng dáng cô rõ ràng gầy yếu, như là muốn đem cô đặt vào trong mắt vậy. Người phụ nữ không tâm này, dám chuyển ra ngoài, lại còn làm như không có việc gì! Thế nhưng, thế nhưng còn dám làm anh đau lòng vậy.....

Thiên Ân ở trong lòng cô, một bàn tay đút vào miệng, một tay khác chỉ lung tung. Anh không biết tại sao, nhưng cảm thấy bóng dáng cô bị thương vậy.

=====

Cơm chiều xong, Thiên Ân luôn luôn lộn xộn trong lòng Tề Phàm, chốc lát muốn đứng, chốc lát muốn ngồi, chốc lát lại khóc, cô không buông nó ra, bị nó ép buộc một thân một mồi, cơm cũng cố ăn.

Lạc Kỳ thấy cô bận đứa nhỏ cũng chưa động đũa, một tay ôm Thiên Ân lại.

“Ăn cơm.”

Tề Phàm sững sờ, thức tỉnh, liền cúi đầu, ăn này ăn nọ, cười đến mĩ miều.

Rất kỳ quái, Thiên Ân trong lòng anh, quả nhiên im lặng rất nhiều, ăn ngón cái nhìn mọi người cười.

Sau khi ăn xong, bà Lạc thu dọn cùng Tề Phàm, Tề Phàm cẩn thận ngắm Lạc Kỳ một cái.

“Con nhìn nó làm gì, nơi này là nhà con, con ở với ai có thể có ý kiến gì!”

Bà Lạc nhìn Lạc Kỳ không ra tiếng, có chút mất hứng.

“Tí nữa anh đưa em về. Mẹ, tối con ở bên đó, không phải để cửa cho con.”

Tề Phàm mặt đỏ không dám ngẩng đầu, bà Lạc hiểu ý cười.

Buổi tối, Lạc Kỳ đang tắm, Tề Phàm tựa vào đầu giường xem tivi, Hàn Phi lúc này gọi điện thoại tới dặn dò cô ngày mai không được muộn.

“Phi Phi, một ngày không gặp nhớ em không!”

“Em có chuyện gì vui sao? Ngay cả thở cũng rất khoái hoạt.”

“Không nói cho anh.”

“Keo kiệt, không nói thì quên đi. Anh gọi điện là nói cho em, đừng để một ngày chơi đến điên rồi sáng ngày mai lại không tới đúng giờ ở hậu trường quay phim, nhớ chưa?”

“Yên tâm đi, em sẽ không muộn đâu. Khổ thân anh, người yêu không ở nhà, một mình một giường, thật đáng thương.”

“Em ngứa da à?”

“Anh thật keo kiệt, nói giỡn tí cũng không được, quên đi, bye.”

Ngắt điện thoại mới phát hiện Lạc Kỳ không biết ra lúc nào, lúc này đang đứng ở bên giường chớp mắt cũng không đang nhìn cô chăm chăm.

“A! Anh vào kiểu gì mà không có tiếng vậy! Sẽ dọa người đến chết đấy anh không biết à!”

“Đừng đuối lý thế, không sợ quỷ kêu cửa à. Em sợ như vậy, làm chuyện gì có lỗi với anh, hử?”

“Thần kinh!” Đặt điện thoại ở một bên, Tề Phàm không tính để ý đến anh.

“Anh nghe nói Hàn Phi gần đây tính toán vòng vo, đặc biệt còn tận tâm, anh còn không tin lắm. Giờ xem ra, là thật. Em quả nhiên có biện pháp, ngay cả Hàn Phi khó thu phục vậy cũng cam tâm tình nguyện làm việc cho em. Anh ta luôn không để ý không sợ thiếu nợ ân tình, nhưng giờ anh ta vì em mà tìm quan hệ, bảo bối, nói cho anh biết, em cho anh ta cái gì thế? Hả?”

Anh mặt càng ép càng gần, nói chuyện giọng càng ngày càng lạnh, anh không muốn nghĩ tới điều xấu, nhưng lúc này trong đầu anh, tất cả đều hình ảnh Tề Phàm cùng Hàn Phi thân mật. Anh chịu đựng hai tháng không tìm cô, nhịn đến toàn thân đau! Nhìn bộ dáng cô hai tháng này còn quá mức phấn khích!

“Lạc Kỳ, anh đừng ngây thơ như vậy được không, Phi Phi chỉ là muốn giúp em thôi!”

“Phi Phi? Hai người thật đúng là thân mật khăng khít a! Đúng vậy, anh ta thầm nghĩ giúp em. Anh không phải ngày đầu tiên quen anh ta, anh ta ghét nhất bị quản lý người mới, nhưng anh ta lại lo lắng cho em vậy, em làm cho anh nghĩ đến loạn rồi, anh có thể nghĩ khác sao!”

Phi Phi! Cô còn gọi anh ta là Phi Phi! Bọn họ quen biết lâu như vậy, cô chưa từng gọi tên anh thân thiết lấy một lần!

Cô bị nhốt trong hai tay anh, anh thở ra khí thối đến trên mặt, phập phồng trong ngực kể rõ anh tức giận bao nhiêu.

“Tề Phàm, anh cảnh cáo em, thân phận hiện giờ của em vẫn là vợ hợp pháp của Lạc Kỳ, em tự kiểm điểm lại chút đi!”

Tề Phàm lệ chứa đầy ở trong hốc mắt, cô lại cố nén không cho nó chảy ra, cười nhìn Lạc Kỳ.

“Lạc Kỳ, em mặc kệ anh tin hay không tin, Tề Phàm em chỉ thuộc về Lạc Kỳ!”

Ánh mắt không ngại đón nhận anh, cô thần nhiên không có gì hay sợ cả.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Lạc Kỳ thực phiền, không biết trong lòng bị đè nén từ đâu mà đến. Anh biết Hàn Phi, biết anh ta không thích con gái, nhưng anh lại vì Tề Phàm đối xử với anh ta mà tức giận sắp điên mất rồi!

Anh hôn lên Tề Phàm môi cho hả giận, dùng sức cắn cắn, như là muốn đem cô nuốt vào bụng, miệng mặn ngọt, không biết là máu môi cô hay là nước mắt cô nữa.

Tay cô đặt trên lưng anh, hôn trả anh, trong lòng có ủy khuất, có tức giận, âm ỉ đau.

Anh thô bạo kéo áo ngủ cô, không chút ôn nhu tiến vào cô, cô đau kêu rên, lại giống như con rắn vằn vẹo thân thể mềm mại nhiệt tình đáp lại anh.

Anh muốn cô, hay là anh rất muốn thuộc về cô!

Anh là Lạc Kỳ của cô, bất kể anh làm gì, anh đều là Lạc Kỳ của cô.

Một đêm, hai người thân thể thủy chung dây dưa, một khắc cũng không chia lìa.

Lời nói của anh, anh lại bừa bãi tàn sát thân thể cô, sở đến đâu tình triều lại dâng đến đó.

Ánh mắt của cô làm anh mê ly mất tiêu cự, môi cô bị anh hôn mà sưng đỏ, ngực cô vì anh ra vào mà kịch liệt phập phồng, nơi cô mềm mại bao vây lấy anh cứng rắn, nhanh như vậy nhanh như vậy.....

Anh vì cô điên cuồng!

Tề Phàm sắp bị anh kịch liệt đòi lấy mà phát ngất, mỗi một lần ý thức lấy lại, đều nhìn thấy anh còn đang ở trên người cô dùng sức va chạm, mặt anh chợt xa chợt gần, biểu tình trên mặt anh, cô đọc không hiểu.

Yếu đuối vô lực rên rỉ, một tiếng thanh tất cả đều là tên của anh.

“Lạc Kỳ, Lạc Kỳ..... em yêu anh, chỉ yêu anh!”

19. Chương 19

Hàn Phi nhìn Tề Phàm đầu đầy mây còn đeo một kính mắt bự màu xanh biển đi tới thì có loại dự cảm không hay.

Cô vừa bỏ kính mắt xuống, trên mặt Hàn Phi lộ vẻ tôi biết ngay mà.

Anh có thể đoán được, nếu giờ mà Hàn Phi anh chết, chắc chắn là do Tề Phàm làm tức chết !

Mắt cô vẫn vậy là sao! Sưng to như quả đào, đến mặt cũng sưng!

“Em có thể giải thích một chút không? Tối hôm qua lúc gọi điện thoại hình như rất vui, sáng nay em lại như người sắp chết thế này!”

“Phi Phi, cầu xin anh đừng có hỏi, em thật sự mệt lắm .....”

Từ từ nhắm hai mắt, không muốn nói chuyện nhiều.

Thấy cô như vậy, Hàn Phi không bức cô nữa.

Hôm nay anh tới rất sớm, nhìn thấy Lạc Kỳ vừa mới rời đi.

Về phương diện này, anh không cần nghĩ cũng đoán được, nhưng anh không muốn đoán, nếu Tề Phàm không muốn nói, anh cũng không ép cô.

Cô là bạn anh, anh tôn trọng sự riêng tư của bạn.

Dọc theo đường đi, hai người không nói gì nữa.

Xe dừng lại, Tề Phàm liền mở mắt ra, trên mặt tối tăm, khóe miệng cong lên, ánh mắt nheo lại.

“Phi Phi, cảm ơn anh.” Cảm ơn anh đã không hỏi.

“Phàm Phàm, nếu em không muốn nói, nhất định có nguyên nhân của em, anh không thích xem xét chuyện riêng của người khác. Nhưng mà, anh nghĩ em nên biết, chúng ta là bạn, nếu có chuyện gì, lúc nào em muốn nói cũng không cần khách khí với anh.”

“Biết anh là tốt nhất mà !”

Đầu tựa vào vai anh , mí mắt cô khép lại có chút mất mát.

“Được rồi, nhanh xuống xe, lại muốn bị đạo diễn mắng muộn a!” Anh không biết an ủi người khác, chỉ thể phụng phịu dạy dỗ cô, để cô không miên man suy nghĩ nữa.

Tề Phàm quyết miệng xuống xe, chỉ biết anh hình như nội tiết có vấn đề, âm tình bất định.

Hàn Phi nhìn bóng dáng cô xuống xe, hơi nhếch môi, lưng cô đeo nhiều thứ vậy, bả vai gầy yếu kia chịu được ư!

Cô luôn như vậy, cái gì cũng dấu trong lòng, rõ ràng khổ sở đòi mạng, rõ ràng lệ chứa trong ánh mắt, mà vẫn nhẫn nhịn, còn mạnh mẽ cười vui, làm bộ như không có việc gì.

Cô kiên cường , làm người ta đau lòng.

=====

Lạc Kỳ sáng sớm vào công ty, mặt âm trầm.

Họp sớm, anh không nói một lời, bên trong áp khí làm cho người ta thở không nổi.

Hội nghị nhất chấm dứt, mọi người ai cũng thở dài một hơi, dường như muốn trốn về chỗ của mình.

Lạc Kỳ một người ngồi trong phòng hội nghị to vậy, thật lâu không rời đi.

Anh không biết mình sao vậy, anh điên rồi sao! Cứng rắn như vậy, nhìn Tề Phàm trên người thanh xanh tím dấu hôn, vết cắn, có chút còn phiem màu hồng tơ máu, anh mới đột nhiên bình tĩnh, tối hôm qua anh thô bạo với cô thể nào.

Anh thậm chí còn làm cô bị thương! Trên đùi anh đã khô cạn vết máu loang lổ, là của cô!

Anh làm sao có thể ra ngoài với cô, anh không nhớ rõ, ý nghĩ của anh đầy áp tiếng Tề Phàm nức nở, mỗi lần đều cầu anh: Lạc Kỳ, nhẹ chút, chậm một chút; Mỗi lần cô gọi anh tên, cô nói thương anh!

Cô là Tề Phàm, luôn làm cho anh trở tay không kịp, làm cho anh hỗn loạn không chịu nổi.

Cô gài bẫy anh, quấy rầy cuộc sống của anh! Cô đã có gan làm chuyện này, nên có gan chuẩn bị chịu đựng tất cả của anh mới phải!

Nếu cái này là tất cả, đều là cô tự mình cầu, sao anh lại áy náy cùng tự trách, thế là sao?

Điện thoại vang lên, anh liếc mắt nhìn tên người gọi, hít một hơi, sửa sang lại cảm xúc.

“Sao lại rảnh thế gọi cho tôi?”

Lạc Kỳ thanh âm ôn hoà, đối phương cũng nghe ra anh không vui.

“Sao thế? Tâm tình không tốt? Sáng tinh mơ , không phải bị con gái giận đó chứ?”

Đinh Cừ tuy vui đùa, nhưng, trong lời nói cũng mang theo cảm xúc.

“Đúng vậy, mới sáng tinh mơ , anh có chuyện gì?”

“Lạc Kỳ, tôi sắp kết hôn .”

Lạc Kỳ ngẩn ra, anh ta nói anh ta sắp kết hôn, nói cách khác, Tương Hân, sắp kết hôn ! Điện thoại trong tay không tự giác bị nắm chặt, tâm từng đợt co rúm lại.

“Chúc mừng, cũng chúc mừng Hân giúp tôi.”

“Lạc Kỳ, tôi nói, tôi sắp kết hôn, cũng không nói Tương Hân cũng sắp kết hôn.” Đinh Cừ khẽ cười một tiếng, lời nói ra lại như viên gạch ném vào hồ nước, kích động ngàn tầng sóng cuộn.

“Đình Cừ, anh có ý gì? Anh đang nói giỡn với tôi à! Tôi nhớ rõ sau khi về nước tự mình đi tham dự lễ đính hôn của hai người mà!”

“Tôi không hay nói giỡn, hôn ước của chúng tôi hủy bỏ rồi. Người tôi muốn kết hôn con gái của ông tổng Tô Tình.”

“Đình Cừ, anh có biết anh đang nói gì không! Hân, cô ấy đã biết chưa?”

Giọng anh đột nhiên lạnh lẽo, trong lòng nhớ đến Tương Hân, sao cô có thể chịu đựng được tin tàn nhẫn đến thế.

“Tôi cũng vừa mới nói với cô ấy.”

“Cô ấy nói thế nào.”

“Không nói gì cả.”

Lạc Kỳ không muốn nói lời vô nghĩa với anh ta, trực tiếp gọi cho Tương Hân, cũng đã tắt máy, gọi tới công ty cô, lại được báo hôm nay cô xin nghỉ phép. Cô cùng ở một chỗ với Đình Cừ, ngoại trừ chỗ đó ra, anh không tìm cô ở đâu!

Anh lập tức bối rối, cô sẽ đi đâu đây? Có thể xảy ra chuyện gì rồi không?

Lại gọi cho Đình Cừ, biết anh ta ở công ty, anh cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, vẫn nên hỏi sự tình trước.

Lúc này, Đình Cừ đang ngồi trong văn phòng chờ anh. Hiển nhiên, anh ta đã thông báo với thư ký, Lạc Kỳ vừa đến, thư ký liền mời anh vào.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra!”

Thư ký mới ra đi, anh liền khẩn cấp muốn đình cừ đem nói rõ ràng.

“Còn có thể là chuyện gì xảy ra, tôi với cô ấy chia tay, từ nay về sau nam hôn nữ gả các không thể ở chung. Mà quan trọng tôi đã tìm thấy người tôi thật lòng muốn kết hôn, chỉ đơn giản vậy.”

Đình Cừ ngồi trên ghế, hai tay mở ra, nói lạnh nhạt.

“Đình Cừ, tháng trước cô ấy còn nói cho tôi, thành phố hai người dự định cho tuần trăng mật, giờ anh lại nói hai người chia tay! Anh nói làm sao tôi chấp nhận được!”

Trong giọng nói Lạc Kỳ lộ ra sát khí, như là cảnh cáo Đình Cừ, nếu anh ta để Tương Hân tổn thương, nếu anh ta dám để cho Tương Hân chịu một chút ủy khuất, anh sẽ lấy mạng của anh ta!

“Lạc Kỳ, tôi chia tay với cô ấy, vì sao phải để ý anh chấp nhận? Anh không biết là, lời anh nói, rất buồn cười sao?”

Đình Cừ đứng lên, tới gần Lạc Kỳ, trong ánh mắt phần nộ, không thua gì Lạc Kỳ.

“Đình Cừ, tôi quan tâm cô ấy, buồn cười cái gì!”

Đình Cừ vòng qua bàn, đi đến trước mặt anh.

“Lạc Kỳ, vì sao anh không nói, cái anh không thể chấp nhận, là vì anh yêu cô ấy, anh không muốn thấy cô ấy bị thương tổn!”

“Lời này của anh có ý gì?”

“Lạc Kỳ, tôi nhớ trước đây, khi tôi, anh, Đại Tả, ba người chúng ta cùng một chỗ, cùng nhau đi kéo tóc con gái, cùng nhau treo tường trốn học, cùng nhau đánh đi đánh lộn. Khi đó, cái gì cũng không nghĩ, vô ưu vô lự, mỗi ngày đều vui vẻ.”

Lạc Kỳ nhăn mày, không rõ dụng ý lời này, đành phải kiên nhẫn nghe.

“Nhưng mà, chúng ta chậm rãi trưởng thành, đối mặt với chuyện tình cũng không hề thuần túy giống như trước nữa, chúng ta trở nên lừa gạt, học xong giấu diếm, ngụy trang cho mình.”

“Tựa như anh yêu Tương Hân, nhưng vẫn che dấu sâu như vậy.”

Lạc Kì ngồi vào ghế, châm thuốc.

“Anh cho là người khác nhìn không ra, không cảm giác sao, Lạc Kì, chúng ta là huynh đệ, làm sao tôi có thể không rõ. Năm ấy, ở Vân Nam, khi tôi vụng trộm trở lại mua cái vòng đeo cổ đó, bà chủ nói cho tôi biết, đã bị người đi cùng tôi mua rồi, anh dám nói không phải anh không?”

Lạc Kì tay hút thuốc, lại hít vào, thủy chung không nói gì.

Sóng gió bắt đầu nổi lên rồi, bà Tương Hân không phải loại tiểu tam nhưng ta ghét hơn cả tiểu tam. Cái loại xấu ko ra xấu, tốt ko ra tốt, chả được vai diễn gì cho ra hồn cả. Bực cả mình.

20. Chương 20

Có một loại yêu tên là buông tay

Đinh Cừ cầm điều thuốc trên bàn, rút ra một cây đặt ở miệng.

Không có bật lửa, Lạc Kì dùng điều đang cháy dở châm, điều thuốc lại trong tay, hít sâu một ngụm, mới tiếp tục nói tiếp.

“Lạc Kì, gia đình nhà anh, có một ông bố có tiền, tôi không hâm mộ anh về điều đó, tôi tin là tôi có năng lực, sẽ có nhiều hơn.”

“Cho nên tôi đã cố gắng, để thành công một ngày, cũng vì Tương Hân.”

Anh nói tới đây, dừng lại chớp mắt, nhìn thoáng qua Lạc Kì, mới nhẹ xùy một tiếng, rồi tiếp tục.

“Nhưng giờ tôi mới hiểu được, tôi vẫn rất ngây thơ. Thế giới này, căn bản không có cơ hội cho dân thường như tôi!”

“Ở công ty, mọi thứ làm xuất sắc, mọi thứ làm tốt nhất, vẫn không được đề bạt. Tôi hao hết tâm tư tìm phương án, đều phải nhờ vả tên người khác mới có thể trình lên!”

“Tôi vĩnh viễn là người đứng sau, vĩnh viễn chỉ làm tay sai cho người khác! Vì sao! Bởi vì tôi không có gia cảnh tốt, không có một ngọn núi để dựa dẫm! Tôi không cam lòng, tôi có năng lực, tôi muốn là người đứng trên mọi người!”

“Hiện tại, tôi đã có cơ hội, thiên kim lão tổng coi trọng tôi. Cô ta bị người khác làm lớn bụng, cái tên ngốc kia thế mà lại chạy. Cô ta thậm chí muốn đưa nhỏ đó, vì thế lựa chọn tôi. Cô ta ký hợp đồng với tôi, chỉ cần hai năm, hai năm sau cô ta sẽ chủ động ly hôn, cô ta bảo tôi sẽ được làm tổng giám đốc. Ly hôn xong, cô ta còn để lại cho tôi hai tỉ! Dừng hai năm đổi một cơ hội thành công, tôi không có đạo lý gì mà không đáp ứng.”

“Đinh Cừ, chỉ vì một vị trí tổng giám đốc và hai tỉ, anh đã thương tổn Tương Hân!”

Lạc Kì hèn mọn nhìn anh ta, đây là Đinh Cừ mà anh biết sao! Đinh Cừ kiêu ngạo đầu chưa từng thấp lấy một chút, sao giờ lại biến thành cái dạng này!

“Lạc Kì, anh có biết không, anh là bạn tốt nhất của tôi, người anh em tốt nhất, tôi từng coi đây là vinh hạnh! Nhưng, hiện tại, tôi hận, tôi hận tôi có người bạn như vậy, người anh em như vậy!”

“Chỉ bởi vì anh có một ông bố có tiền, anh có thể ngồi mát ăn bát vàng, cho dù anh nằm một chỗ không làm gì, tiền cũng ăn đến mấy đời, anh sẽ không biết tới cảm thụ của tôi đâu!”

“Tôi ghen tị với anh, ghen tị với anh điên cuồng! Tương Hân chỉ cần nhìn anh nhiều hơn một chút, yết hầu tôi nơi này sẽ khó chịu!”

“Tôi sợ, sợ cô ấy bối rối, sợ cô ấy hối hận lựa chọn lúc trước! Tôi yêu cô ấy! Không ai có thể yêu cô ấy hơn tôi! Hôn nhân này, tất cả đều là vì cô ấy!”

“Vì cô ấy, Đinh Cừ, con mẹ nó vì cô ấy mà cùng người khác kết hôn, anh đang nói tiếng người đày à!”

“Tôi muốn cho cô ấy hạnh phúc, nhưng con mẹ nó không có tiền không thể hạnh phúc!”

“Vậy anh có nghĩ tới cô ấy nghĩ gì không! Anh làm gì cho để cô ấy chấp nhận chuyện này đây!”

“Nếu cô ấy yêu tôi, thì chỉ cần tạm thời chịu ủy khuất một chút, có làm sao?”

Lạc Kỳ vo vụn điều thuốc, đứng lên, một đấm vào mặt trái Đinh Cừ, Đinh Cừ rút lui mấy bước mới đứng vững. (Hai ông này điên rồi, bạn tốt cái gì)

“Anh là thằng đàn ông ư! Cô ấy yêu anh, mà phải chịu anh khó dễ như thế! Cô ấy yêu anh, thì phải chịu ủy khuất cho anh ư! Cô ấy yêu anh thì có gì sai! Cô ấy làm sai cái gì!”

Lạc Kỳ ánh mắt sung huyết đỏ hần, anh nói lời này, trước mắt vẫn không ngừng thoáng hiện hình ảnh khuôn mặt Tề Phàm mang theo tươi cười, đẹp động lòng người, mà làm người ta đau lòng, lời này là muốn mắng tỉnh Đinh Cừ, hình như cũng là nói cho tự mình nghe.

Xông lên phía trước, đấm không ngừng lên người, trên mặt Đinh Cừ, hôm nay, trong lòng trong đầu có rất nhiều chuyện ép làm anh thở không nổi!

Đinh Cừ đứng chỗ đó mặc anh đánh, không đánh lại, mãi cho đến khi anh ta bắt động, song song té trên mặt đất.

Đinh Cừ vẫn cười, cười lớn tiếng, cười đến nước mắt ngừng không được, từ khoe mắt rơi xuống.

Lạc Kỳ kịch liệt thở gấp, anh dùng sức đánh, da ở mu bàn tay cũng phá ra.

Lâu sau, Đinh Cừ mở miệng.

“Lạc Kỳ, giúp tôi chăm sóc Tương Hân, nếu là anh, tôi yên tâm.”

Lạc Kỳ đứng lên, trên cao nhìn xuống Đinh Cừ đang tím tím xanh xanh.

“Đinh Cừ, có một người còn yêu Tương Hân hơn anh, tôi yêu cô ấy, cho nên hy vọng cô ấy hạnh phúc.”

Đinh Cừ nhắm mắt lại, chưa sót ngoéo một cái khoe miệng.

=====

Lạc Kỳ lái xe, tìm khu xung quanh nhà Đinh Cừ, anh không biết Tương Hân sẽ đi đâu, anh không biết cô có người bạn nào, anh đối với cô biết ít đến đáng thương.

Trong giây lát nghĩ đến một chỗ, đảo ngược đầu xe, tăng hết tốc độ đi.

Đi tới quán bar tận cùng phố, đi nhìn chung quanh một chút, mới đi tới quầy bar.

Vừa ngồi xuống, một chén rượu đã xuất hiện trước mặt anh.

“Tìm người?”

Đại Tả cũng rót một ly cho mình, cùng ly với anh, cùng anh uống hết.

Mỗi lần Lạc Kỳ đến, anh ta đều uống cùng anh uống một chén, nhưng chỉ uống một ly.

“Cô ấy có tới đây không?”

Không cần hỏi, anh ta cũng biết cô ấy trong miệng Lạc Kỳ này là chỉ ai. Anh ta là người lớn tuổi nhất trong ba người, Lạc Kỳ tin anh ta, chuyện gì cũng không giấu giếm anh.

“Ha, góc khuất nhất bên kia, tôi cũng vừa phát hiện ra cô ấy, đang muốn gọi cho anh. Nếu không phải cô ấy liên tục gọi rượu, tôi cũng không biết cô ấy đến đây.”

Buông ly xuống, Lạc Kỳ đi đến chỗ cô, từng bước tim đập cũng nhanh hơn một nhịp.

“Hân?”

Anh đứng đối diện cô, không dám tới gần. Mặt đầy nước mắt của cô, ánh mắt mũi đều hồng hồng, cô tựa như búp bê thủy tinh ngồi chỗ đó, như thể chạm vào sẽ phá nát.

“Hân, là tôi, Lạc Kỳ.”

Cô vẫn không nhìn anh, như thể nghe không nghe được lời anh nói, máy móc đổ rượu vào miệng.

Lạc Kỳ cảm thấy cô không phải đang uống rượu, là đang đánh vào lòng anh!

Anh xông lên đoạt chai rượu và ly rượu trong tay cô, khuôn mặt trở nên phức tạp.

Tiếng vỡ vụn chói tai, đáng sợ tới mức làm cô chấn động, cô rút cục ngẩng đầu nhìn Lạc Kỳ, lệ như hồng thủy, cứ rơi, cứ rơi.

“Lạc Kỳ!”

Nhào vào lòng anh, mặt vùi vào ngực anh, nháy mắt nơi đó một mảnh ẩm ướt. Ôm sát cô, lời nói đều tắc ở trong yết hầu, quá mức chật chội, phát không ra một tiếng thanh.

Mười năm, anh yêu cô gái này mười năm!

Thế mà trong một thập kỉ, tuổi thanh xuân, anh lại không kịp nói ra một câu thích.

Giờ, anh trở mắt nhìn người anh yêu mười năm trong lòng anh, vì một người đàn ông khác mà rơi nước mắt.

Nhắm mắt lại, trí nhớ trở lại mười năm trước, buổi tối khi anh mới gặp Tương Hân.

Đó là buổi tiệc chào mừng người mới ở trường, đêm đó, cô kéo một đoạn nhạc bằng đàn violon – chào mừng.

Chiếc váy liền mang đai đeo tất cả đều màu trắng, làm cho người vốn đã như chân châu cô lại càng thêm động lòng người. Tóc dài tùy ý vương trên vai, phần hông làm cho sắc mặt cô thêm sinh động.

Cô lẳng lặng đứng nơi đó, mỗi động tác đều tuyệt đẹp. Trước mắt anh như cho hai cánh bướm đang chơi đùa vờn nhau, như màn khiêu vũ.

Cô tựa như một tinh linh, rơi vào thế giới của anh.

=====

Sau một lần hoạt động sinh viên, anh lại gặp cô.

Cô luôn im lặng, lại làm cho người ta không thể xem nhẹ tồn tại của cô, ánh mắt Lạc Kỳ như là dính trên người cô, vút thế nào cũng không ra.

Cảm thấy anh nhìn chăm chú, đầu cô cúi xuống, anh thấy được lỗi tai cô phấp phồng, anh dọa đến cô .

Vì thế, anh không dám quá mức hành động, hy vọng cô sẽ có thói quen với sự tồn tại của anh.

Anh thích cô, không muốn dọa cô.

Bọn họ trở thành bạn bè, cô chậm rãi khẳng định mối quan hệ, anh thích cô, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mãnh liệt.

Mà khi anh rút cục cảm thấy cô chuẩn bị tốt, muốn thổ lộ với cô, cô lại nói cho anh, cô đã có người trong lòng .

Kiều ngạo như anh, không thể nhận bị cự tuyệt trực tiếp như thế, nâng mặt cô lên, môi áp môi cô!

Nhưng đó căn bản không tính là hôn, chính là môi cùng răng nanh va chạm! Nhưng đây xác thực là nụ hôn đầu tiên của anh.

Cô sợ tới mức khóc, anh thấy lệ phát mặt đành buông cô ra. Sau đó, mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều coi như người xa lạ, đi qua người anh.

Anh rất khó chịu, chờ trên đường cô về nhà muốn xin lỗi, hy vọng có thể cùng cô lại làm bạn. Lại không nghĩ rằng, anh nhìn thấy Đinh Cừ nắm tay cô, đưa cô về nhà.

Một khắc đó, anh cảm thấy thế giới trước mặt anh nháy mắt sụp đổ!

Khi Đinh Cừ muốn đem bạn gái giới thiệu cho anh cùng Đại Tả, anh khổ tâm đến kinh người.

Trong mắt cô cũng là kinh ngạc hoảng sợ, tổn thương anh.

Cô sợ anh!

Anh giương môi cười không ra cười, coi như không có chuyện gì chào hỏi cô.

Mặt cô mới thoáng có huyết sắc.

Anh không nghĩ tới, cô lại tự tìm đến mình xin lỗi!

Cô nói, không biết anh là bạn Đình Cừ, cũng không muốn thương tổn đến anh, hy vọng anh không tức giận với cô. Cô biết anh là người bạn Đình Cừ rất coi trọng, cô rất rất thích Đình Cừ, cũng hy vọng được bạn Đình Cừ tán thành.

Lạc Kỳ dấu cảm giác mất mát trong nội tâm, híp mắt cười.

“Chị dâu, chị suy nghĩ nhiều quá, Lạc Kỳ tôi không phải thế, phàm là nữ sinh xinh đẹp trong trường em đều thích! Bà chị thân mến, em thích nhất là lắng chuyện! Trước đây có chút mạo phạm, xin bỏ qua cho!”

Anh một tiếng chị dâu lòng chua xót, nhưng Tương Hân lại nghe thấy vui sướng.

“Đừng khách khí, gọi tôi Tương Hân là được rồi.”

Mặt cô đỏ hồng, khi nhìn thấy Lạc Kỳ quan tâm.

“Vậy tôi gọi là Hân được không?”

Lại giống kiểu si đó, nhưng lần này Tương Hân biết tính anh, nghĩ đây là kĩ xảo anh đối phó với các cô gái khác, cũng không khách khí, chấp nhận anh.

Lạc Kỳ không biết ông trời có phải đùa giỡn anh không, người anh em với mình lại cùng thích một cô gái, tình tiết có trong tiểu thuyết lại phát sinh với anh!

Nhưng, muốn anh buông, làm gì dễ dàng vậy!

Yên lặng không nói gì

Bọn họ cùng Lạc Kỳ nói đùa, chỉ có Đình Cừ là có bạn gái, đi ra ngoài, anh ta cũng không bao giờ mang theo Tương Hân.

Một lần cùng Đình Cừ cùng nhau ăn cơm, anh lơ đãng nói đến Tương Hân, trách anh ta đi chơi với bạn nhiều hơn cô, có chút không vui.

Anh âm thầm ghi tạc trong lòng, hôm sau, chỉ cần đi chơi, anh liền ôm theo một cô gái, có vẻ thân mật.

Anh mang cô gái luôn hỏi Đình Cừ, vì sao không thấy bạn gái anh ta.

Thời gian lâu, cùng nhau đi chơi, Đình Cừ sẽ gọi tên Tương Hân, làm bạn gái anh.

Lạc Kỳ thấy cô vui vẻ, mình cũng cao hứng, giúp cô, cũng thành toàn cho mình.

Có thể như ý nguyện, có thể thường xuyên nhìn thấy cô.

Tương Hân cũng dần dần buông phòng bị với anh, còn thân cận thêm với anh.

Bạn gái anh nói chuyện rất hợp với cô, tâm sự với cô, thu thập được một chút cảm xúc của cô, anh luôn có phương pháp dỗ cô vui vẻ. Nghe thấy cô oán giận Đình Cừ, anh sẽ ám chỉ Đình Cừ làm gì đó để cô vui vẻ.

Anh cứ như vậy, càng lún càng sâu, không thể tự thoát ra được.

Phụ nữ bên người anh, như thay quần áo, Đình Cừ bọn họ thường cười anh phong lưu, lại ý xấu nhắc nhở anh cẩn thận bệnh hoa liễu.

Bọn họ không biết, không phải anh hám của lạ, chỉ là không có người nào lại tình nguyện đứng bên người đàn ông đã yêu người khác.

Sau cấp ba, Đình Cừ và cô thuê cùng một nhà trọ gần trường học.

Vì thế, trong nửa năm, đêm mất ngủ nhiều vô kể, anh đều đứng ở dưới lầu cô, dựa vào một gốc cây cổ thụ.

Đôi khi, xuất thần nhìn lên cửa sổ nhà cô, khi đèn tắt, lại nhìn không tới, từ cửa sổ chiếu ra một đôi bóng người, không chịu rời đi. (đọc đoạn này nhớ This Love của Gdragon)

Khi đó thứ cùng anh, chỉ trời cao, trăng sáng, dưới chân một đồng tàn thuốc.

Anh chỉ có thể thu nước mắt vào trong lòng, đựng tới miệng vết thương chưa liền sẹo, tim của đau đớn dọa người.

Tình nguyện thông báo với mọi người, Tương Hân quyết định cùng với Đinh Cừ tới đại học phía nam, mà anh rốt cuộc tìm không thấy lý do đi theo, có lẽ, nên buông tay.

Năm năm, anh nghĩ đến cảm tình với cô sẽ từ từ phai nhạt, anh nghĩ anh có thể thản nhiên đối mặt.

Nhưng khi gặp lại, anh mới biết, anh lầm rồi.

Thời gian năm năm, cũng không thể xóa mờ tình cảm của anh với cô, nó chỉ lảng lạng, ngủ yên ở trong lòng anh, động đến nó nó sẽ đánh lại, còn mãnh liệt hơn trước khó kiềm chế được!

Có thể anh không quên, là vì anh tham gia lễ đính hôn của cô.

Cô, chọn người anh em của anh, Đinh Cừ.

Anh lại giống như trước, chu toàn các cô gái xung quanh, phóng túng mình, lừa gạt mình, thối miên mình, không ngừng nói cho mình, đây mới chính là mình.

Quá sức chịu đựng khi edit cái chương này, dài một tí còn hơn để nó lảng nhảng sang chương khác. Khó chịu quá

21. Chương 21

Hoa tâm, cũng có thể nói là không có tâm.

Qua đủ loại chuyện như hôm qua, hôm nay lại chạm vào vết thương vốn tưởng đã khỏi hẳn, giờ nó lại như vừa mới bị.

Suy nghĩ của anh chạy dài mười năm, trong lòng còn đang khóc, nắm chặt vai cô, hy vọng có thể cho cô sức mạnh.

“Lạc Kỳ, anh ấy muốn em chờ anh ấy, hai năm, anh ấy nói nhất định sẽ trở về!”

“Em không phải gốc, có lẽ anh ấy đang có nỗi khổ gì!”

“Anh ấy nói vì em! Nhưng , sao anh ấy không thử hỏi qua em.”

Cô không muốn Lạc Kỳ trả lời, liền nói mục đích của bản thân, nói năng lộn xộn, càng nói càng loạn.

“Được rồi, được rồi, không nói !” Lạc Kỳ vỗ vỗ lưng cô, ngăn cô nói tiếp.

“Em uống nhiều lắm, tôi đưa em về, ngủ một giấc, coi như chưa có chuyện gì, tin tưởng tôi.”

Giúp đỡ cô, cùng đại tá đánh cái tiếp đón, ấn cô chỉ thị, đưa cô đi cô đồng sự nơi đó.

Dàn xếp hảo cô, Lạc Kỳ lại lộn trở lại đại tá nơi đó, anh không chừng dù thế nào cấp đâu.

=====

Đại Tá đưa cho anh một chén rượu, biểu tình nhìn có vẻ bình tĩnh.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Uống một ngụm trong chén, giữ trong miệng, nuốt xuống, yết hầu nóng cay xè, anh nhú nhú mày.

“Đinh Cừ muốn kết hôn , cùng với thiên kim của lão tổng!”

Không muốn anh uống tiếp, Đại Tá lấy lại chén, Lạc Kỳ cầm lấy bình rượu trực tiếp tu.

Nhú mày về không đồng ý, anh uống nhiều như vậy, muốn say chết sao!

“Đinh Cừ tâm cao khí ngạo, vì buồn bực thất bại nên làm ra sự tình này, không ngạc nhiên lắm.”

“Nhưng, Tương Hân làm sao bây giờ! Vừa rồi anh cũng thấy, cô ấy biết làm gì bây giờ, hả!”

“Lạc Kỳ, tôi cảm thấy, đây là cơ hội của anh!”

Đại Tả đến gần nhìn anh, vẻ rất thật lòng.

“Đại Tả, nếu tôi nói, tôi không muốn thừa dịp người gặp chuyện mà xen vào, anh tin hay không tin?”

“Tôi tin!”

“Việc này có một phần cơ hội văn hồi, tôi cũng muốn vì Tương Hân thử chút.”

“Ý của anh là?”

“Đại Tả, anh quen biết tôi lâu như vậy, anh cảm thấy, Lạc Kỳ tôi có phải thằng đàn ông tốt không?”

“Bảo tôi nói?”

“Đúng, cho anh nói.”

“Tôi đương nhiên nói là tốt a!”

“Nếu anh là phụ nữ, anh có thể yêu tôi không!”

“Lạc Kỳ, không phải chứ? Ra nước ngoài mấy năm, anh mới kiếm thêm niềm vui mới à? Có chú trọng khẩu vị không. Tôi thích!”

Đại Tả nói, nhin không được cười.

Ngực Lạc Kỳ như bị đánh một quyền!

“Oa, hóa ra đi Mỹ năm năm, anh không chỉ có đẹp trai ra, còn kiếm thêm được nhiều niềm vui mới vậy, không chú trọng khẩu vị đó chứ, nếu có, làm ơn giữ kĩ, em vừa trưởng thành, sợ nhất thời không tiếp thụ được.”

Giọng nói trên tức Tề Phàm đột nhiên vang bên tai anh, anh không khỏi nhú mày.

“Nói chuyện hăng hái với anh đấy!”

“Lạc Kỳ, làm an hem với nhau nhiều năm, tôi sao có thể không đoán được anh suy nghĩ cái gì, nhưng , anh thật sự sẽ làm như vậy sao?”

Cái chén rồng lẫn tới lẫn lui trong tay, anh cười tự giễu, mọi người đều biết nói anh Lạc Kỳ hoa tâm làm người ta giận sôi, ai có thể tưởng tượng được, đến nay, trong lòng anh chấp nhận một người con gái!

Tương Hân, người duy nhất anh động tình, nhưng chưa từng trải qua cảm giác cô đơn.

Ngực ê ẩm, tay anh xoa lấy, rõ ràng là đau vì cô.

“Vì Tương Hân, có cái gì không được? Cô muốn Đinh Cừ, tôi sẽ cho cô ấy Đinh Cừ. Tôi và Đinh Cừ, anh đoán xem Tô Tình sẽ chọn ai?”

“Lạc Kỳ.....” Tội gì phải thế?

“Dù sao, nhiều năm như vậy, xung quanh có rất nhiều cô gái, đôi khi, ngay cả mình cũng không rõ đó là ai, rốt cuộc tôi vẫn chỉ là sắm một vai cho mình, đây hẳn đã là bản tính.”

“Cả đời cứ trôi qua như vậy, cho dù không hạnh phúc, không phải còn có điểm phúc sao!”

Giọt rượu cuối cùng cũng đổ vào miệng, anh chưa sót không chỉ vì mình, còn vì Tề Phàm.

Để giúp Tương Hân, anh phải khôi phục thân phận độc thân trước, có ý là anh phải ly hôn với Tề Phàm.

Nhớ tới chuyện mình gây ra với Tề Phàm tối qua, anh thật muốn mình chết đuối trong đồng rượu này đi!

=====

Lấy điện thoại gọi, người nhận máy không phải cô.

“Lạc tổng.”

“Hàn Phi?”

“Là tổng.”

“Tề Phàm đang làm việc?”

“Không, đang ngủ gà ngủ gật, tôi gọi cô ấy tới nghe.”

“Không cần, để cho cô ấy ngủ, tối hôm qua cô ấy không được nghỉ ngơi tốt.”

Lời vừa nói, anh cảm giác rất tự nhiên không thấy có gì không ổn, nhưng đầu kia, Hàn Phi lại nửa ngày sau mới lấy lại tinh thần, nhìn thoáng qua Tề Phàm đang khua tay, miệng chu lên.

“Anh ấy nói gì cơ?”

Thấy anh này giờ không nói gì, Tề Phàm nhin không được hỏi.

“Anh ta nói tối qua em ngủ không ngon.” Hàn Phi nói mập mờ ái muội, Tề Phàm mặt đỏ lừ!

“Phàm Phàm, em muốn tâm sự với anh không?”

“Tán gẫu về cái gì?”

“Tỷ như quản lý của em nè, anh rất thích bắt gặp em với Lạc Kỳ có chút quan hệ gì đó, nhưng làm bạn với em, anh không muốn em bị thương tổn.”

“Phi Phi, anh nói em hiểu mà. Em quen biết Lạc Kỳ đã mười chín năm, em hiểu anh ấy. Anh ấy hoa tâm đến tận xương cốt, trên người không có một tế bào nào gọi là thủy chung. Nhưng, thế thì sao, dù anh ấy xấu tính thế nào, anh ấy vẫn chính là Lạc Kỳ, là Lạc Kỳ em yêu.”

“Mỗi tình đầu năm mười ba tuổi là anh ấy, đời này, cũng chỉ là anh ấy. Lời mọi người khuyên em, ở cùng anh ấy sẽ bị thương tổn, sẽ khổ sở, nhưng, Phi Phi, nếu rời khỏi anh ấy, em sẽ không còn là em, như vậy cho dù không bị thương tổn, không khổ sở, thì phải làm thế nào đây? Phi Phi, tình yêu của em, vẫn phải đập bụi gai mà đi thôi.”

Hàn Phi nhìn Tề Phàm, vẻ không sợ gì của cô làm cho anh nói không ra lời khuyên cô nữa.

22. Chương 22

Luyện tiếc

Tề Phàm bật đèn, thấy Lạc Kỳ đang ngồi trên sofa mà hoảng sợ, nhưng cô vẫn gửi cho anh một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ nhất.

“Ngọn gió nào đưa Lạc tổng tới đây vậy!”

Thiên Ân bé nhỏ dạo này tập nói, luôn thích gọi tiếng a y gì đó, Tề Phàm cứ ngây ngốc với nó giờ lại bị nhiễm thói quen này.

Dép lê chưa đi, chân trần chạy về phía anh, cô tìm thấy tư thế thoải mái trong lòng anh mới ngồi.

“Không muốn anh đến? Hẹn người khác?”

Trên người cô có mùi nước hoa làm anh ghét chun mũi, anh vẫn thích hương tự nhiên trên người cô hơn.

“Chỉ có anh thôi! Lạc Kỳ, anh còn như vậy, em sẽ mất hứng!”

Giả vờ dỗi cô chu cái miệng, trừng mắt với Lạc Kỳ.

“Anh còn chưa thấy vẻ tức giận của em, khóc cũng rất ít, Tề Phàm, em thật kiên cường.”

“Khen em à!”

Anh khó có vẻ mặt ôn hoà với cô vậy, cho dù lời anh nói có chút kỳ quái, nhưng cô cũng rất vui vẻ.

“Ừ, khen em đó.”

“Vậy anh khen thêm thứ khác đi, tỷ như khen em vừa sinh ra đã có khí chất, vừa xinh đẹp vừa thông minh!”

“Ừ, em trời sinh có khí chất, rất xinh đẹp và thông minh!”

Cô chớp mắt lại còn rung đùi đắc ý, vẻ mặt cổ quái để che dấu nội tâm bất an.

Tề Phàm không ngu ngốc, Lạc Kỳ nghe lời như vậy, nhất định, là có sự tình gì.

“Phàm Phàm, anh vẫn nghĩ, em thông minh như vậy, sao có thể yêu anh chứ!”

“Lạc Kỳ, đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa, chỉ cần anh biết rằng em yêu anh là được rồi! Không cần nghĩ gì cả!”

Kéo anh lại, tay ôm hai tai anh, trán kề trán, nhắm mắt lại, ngăn anh chuẩn bị nói.

“Phàm Phàm!”

“Đừng gọi em!”

Cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt, cô không muốn nghe anh nói tiếp, hôn lấy anh, không muốn cho anh nói .

Anh kéo cô ngồi xuống, cô giãy dụa ngồi dậy cưỡng hôn anh.

“Phàm Phàm!”

Anh gọi cô lớn hơn, Tề Phàm cũng không dừng lại, tay run run bắt đầu cởi nút thắt quần áo của anh.

“Phàm Phàm, dừng lại.”

Đè tay cô lại, ôm cô vào trong ngực.

“Lạc Kỳ, em yêu anh! Em yêu anh!”

Giọng nói lộ ra vẻ bi thương, nhưng lại kiên định như vậy.

“Tề Phàm, xin lỗi, anh .....”

Đáy lòng dâng lên cảm xúc mờ mịt, lời nói đã đến bên miệng, nhưng anh lại không thể nói ra .

Tề Phàm thấy lâu không có tiếng động, anh kéo cô ra, muốn nhìn mặt cô, cô lại gắt gao ôm cổ anh không buông.

“Phàm Phàm!”

“Lạc Kỳ, em mệt.”

Tề Phàm buông anh ra, xoay người lên lầu, bước vào phòng, nhét mình vào chăn. Cô nhớ rõ hiệp ước của bọn họ, nếu anh gặp được người anh muốn kết hôn, cô sẽ phải chủ động ly hôn.

Cẩn góc chăn, không tiếng động, cô khóc, cô biết, lời anh muốn nói nhưng không nói ra vừa nãy, là anh muốn ly hôn.

Đã không có độ ấm của cô, long anh đột nhiên lạnh, thuốc hút một điếu lại một điếu, anh nắm chặt quyền, khắc chế muốn lên lầu xúc động ôm lấy cô.

=====

Tô Tình nói chuyện rất vui vẻ, đối phương hiển nhiên có ấn tượng tốt với anh, trước khi chia tay còn dặn dò anh nhất định phải hẹn với cô lần nữa.

Lạc Kỳ cố ý tỏ vẻ buồn thỉ, anh và thiên kim tập đoàn của lão tổng đi ăn cùng nhau, anh chụp đều được đưa lên trang đầu các báo.

Đinh Cừ cảm giận hỏi anh muốn làm gì, anh nói thẳng mục đích của anh, Đinh Cừ cười khổ một trận, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Anh lo lắng cho Tương Hân, gọi cô đi giải sầu.

“Lạc Kỳ, em có việc muốn cầu xin anh.”

Cô do dự mở miệng, ngón tay không ngừng vắn vẹo.

“Chuyện gì?”

“Em muốn cầu xin anh, đừng đi phá kế hoạch của Đình Cừ nữa.”

“Hân, chuyện này, em không cần phải lo, em chỉ cần an tâm chờ Đình Cừ trở về là được.”

Sớm đoán được cô sẽ ngăn anh, nhưng đây là chuyện anh đã quyết định.

“Lạc Kỳ, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã làm tất cả cho em. Nhưng, thật sự không cần . Mấy ngày nay, em nghĩ rất nhiều, cho dù Đình Cừ thật sự trở về, chỉ sợ anh ấy luyến tiếc cơ hội này, bọn em cũng không thể được như trước .”

“Tôi không còn cách nào cả, cứ cho là chuyện gì cũng chưa phát sinh đi, kiêu ngạo như anh ta, cũng không thể.”

“Cho nên, anh làm ơn đừng làm chuyện vô bổ nữa, để Đình Cừ làm con rể Tô gia đi.”

“Hân.....” Anh còn muốn khuyên cô thêm, cô lại mỉm cười cắt lời anh.

“Lạc Kỳ, cầu xin anh, nếu anh còn muốn chúng ta là bạn, đáp ứng em.”

“Được rồi, tôi đồng ý với em.”

Cô nói đã nói đến mức này, anh còn có thể thế nào!

Tương Hân nở nụ cười, anh lại thập phần thất vọng đau khổ, Đình Cừ thương tổn cô như vậy, mà cô vẫn lo lắng cho Đình Cừ. (Có mà kiếm được mục tiêu mới rồi thì có)

Phụ nữ, có phải đều ngốc nghếch như vậy, Tương Hân hay Tề Phàm cũng thế!

Nghĩ đến bóng dáng Tề Phàm rưng rưng rồi đi tối qua, cái loại cảm xúc khôn kể này trong lòng, đầu, dù thế nào cũng bỏ không được.

Ăn cơm chiều xong, anh lại chở Tương Hân về nhà bạn cô.

Xem ra, giờ chiều anh duy nhất có thể giúp Tương Hân, là giúp cô tìm nơi cho cô ở tạm.

=====

Về nhà, không còn một mối nữa. Lại là thói quen tới trước phòng Thiên Ân, nhìn nó ngủ ngon lành, anh hôn cái trán nó, giúp nó thay tã.

Thật nhanh, chỉ chớp mắt, Thiên Ân đã gần hai tuổi, mới vừa cùng nó giống nhau y đúc, nhưng giờ cẩn thận nhìn, sẽ phát hiện ra nó có thật nhiều chỗ giống Tề Phàm.

Ánh mắt cười không chớp, chớp mũi xinh đẹp, môi mềm mại ngọt ngào, nơi nơi đều có dấu vết của Tề Phàm.

Anh nhìn, nhưng lại giật mình, chờ lấy lại tinh thần, đã là một lúc lâu sau.

Nhìn thời gian, đã là nửa đêm, anh lại ngẩn người hơn hai giờ!

Không biết, hiện tại, cô đang làm cái gì.

Bỗng nhiên rất muốn nhìn cô!

Lái xe tới dưới lầu nhà cô, ngoài ý muốn đèn vẫn sáng trên tầng.

Mở cửa ra, mới phát hiện, hóa ra đèn không được tắt.

Đẩy cửa phòng ngủ của cô ra, cô đang ngủ, trên mặt, còn chưa khô nước mắt.

Thoát quần áo, nằm bên cạnh cô, đem cô kéo vào lòng, cô ưm một tiếng, ở anh trong lòng cọ cọ, lại nặng nề ngủ.

Hừng đông, anh bị đồng hồ của Tề Phàm đánh thức, cánh tay cô chằm run lên, anh cau mày rên rĩ.

Tề Phàm nhìn anh, không biết đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng tối hôm qua là một người ngủ, làm sao anh có thể ở trong này?

“Đừng dùng vẻ như nhìn thấy quỷ nhìn anh!”

Cô vừa tỉnh ngủ, nhìn trông rất ngốc, làm anh muốn bắt nạt cô!

“Sao lại đến vậy?”

Cô cắn môi, dùng sức, môi tái nhợt.

Anh tiến tới, cô lại trốn về sau, long anh cứng lại, cô đang kháng cự anh!

“Chưa đánh răng.....”

Giọng nghèn nghẹt phát ra, tim anh mới đập đúng nhịp.

Hôn cái trán của cô, hóa ra, cảm giác bị cự tuyệt là như vậy.

Anh chẳng qua bị cự tuyệt một cái hôn, còn Tề Phàm bị cự tuyệt là tình yêu, cảm thụ của cô là thế nào ?

Khoảng cách an toàn

Tề Phàm luôn như thế, chuyện không thoải mái luôn quên rất nhanh.

Nhìn thấy tin tức Đinh Cừ kết hôn với Tô Tình, hơn nữa Lạc Kỳ và Tô Tình gặp mặt, về phương diện này, Tề Phàm mơ hồ đoán được vài phần.

Cô không khổ sở cho mình, chỉ đau long cho Lạc Kỳ.

Đinh Cừ rời khỏi Tương Hân , Tề Phàm biết, cô cũng sắp phải chia tay Lạc Kỳ .

Người định không bằng trời định, tính thế nào cũng không tính đến, người yêu mười năm một đôi đẹp toàn vẹn, cũng đã đính hôn, nói chia tay liền chia tay.

Nếu như vậy, cô có phải là người thảm nhất không?

Đã biết như vậy, cô sớm nên có kế hoạch, dù sao điều tệ nhất chính là ly hôn, đơn giản được bên anh thêm ngày nào đối với cô đã là tốt lắm rồi.

Lạc Kỳ mở mắt ra, nhìn Tề Phàm ngủ bên cạnh, đôi mắt lập tức u ám.

Tối hôm qua cô ngoan thần kỳ, như một con mèo nhỏ ghé vào trên người anh. Gắt gao ôm cổ anh, thân thể vận vẹo, còn cọ sát trước ngực anh.

Cô thay đổi tư thế, quay đầu hẳn nhiên cười anh, anh lại hồi hộp tới mức toàn thân căng cứng.

Anh ôm chầm cô, tay xoa làn da mịn màng, từ từ khích lệ sự mất cảm của cô.

Người đang ngủ bị quấy rầy rất là bất mãn, vận vẹo thân thể chống cự anh xâm phạm, lại không nghĩ rằng thân thể ngẫu nhiên ma sát làm cho anh càng thêm hưng phấn.

“Còn chưa tỉnh?”

Lạc Kỳ cười khê, đây là cái khó cô cho anh ư? Anh ra sức khiêu khích như thế, cô cũng không nể mà tỉnh ngủ!

Nheo mắt, vùi vào mặt trong, tìm được thứ mềm mại của cô, một ngụm anh ngậm vào miệng.

“Ai da!”

Tề Phàm vẫn từ từ nhắm hai mắt, tay phụ giúp đầu anh, anh một tay đem hai tay cô cho trên đầu, tiếp tục trên người cô làm xằng làm bậy!

Đầu gối để ở giữa hai chân cô, một chút một ác ý đưa về phía trước .

“Thực khốn.....”

Thân thể mềm mại, cô phản ứng rất thành thực với anh.

Khỏe miệng giương lên, chọn được tư thế, một cái động thân, cô mạnh mẽ mở mắt ra, một tiếng thét kinh hãi.

“Lạc Kì!”

“Anh đây, bảo bối.”

Không một chút đình trệ, mỗi lần va chạm anh đều vào chỗ sâu nhất, lần nào cũng thêm lực.

Tề Phàm nhìn vẻ mặt thỏa mãn trước mắt, trong lòng cảm giận!

Chỉ biết anh sẽ không tự nhiên đối xử với cô vậy, anh căn bản chính là lấy việc công làm việc tư, giải quyết cho mình!

Cô ngày hôm qua mệt vậy mà còn phải chủ động lấy lòng anh! Kết quả là bị anh làm tới ngất xỉu hết lần này tới lần khác!

Anh như uống thuốc máu hươu vậy! Rạng sáng ba giờ mới ngủ, vậy mà giờ còn có tinh thần vậy!

“Anh không phải người mà! Người ta ngủ, anh cũng làm được!”

Không hô hấp cố nén cơn rên rỉ, nói được một câu cô thiếu chút nữa tắt thở.

“Em ngủ là việc của em, anh làm là chuyện của anh.”

Lạc Kì hoàn toàn không ngại, thở gấp, đáp cô một câu, cuối cùng còn dùng lực lao vào cô thêm chút nữa, thấy cô trợn tròn mắt trừng lại, anh cười đầy tà khí.

“Anh mà bị người làm thành như vậy còn ngủ được sao!”

“Anh cũng không biết, chưa thử qua. Hay là, lần sau em xem thử xem, anh sẽ rất hoan nghênh.”

“Em chưa biến thái được như anh đâu!”

“Em ngoài miệng thì không vui, nhưng thân thể rất thành thực, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của em nói nó rất thích!”

Thân thể gục xuống, môi dán vào bên tai cô, ác ý nói từng chữ.

Không để ý đến anh nữa, Tề Phàm nhắm mắt lại, hưởng thụ tra tấn mê người này.

Lạc Kì nhìn cô thật lâu, anh hoài nghi, cô gái này đúng là phù phép anh, bằng không, anh sẽ không vì cô trầm mê đến nỗi vậy!

Mỗi đêm anh như chàng trai niên thiếu mới nếm thử trái cấm, khẩn trương chờ mong cô, khi cô phong tình vạn chủng đứng ở trước mặt anh, anh liền bức thiết như một con sói đói khát bị bỏ đói đã lâu, liều lĩnh lao vào cô cắn xé!

Mỗi một lần thân thể hai người dây dưa đều có thể dùng từ kinh tâm động phách để hình dung! Anh như tìm được thứ hợp cạ trên người cô, chỉ có cô, mới có thể làm cho tâm hồn anh yên ổn.

Không nhớ rõ vì sao lại nói như vậy, linh hồn hai người như đã ước định từ trước, nên kiếp này thân thể mới có thể hấp dẫn lẫn nhau. Mỗi một lần kết thúc, anh đều có một loại xúc động, muốn hẹn tiếp với kiếp sau của cô!

Anh làm sao vậy? Từ khi nào thì bắt đầu, anh bắt đầu có ý thức về cô gái này!

Động tác nhanh chóng chấm dứt tất cả, trong phòng không khí đình trệ. Người dưới thân uể oải không ý thức, môi không tự giác ươn một tiếng, thấp gọi tên của anh.

Ngực lại nảy lên cảm giác bối rối, cô hiện tại dễ dàng chạm tới cảm xúc của anh.

Sau cái chớp mắt không khí bối rối đình trệ, anh xuống giường, vào phòng tắm.

Nước lạnh đánh vào trên người, cắn chặt hai hàm răng đang lập cập, nắm chặt quyền đầu khắc chế mình lại lao ra ôm cô.

Lâu sau không thấy anh ra, Tề Phàm chiếc chăn mỏng gõ cửa phòng tắm.

“Lạc Kỳ, anh làm sao vậy?” Giọng nói của cô lộ ra vẻ khàn khan khêu gợi, làm cho Lạc Kỳ vừa mới thoáng bình ổn dục vọng, lại bắt đầu chào cờ.

“Không có việc gì.” Lung tung lau lau một chút thân thể, mở cửa ra, không liếc mắt một cái với Tề Phàm bên cạnh.

Chờ khi Tề Phàm vào phòng ngủ, anh đã đổi xong quần áo chuẩn bị rời đi.

“Phải đi?” Tề Phàm cắn môi, cười đến ánh mắt mở thật to ngăn nước mắt lại.

“Có hẹn.”

Xem như đã trả lời, Tề Phàm đi lên phía trước, giúp anh sửa sang lại áo, thắt caravat, nhẹ nhàng in trên má anh một cái hôn.

“Phụ nữ à?”

Nụ cười không chê vào đâu được, Lạc Kỳ lần này quay sang nhìn cô một cái.

“Người anh hẹn có khi nào không phải phụ nữ cơ chứ!”

Anh cười, tà mị, giận dữ.

Tề Phàm tựa đầu trên ngực anh, ngón tay từ từ uyển chuyển xoa xoa.

“Lạc Kỳ, anh đáp ứng em một việc được không?”

Giọng nói ngọt ngào Lạc Kỳ thoáng chốc hoảng hốt.

“Chuyện gì?”

Tay cô, như là trực tiếp đi vào lòng anh, giọng nói của anh không khỏi nhẹ nhàng.

“Nếu ngày nào đó anh có gặp quả báo, trăm ngàn lần đừng chết trên giường của người phụ nữ khác! Tuy không có người biết quan hệ của chúng ta, nhưng em vẫn cảm thấy rất mất mặt.”

“Sao thế, em hận anh chưa chết à?”

Chỉ biết trong óc cô giờ đang loạn lên toàn thứ linh tinh!

“Lạc Kỳ, em yêu anh! Nếu anh chết trên giường em, em sẽ lập tức tự tử cùng anh! Nhưng nếu anh chết trên giường người phụ nữ khác, em sẽ lôi anh từ trong quan tài ra đánh một trận!”

Giọng nói đanh đá, cười mỉa hoặc, cô hung hăng cắn một phát trên ngực anh, xoay người, tung chăn, lấy phong thái đẹp đẽ nhất đi vào phòng tắm.

Lạc Kỳ ôm ngực đau đớn, đau chết mất! Khăng định một điều, tối hôm qua cô dùng miệng làm lâu như vậy, miệng cũng chưa mỏi lắm! Răng nanh còn sắc như vậy!

Khóe miệng cong lên, anh híp mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng cô, chết tiệt cô cũng không thấy lạnh!

23. Chương 23

Thật ra Lạc Kỳ phải đi đưa tiền cho Chung Sấm.

Chung Sấm muốn trang trí lại nhà cửa, người quay về có thêm một đứa trẻ.

Hai người thương lượng, đây cũng là một gia tộc lớn, lễ đón cũng phải lớn một chút, nên anh giúp một phen, Chung Sấm hào khí, để tiền vào cửa hàng, tính toán một phần vào công ty.

Ngày khai trương, Trác Thất rủ Tề Phàm cùng đi, Lạc Kỳ bồi thường cho Tề Phàm nên đi cùng bọn họ.

Đến đây mới hồi hận , Trác Thất còn chưa tới, một phòng toàn đại gia, tiếng hô quát đau nhức cả lỗ tai, có vài người mẫu như sói thấy thịt, vây kín, nhẹ nhàng ân cần với Lạc Kỳ và Chung Sấm .

Lạc Kỳ đánh bài, nói thất lưng đau, không để ý tới bọn họ giễu cợt cứ ngồi ở sofa.

Thấy cô ngồi xa như vậy, chớp mắt, gần đây, cô hình như không bình thường. Anh mà tìm cô, cô vẫn nhiệt tình như vậy, chỉ là, không kề cận mình như trước, anh lại có chút không quen như thế.

“Lại đây.”

Vẫy vẫy tay với cô, Tề Phàm cười duyên đi tới, ngồi sát bên người anh, anh tự nhiên ôm cô vào lòng.

Vừa ngồi xuống, Trác Thất và Lục Kiêu đi vào, cô rất vui, lập tức đứng dậy khỏi lòng anh, đi ôm Trác Thất, không thấy được phía sau Lạc Kỳ gắt gao nhàu mày.

Trác Thất phía sau Lục Kiêu chú ý thấy le lưỡi nhăn mặt với anh.

Lạc Kỳ có chút không nhịn được, ngồi một lúc rồi cùng bọn họ xuống lầu cắt băng, khi trở về thì kéo Tề Phàm đi chơi bài.

Những người này chơi đến phát điên rồi, lúc muốn giải tán thì không đi, Tề Phàm mai còn phải đi làm, nên phải đi trước, anh đứng dậy muốn đưa cô về.

“Mấy người cứ chơi đi, em gọi cho Phi Phi đón là được.”

“Anh không thể đưa em về à?”

Cô giờ ngay cả cự tuyệt anh, cũng luyện làm rất ngon lành.

“Anh không lên tầng thăm cô ấy à? Em nghĩ hôm nay cô ấy sẽ đến đây, sao không gọi cô ấy xuống, mọi người cùng nhau náo nhiệt ?”

Lạc Kỳ rốt cục cũng biết cô đang có cảm xúc gì.

Chị của Chung Sấm cho bọn anh mỗi người một cái nhà, anh không ở đây nên để Tương Hân chưa tìm được phòng ở tạm ở đó, chỗ này cách cô công ty không xa, rất tiện.

“Anh đưa em về.”

Không muốn giải thích nhiều, chuyện của anh, cô đều biết.

“Được rồi.”

Chuyện tốt thì nên tiếp nhận, đạo lý này cô biết.

Xuống dưới lầu, Lạc Kỳ cũng cùng xuống xe với cô.

“Em tự đi vào được rồi, bọn họ còn chờ anh, mau trở về đi.”

“Tề Phàm!”

Cô hôm nay phải cho anh xem sắc mặt cô mới được, cô rốt cuộc muốn thế nào! Ngày mai cô phải đi diễn, hơn một tháng mới trở về, đêm nay cô còn đuổi anh đi!

“Lạc Kỳ, em yêu anh.”

Cô bỗng nhiên quay sang, cười tới mức khuyhnh thành.

“Em dám giỡn anh!”

Đột nhiên bừng tỉnh, cô gái nhỏ này đều là giả vờ với anh, để anh chui đầu vào rọ!

“Em càng ngày càng hư.”

Kiểm chân, ôm cổ anh, còn không quên hôn anh.

“Lá gan em càng ngày càng lớn, nhỉ? Mới vài ngày, em đã quên sự lợi hại của anh, hôm nay anh phải cho em biết, cái gì là sợ!” Anh ôm lấy cô đi vào Tề gia.....

Tề Phàm mặt chôn ở trong lòng anh, trên mặt tươi cười không ngừng được.

Đau thương là của cô

“Phàm Phàm, cô có tâm sự à?”

Cô ngây người một lúc lâu, Hàn Phi có chút lo lắng.

“Không có.”

“Nhớ Lạc Kỳ?”

“Em còn có còn người khác để nhớ à? Đúng rồi, Thiên sứ nói với em anh ấy muốn tìm việc.”

Thiên sứ, kỳ thật là người yêu của Hàn Phi, hay còn là Shadow, lớn hơn Tề Phàm một tuổi, là nhà tạo hình. Tề Phàm gặp qua anh ta hai lần, Tề Phàm đánh giá anh ta có thể nói đẹp không thể tả!

Hai năm trước anh ta bị ung thư dạ dày giữa nên phải vào bệnh viện, nên Hàn Phi mới cần tiền, cũng bởi vậy mới có thể có duyên làm người đại diện của cô.

Bởi vì anh ta, cô mới biết được Hàn Phi, người như là bạn, người thân, cho nên anh ta hay được gọi là Thiên Sứ.

“Anh không đồng ý, anh ta còn đang ở nhà cẩu kính.”(Mọi người đừng ngạc nhiên khi dùng anh ta nhé, vì anh Phi Phi là gay)

Hàn Phi bắt đầu dĩ, Shadow bây giờ mới chỉ ăn được một ít thức ăn lỏng, tình trạng thân thể như vậy làm việc thế nào được. Nhưng, anh cũng biết, Shadow muốn làm việc kỳ thật là không muốn làm anh vất vả.

“Như vậy nhé, em giúp anh tìm biện pháp, được không?”

Tề Phàm nghĩ, đề nghị với Hàn Phi.

“Biện pháp gì?”

“Em vừa vặn thiếu một nhà tạo hình, anh để anh ấy đến giúp em, mỗi ngày em nhìn thấy anh ấy, tâm tình em chắc chắn sẽ siêu tốt! Anh còn có thể tiện chăm sóc anh ấy.”

“Phàm Phàm, công ty đã chọn nhà tạo hình cho em rồi .....”

Cô căn bản không phải thiếu người, cô ấy muốn giúp anh.

“Giờ danh tiếng em lớn vậy, muốn ba nhà tạo hình cũng không nhiều a! Cứ như vậy đi, về phần giá cả, dù sao tiền của em cũng là anh quản, anh xem rồi làm đi.”

“Hào phóng như vậy, không sợ hai chúng tôi ăn sống em à?”

“Ăn không cũng không sao, dù sao em cũng có Lạc Kỳ nuôi rồi!”

Tề Phàm làm anh suýt cắn vào lưỡi, anh chịu không nổi tròng cô một cái, xoay người đi ra ngoài.

“Ê, nói xong rồi à, nói cho thiên sứ, em chờ anh ấy nha!”

Hồ to với bóng dáng anh, Hàn Phi căn bản không để ý tới cô.

Chán đến chết, cô cầm miếng lót nhàng đánh phấn trên mặt, chu môi, bẻ ngón tay tính ngày.

Hay lắm, cô vui vẻ cười, gọi điện thoại cho Lạc Kỳ.

“Tình yêu ,anh đang ở đâu thế?”

“Thịnh Thế.”

Tề Phàm nhú mày xem thường, trong lòng mắng anh đồ xấu xa, anh giờ định xem nơi đó là nhà chắc!

“Thứ Năm tuần sau em về.”

“Muốn anh đón em?”

“Tùy anh, nhưng em muốn anh thứ sáu ở bên em.”

“Anh không có thời gian cố định!”

“Lạc Kỳ, làm ơn !” Cô chun mũi làm nũng cầu anh, Lạc Kỳ chịu không nổi giật mình một cái.

“Được rồi, cùng em, cùng em!”

Mưu kế thực hiện được, cô càng vui vẻ, qua điện thoại, hôn nồng nhiệt.

=====

Vì cô dụ dỗ, Lạc Kỳ đi xã giao không đón cô. Cô không ngại, dù sao, ngày mai anh xuất hiện là được.

Đã được một năm rồi Tề Phàm rời giường chuẩn bị, cô muốn cho anh một bữa tối thật lãng mạn.

Tất cả đã được chuẩn bị, buổi chiều anh mới lại đây, nói là phải tham gia hoạt động gì đó.

Bất quá, anh đến đây, Tề Phàm liền vui vẻ.

Không chớp mắt nhìn cô làm công việc trong nhà bếp, cô rất gầy, cảm nhơn, cô lớn như vậy rồi mà vẫn chưa biết chăm sóc cho mình !

Hơn một tháng không gặp, trong lòng anh cảm thấy như thiếu gì đó.

Bất quá, nhìn cô vừa nhìn thực đơn hướng dẫn vừa nấu, Lạc Kỳ có chút lo lắng, làm như vậy có thể ăn sao?

Chú ý tới anh đang nhìn mình, Tề Phàm cười với anh, anh có chút xấu hổ, cúi đầu làm yên lặng.

Tất cả chuẩn bị xong, Tề Phàm xiêm áo chuẩn bị đầy một bàn, bộ dáng không phải thập phần vui vẻ, nhưng có thể nhìn ra được cô rất tận tâm.

Lạc Kỳ nể tình dựng thẳng ngón cái lên, Tề Phàm cười thỏa mãn.

Vừa ngồi xuống, điện thoại Lạc Kỳ vang lên.

“Hân?”

Nghe thấy cái tên, tay cầm đĩa của Tề Phàm cứng đờ.

“Đừng khóc, đã xảy ra chuyện gì?”

“Em ở đâu? Tôi sẽ sang ngay!”

Bỏ khăn ăn xuống, bước nhanh tới phòng khách, vừa trấn an đối phương, vừa mặc áo khoác.

Cầm cái chìa khóa vừa muốn ra khỏi cửa, lại nhìn thấy Tề Phàm đứng trước cửa nhà ăn cười với anh.

“Tương Hân có việc, anh phải đi qua xem.”

“Vâng.”

Cười tới mắt thành đường chỉ, tay xua xua tạm biệt, sau đó cô xoay người vào toilet.

Anh đi đến cửa toilet, nghe thấy ào ào tiếng nước, nhưng anh biết, cô đang khóc!

Không tự giác buộc chặt quyền, trong lòng mặc niệm: “Tề Phàm, thực xin lỗi. Oán anh cũng được, hận anh cũng được, nhưng đừng khóc vì anh.”

Trong phòng tắm Tề Phàm ngồi xổm xuống góc tường, cắn mu bàn tay, không muốn khóc thành tiếng.

Anh không nhớ rõ hôm nay là ngày gì!

Bọn họ đã cùng nhau vượt qua ba kỷ niệm kết hôn, nhưng anh vẫn không nhớ rõ!

Cô không tức giận, lại càng không muốn khổ sở, nhưng anh luôn có biện pháp làm cô khóc.

Cứ đến lúc cô muốn đến gần anh thêm một chút, anh lại hung hăng đẩy cô ra. Cô không thể không lại từ từ bắt đầu một lần nữa, nhưng trải qua vô số lần cố gắng, cô cùng anh, thủy chung vẫn là khoảng cách xa như vậy!

Cô chưa từng được ở trong thâm tâm anh, nơi đó tràn đầy hình bóng một người khác, một người khiến anh tiếc nuối và nhiều kỷ niệm.

Người cô yêu, chính là Lạc Kỳ như vậy.

=====

Một ngày như vậy cô không muốn cô đơn một mình, may là trên thế giới này, còn có một loại tình cảm có thể so sánh với tình yêu.

Hẹn Trác Thất cùng Khởi Linh, ba cô gái, gần đây đều bận việc, khó được gặp nhau, giờ gặp lại vui vẻ!

“Hiếm khi được nghỉ, không quần quít lấy Lạc Kỳ lại hẹn chúng ta, hai người có chuyện à?”

Linh Linh ăn ngay nói thật, nói thẳng.

“Đúng vậy, vừa mới còn nhiệt tình như lửa, nháy mắt đã lạnh lùng, tâm con trai, sâu tận đáy biển oán không ra.”

Tề Phàm lắc đầu, cười đến khổ.

“Phàm Phàm, cậu không phải ngày đầu tiên quen biết Lạc Kỳ, nên biết rõ anh ta đối đãi thế nào, cậu nên sớm có chuẩn bị.”

Trác Thất nói thật, Tề Phàm không khỏi cười ra tiếng.

“Tớ nên có trí tuệ của người vợ bình thường, mặc anh ấy trong nhà không để ý, nhưng bên ngoài lại phong lưu? Tớ đã cho là tớ là thế, chỉ cần tớ thương anh ấy, tớ sẽ làm được. Nhưng , hóa ra thật khó.”

“Các cậu biết tớ bị thương ở chỗ nào không? Không phải Lạc Kỳ hoa tâm, cũng không phải anh ấy lạm tình. Tớ bị thương ở chỗ tớ không ngại anh ấy ở bên ngoài xằng bậy, tớ chỉ để ý anh ấy xằng bậy với những người mà người đó có bóng dáng của Tương Hân!”

“Khuôn mặt, hình thái, các cô ấy nhìn làm tớ lòng run sợ! Mỗi lần tớ cầm tờ tạp chí, nhìn anh ấy ở bên những cô gái xinh đẹp, tớ đều có thói quen tìm tòi một chút, xem các cô ấy giống Tương Hân chỗ nào!”

“Lạc Kỳ không ngày nào quên người đó, người đó bị gió thổi một tí là anh ấy liền chạy tới thuốc thang săn sóc.”

“Hôm nay kỷ niệm đầy năm kết hôn, hôn nhân của bọn mình, không tổ chức, không hôn lễ, giờ ngày kỷ niệm, ngay cả chồng cũng không có.”

“Anh ấy giờ, dù cho xằng bậy với cô gái khác, cũng ít khi có chuyện xấu! Nhưng, tớ thà anh ấy cứ lạm tình như trước còn tốt hơn, anh ấy bây giờ, chỉ chuyên tâm vào một người đó.”

“Mỗi lần nhìn thấy cô ấy, tớ đều nhớ câu nói mình mạnh miệng, chỉ cần Lạc Kỳ gặp người muốn kết hôn, tớ phải chủ động đưa ra ly hôn. Mà giờ, hiển nhiên anh ấy đã gặp.”

Hôm đó Tề Phàm uống thật say, say tới mức đã quên sao lại cô đơn, say tới mức quên mình là ai, nhưng vẫn không quên được nỗi đau Lạc Kỳ cho cô.

Say ngã trên bàn, chảy lệ, ôm ngực thì ào ào tự nói.

“Thất nhi, Linh Linh, Lạc Kỳ, không cần tình yêu của tớ, nơi này đau quá.....”

Nhìn Tề Phàm như vậy, Trác Thất cùng Khởi Linh đau long nói không nên lời.

24. Chương 24

Thế khó xử

Tương Hân vừa thấy Lạc Kỳ tới, chạy bổ nhào vào long anh, khóc không ngừng.

“Nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Vì Tề Phàm mà tâm anh sắp loạn rồi, giờ Tương Hân lại khóc, anh loạn càng thêm loạn, ngữ khí cũng không tốt lắm.

“Đinh Cừ tới tìm em, nói anh ấy muốn em, anh ấy nói anh ấy chỉ yêu em, nhất định sẽ ly hôn, anh ấy muốn em làm tình nhân anh ấy trước.”

Thấy anh không kiên nhẫn, Tương Hân lại ủy khuất.

“Vậy em nói thế nào?”

Anh chỉ biết, cô vội vã tìm anh vậy nhất định có liên quan tới Đinh Cừ.

“Em nói, giờ em với anh đang cùng nhau.”

Vừa nói vừa thật cẩn thận nhìn anh, giọng cô rất nhỏ, anh lại nghe rõ ràng, yên lặng một lúc lâu anh mới tìm được giọng của chính mình.

“Hân.....”

“Lạc Kỳ, kỳ thật, từ lúc Đinh Cừ nói muốn lấy Tô Tình, tình cảm của em với anh ấy đã chết. Một năm nay, may có anh, anh luôn luôn bên em chăm sóc em. Anh đối với em rất tốt, em đều cảm nhận được, cũng khắc sâu trong tâm khảm.”

“Em cảm thấy mình xấu tính, biết rõ anh đã có Tề Phàm, nhưng vẫn quản không được tình cảm của mình, lại động tình với anh.”

“Nhưng, Lạc Kỳ, em nói như thế là để cự tuyệt anh ta, em biết anh đang cùng với Tề Phàm, em sẽ không làm khó dễ anh, thiếu anh nhiều như vậy, cả đời này em trả còn không hết, em chỉ hy vọng, có thể ở bên cạnh anh nhìn anh đã cảm thấy mỹ mãn rồi!”

Tay ôm lấy thắt lưng anh, mềm mại tựa vào ngực anh.

=====

Kỳ thật, Đinh Cừ lúc trước đã đi tìm cô rất nhiều lần. Ngay từ đầu, cô cũng muốn quay lại với anh một lần nữa, mười mấy năm cảm tình, sao có thể nói chia tay là chia tay được.

Nhưng, đã hơn một năm, Lạc Kỳ đối với cô rất tốt, từ từ tâm cô chứa hình dáng anh. Khi ở cùng Đinh Cừ, luôn là từ một phía cô cố gắng, còn Lạc Kỳ lại làm cho cô cảm nhận được chiều chuộng, hạnh phúc.

Cô thường nghĩ, nếu lúc trước lựa chọn Lạc Kỳ, có phải giờ đã khác rồi không.

Nhưng, hiện giờ bên người anh còn có một người nữa, cô không nên có suy nghĩ không an phận với anh.

Nhưng, người cô chỉ có thể dựa vào lúc này chính là người đàn ông trước mắt.

Cô đã muốn bỏ qua một lần, nhưng giờ, dù có thế nào đi nữa cũng không thể mất anh được.

Nếu người anh yêu không phải Tề Phàm mà là cô, như vậy, bọn họ hẳn nên ở cùng một chỗ!

Nhưng, không nên nóng vội, cô muốn Lạc Kỳ theo đuổi cô, như vậy, mới có thể có được toàn bộ sự yêu chiều của anh.

Lạc Kỳ cứng ngắc vỗ vỗ lưng cô, anh không biết mình làm sao vậy, nghe xong lời của cô, anh nên biểu hiện mừng rỡ như điên mới đúng, nhưng đáy lòng anh lại có một chỗ như lửa đốt, đau, đau.

Anh chưa bao giờ giống như bây giờ, như bị hai người kéo, ai cũng không chịu buông tay, tìm anh như bị rút ra, vỡ rời.

=====

Liên tục vài ngày không thấy bóng dáng Lạc Kỳ, Tề Phàm không đi tìm anh, cũng không vội, cô trở về Lạc gia với Thiên Ân.

Tiểu Thiên Ân hai tuổi, thông minh đáng yêu, đã có chút nghịch ngợm, đi chưa được mấy bước mà bắt đầu chạy. Tề Phàm vẫn khẩn trương quay chung quanh bên cạnh nó, sợ nó ngã sắp xuống.

“Phàm Phàm Phàm Phàm!” Nó học bà nội và ông nội kêu cô là Phàm Phàm, lâu lâu không thấy cô, nó gất gao ôm đầu gối của cô, ngửa đầu nhìn cô toét miệng cười.

Tề Phàm ngồi xổm xuống, ôm lấy nó, hôn lên khuôn mặt nhỏ xinh.

“Thiên Ân ngoan, lại gọi mẹ một tiếng nào, gọi lại nào.”

“Phàm Phàm Phàm Phàm!”

Giọng càng kêu càng lớn, còn học bộ dáng Tề Phàm hôn lên mặt cô.

“Thiên Ân giờ đã biết nhớ con, thường thường hỏi mẹ, Phàm Phàm sao chưa đến, con nhớ Phàm Phàm.”

Bà Lạc bưng hoa quả tiến vào, cổ động không khí thêm vui vẻ, nói cho cô Thiên Ân tình hình gần đây.

“Thật không? Thiên Ân, nhớ mẹ nhiều vậy cơ à?”

Một tay ôm lấy con, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó, mũi chạm mũi.

“Phàm Phàm, thật đáng ghét!”

Thiên Ân nói lại Tề Phàm, Tề Phàm và bà Lạc sửng sốt, Tề Phàm cười nhạt, lời này, sợ là học theo Lạc Kỳ.

“Thiên Ân ngoan, nói đáng ghét sẽ làm cho người ta không vui, về sau không được học ba, ngoan!”

“Nhưng ba ba uống rượu, đã nói Phàm Phàm quấy rối trong lòng ba ba, thực đáng ghét, ba ba là muốn làm cho Phàm Phàm không vui sao?”

Tiểu Thiên Ân nghi hoặc nhìn Tề Phàm, chờ cô trả lời.

Tim Tề Phàm đột nhiên cứng lại, hai tay ôm chặt nó, nó nhu thuận ghé đầu vào vai cô.

“Ba ba say, cho nên nói lung tung, lời người say rượu không thật đâu.”

“Phàm Phàm, Lạc Kỳ nó.....” Bà Lạc bỏ hoa quả xuống, tay xoa mặt Tề Phàm.

“Mẹ, con không sao.”

“Ng Sloan lảm Thiên Ân, chúng ta đến lúc đó sẽ đi vẽ cùng nhau, vẽ thật đẹp này, Phàm Phàm có một kẹo ngọt nhất thế giới cho Thiên Ân nữa.”

“Phàm Phàm không gạt con chứ?”

“Phàm Phàm sao có thể lừa Thiên Ân được.”

Tề Phàm cười vỗ vỗ Thiên Ân, trong lòng đau đớn.

=====

Nghỉ ngơi một chút thời gian, cô bắt đầu vội vàng vai diễn mới, mỗi lúc đến một nơi gặp nhiều người đều lặp lại lời nói dựa vào trực giác, cùng lắm là cười mặt mày rạng rỡ.

Cô giờ quen kinh nghiệm nhiều, hợp đồng cũng nhiều lên.

Nhưng, cô không có thói quen vậy, việc nhiều không có thời gian cho mình, việc nhiều không thể thường xuyên gặp Thiên Ân và Lạc Kỳ.

Ảnh chụp Lạc Kỳ và Tương Hân thường xuyên xuất hiện trên báo giải trí, tuy mặt Tương Hân cũng không rõ ràng, nhưng cô biết, nhất định là cô ấy.

Chính là cô có chuyện không nghĩ ra, nếu bọn họ đều đã ở cùng một chỗ, vì sao Lạc Kỳ vẫn chưa đề cập tới ly hôn, vì sao còn qua đêm chỗ cô, thậm chí còn thường xuyên hơn trước kia!

Có đôi khi cô cảm thấy, bọn họ càng ngày càng giống vợ chồng, nhưng cô mới là kẻ thứ ba, bởi vì anh đặt Tương Hân ở chỗ sáng, còn cô, chỉ là lúc tan tằm mà thôi .....

Mỗi ngày sự tình rối rắm làm cho cô thấy thật phiền.

May là gần đây không khí làm việc rất tốt, thiên sứ là thiên tài, cãi nhau siêu lợi hại, hơn nữa còn nói ác độc hơn cả cô!

Ngày nào cũng đấu võ mồm với Hàn Phi, nhìn Hàn Phi ngày nào cũng bị thiên sứ tức giận đến mức giơ chân, cô thấy rất vui vẻ.

Tuy rằng Hàn Phi luôn thản nhiên, nhưng biết bên trong luôn đầy ắp tình cảm.

Tầm mắt anh thủy chung dịu dàng đuổi theo thiên sứ, chỉ cần anh ấy chau mày, anh đã biết anh ấy khó chịu thế nào. Bệnh bao tử là bệnh rất khó khăn, phải cẩn thận hầu hạ, từng chi tiết anh đều chú ý tới.

Tề Phàm thực hâm mộ thiên sứ, có một người như thế quý trọng anh.

Hàn Phi cùng thiên sứ cuốn hút tâm tình của cô, ba người không giống đang làm việc, mà như là đang giải trí.

Cùng thiên sứ chơi lâu, Tề Phàm học được rất nhiều thứ.

Dù có khỏe mạnh hay ốm yếu, vẫn có thể sống lạc quan nhanh nhẹn dũng mãnh! Ngắm lại cuộc sống của mình, cô rất xấu hổ.

Cuộc sống của cô, giường như chỉ có Lạc Kỳ, không có chính mình, không có lý tưởng.

Thiên sứ không đợi gặp được Lạc Kỳ, bảo anh ấy là mất bộ phận sinh dục, Tề Phàm cảm thấy sinh động chuẩn xác còn có thể giải hận, cũng nói theo anh.

Hàn Phi nói hai người bọn họ là thiếu niên bất lương, thiên sứ nói bọn họ đây gọi là lưu manh tốt tính, nói người không lưu manh, nghe người không lưu manh, nhiều quá lại liên tưởng tới nhân tài lưu manh!

Hàn Phi lâu mới phản ứng lại lời thiên sứ đang mắng chính mình, nhưng lúc này thiên sứ đang bắt đầu tán gẫu đề tài khác với Tề Phàm, anh lại không thể tức giận, một cỗ hỏa buồn ở trong lòng, mặt Hàn Phi nghẹn đỏ bừng!

Thiên sứ nấu cơm cũng rất lợi hại, Tề Phàm quả thực muốn lấy anh làm thần tượng, lúc Lạc Kỳ không đến, cô phải sang nhà Hàn Phi ăn cơm.

Nhưng, ăn chực cũng ngại, tìm được nơi nào tốt, cô lại mời lại bọn họ.

Chẳng qua muốn tìm tới nơi thích hợp với thiên sứ, thật sự không dễ dàng.

Trong tổ kịch có người bị bệnh bao tử, nói đông thành có quán ăn cháo rất ngon, cô liền vui vẻ đi tìm Hàn Phi dâng vật quý.

Cô đạp xe, tìm được nơi đó, mặt thiên sứ đã đối ai oán, trên mặt Hàn Phi viết rõ ràng: Dem con nhãi này tha ra ngoài chém!

Tề Phàm lấy lòng cười cười.

“Ha ha, muốn ăn thứ tốt, đương nhiên phải trả một ít đại giới. Ha ha ha ha”

Hàn Phi xuống xe giúp thiên sứ mở cửa, cũng không liếc nhìn cô một cái, cô vụng trộm le lưỡi.

Không nghĩ tới, khéo như vậy, lại đụng tới người quen ở chỗ này — Lạc Kỳ cùng Tương Hân.

Chọn một nơi không ai thấy ngồi xuống, Tề Phàm cười hoàn toàn không ngại, thiên sứ lại nhìn một bàn hai người kia vẻ mặt khinh bỉ.

Lạc Kỳ lúc ba người vào đã thấy, vốn định tới tiếp đón, nhưng Tề Phàm cũng không nhìn anh, anh nhất thời không biết nên tiến đến hay là giống cô, làm bộ không thấy.

Ba người không coi ai ra gì tán gẫu vui vẻ, thiên sứ cùng Hàn Phi ba câu lại một câu âm ỹ, 5 câu xong thì đại âm ỹ, Tề Phàm bị hai người bọn họ làm cười đến mức đau cả bụng.

“Phàm, kia chính là con tiểu tam của Lạc Kỳ?”

“Đúng vậy, anh cảm thấy thế nào.”

Tề Phàm nói không thêm để ý, nhưng Shadow biết, cô đang khổ sở.

“Không được tốt lắm! Làm cho người ta vừa nhìn đã muốn đóng kịch hoàng mai mà thôi!” (một loại hí khúc của tỉnh An Huy nhập từ Hoàng Mai, tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc)

“Ôi chào?”

Tề Phàm khó hiểu, nhìn mà muốn xướng kịch hoàng mai, là loại người gì?

“Đúng a! Chính là ‘Trên trời rớt xuống Lâm muội muội, như thể con chuột thành tinh ý!’”

Tề Phàm cùng Hàn Phi không nín được, cười đến nước mắt đều chảy xuống, đến đây thiên sứ cũng lấy khăn lau khóe mắt.

Bên tai Lạc Kỳ rõ ràng truyền đến tiếng cười của cô, cùng anh một chỗ, Tề Phàm chưa bao giờ giống như bây giờ cười thoải mái vậy.

Anh rất ngạc nhiên khi Hàn Phi và một người khác anh không biết, nói gì đó có thể làm cho cô vui vẻ như vậy.

“Lạc Kỳ?”

“Hả?”

Tương Hân mím môi, từ khi Tề Phàm tiến vào, Lạc Kỳ thất thần, cô kêu anh vài tiếng, anh mới hoàn hồn.

“Không có việc gì, chỉ là không hợp khẩu vị, chúng ta về đi.”

“Không thoải mái sao? Cháo hương vị ngon mà, ăn nhiều một chút.”

Anh luyến tiếc, bởi vì đưa lưng về phía cô ngồi, anh còn chưa thấy dáng vẻ cô cười thoải mái.

Tề Phàm cháo bọn họ gọi rất nhanh đưa lên, thiên sứ nhìn thấy cháo hải sản, vẻ mặt thỏa mãn lại say mê.

Tề Phàm cũng rất không thoải mái nhú mày, thân thể của anh gần đây xuất vài biểu hiện không tốt, xem ra phải có chút thời gian hẹn bác sĩ.

May là sau khi quảng bá kết thúc có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian, cô thừa dịp khoảng thời gian này lo lắng một chút, có một số việc, nên sớm quyết định.

Thiên sứ chú ý tới động tác nhỏ của cô, gọi phục vụ tới, gọi bát cháo khác, đóng gói bát hải sản này khi nào về mới ăn.

Tề Phàm sủng nịch xoa mặt thiên sứ, đứa nhỏ này thật sự là rất am hiểu ý người!

Lúc này kiểm chế không được Lạc Kỳ vừa mới quay đầu, thấy một màn như vậy, vẻ mặt khó có thể tin. Gian nan quay sang, Tương Hân chỉ cúi đầu, hưng trí tay quơ quơ mặt cháo.

“Không muốn ăn không cần miễn cưỡng, chúng ta đi nhà khác.”

“Được.” Tương Hân nhẹ nhàng đáp ứng.

Cô biểu tình như thường, nội tâm lại cuộn cuộn mãnh liệt, ngón tay vò khăn cho hả giận.

=====

Từ lúc cô thổ lộ với Lạc Kỳ tới nay, anh lại có chút bất hòa với cô, tuy vẫn tốt với cô, nhưng cô cảm giác được anh không yên lòng.

Cô có chút hoảng, chẳng lẽ anh không hề yêu cô? Không, không có khả năng! Anh vẫn yêu cô, mà cô cũng không thể mất anh!

Quay đầu lại, oán hận nhìn Tề Phàm, tất cả là tại cô ta! Lạc Kỳ rõ ràng không thương cô ta, lại vì trách nhiệm không thể không cùng cô ta ở một chỗ!

Cô không thể chờ đợi như vậy, Lạc Kỳ nhẹ dạ không thể tổn thương cô ta, vậy thì cô sẽ giúp anh quyết định.

Cướp một chén cháo trứng bắc thảo thịt nạc của thiên sứ Tề Phàm bỗng nhiên cảm thấy đằng sau gió lạnh, thìa run lên, cháo hắt ra bàn, chọc thiên sứ quyết miệng oán giận.

25. Chương 25

Mê luyện

Đưa Hàn Phi và thiên sứ về nhà, trên đường thiên sứ muốn xuống xe, lúc về trong tay còn có que thử thai. Tề Phàm đỏ mặt cắt đi cẩn thận, Hàn Phi thở dài một hơi.

“Phàm Phàm, hẳn là em đã có quyết định rồi?”

“Giờ còn chưa xác định có hay không, nếu thật sự có, em sẽ không bỏ rơi đứa bé này!”

“Vậy mà anh cũng hỏi, nhìn vẻ mặt cô ấy viết đáp án rõ thế mà.”

Thiên sứ chịu không nổi Hàn Phi đang trì hoãn.

“Thiên sứ!”

Sao anh có thể nói thẳng vậy!

“Em nói sai ư?”

Thiên sứ chịu không nổi ném cho cô cái nhìn xem thường, Tề Phàm mím môi không hé răng .

Chuyện đầu tiên về nhà cô làm chính là cầm que chạy thẳng vào toilet, khi cô nhìn thấy hai vạch kia, hưng phấn muốn nhảy dựng lên, nhưng, không được, cô giờ phải thật cẩn thận chăm sóc cho mình .

Hưng phấn qua đi, cô bắt đầu cẩn thận lo lắng vấn đề thật sự.

Đứa nhỏ này đến không đúng lúc, quan hệ hiện giờ của cô cùng Lạc Kỳ, cô không muốn anh lại nghĩ cô lấy đứa nhỏ ép buộc anh một lần nữa. Loại sự tình này, có một lần, đã đủ làm cô hối hận cả đời rồi.

Thu dọn mọi thứ xong, cô vẫn quyết định, không nói cho anh trước. Nếu bọn họ cuối cùng nhất định phải tách ra, đứa nhỏ kia chỉ thuộc về cô.

Lạc Kỳ mặt ngoài chuyên tâm lái xe, kỳ thật nội tâm song gió mãnh liệt.

Hai người một đường không tiếng động, Tương Hân vài lần muốn mở miệng, lại nhịn về.

Đến lúc tới dưới nhà Tương Hân, Lạc Kỳ mới ngừng xe.

“Vào đi, tôi ở đây chờ em, chờ em vào nhà gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ về.”

Giọng nói Lạc Kỳ có chút mệt mỏi, Tương Hân cũng có chút không vui vẻ.

“Giờ còn sớm, hay là lên ngồi tí đã?”

Cô cần môi, mời anh.

“Không được, ngày mai còn phải đi làm, em nghỉ ngơi sớm chút đi.”

“Kỳ thật, kỳ thật ý của em là, anh có thể, không phải về .....”

Ánh mắt cô chờ mong nhìn anh, cô bình thường không phải người hay chủ động nhưng cô biết, con trai đôi khi phải con gái tự tới mới chứng minh được sức quyến rũ của mình.

Lạc Kỳ nhìn cô thật lâu, hiểu được ám chỉ của cô, anh không phải không động tâm. Người anh tâm tâm niệm niệm nhớ mong lâu như vậy, hiện tại đang ở ngay trước mặt mình, yêu thương mời mình vậy, không động tâm sẽ không là nam nhân .

Nhưng, cảm giác cảm động đó chỉ trong một cái chớp mắt, anh còn chưa bắt kịp thì đã trôi mất không thấy bóng dáng, anh cảm thấy sẽ tốt hơn nếu coi đó là ảo giác.

Kỳ thật, toàn bộ buổi tối của anh, cả đầu toàn là Tề Phàm, vẻ cô cười thoải mái, biểu tình kiêu diễm khi cô giữ lấy khuôn mặt người con trai xinh đẹp kia! Luôn luôn ở trong đầu anh, vứt cũng không đi!

Anh gần đây thường như vậy, có đôi khi, một mình nằm trên giường lớn của bọn họ, dáng vẻ Tề Phàm sẽ lần lượt vọt vào trong đầu anh, như bức ảnh từng bức từng bức đều rất rõ ràng.

Đối với Tương Hân, anh không phải không có ảo tưởng, lúc còn ngây ngô thời niên thiếu, cô từng là đối tượng ảo tưởng duy nhất của anh. Nhưng, một năm này, anh lại chưa từng nghĩ tới, hay muốn phát sinh gì với cô, cô cũng chưa bao giờ chạm được vào cảm xúc người đàn ông trong anh.

Trước đây cô ở trong lòng anh, là một loại mong muốn mà không thể có được. Mà giờ, anh đã kết hôn, anh cũng không muốn thương tổn cô.

Tề Phàm mắng anh mắng đúng, anh chính là cầm thú! Anh cần thời gian, chỉ biết anh muốn Tề Phàm, cũng chỉ có cô mới có thể khơi mào dục vọng cuồng dã nhất của người đàn ông trong anh.

Vừa rồi nhìn thấy cô, thân thể anh ngay lúc đó đã khát vọng cô, thân thể anh, cả đêm đều ở vì cô mà đau đớn! Anh thầm nghĩ muốn đến nơi ấm áp của Tề Phàm, anh muốn ôm cô!

Mà với Tương Hân, mặc dù không thể bỏ qua mười năm đó, nội tâm anh đối với tình cảm sâu sắc của cô cũng chưa bao giờ có cảm giác vậy.

Tuy rằng chiếm được cảm tình cô, nhưng anh lại thủy chung cảm thấy, có gì đó không đúng, hình như không nên như vậy.

Nhưng anh nói không được, cuối cùng lại tạo ra sai lầm.

Những cô gái dưới thân anh trước đây, anh luôn nhìn chằm chằm trên người bọn họ nơi nào đó giống Tương Hân, ảo tưởng người trước mắt là Tương Hân.

Nhưng, khi giờ cô thật sự hiển hiện đứng trước mặt anh, anh lại không biết nói gì, như không rõ trước đây theo đuổi là cô, hay là, thứ anh theo đuổi chẳng qua chỉ là một cái ảo ảnh trong lòng!

“Hân, tôi không cần em làm vậy.”

Tương Hân bị thương nhìn anh, cô cảm thấy rất khó khăn, bị cự tuyệt thẳng thắn vậy, cô không đoán được .

Cô biết bên người Lạc Kỳ không có bạn gái cố định, cô nghĩ nhất định anh sẽ ở lại!

“Lạc Kỳ, em biết, em không xứng với anh, em lại tự cho là đúng !”

Khóc mở cửa xe xuống xe, Lạc Kỳ bắt đắ dĩ đuổi theo giữ chặt cô.

“Tương Hân, em hãy nghe tôi nói! Không phải tôi có ý đó, tôi không muốn bắt nạt em.”

Tương Hân thuận thế ôm chặt anh, khóc càng hung.

“Em biết, chúng quy em với anh ít duyên phận, anh thuộc về Tề Phàm , nhưng Lạc Kỳ, em cũng yêu anh! Chúng ta mới là yêu nhau, vì sao không thể ở cùng nhau!”

“Tương Hân, thực xin lỗi.”

Trong lòng một lần nữa lại xúc động, cô là cô gái anh yêu, anh lại không thể cho cô thứ gì, thậm chí cùng cô một lúc, trong lòng anh còn muốn một người khác! Anh chết tiệt thực mẹ nó là một thằng tồi!

“Lạc Kỳ, không cần nói xin lỗi, anh không có lỗi với em, là em, là em sai trước.”

Lạc Kỳ vỗ vỗ lưng cô, không biết nên nói như thế nào để an ủi cô, anh xác thực không muốn bắt nạt cô, nhưng trên thực tế, anh cũng xác thực không muốn cô.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều làm gì, tôi đưa em về trước.”

Không dây dưa nữa, Tương Hân thuận theo, để anh đưa cô về, trong lòng lại hoảng loạn!

Cô hiểu được, một người đàn ông có thể cự tuyệt một cô gái kiên quyết thế, chỉ có thể nói anh ta không muốn người đó!

Con gái thật sự rất đáng thương, một người đàn ông nếu mê luyến thân thể của mi, mi sẽ cảm thấy anh ta không phải yêu bản thân mi, mà là trầm mê vì dục vọng; Nhưng, nếu một người đàn ông thanh tâm quả dục, mi lại lo lắng, hai người thân mật như vậy, anh ta ngay cả chạm vào cũng không chạm vào mi, có phải căn bản là không thương mi không!

Người đầu không nhất định đúng, nhưng người sau cô biết nhất định đúng rồi!

Tương Hân không thể nhận, Lạc Kỳ cho cô một tương lai hy vọng rồi lại bắt cô phải từ bỏ! Cô phải bắt được anh, cô nhất định sẽ bắt lấy anh !

=====

Chờ Lạc Kỳ trở lại nơi của Tề Phàm, cô đã chuẩn bị ngủ.

Lạc Kỳ nhú mày, cô bình thường con cú, không đến mười hai giờ căn bản sẽ không ngủ, hiện tại mới mười giờ, cô đều lại đang ngủ!

Nhìn thấy anh đến, cô còn cau mày oán giận!

“Trễ như vậy sao không trở về nhà mà ngủ!”

Lạc Kỳ cảm thấy anh áp lực cả đêm nay đều bị cô gái này khơi mào! Anh tâm tâm niệm niệm nhớ cô cả đêm, cô lại đuổi anh về nhà ngủ!

Cô là vợ anh! Cô còn nhớ thứ đã kí trong hợp đồng không! Anh vì sao anh ngủ một mình chứ!

“Anh sẽ ngủ ở đây!”

Giận dữ cởi sạch quần áo, nhấc người chuẩn bị nằm bên cạnh người cô, một phen ôm cô vào trong ngực.

Cảm giác được biến hóa thân thể anh, Tề Phàm cả kinh.

“Đừng!”

Tay để trong ngực anh, cắn răng cô đẩy anh ra.

“Sao em lại thế! Vừa rồi gặp anh không để ý tới anh còn chưa tính, giờ còn bày trò gì nữa!”

Nắm tay cô, sợ làm cô bị thương nên không dám dùng sức, cô còn lấy hết sức từ lúc sinh ra đến giờ đẩy anh! Cô còn như vậy, anh thật sự sẽ tức giận!

Cô đối với người khác thì cười vui vẻ, sao vừa thấy anh liền giương cung bạt kiếm! Còn nữa, cô véo mặt tên xinh đẹp kia, anh còn chưa tính toán với cô, vậy mà cô còn chả thềm nể nang mặt mũi với anh!

“Mất hứng thì anh sang chỗ Tương Hân kia mà ngủ! Các người cũng không phải chưa ngủ chung!”

“Chúng ta đúng là chưa ngủ chung! Anh cũng chỉ muốn cùng ngủ với em!”

Anh biết cô đang tức mình, lại không biết dỗ cô thế nào, đành phải hét lớn để che dấu sự bối rối của mình.

“Anh là muốn cùng em ngủ hay là muốn cùng em làm! Lạc Kỳ, em không phải công cụ phát tiết của anh!”

Hàm chứa lệ cô hét lại, cô không phải không muốn nói cho anh, cô có cục cưng, cô không muốn lại một lần nữa, đẩy hai người vào chỗ đường cùng.

Lệ cô làm anh càng thêm phiền chán, thừa dịp cô thả lỏng khí lực, anh lao vào cô, ôm cô vào ngực.

“Được rồi, không làm gì hết, ngủ!”

Tề Phàm khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trước ngực anh, anh ôm rất chặt, cô không thể hô hấp. Anh phản ứng rõ ràng như thế, cực nóng lại gắng vậy làm cho cô không thể xem nhẹ.

“Lạc Kỳ.....”

Thân thể anh cứng đờ, chờ dục vọng bình ổn, anh lại bị cô làm tức tới mức choáng váng mới có thể nói ra chữ ngủ, giờ lại tự mình chuốc lấy khổ!

Cô còn dám gọi anh, cô còn gọi anh một tiếng, anh sẽ thật sự biến cầm thú cho cô xem!

“Lạc Kỳ.....”

“Nếu em không muốn ngủ, chúng ta có thể làm thứ khác.”

Thân thể đưa về phía trước, uy hiếp đặt lên nơi mềm mại của cô.

“Lạc Kỳ, dừng, em không thoải mái!”

Cô trợn tròn mắt, thân thể nháy mắt thẳng tưng, tay lại ra sức chống cự anh. Phản ứng cô như vậy làm cho Lạc Kỳ gắt gao nhú mày.

“Tề Phàm, đáng giận! Đây là em ép anh!”

Anh thực sự muốn xúc động mà bóp chết cô, hôm nay rốt cuộc cô bị đứt cái dây thần kinh nào thế, cô sẽ thực hành bạo lực gia đình với anh sao!

Anh không cho phép!

Một bàn tay ôm sát cô, một bàn tay lôi kéo tay cô xuống phía dưới của mình, ánh mắt anh vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Tề Phàm, cứ như vậy nắm tay cô rất nhanh co rúm lại!

Tề Phàm muốn đánh cho Lạc Kỳ này không biết xấu hổ hư hỏng này ngắt luôn đi!

Nghe thấy thanh âm đậm mẽ, Tề Phàm đã có phản ứng, phía dưới có dòng nhiệt tán loạn. Cô vừa xấu hổ, lại giãy dụa không ra, cắn lên cánh tay đang quấn quýt lấy mình một cái, Lạc Kỳ lại cố ý hưng phấn gầm nhẹ một tiếng.

Trong miệng có vị ngọt mặn của máu, Lạc Kỳ để cô tùy ý cắn, động tác thủy chung không ngừng, rốt cục anh ở một tiếng thở dài chấm dứt tra tấn ngọt ngào này.

Rút khăn tay giúp Tề Phàm lau tay, Tề Phàm lại đoạt lấy khăn tay xoay người, tự mình động thủ.

Biết cô thật sự tức giận, thân thể tiến tới chạm vào lưng cô, khẽ cắn bả vai cô.

“Nếu không phải tại em gọi anh, anh đã nhìn được rồi.” Nghĩ thế nào, lại bỏ thêm một câu: Ít nhất đêm nay cũng nhẫn được!

“Chỉ là em bị anh ôm không thở được!”

“Xin lỗi!”

Lệ Tề Phàm, làm ướt gối, anh luôn như vậy, khi cô nghĩ đã đến lúc nên từ bỏ, lại cho cô uống mê dược.

Shadow nói, đàn ông là rượu, một khi đã chạm vào sẽ say; Còn nữa đàn ông là độc, một khi chạm vào sẽ chết.

Anh nói Lạc Kỳ là độc, chạm vào không được.

Nhưng Tề Phàm lại cảm thấy, Lạc Kỳ là rượu, làm cho cô say mê.

Có đôi khi, cô hy vọng anh là độc, để khi hết hy vọng thì kết thúc mọi chuyện.

26. Chương 26

Giọt lệ bị quên đi ở góc đường

Hẹn bác sĩ buổi chiều, Tề Phàm thay quần áo, nhẹ nhàng ra khỏi cửa, cô thật sự rất vui vẻ!

Sinh mệnh, luôn luôn ngoài ý muốn, sẽ làm con người ta hạnh phúc, tỷ như, mang thai!

Hiện tại tâm tình cô không yên lại có chút hưng phấn, cô đã xác định mang thai! Lúc này, cô không làm việc nặng nữa, đứa nhỏ này quả thực là trời ban cho cô!

Rất muốn nói cho Lạc Kỳ ngay lập tức, không được nói thật là khó chịu!

Trên xe taxi, hưng phấn của cô khó có thể tự kiềm chế. Không biết cục cưng lớn bao nhiêu, sao một lần là có thể có?

Phong cảnh ngoài cửa sổ đều trở nên tốt đẹp hẳn.

Nhìn thấy xe Lạc Kỳ đỗ xe dưới Gia Thượng, cô thanh toán tiền xuống xe, muốn dọa anh một phát.

Mấy ngày nay cô đều trốn tránh anh, ai bảo đêm đó anh quá đáng dọa cô vậy!

Vì cục cưng, cô đành phải trốn đi.

Đứng đối diện đèn đỏ cô lại nhìn thấy Tương Hân khoá tay Lạc Kỳ đi ra, hai người trò chuyện với nhau rất vui.

Hai người cùng lên xe, Lạc Kỳ thay đổi đầu xe, đi về phía nhà Tương Hân.

Lòng của cô nháy rơi xuống đáy cốc, vui sướng ban đầu trở thành hư không.

Cục cưng trong bụng cô, lại là thứ không được chờ mong!

Xoay người, muốn làm như không nhìn thấy, nhưng lệ vẫn từ trong hốc mắt rơi xuống, dù thế nào cũng không kìm được.

Cô mờ mịt đi tới, như mất đi khí lực, không khỏi thầm mắng mình, cô tư cách gì mà khổ sở!

Ngay từ lúc đầu khi tính kế, không phải đã sớm có chuẩn bị tâm lý, có lẽ Lạc Kỳ, đời này sẽ không bao giờ yêu cô!

ngồi bệt dưới đất, không để ý ánh mắt người qua đường, lên tiếng khóc rống.

“Không có việc gì chứ?”

Một tiếng nói dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu cô, nhưng cô không sức mà ngẩng đầu.

“Tôi không sao, cảm ơn.”

“Thật chứ?”

“Tôi đã nói tôi không sao, anh còn muốn thế nào nữa!”

Không để ý hình tượng rống to, vì sao một người xa lạ còn quan tâm cô, mà Lạc Kỳ lại chưa từng!

Giọng nói trên đỉnh đầu biến mất, cô lại có thể tiếp tục, im lặng khóc.

Rất cục cảm xúc chậm rãi lắng xuống, ngực cũng không buồn nữa.

Ho nhẹ một tiếng, điều chỉnh tốt biểu tình, chuẩn bị tốt hết thấy, mới gọi cho Lạc Kỳ, cô cũng không biết gọi cho anh thì nói cái gì, có lẽ, cô chỉ là muốn nghe giọng anh.

“Alo?”

Anh nói một tiếng, tâm lý chuẩn bị lúc trước hoàn toàn sụp đổ, lệ lại như mưa tầm tã rơi.

“Anh ở đâu vậy!”

Liều mạng muốn cười, ngoài miệng cong lên, mắt cũng run run, nhưng cô cười thật vất vả.

“Ở bên ngoài, làm sao vậy, có việc à?”

“Không có việc gì, chỉ là nhớ anh.”

Cắn chặt môi, lệ từ cằm qua xương quai xanh chảy tới ngực, giọng của cô không có một tia sơ hở.

“Hà? Người né tôi mấy ngày, giờ nói muốn tôi, cái này cũng thích hợp sao?”

Mấy ngày nay cô đang trốn anh, thậm chí nhà cũng không thêm về.

Cho dù tối hôm đó anh quá phận, cô phát giận cũng được hoặc là muốn như thế nào cũng được, cô có thể nói ra, trốn ra ngoài nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao!

“Có cái gì không thích hợp ? Em chính là nhớ anh đó!”

Mi nhúu về chỗ , yết hầu cũng cương rất đau, cô lại vẫn dùng giọng mềm mại làm nũng với anh.

“Lục Kiều đang chờ anh ở Gia Thượng, hôm nay em không phải không có việc gì à, cùng đi nhé?”

Hình như cô có áp lực gì đó đè nén, anh nghe mà tâm cũng rầu rĩ .

“Không đi, em gọi điện thoại chỉ muốn nói cho anh, em thật sự đặc biệt đặc biệt yêu anh.”

Nói xong, cô rút cuộc kìm không nổi, không đợi anh trả lời, liền cắt đứt điện thoại tiếp tục khóc.

Tiếng dễ nghe của đàn ghita tiếng vang lên, cô không ngẩng đầu, thanh âm không xa, cô vừa vặn nghe được rõ ràng.

“Em bước lâu rồi nhất định rất mệt

Anh sai rồi không dám đối mặt với em

Rời khỏi anh là được rồi, cho dù

Tâm tình rất rõ

Anh kỳ thật không hẳn đã như vậy

Xa một chút anh sẽ nhìn ra thật giả

Rời khỏi anh không phải thế giới của em sẽ bị phá hủy

Chuyển nơi khác em vẫn có thể sống

Cũng không phải rơi lệ vì anh

Đừng để anh ta khổng chế bi thương của mình

Cho dù có một chút ngu muội một chút hối hận

Cũng không phải chột vật

Anh ta không đáng để em rơi lệ

Hãy để tiếc nuối đó lại mưa to dưới phố

Em từng ở bị lạc trên con đường theo đuổi

Về sau chỉ say vì mình

Mỗi đoạn cảm tình đều vô cùng trân quý

Để lại điều tốt về anh trong em

Nhớ rõ có người từng cho em, say lòng như vậy

Anh cười chiếu sáng lên màn đêm đen tối

Mộng đẹp nào cũng không thể đẹp bằng anh

Bao năm về sau nhớ tới anh còn có chút gì đó

Cái anh đã mất cái gọi là

Không được vì anh rơi lệ

(Trên là một bài hát mà ta không biết là bài gì, và cũng không biết nên dịch thế nào, nói chung là edit theo hoàn cảnh)

Hóa ra vừa giọng hát dễ nghe vừa rồi đang ngồi bên cạnh cô, người đàn người hát.

Cô không nhớ rõ ca từ lắm, nhưng rõ ràng nghe được điệp khúc “Anh không đáng để em rơi lệ.”

Cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, anh ta tự đàn cho mình nghe sao? Cô vừa muốn mở miệng, đối phương lại thu hồi đàn ghita, bĩu môi với cô.

“Cô khóc thật xấu.”

Chỉ ném một câu đó lại rồi đứng dậy đi, để lại cô một người ngây ngốc một chỗ, không biết làm gì.

Không có thời gian với người đứng, hiện tại, đối với cô mà nói quan trọng nhất là cục cưng trong bụng.

Cái khác, cô cũng không có tâm tư mà đi bán khoăn .

Lau khô nước mắt, vẫy một chiếc xe lại cô nói địa chỉ bệnh viện.

27. Chương 27

Ngoài ý muốn

Bác sĩ mà Tề Phàm hẹn là bạn tốt của mẹ cô dì CổNguyệt Lan. Bằng tuổi với bà Tề, lại độc thân, nhìn Tề Phàm từ bé đến khi lớn lên, bà không có con cái nên coi Tề Phàm như con gái của mình, tự nhiên, bà cũng không phải ít gặp Lạc Kỳ .

“Dì Nguyệt Lan!”

Tề Phàm thấy dì với mẹ rất giống nhau, vô cùng thân thiết bỏ nhào vào lòng bà.

“Sao giờ mới đến, muộn so với hẹn quá, dì còn tưởng con có việc không thể tới, đang định gọi điện thoại hỏi có phải con muốn hẹn lần khác không.”

“Có chút việc phải trì hoãn. Cái kia, ở đây có đồng người lắm không ạ?”

“Yên tâm, biết con lo lắng cái gì mà, đích thân dì sẽ kiểm tra cho con. Nhưng, sao có khoảng thời gian không gặp mà con gầy vậy? Giờ con là phụ nữ có thai, không thể giảm béo chứ!”

“Dì Nguyệt Lan an tâm, con tăng còn không kịp ý chứ! Gần đây con đã chú ý, nhưng không biết vì sao, không béo được, có thể là dạo này có nhiều áp lực quá, nhưng con sẽ cố gắng.”

“Còn nữa, Lạc Kỳ sao kì quá, con tới kiểm tra, anh ta cũng không đi với con!”

Không đồng tình nhíu mày, đứa nhỏ Tề Phàm này rất muốn theo đuổi Lạc Kỳ .

“Chuyện mang thai, con còn chưa nói với anh ấy ạ, với lại đàn ông tới nơi này sẽ hay xấu hổ.”

Tề Phàm le lưỡi.

“Con là ngốc à, đứa nhỏ cũng có phần của nó, một mình con có thể sao! Cũng nói, con ra ngoài phòng chờ khám bệnh mà xem bao nhiêu đàn ông ngoài đó! Xấu hổ cái gì chứ! Đàn ông đến nơi thế này mới có thể hiểu được tâm linh tinh túy, mới có thể học được cảm ơn, hiểu được phải tôn trọng đàn bà phụ nữ!”

“Dạ, được rồi, con đã biết, con trở về sẽ nói với anh ấy, tiện tay thay dì giáo dục lại anh ấy luôn!”

“Con mà nói được nó, nó sẽ không ra cái dạng này .”

“Dì Nguyệt Lan à, con chỉ là thương không nói cho anh ấy thôi!”

“Con đấy, thật sự là là đứa trẻ ngốc.”

Nguyệt Lan đau lòng vừa hận cốc đầu cô một phát.

Trong tình yêu, người nhường bước trước luôn là người bị thương. Bà cũng từng như Tề Phàm, yêu đương liều lĩnh. Cả đời này, chỉ vì một người đàn ông mà sống, cuối cùng,lại rơi vào cái kiếp cô độc suốt đời.

Con bé Tề Phàm tình cảm sâu như vậy, lại rơi vào cực đoan, bà thật sự lo lắng nếu cuối cùng con bé lại giống bà!

Tề Phàm thay xong quần áo, nằm trên bàn kiểm tra, Cổ Nguyệt Lan đi vào, bắt đầu kiểm tra.

Về mặt Cổ Nguyệt Lan càng ngày càng nghiêm túc, môi cũng gắt gao mân chặt, Tề Phàm có chút khấn trương, nghi hoặc nhìn bà.

“Dì Nguyệt Lan, có cái gì không đúng sao?”

“Phàm Phàm, con ngừng kinh đã bao lâu rồi?”

“Con lâu không để ý, bắt quá, ít nhất phải bốn mươi ngày .”

“Phàm Phàm, cởi áo ra chúng ta kiểm tra lại.”

“Thật sự có vấn đề?”

“Phàm Phàm, đừng sợ, hãy nghe dì nói, có thể là thai ngoài tử cung, nhưng bây giờ còn chưa thể xác định.”

Tề Phàm về mặt khó có thể tin, tại sao có thể như vậy !

Dì Nguyệt Lan vẫn đang mờ mịt, cô còn chưa hoàn hồn, trong lòng không ngừng cầu nguyện, cầu nguyện cực cứng của cô không có việc gì.

Khi dụng cụ đi vào thân thể, cô nháy mắt cứng ngắc, tuy rằng Cổ Nguyệt Lan vẫn trấn an cô, nhưng cô vẫn không có cách nào thả lỏng.

Bỏ khẩu trang xuống, về mặt đau lòng của Cổ Nguyệt Lan làm cho Tề Phàm tâm trầm xuống.

“Phàm Phàm, đừng khổ sở, con còn trẻ tuổi vậy, về sau vẫn còn nhiều cơ hội.”

Cô lắc đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Sẽ không , sẽ không, cực cứng của con sẽ không có việc gì! Con không tin! Dì gạt con!”

Giấy dựa đứng dậy, cực cứng của cô không có việc gì, phản ứng giống y hệt lúc cô mang thai Thiên Ân mà! Thiên Ân khỏe mạnh như vậy, đứa nhỏ này cũng sẽ không có việc gì!

“Phàm Phàm, con bình tĩnh một chút! Hãy nghe dì nói, giải phẫu phải làm sớm, đi đi chuẩn bị ngay đây, chậm thì cả con cũng nguy hiểm!”

“Không, tôi sẽ không cho các người thương tổn cực cứng của tôi! Đừng, xin đừng lấy cực cứng của con! Dì Nguyệt Lan, con xin dì, đừng bỏ cực cứng của con!”

Cô khóc hô to, Cổ Nguyệt Lan đau lòng ôm cô vào trong ngực.

“Phàm Phàm, đừng như vậy, con còn trẻ vậy,Lạc Kỳ với con về sau còn có rất nhiều cơ hội có thể có cực cứng mà.”

“ Dì Nguyệt Lan, dì không biết, sẽ không .... không còn cực cứng nào nữa!”

Lạc Kỳ phải rời khỏi cô rồi, anh sẽ cùng Tương Hân ở một chỗ, bọn họ sẽ không bao giờ còn cực cứng nào khác.

Cô khóc một lúc lâu, mới rốt cực im lặng, lệ vẫn không ngừng theo khóe mắt chảy ra, ánh mắt dừng lại một chỗ.

“Phàm Phàm, nghe lời dì, đây không phải lỗi của con, con đừng quá bi thương. Hiện tại lập tức gọi cho Lạc Kỳ, đứa nhỏ này nó cũng có phần, nó phải cùng chịu trách nhiệm, huống hồ giải phẫu cũng phải có người thân ở đây, đi đi sắp xếp ca mổ.”

“Vâng, phiền dì quá, dì Nguyệt Lan.”

Người đại ra, cô máy móc đáp ứng đứng dậy đi lấy điện thoại.

Cổ Nguyệt Lan cảm thán ra ngoài sắp xếp phẫu thuật, cô cầm điện thoại, lại chậm chạp bấm không xong.

Vì sao lại tàn nhẫn như vậy, vì sao đã cho cô rồi còn muốn lấy lại!

Cô rất sợ, không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ biết là, cô muốn nhìn thấy Lạc Kỳ! Phũ thêm áo khoác, cô chạy như điên ra khỏi bệnh viện.

=====

Lạc Kỳ treo điện thoại, tâm thần không yên, Tương Hân thật sự có chút nhìn không được .

“Làm sao vậy, Tề Phàm có chuyện gì sao?”

“Cô ấy nói không có, nhưng tôi cảm thấy, cô ấy hình như có chuyện muốn nói.”

Lạc Kỳ hít vào một ngụm khí, trong lòng có loại cảm giác hoảng loạn, rất lâu mà không chịu tản đi.

Về mặt của anh, làm cho Tương Hân rung mình, trong mắt hiện không rõ sự cam lòng.

“Em hay đi tìm anh, có phải cô ấy không vui không ? Nếu thế, anh nói cho em biết, về sau em sẽ chú ý .”

Cô cắn môi, đáng vẻ ủy khuất, làm cho Lạc Kỳ có chút không đành lòng.

“Không phải, em không nên suy nghĩ bậy bạ, chúng ta là bạn bè, tôi cũng đáp ứng sẽ chăm sóc em. Tề Phàm, cô ấy sẽ thông cảm .”

Nghe anh nói vậy, Tương Hân cắn môi, không lên tiếng.

Từ lúc cô chuyển khỏi Thịnh Thế, mỗi lần cô gọi điện thoại cho Lạc Kỳ, anh đều nói có việc, nhưng nghe giọng thì lại đang ở nhà.

Cô không biết vấn đề là ở đâu, chẳng lẽ là đêm đó do cô chủ động nên dọa đến anh ! Nhưng là làm sao có thể, Lạc Kỳ là người nào mà con chưa thấy qua một cô gái chủ động!

Hôm nay Lạc Kỳ vốn còn nói có việc, cô dễ dàng bịa chuyện là sinh nhật mình không muốn ở một mình, Lạc Kỳ vậy mà tin thật, còn mang cô đi chọn quà!

Cô không những không vui ngược lại còn cảm thấy tức giận, một người yêu cô lâu như vậy sao có thể không nhớ rõ sinh nhật cô chứ! (Cam: ** cái bà nì, ghét)

=====

Tề Phàm lái xe đến Thịnh Thế, cô muốn nhìn thấy Lạc Kỳ ngay lập tức.

“Lạc Kỳ, em ở Thịnh Thế, em muốn nhìn thấy anh ngay lúc này.”

“Anh đưa Tương Hân về trước đã, rất nhanh sẽ về, em vào trước chờ anh.”

“Em nói em muốn lập tức nhìn thấy anh!”

“Ôi ôi ôi, anh nhanh đây, vào chờ anh, em nghe lời đi!”

Nhận được điện thoại của cô, Lạc Kỳ rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi cười mình bị coi thường, lại còn được hưởng thụ vẻ danh giá của cô. Nhưng chỉ đáng vẻ xấu xí khốc lốc om sòm của cô mới có thể làm cho anh an tâm.

“Tề Phàm tới tìm anh có việc?”

Giọng Tề Phàm rất lớn, cô nghe được rõ ràng.

“Cô ấy, muốn đi là phải đi, mưu ma chước quỷ, không biết lại muốn làm gì.”

Lạc Kỳ cười cười, cô gần đây càng ngày càng kỳ quái, không chừng lại đang có chủ ý xấu gì đó.

Thoát khỏi thế giới của anh

“Sao chậm vậy!” Lạc Kỳ vừa đẩy cửa bước một chân đã thấy khuôn mặt nhăn nhó oán giận của Tề Phàm.

“Em việc gì mà gấp thế!”

Ngồi bên người cô, thân thể tự nhiên tới sát phía sau.

“Nhớ anh chính là việc gấp! Muốn gặp anh chính là việc gấp!”

Không thuận theo, không buông tha ôm anh, đầu đặt trên ngực anh, không cho anh nhìn thấy khóe mắt cô còn giọt lệ trong suốt.

“Được rồi, chuyện của em đều là việc gấp, được rồi chứ?”

Cô né anh mấy ngày, hiện tại lại chủ động tìm đến anh, tâm tình anh cũng tốt hẳn.

Cô gần đây không giống như trước, không bám đuôi anh, có đôi khi một ngày ngay cả điện thoại cũng không có.

Anh không quen với sự xa cách của cô, nhưng anh lại không dám tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân gì khiến cô như vậy.

“Biết là tốt rồi! Lạc Kỳ, em sẽ không phiền anh lâu đâu, chỉ cần ngồi với em một lát, sau đó em sẽ tự về.”

Ngả người, nhắm mắt nằm trên đùi anh, lát nữa, cô còn phải đi bệnh viện, bỏ đứa bé của bọn họ.

Trong lòng cô không ngừng cảm thấy có lỗi với anh, cô không tính nói cho anh chuyện đứa bé, cô không muốn cho anh thêm phiền lòng.

“Được, anh ngồi cùng em, khi nào em muốn đi, em và anh sẽ cùng nhau trở về. Mấy ngày nay em ở nào thế, nhà cũng không về?”

Tay xoa đầu cô, hô hấp từ từ chậm rãi, cô điềm tĩnh nằm trên đùi anh, anh cũng hiểu được, thực thoải mái.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh không khỏi nhú mày, bất mãn bị quấy rầy.

“Lạc Kỳ, Tề Phàm đi rồi sao?” Là Tương Hân.

“Chưa, có việc?”

“Không có, em chỉ là có chút lo lắng, lo lắng cô ấy sẽ tức giận.”

“Em suy nghĩ nhiều quá, tôi đã nói cô ấy sẽ không mà, em không nên suy nghĩ bậy bạ, được không?”

“Em, em chỉ là bỗng nhiên ngực buồn bực khó chịu, cho nên mới như vậy.”

“Em không thoải mái, vừa rồi sao không nói, muốn gặp bác sĩ không?”

“Em không sao, chỉ là hô hấp có chút khó khăn, anh ở cùng cô ấy thì tốt rồi, không cần phải xen vào chuyện của em.”

“Như vậy sao được, thôi, giờ tôi sẽ qua chỗ em, đưa em đi bệnh viện.”

Nghe được từ bệnh viện, Tề Phàm thân thể cứng đờ, nhưng Lạc Kỳ lại không phát hiện ra gì cả.

“Còn Tề Phàm.....”

“Tôi sẽ nói với cô ấy.”

Tắt điện thoại, anh nhẹ nhàng vỗ vỗ má Tề Phàm.

Tề Phàm kỳ thật vẫn chưa ngủ, lời nói của Lạc Kỳ, cô đều nghe được.

“Làm gì?”

“Tương Hân không thoải mái, anh muốn đưa cô ấy đi gặp bác sĩ, em ở đây chờ anh, anh sẽ về nhanh thôi.”

“Đừng! Anh đã đáp ứng ở lại với em!”

Cô muốn tùy hứng một lần, cô hiện tại rất cần Lạc Kỳ!

“Phàm Phàm, Tương Hân cô ấy thật sự không thoải mái.”

Nghĩ đến cô chỉ là đang câu kính, anh thử giảng đạo lý với cô.

“Em cũng không thoải mái!”

Tề Phàm ngồi dậy, cầm lệ trùng mắt với anh.

“Ngoan nào, đừng tùy hứng, cô ấy chỉ có một người, không ai chăm sóc, anh không thể không để ý cô ấy. Em ngoan, anh sẽ về thật nhanh. Hay là, anh gọi cho Lục Kiêu và Trác Thất lại đây cùng em, được không?”

Lạc Kỳ nhẫn nại lấy lòng cô.

“Tương Hân không phải chỉ có một người, cô ấy còn có anh, em mới là chỉ có một người!”

Đúng vậy, cô mới là một người, ngay cả chồng, cũng không là của mình .

“Tề Phàm, em còn như vậy, anh thật sự sẽ giận đấy.”

Không để ý tới sự tùy hứng của cô, anh đứng dậy định đi.

“Không được đi!”

Gắt gao bắt lấy ống tay áo anh, Tề Phàm lần đầu tiên làm trái ý anh.

“Hôm nay rốt cuộc em làm sao vậy? Thật khác thường.”

Lạc Kỳ khó hiểu, Tề Phàm bình thường cái gì cũng không để ý, sao hôm nay lại không chịu nói đạo lý vậy!

“Coi như em khác thường cũng được, dù sao cũng đừng đi, em chỉ muốn anh ở với em thêm một lát thôi, em đi rồi, anh lại đến gặp cô ấy, được không?”

Trong lòng cô khẩn cầu, Lạc Kỳ, cầu xin anh! Đừng cự tuyệt em!

Điện thoại lại vang lên, vẫn là Tương Hân, giọng cô thực suy yếu, Lạc Kỳ càng nghe càng gấp.

“Tề Phàm, sao hôm nay em không nói đạo lý gì vậy!”

Muốn kéo cánh tay cô ra, cô lại sống chết túm ống tay áo anh không chịu buông ra, anh từng chút gỡ từng ngón tay cô ra.

Tề Phàm nhịn không được nước mắt rơi xuống, mỗi một ngón tay cô anh cạy ra, lòng cô liền vỡ vụn, khi anh phát ống tay áo, lòng cô có cảm giác không gượng được.

Cô sai lầm rồi, cô không nên tới, cô không nên nhìn thấy anh quyết tuyệt với cô vậy!

Cô sai lầm rồi, ngay từ đầu cô đã sai lầm, cô không nên yêu anh, yêu anh còn chưa tính, cô không nên tính kế anh, gả cho anh!

Cô không nên nhiều lắm, hiện tại, cô đã bị báo ứng .

Mặt cô trắng bệch, anh có chút không đành lòng, nắm lấy ngón tay cuối cùng của cô, muốn nói lời hay để dỗ cô, nhưng không mở được miệng.

Cô nước mắt ràn rụa, lại vẫn dùng sức mỉm cười với anh. Nụ cười đó rục rĩ cuối cùng lại hóa thành một mảnh tro tàn.

Tâm anh chấn động, mắt thấy thân thể cô đổ về phía sau, anh không kịp đỡ cô, tâm lại nhói một cái.

“Phàm Phàm!”

Hét lớn một tiếng, ngồi ôm lấy cô, anh chạy ra ngoài.

28. Chương 28

Xe Lạc Kỳ chạy bay nhanh, điện thoại của cô lúc này vang lên, anh tùy tay cầm lấy, không ngờ có hơn mười cuộc gọi nhỡ! Màn hình biểu hiện là dì Nguyệt Lan, anh lập tức tiếp nghe.

“Phàm Phàm con ở đâu thế, con phải lập tức giải phẫu, con có nghe hay không!”

Giọng Cổ Nguyệt Lan vội vàng, nghe đến giải phẫu, Lạc Kỳ dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

“Dì Nguyệt Lan, Phàm Phàm cô ấy làm sao vậy?”

“Lạc Kỳ? Phàm Phàm còn chưa nói cho con?”

“Là con, dì Nguyệt Lan. giờ Phàm Phàm đang ở chỗ con, nhưng cô ấy té xỉu, cũng chưa nói gì, rốt cuộc phát sinh chuyện gì ạ?”

“Con bé ngốc này, tùy hứng cũng không thể nháo loạn vậy! Nó có thai ngoài tử cung, con lập tức đưa nó đến đây, dì đã chuẩn bị xong hết rồi, nó phải lập tức giải phẫu! Trễ ra, sợ sẽ có sinh mệnh nguy hiểm.”

“Con, con đến ngay.” Tay cắt đứt điện thoại, đạp chân ga, lại còn ngại xe chậm, anh không ngừng mắng.

Điện thoại của anh đang vang lên, anh không rảnh tiếp nghe, dọc đường đi vượt vô số đèn đỏ, có người đi ngang qua ngoắc đầu ra mắng anh, anh nghe cũng không thấy, nhìn cũng không tới, anh chỉ thầm nghĩ, phải nhanh một chút đem Tề Phàm đến chỗ Cổ Nguyệt Lan.

Ôm Tề Phàm đặt lên bàn, chân anh đã bắt đầu phát run, trên mặt anh không có một chút máu, dù anh có gọi cô thế nào, cô cũng không để ý.

Anh rất sợ, chưa bao giờ sợ như bây giờ, cứ như nháy mắt Tề Phàm sẽ vĩnh viễn biến mất trong thế giới của anh!

Giải phẫu kết thúc, Tề Phàm bị đưa đến phòng bệnh, Cổ Nguyệt Lan theo sau, nhìn anh, vẻ mặt không đồng ý chút nào.

“Thật không biết con làm chồng người ta kiểu gì, dù cho Phàm Phàm có sai, nó cũng là vợ con, trong bụng nó còn có đứa nhỏ của con.

“A!”

“Dì Nguyệt Lan, con biết sai rồi, là con sơ sót.”

“May mà phát hiện sớm, còn bé nên giải phẫu không thương tổn đến người lắm, nằm viện ba đến năm ngày là có thể xuất viện. Nhưng chú ý giải phẫu xong thân thể phải được chăm sóc.”

“Con sẽ chăm sóc cho cô ấy, xin dì Nguyệt Lan yên tâm.”

“Nó còn thỉnh cầu dì không được nói cho mẹ nó biết, con cũng không cần nói cho bà ấy, đỡ phải để bà ấy ở xa phải lo lắng suông.”

“Con đã biết.” Lạc Kỳ kính cẩn nghe theo đáp ứng.

=====

Tề Phàm cố sức mở mắt ra, trước mắt là một mảnh trắng trơn.

“Phàm Phàm, em tỉnh, còn có chỗ nào không thoải mái không? Có đói bụng không? Anh bảo người nấu cháo rồi, sẽ đưa đến đây nhanh thôi.”

Lạc Kỳ cầm lấy tay cô, hỏi đến lo lắng.

Cô lắc đầu nhìn anh một cái, mí mắt hạ xuống, rụt tay vào chăn.

“Phàm Phàm, xin lỗi, anh vừa rồi không nên không hỏi rõ ràng đã phát giận với em.”

Lạc Kỳ đỏ hồng mắt, vẻ mặt bi thống hối hận.

Anh là đồ trứng thối! Anh không phải người!

Anh làm sao có thể không chú ý tới, mấy ngày nay, Tề Phàm xuất hiện ở công chúng đều mặc quần áo rộng thùng thình, đi giày bệt!

Tề Phàm lần lượt cự tuyệt anh cầu hoan, anh sao không nghĩ đến cô đang mang thai đứa nhỏ của anh!

Tề Phàm nhìn anh thật lâu, hai hàng lệ theo khóe mắt chảy xuống.

“Đứa nhỏ có phải không còn hay không? Các người lấy đứa bé của tôi rồi có phải không!”

Dáng vẻ cô buồn rầu làm cho anh một lòng co rút, tiến lên ôm lấy cô, không ngừng xin lỗi.

“Lạc Kì, là em phải xin lỗi, em không thể chăm sóc cục cưng trong bụng.”

“Phàm Phàm, không phải em sai, là anh không tốt, em đánh anh đi, em đánh anh đi!”

Lạc Kì muốn nắm lấy cô, lại bị cô giữ lại.

Mắt mắt thu tay lại lau khô mắt, anh cần môi nhìn cô.

“Lạc Kì, anh nhất định không biết, khi em biết có cục cưng này, em đã vui vẻ biết bao! Bởi vì, cục cưng này, là anh cho em, không phải em ép buộc, cưỡng cầu!”

“Em rất cẩn thận, cẩn thận chăm sóc nó, em còn nghĩ có lẽ, đối với anh mà nói, đó cũng là cái kinh hỉ!”

“Nhưng, hóa ra, dù em có cố gắng thế nào, vẫn là không được. Em nhất định phải mất đi cục cưng này, tựa như em nhất định, sẽ mất anh.”

Tề Phàm trên mặt lộ vẻ cười, cười càng đẹp, anh lại càng bất an.

“Lạc Kì, thật sự xin lỗi, em không nên không hỏi anh đã ép anh mà có Thiên Ân, còn cưỡng bức tìm kế gả cho anh, em nghĩ khi lấy được anh, sẽ cho anh hạnh phúc mới, làm anh quên Tương Hân, cho anh yêu lại em.”

“Nhưng em sai lầm rồi, sai thái quá, sai xứng đáng.”

“Từ lúc anh trở về, em đã lên kế hoạch tất cả, trên giường, mang thai, tạm nghỉ học, kết hôn, từng bước từng bước một, đều nằm trong kế hoạch của em, chính là, em đoán được mở đầu, lại không đoán ra kết cục. Em không đoán được Tương Hân lại không kết hôn, không đoán được cô ấy sẽ quay đầu tìm anh.”

“Nhưng, nếu em đã mở đầu thì em xứng đáng phải nhận kết cục này.”

“Lạc Kì, hôn nhân của em và anh, giống như một vở hài kịch. Giờ, đã có hồi kết, diễn viên cũng phải tách ra thôi.”

“Phàm Phàm, em đừng nói nhiều vậy, thân thể em còn yếu lắm, nghỉ ngơi một chút được không?”

“Lạc Kì, để cho em nói hết đi.”

“Anh có biết em yêu anh, yêu lâu như vậy, yêu nhiều như vậy. Nhưng, tình yêu của em lại trở thành lưỡi dao tổn thương đến hạnh phúc của anh. Cuộc hôn nhân này, em và anh cả hai đều bị hại, chẳng qua, anh là bị bắt, còn em là tự tạo nghiệt, không thể sống.”

“Lạc Kì, cùng anh một chỗ, em có thói quen chờ đợi, thói quen tưởng niệm, nhưng không thể bỏ thói quen ở bên anh. Shadow nói rất đúng, cho tới nay, là em quá mức ích kỉ. Có lẽ, em nên thử buông tay với anh, bằng không em sẽ vĩnh viễn không có khả năng biết, rốt cuộc em bỏ được thói quen không có anh trong thế giới của em hay không.”

“Phàm Phàm, em đang nói bậy bạ gì đó?”

Lời của cô, tuyệt vọng như vậy, tuyệt vọng làm cho anh hoảng hốt, anh sợ hãi nghe được lời kể tiếp cô muốn nói.

“Lạc Kì, em không có quên, chúng ta đã nói tốt, chỉ cần anh gặp người anh thật lòng muốn kết hôn, em phải chủ động ly hôn.”

“Kỳ thật, mấy ngày này, mỗi ngày này em đều suy nghĩ, cũng hiểu được, tình yêu, miễn cưỡng cũng không được, chúng ta còn như vậy, cuối cùng, chỉ rơi vào lưỡng bại câu thương thôi. Chẳng qua là em vẫn luyện tiếu rời khỏi anh.”

“Nhưng, vừa rồi thời điểm anh cạy từng ngón tay của em ra, em đã nghĩ, rốt cuộc em cũng không giữ được anh.”

“Cho nên, Lạc Kì, anh tự do, chúng ta ly hôn đi.”

“Phàm Phàm.....” Anh như nghẹn ở yết hầu, nước mắt cứ như vậy chảy xuống, anh muốn nắm tay cô, cô lại lui vào chỗ không chịu bỏ ra.

Anh muốn ôm cô, cô nghiêng người, không nhìn anh nữa.

Đưa lưng về phía Lạc Kỳ, Tề Phàm nước mắt giàn giụa.

Từ nay về sau, cô sẽ đi đến một thế giới không có Lạc Kỳ, nơi mà cả hô hấp cô cũng thấy xa lạ.

29. Chương 29

Chia tay

Tuy Tề Phàm đối xử với anh rất lạnh nhạt nhưng hai ngày qua Lạc Kỳ vẫn kiên trì đến bệnh viện chăm sóc cô.

Bà Lạc cẩn thận quan tâm cô, cũng bởi vì có bà ở đây Tề Phàm mới không nói linh tinh với Lạc Kỳ.

“Phàm Phàm, con nếm thử cái này đi, mẹ bảo dì làm riêng cho con đấy, rất bổ , hương vị cũng ngon”

Thừa dịp bà Lạc ra ngoài, Lạc Kỳ rốt cục cũng có cơ hội đi vào.

Tình cảnh này, làm cho Tề Phàm nhớ tới lúc vừa sinh Thiên Ân, hai người ở New York đày mắt nhất thời ẩm ướt.

“Em tự làm được rồi.”

Xa cách cầm lấy bát, Tề Phàm không nhìn anh, cúi đầu cẩn thận ăn từng ngụm một.

Ngày mai cô sẽ xuất viện , thừa dịp bà Lạc không ở đây, cô muốn nói rõ ràng với anh.

“Lạc Kỳ.”

“Chuyện gì?”

Hai ngày, đây lần đầu tiên cô chủ động gọi anh, anh nhất thời ngạc nhiên.

“Ngày mai là em có thể xuất viện, tìm ngày nào đó, chúng ta bắt tay làm thủ tục ly hôn. Em hỏi thăm rồi, không nhất định phải sang Mỹ, làm trong nước cũng được”

“Em tin là, cho dù ở trong nước, anh còn có thể che giấu được hôn nhân của chúng ta, thì ly hôn cũng không phải không giấu được. Như vậy, chúng ta coi như cuộc hôn nhân buồn cười này chưa từng có là được.”

“Phàm Phàm.....”

“Em cũng không cần cái gì cả, nên không phải đề cập đến phân chia tài sản, em sẽ mau chóng chuyển đồ đạc của em đi.”

“Thiên Ân còn nhỏ, em không muốn chuyện của chúng ta ảnh hưởng đến nó, em tin là ba mẹ sẽ cho nó giáo dục tốt nhất, nên em sẽ không tranh quyền nuôi nấng, dù sao nó có ở đâu đi nữa thì em vẫn sẽ yêu nó.”

“Nhưng mà, nếu, sau này anh tái hôn, đối phương không thể tiếp nhận Thiên Ân, em sẽ lập tức đón nó về.”

“Phàm Phàm, em không cần như vậy.....”

Anh sai rồi, anh là đồ trứng thối, nhưng anh không muốn ly hôn với cô!

Buông bát, nắm tay anh đặt lên ngực mình, Tề Phàm dùng ngữ khí giống như đau thương lúc trước, cùng một biểu tình, từng chữ một nói một cách quyết liệt với anh.

“Lạc Kỳ, anh có nghe được giọng nói từ nơi này không? Em đã quyết định rồi.”

Bà Lạc lúc này mới từ bên ngoài đi vào, Tề Phàm buông anh ra, hai người nhất thời không nói gì.

=====

Trác Thất và Khởi Linh cùng đến bệnh viện, thấy Tề Phàm tiều tụy, nước mắt hai người rơi không ngừng.

“Hai người bị sao vậy, ai không biết lại cho là tớ mắc bệnh nan y!”

Tề Phàm biết họ đau lòng vì cô, nhìn không khóc, nhưng trong lòng cô cảm thấy ảm áp .

“Phi phi phi, ăn gỏi nói gỏi! Sao lại nói thế chứ! Ngày nào cậu cũng vậy sẽ không ít người lo đâu! Từ lúc cậu kết hôn cùng Lạc Kỳ, đã không một ngày yên tĩnh rồi!”

La Khởi Linh hận không thể vả miệng cô một phát, biết ngay cô chẳng phun ra lời gì hay mà.

“Ha ha, cậu nói ăn gỏi nói gỏi chứ!”

“Ngày mai là có thể xuất viện sao? Có nên ở lại quan sát thêm vài ngày không, sắc mặt cậu kém như vậy.”

“Không có việc gì, tớ không muốn ở lâu ở đây đâu, dì Nguyệt Lan cũng nói có thể về nhà từ từ bồi bổ mà.”

“Tóm lại cậu không được miễn cưỡng bản thân mới tốt.”

Trác Thất lo lắng dặn dò.

Tuy Tề Phàm cười vô tâm vô phé, nhưng Trác Thất biết khổ sở trong lòng cô.

Đây chính là cá tính của cô, dù có chuyện gì, đều tự cô gánh vác. Ở lại bệnh viện, cô chỉ sợ mỗi ngày trôi qua cô ấy lại nhớ đến sinh mệnh nhỏ bé kia.

“Được rồi, Thất nhi, yên tâm đi, cậu lắm miệng chẳng khác gì mẹ tớ.”

“Tôi lắm miệng cũng chỉ muốn cô tốt thôi! Còn nữa, cậu với Lạc Kỳ thật sự muốn chia tay?”

Tề Phàm nghe xong lời cô, rũ mắt xuống, nước mắt lại kề cận với băng gạc nơi bàn tay.

“Ừ, nên chia tay thôi, thừa dịp bây giờ còn dễ chia, không nên để tới khi khó rồi, thế Thiên Ân phải làm sao bây giờ?”

“Phàm Phàm.....”

Khởi Linh cùng Trác Thất nhìn nhau không nói gì, thở dài.

“Hai cậu sao thế này chứ, trước kia tớ muốn kết hôn với anh ta, tất cả đều một trăm hai mươi lần không đồng ý, giờ muốn ly hôn, hai người lại về mặt không ủng hộ, hai người như vậy, tớ rất khó xử đó ghen!”

“Hai chúng tôi cũng khó xử mà, lúc trước cậu kết hôn với anh ta, chúng tôi sợ cậu bị thương tổn; Hiện tại cậu muốn ly hôn với anh ta, bọn tôi vẫn sợ cậu bị thương tổn, thật không biết kiếp trước cậu thiếu anh ta cái gì, kiếp này phải đau lòng vì anh ta vậy!”

La Khởi Linh đỏ hồng mắt, cho canh gà vào bát, đưa cho Tề Phàm.

“Ly hôn cũng không phải không tốt a, trời cũng không phụ lòng người đâu, chắc tớ cũng không phải bị thương suốt.”

“Ly hôn, anh ấy có thể cùng người anh ấy yếm một chỗ, tớ cũng có cơ hội tìm được người yêu tớ. Chỉ cần tớ buông tay thì hai người còn có thể hạnh phúc, tớ tội gì phải lừa mình đây đưa.”

“Giờ tớ chỉ cảm thấy, tớ có lỗi với Thiên Ân, nó mới là người phải chịu thương tổn lớn nhất của cái hôn nhân giả này. Tớ có lỗi với nó lắm, không biết lấy mặt gì để gặp nó đây.”

Trác Thất luôn không nói nhiều lắm, nhưng khó chịu trong lòng lại không biết nên nói gì, chỉ có thể ở trong lòng mặc niệm: “Phàm Phàm, cậu nhất định phải hạnh phúc đấy!”

=====

Một tuần sau, dưới sự đốc thúc của Tề Phàm, thủ tục ly hôn kết thúc, cô và Lạc Kỳ lại khôi phục tình trạng độc thân.

Tề Phàm trở lại Lạc gia thu thập đồ đạc, đúng lúc Lạc Kỳ ở nhà.

Tề Phàm đưa ra hiệp nghị lúc trước, mỉm cười nhìn quy tắc chi tiết trên đó, cô viết phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, làm theo tam tông tứ đức, lại nhớ tới cái nhũ mào xấu xa của Lạc Kỳ.

Tất cả, giống như mới là ngày hôm qua.

Cô xé nát tờ giấy hiệp nghị đó từ đầu tới cuối Lạc Kỳ cũng không có một câu.

Tề Phàm ra khỏi phòng anh, nhìn đôi mắt bà Lạc đã khóc tới hồng, cắn môi muốn cười lại cười không nổi.

“Dì à.....”

“Phàm Phàm, con đây là ở dùng đao đâm vào tâm mẹ à! Mẹ biết, con có điều khó nói với Lạc Kỳ, mẹ không làm khó dễ con. Con chia tay với Lạc Kỳ, con vẫn là con gái ngoan của mẹ, con vẫn cứ gọi ta một tiếng mẹ đi, nha!”

“Mẹ.....” Tề Phàm bỏ nhào vào lòng bà Lạc, cô biết, hai vị Lạc gia thật tâm đối tốt với cô, rời khỏi Lạc gia, cô cũng thập phần luyến tiếc bọn họ.

“Như vậy mới ngoan.”

Đau lòng vỡ về mặt cô, Tề Phàm cùng Lạc Kỳ, rốt cuộc vẫn là thiếu một chút duyên phận.

Bà Lạc trong lòng cảm thấy thua thiệt cho Tề Phàm, nếu không phải bà một lòng thúc đẩy bọn họ, Tề Phàm, cũng sẽ không bị thương tổn như vậy.

“Mẹ, con đi rồi, mẹ cùng ba, phải chú ý đến thân thể. Còn nữa, Thiên Ân, phiền ba mẹ chiều cổ cho nó.”

“Thiên Ân con cứ yên tâm, nó là tôn tử của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ chăm sóc nó tốt. Con đây, một người bên ngoài, phải chăm sóc mình cho tốt. Con phải thường xuyên trở về đây, gặp Thiên Ân, mẹ chuẩn bị đồ ăn ngon cho con.”

“Cám ơn mẹ.”

“Nha đầu ngốc, đã là mẹ, phải nói cảm ơn gì chứ.”

Tề Phàm quay đầu lại nhìn Lạc Kỳ một cái, cuối cùng anh vẫn là không nói gì.

Vừa ra khỏi Lạc gia, anh lại lao tới đuổi theo cô.

“Anh đưa em về!”

Không cự tuyệt, cô lên xe anh.

“Phàm Phàm, anh còn tài cán làm chút gì cho em không?”

Lạc Kỳ một đường không tiếng động, đến khi cô ở dưới lầu, mới rốt cục nhẫn không được nói ra.

“Hợp đồng của em với Gia Thượng còn nửa năm, anh cho nghỉ nửa năm đã, em muốn mang Thiên Ân đi gặp ba mẹ em.”

“Nghỉ thì có thể, nhưng không thể lâu như vậy, hai tháng đi.” Anh không thể lâu như vậy mà không nhìn thấy cô!

“Cám ơn.”

“Phàm Phàm.....”

“Anh vẫn nên gọi em là Tề Phàm đi, em cũng tạo thành thói quen luôn.”

Chưa nói gặp lại, cô đã xuống xe, Lạc Kỳ ngồi trên xe, đeo kính mát trở mắt nhìn cô, từng bước một ra khỏi thế giới của mình. Trong gọng kính, một mảnh ướt át.

Một người phần khích

Đại Tả nhìn thấy Lạc Kỳ, có chút không tin.

“Lâu rồi anh không tới, bề bộn nhiều việc?”

“Ồ. Mở nó ra, tôi mời anh.”

Lạc Kỳ lấy rượu đặt lên bàn, lấy thuốc ra.

“Oa! Tình cảnh gì đây, anh lại đem rượu bảo bối của anh ra mời tôi uống? Nhìn dáng vẻ của anh thì hình như không giống có chuyện đáng chúc mừng.”

Bộ dáng của anh, hẳn là có thể gọi là thất hồn lạc phách, anh ta không nghĩ tới, đời này của anh ta lại có thể nhìn thấy Lạc Kỳ có biểu tình như vậy.

Mà trước mặt anh hiện giờ, là quả lúc Lạc Kỳ 18 tuổi, ông nội Lạc Kỳ tặng, cùng năm với Lạc Kỳ ra đời. Anh yêu rượu, càng ham rượu, rượu này anh giữ cũng không phải là một năm hai năm, Lạc Kỳ lại luyện tiếu lấy ra uống.

“Là chuyện chẳng đáng chúc mừng gì, không nói, là tôi ly hôn, cái này có tính không?”

Nói là chúc mừng, nhưng kiểu của anh, tuyệt không phải vui vẻ.

“Tôi đây thực chúc mừng anh! Cái bà tên Tề Phàm kia rốt cục cũng nghĩ thông, quyết định thả người. Cũng coi như mở đường cho tình yêu với Tương Hân, người xưa nói không sai, người hữu tình vẫn sẽ về với nhau!”

Không có nâng cốc, anh ta ra lấy cho anh một ly khác.

“Ha ha, là đáng chúc mừng! Người như cô ấy, thông minh như vậy, làm sao có thể yêu tôi. Nên chúc mừng cô ấy, rốt cục cũng nghĩ thông.”

Cười khổ uống hết chén rượu, Đại Tả rót tiếp cho anh, lại bị anh chặn lại.

“Hôm nay, tôi không muốn uống rượu.”

Say, sẽ nhớ Tề Phàm, nhớ đến thân thể cô đau, giờ anh nhớ cô, ngay cả tâm cũng đau đớn co rút theo.

Đại Tả thở dài, nâng cốc đưa trước mặt anh.

“Rượu này, anh giữ lại đi. Quân tử không đoạt đồ người ta thích, rượu này, tôi không thể uống, càng không thể muốn.”

“Lấy đi, không phải một chai rượu thôi sao, nhà tôi còn nhiều lắm. Tôi cho anh thì anh cầm đi, đừng giống như tôi, mất đi rồi mới hối hận.”

Dáng vẻ này của anh, Đại Tả cảm thấy, có một số việc, người ngoài nhìn vào cũng hiểu, Lạc Kỳ này đang rất đau khổ.

“Lạc Kỳ, anh còn yêu Tương Hân không?”

Lạc Kỳ ngẩn ra, trầm mặc sau một lúc lâu, khó hiểu nhìn anh ta một cái.

“Yêu, đương nhiên yêu, người khác không biết, anh còn không biết sao!”

Nhiều năm nay, anh đối với cảm tình của Tương Hân, anh ta cũng cảm nhận được, anh ta hỏi như vậy, là ý gì?

“Vậy sao anh lại còn do dự?”

“Tôi chỉ là không nghĩ tới anh lại đột nhiên hỏi tôi vấn đề này, do dự là bình thường.”

“Nhưng trước đây anh trả lời tôi không một chút do dự.”

“Tôi .....”

Lạc Kỳ nhất thời tìm không thấy nguyên nhân, có thể giải thích hợp lý hành động của mình vừa rồi.

Đại Tả đi tiếp khách khác, lời anh nói là muốn Lạc Kỳ tự mình hiểu rõ.

“Lạc Kỳ!”

Lạc Kỳ quay đầu lại, nhìn thấy Tương Hân đã lâu không gặp, lại nhìn Đại Tả nhìn mình nhún vai, anh biết, nhất định là anh ta nói cho cô.

“Khéo như vậy?”

“Không khéo, em tới tìm anh. Bạn của anh đã tiết lộ cho em, sợ là chỉ có Đại Tả nhỉ.”

Tề Phàm đi rồi, thế mà Lạc Kỳ lại không chịu lộ diện, cô biết, bạn bè của Lạc Kỳ ở Gia Thượng không thích mình, bọn họ vui khi thấy anh cùng Tề Phàm cùng một chỗ. Cho nên, cô cầu xin Đại Tả, nếu Lạc Kỳ thấy anh đến thì nói với cô.

“Tìm tôi có việc?”

“Nếu em không tìm anh, có phải là cả đời này anh sẽ không tìm em nữa không?”

“Không phải, chỉ là dạo này nhiều việc, em không phải nghĩ loạn.”

Trong quây bar, Đại Tả vừa làm lòng anh bối rồi, giờ nhìn thấy cô, anh lại cảm thấy vốn là suy nghĩ lo lắng giờ lại khó tuân theo.

Tương Hân tiến lên từng bước, ôm lấy anh từ phía sau, như là sợ anh sẽ rời đi mất.

“Lạc Kỳ, anh làm sao vậy? Em biết, anh chia tay với Tề Phàm, trong lòng anh phải chịu khổ sở. Em cũng không muốn bức anh, em cũng không muốn phải lập tức ở cùng anh. Nhưng em xin anh, đừng né tránh em được không!”

“Hân, tôi thật sự không né tránh em, tôi ly hôn với Tề Phàm, nhưng chúng tôi sẽ không chia tay, chúng tôi còn có Thiên Ân.” Còn nữa, đó là chưa tính còn một còn cục cưng còn chưa rõ là trai hay gái.

“Lạc Kỳ, anh nói cho em biết, anh còn yêu em không?”

Tương Hân được ăn cả ngã về không, cô chỉ có một mục đích, cô muốn Lạc Kỳ!

Lạc Kỳ bỏ tay cô ra, xoay người, nhìn Tương Hân, vẻ mặt thật sự nghiêm túc.

“Hân, tôi .....”

“Không cần nói! Không cần nói gì cả!”

Lạc Kỳ vừa định mở miệng, Tương Hân lại che lỗ tai ngăn anh nói tiếp.

“Tương Hân, em biết không, tôi thường nghĩ, nếu lúc ấy tôi tích cực một chút tranh thủ với em, tôi và Đinh Cừ, em sẽ chọn ai. Đáp án của tôi, là Đinh Cừ, tôi nghĩ, của em cũng vậy. Tôi cũng nghĩ, nếu lúc ấy em lựa chọn tôi, có phải tôi sẽ không kết hôn với Tề Phàm không, có phải như vậy cô ấy sẽ không bị tôi thương tổn không.”

“Nhưng, tất cả chỉ đều là nếu nó chưa từng có. Tề Phàm đã từng nói với tôi, nếu, là một từ đặc biệt làm con người ta khổ sở, con người chỉ có thể hối hận sau này hoặc là chịu kết quả đau khổ, mới có thể nghĩ đến từ này.”

“Trước kia tôi không hiểu, mà khi cô nói, Lạc Kỳ, nếu em không yêu anh người chả tốt đẹp gì, tôi mới hình như đã hiểu chút ít.”

“Lạc Kỳ, đừng đau lòng như vậy, nhìn anh như vậy, em rất khổ sở.”

Tay Tương Hân muốn ôm lấy mặt anh, anh lại quay đầu.

“Em ngồi lại đi, tôi đi trước, muốn một mình yên tĩnh một lát.”

Tay giơ lên, giữa không trung do dự nửa ngày, cuối cùng, chỉ vờ vờ vai cô.

Anh đi rồi, Đại Tả đến bên Tương Hân, đưa cho cô một ly đồ uống.

“Không có rượu sao?”

Tương Hân nhếch môi, giọng nài nỉ hỏi anh.

“Rượu là độc dược, nếu đã không uống được thì đừng nên uống.”

Đại Tả cười cười, Tương Hân thông minh, nghe hiểu được lời anh nói.

“Nhưng, làm sao bây giờ, em đã nghiện nó rồi, bỏ không được.”

Tương Hân hai mắt thẳng tắp nhìn hướng Lạc Kỳ đi, thẳng đến khi nơi đó không còn bóng người, cũng không chịu thu hồi tầm mắt.

=====

Lái xe Phạm gia, lấy chìa khóa mở cửa đi vào, Tề Phạm đi rồi, dù thế nào anh vẫn về ở chỗ cô.

Tuy anh không có chìa khóa, còn cô Tề Phạm nói, sau khi trở về, cô sẽ đổi khóa .

Giờ cô thậm chí không muốn dính dáng một chút gì với anh.

Mở laptop, theo thói quen gõ ngày sinh nhật anh vào, anh ấn nút cuối cùng chờ một chút.

Bị lỗi, cô đã đổi mật mã, cần môi một chữ một nghĩ, lại một lần nữa gõ sinh nhật Thiên Ân vào, tiến vào không gian tư mật của cô.

Cô vẫn có thói quen chụp ảnh cùng Trác Thất và Khởi Linh.

Cô cũng giữ ảnh bọn họ cùng nhau, nhưng sau ly hôn, đều bị cô bỏ hết.

Mấy ngày cô về Australia, chuyện mỗi ngày anh làm, chính là xem ảnh chụp mới của cô, xem cô mỗi ngày đang làm gì.

Anh rất muốn cô, rất nhớ Thiên Ân.

Hôm nay hẳn là trên đường phố và nhà hàng, trên bàn đã chiến đấu sạch sẽ, ba mẹ Tề Phạm ôm Thiên Ân ba người cười khoa trương lại rất vui vẻ.

Kìa, Thiên Ân cầm thìa chỉ vào đối diện.

Đối diện gương, chiếu ra là người đang giúp bọn họ chụp ảnh, Tề Phạm cũng đang cười vui vẻ như vậy.

Cô cắt tóc ngắn, so với lúc mang thai Thiên Ân, có vẻ tinh thần thoải mái hơn.

Anh nói anh thích cô để tóc dài, nên sau khi sinh Thiên Ân cô vẫn để tóc dài, mà vốn nó đã dài tới thắt lưng.

Nhưng, về Australia, cô lại cắt.

Anh biết, cô muốn cắt bỏ luôn liên hệ với anh, cắt đứt luôn nhưng kỉ niệm về anh.

Hàn Phi cùng cái tên kì cục xinh đẹp kia cũng đi Australia, bọn họ hẳn là lo lắng cho cô, nên đi cùng cô. Dù sao cô nghỉ ngơi, bọn họ cũng không cần làm việc.

Hóa ra hai người kia là một đôi, anh đã nghĩ, vì sao đang êm đang đẹp Tề Phạm lại nói muốn nhà tạo hình, cô luôn hy vọng mọi người bên mình được như ý, nhưng lại rất ít khi nghĩ cho mình.

Sau còn có mấy tấm ở bờ biển, cô mặc váy dài ôm lấy ngực, chân trần ôm Thiên Ân đi trên bờ cát, Thiên Ân hình như cũng chẳng mặc gì, tay nhỏ bé khẳng khẳng che chắn bộ phận trọng yếu, mặt vùi vào lòng Tề Phạm thẹn thùng.

Ở bên cô, ngồi hay đi, đám đàn ông phương tây chăm chú nhìn cô làm anh rất không thoải mái!

Anh không thể không thừa nhận, rời khỏi anh, cô rất tốt, rất vui vẻ, như thật sự đã bỏ thói quen không có anh trong cuộc sống.

30. Chương 30

Trở về điểm xuất phát

Thời gian vui vẻ thật sự qua rất nhanh, hai tháng Lạc Kỳ cho nghỉ đã hết.

Tuy ông bà Tề luyện tiếu, nhưng Tề Phạm nói còn phải trở về làm việc lại, bọn họ cũng không thể miễn cưỡng cô.

Con gái lớn, tuy có hơi tùy hứng, nhưng cho tới nay, ngoại trừ Lạc Kỳ ra, việc gì cũng làm cho người ta an tâm.

Tề Phàm mang theo Thiên Ân, từ Sydney đáp máy bay về nước.

Vì ôm Thiên Ân nên dưới chân cô có thứ lún đến mà không biết.

“Sorry! are you okay”

Đối phương tuy là gương mặt Đông Phương, nhưng đeo chiếc kính đen to, cô cũng không xác định được anh có phải người Trung Quốc hay không, tuy tiếng Nhật và Hàn cô cũng học, nhưng vẫn khó nói vì là cùng là người châu á chứ có cùng nước đâu! Vẫn nên nói tiếng Anh cho an toàn.

“It does not matter, do not mind!”

Tiếng Anh của đối phương cũng lưu loát, khi ngẩng đầu nhìn cô, tầm mắt nháy mắt đình trệ.

Không thích ánh mắt đánh giá người của anh ta, cô gạt đầu với anh, ôm Thiên Ân tìm vị trí ngồi xuống.

Không biết có phải quá khéo không, người kia lại ngồi đối diện cô và Thiên Ân.

Thiên Ân vừa lên máy bay hưng phấn nhìn qua kính, còn có ý nghịch, Tề Phàm dỗ nó ngủ rồi đặt nó trên ghế đệm, đắp cái chăn mềm cho nó ngủ ngon.

Chàng trai kia Tề Phàm thay đổi vị trí, ngồi xuống đối diện cô, bỏ kính mắt xuống, tầm mắt lại không kiêng nể gì, Tề Phàm nhú mày, quyết định nhắm mắt dưỡng thần không để ý tới.

“Em quả nhiên không nhận ra tôi .....”

Đối phương thấy cô nhắm mắt lại, rốt cục mở miệng nói chuyện, trong giọng nói nồng đậm mất mát.

Nghe anh nói tiếng Trung, Tề Phàm nghi hoặc mở mắt ra, nhìn anh một hồi lâu, cảm thấy có chút quen thuộc, lại nghĩ không ra là gặp ở đâu.

“Tề Phàm phi phàm, thật đúng là trời ban cho, lại có người có thể đả kích tôi đến vậy!”

Trang Nghiêm tự giấu cười cười, trên mặt anh, rãnh mạch viết: Cô là người ấy?.

Anh một lần nữa lại bị cô đả kích.

“A, trời ạ!”

Nghe anh vừa nói vậy, Tề Phàm cười day day thái dương, rốt cục cô cũng nhớ anh là ai.

“Thật là ngượng, anh không biết, phụ nữ một khi đã có đứa nhỏ, những thứ vụn vặt trong cuộc sống sẽ trở nên rất kém trong việc ghi nhớ.”

“Rất vui được gặp lại anh, Trang Nghiêm tiên sinh không nghiêm túc.”

Thiên Ân ngủ, cho nên tay anh đặt ở bên miệng, thanh âm rất nhỏ.

“May là em nhớ rõ tên của tôi, bằng không tôi sẽ mất mặt tới mức nhảy xuống từ độ cao này xuống mất.”

Trang Nghiêm lần đầu tiên cảm thấy, anh phi thường phi thường thích tên của mình, không vì cái gì khác, mà đơn giản là nó dễ nhớ! Nếu không phải bởi vì tên anh tên có chút thâm ý, sợ là anh bảo anh là Trương Tam Lý Tứ, cô cũng sẽ không nhớ rõ .

“Cái đầu tôi hổng mất rồi.”

“Quên đi, làm như tôi keo kiệt lại đi so đo với con gái vậy. Chỉ là, không nghĩ tới, chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này.”

“Sao cô lại đến Sydney? Cô biết không, sau lần chia tay đó, ngày nào tôi cũng tới cái quán bar đó, nhưng, vẫn không gặp lại cô, cô đi làm à?”

“Anh vẫn lảm chuyện vậy! Được rồi, tôi nhất nhất trả lời anh. Vì sao tôi tới Sydney, nguyên nhân là ba mẹ tôi sống ở đây, bác tôi cũng ở Sydney, tôi đến đây giúp bác vài thứ”

“Về phần anh nói đến lần trước, thân thể tôi sau lần đó xuất hiện một ít vấn đề, người nhà không yên tâm cho tôi ra ngoài, tôi không muốn cho bọn họ thêm phiền toái, nên ở nhà.”

“Là như thế sao?”

Trang Nghiêm đáp nhẹ nhàng bằng quơ, nhưng Tề Phàm không biết, khi đó, anh vì sợ không gặp lại được cô, ngày nào cũng sớm ra nơi đó chờ, nhiều nhất là cả ngày.

Cho đến tận khi rạng rỡ hoàng hôn trùng với đường chân trời, anh mới cảm thấy tâm mất mát, ảm đạm rồi đi.

“Đúng rồi, sau đó tôi lại nhìn thấy cô trên ti vi, hóa ra cô là người của công chúng à.”

Nói tới đây, Trang Nghiêm lại hưng phấn hẳn.

“Ừ, đúng vậy.”

Tề Phàm cả kinh, người này, biết nhiều chuyện của cô. Cô không sợ gì khác, chỉ sợ sẽ mang đến phiền toái cho Lạc Kỳ, xúc phạm tới Thiên Ân.

Trên biểu tình phồng bị trên mặt cô làm cho Trang Nghiêm tâm trầm xuống, cô không tin anh!

“Tề Phàm, yên tâm, tôi không phải loại người nói nhiều.”

Về mặt anh cương trực thành khẩn, Tề Phàm không khỏi cảm thấy mình vừa rồi biểu hiện ích kỷ vậy.

“Xin lỗi, anh biết công việc của tôi có chút khó nói .....”

“Không có gì, chúng ta ngay cả sơ giao cũng không tính, phản ứng của cô vậy là bình thường.”

“Kỳ thật, bản thân tôi thì không có gì, lại chỉ có hợp đồng mấy tháng, giờ tôi về đi học lại, tốt nghiệp xong, cũng không tính lại làm diễn viên, chỉ là tôi sợ sẽ làm bị thương tới người nhà của tôi.”

“Là thế sao. Nhưng mà, tôi xem phim cô diễn, rất tuyệt! Cô không làm diễn viên, rất đáng tiếc đấy.”

“Cám ơn anh tán thành, nhưng, hợp đồng của tôi với Gia Thương sẽ không tiếp tục, cho nên..... Mà thôi, cũng không có gì, không làm diễn viên, tôi có thể chuyên tâm chăm con.”

“Con cô thật đáng yêu, cũng rất ngoan .”

“Vâng, nó không nghịch ngợm giống đứa nhỏ khác, nhưng mà cũng rất bướng bỉnh .”

“Nó tên là gì vậy?”

“Thiên Ân.”

“Thiên Ân? Là ân trời ban?”

“Cái này cũng bị anh đoán trúng.”

Tề Phàm cười vui vẻ, trong lòng cũng biết, tên này rất dễ đoán.

Nhưng Trang Nghiêm lại không cười, anh biết, cô nhất định cảm thấy đứa nhỏ là trời ban ân cho, bởi vì lúc mới gặp mặt, cô rất hay cường điệu thân phận đã kết hôn của mình.

“Ba nó đâu, sao không ở cùng hai người?”

“Chúng ta, đã ly hôn.”

“Xin lỗi, tôi không biết.....”

Là loại đàn ông nào mới có thể buông tay với một cô gái thế này?

“Không có gì, là chuyện đã qua rồi.”

Tề Phàm giúp Thiên Ân đắp lại chăn, tay vỗ về khuôn mặt nhỏ của nó, đúng, tất cả đã qua rồi.

Chỉ còn Thiên Ân, đây là lẽ vật tốt nhất mà Lạc Kỳ cho cô.

“Đúng rồi, vì sao cô không hỏi tôi làm gì?”

Bộ dáng của cô làm cho anh hận không thể ra sức đánh mình một chút, không khí đang yên đang lành, bị một câu của anh phá hỏng ngay cả một chút cũng không chừa!

“Đối với người khác tôi ít khi quan tâm, nếu anh nguyện ý nói thì anh sẽ nói, nếu anh không muốn nói, tôi hỏi, không phải làm anh khó xử sao.”

“Cô hẳn là đã nghe qua tên Hoa Thịnh rồi chứ.”

“Đương nhiên, tôi còn biết tổng giám đốc của họ cũng tên Trang Nghiêm..... Sẽ không khéo vậy chứ, chính là anh à?”

“Bất tài rồi, đúng là bỉ nhân.”

“Trời, thế giới này có thể không lớn lắm nhỉ!”

“Thế giới này, đôi khi nhỏ vậy, nhưng có đôi khi, lại làm cho người ta rất bất đắc dĩ.”

Giống như anh và em, nhiều năm như vậy cũng có gặp nhau đâu.

“Vậy sao anh lại đến nơi này ?”

“Khi nào tôi chán, tôi sẽ lấy phi tiêu phi vào bản đồ, trúng đâu đi đó. Lần trước đi New York cũng thế. Nhưng, không nghĩ tới, lúc này, vận mệnh xoay chuyển, tôi lại gặp được cô.”

“Hóa ra là phi tiêu vào à.”

=====

Buồn khổ trở thành hư không, Tề Phàm nói chuyện rất vui với Trang Nghiêm.

Bọn họ giống như gặp lại cố nhân, chuyện cũ nói chưa xong đã có chuyện mới.

Ban đêm, Tề Phàm nặng nề ngủ, đầu tựa vào đầu Thiên Ân, tay cũng nắm tay nó.

Trang Nghiêm ngồi đối diện cô, cả một đêm, cũng không chớp mắt lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm cô.

Vừa mới nhìn thấy của cô, tâm anh hoan hô nhảy nhót! Mỗi dây thần kinh trên người anh đều vì cô mà hưng phấn không thôi!

Đây là lên trời giúp anh, cho anh cơ hội sao?

Cho nên cô hết hạn với Gia Thượng, bây giờ còn là độc thân.

Nhưng, dù thế nào, lúc này đây, anh sẽ không để cô mất khỏi tầm tay anh nữa!

Bởi vì anh biết, nếu anh bỏ mất lúc này, gặp lại có lẽ cũng phải đến vài cái bốn năm!

Giúp đỡ chặn tốt, môi dừng trên thái dương cô: Tề Phàm, cảm ơn em lại xuất hiện.

Gặp lại không nói gì

Nhìn thời gian, đã sắp đến giữa trưa , Lạc Kỳ trong văn phòng đứng ngồi không yên, lại một lần nữa gọi về nhà.

“Mẹ, là con.”

“Tôi biết là anh, có mỗi buổi sang thôi mà anh đã gọi điện thoại đến năm sáu lần, lần này lại là chuyện gì đây?”

“Không có việc gì, con chỉ hỏi một chút, trong nhà có chuyện gì không ạ?”

“Trong nhà thì có thể có chuyện gì, đúng rồi, buổi tối có về ăn cơm không?”

Biết anh muốn hỏi cái gì, nhưng bà Lạc lại cố tình không hiểu anh ý, anh không hỏi, bà cũng chẳng nói.

“Cái kia, Thiên Ân còn chưa về ạ?”

“Thiên Ân a, buổi sáng về rồi, ngồi máy bay thẳng bé mệt, ngủ rồi.”

“Một mình nó về ạ, Tề Phàm không đưa nó về sao?”

“Có chứ, nhưng đưa Thiên Ân về xong, nó phải đi, mẹ giữ mãi mà không được a!”

“Dạ, không có việc gì, tối con sẽ về ăn cơm.”

Thấy được sự mất mát trong giọng Lạc Kỳ, bà Lạc không nhẫn tâm để anh khó chịu.

“Ừ, mẹ nói phòng bếp phải thêm đồ ăn, đúng rồi, trong nhà không có măng, nếu về sớm một chút thì thuận đường mua ít nhé, Phàm Phàm thích ăn.”

Lạc Kỳ nghe xong lời này tinh thần rung lên, đứng luôn dậy.

“Mẹ vừa bảo cô ấy nói không về!”

“Mẹ chỉ bảo mẹ không giữ được, nhưng Thiên Ân lại ầm ỹ: Con muốn Phàm Phàm, con muốn Phàm Phàm, Phàm Phàm, nó đi cũng không được a.”

“Con về ngay đây!”

Cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, anh chạy như bay về nhà.

=====

Đứng trước cửa, anh lại hồi hộp không dám mở ra, hai tháng, rõ ràng là không lâu, nhưng anh lại cảm tưởng đã qua hai mươi năm.

Anh thường có một loại ảo giác, giường như Tề Phàm chưa bao giờ xuất hiện trong đời anh, tất cả trôi qua như xảy ra trong mơ.

Cảm giác như vậy làm cho anh rất sợ, anh sợ cô cứ như vậy ra khỏi đời anh, từ nay về sau, trong đời anh, sẽ không còn cô gái đáng yêu tên Tề Phàm nữa.

Gõ gõ cửa, là bà Lạc mở cửa.

Vừa thấy hai tay anh hai gói to măng, bà Lạc che mặt cười trộm.

“Mẹ còn nghĩ do con không mang chìa khóa?”

“Thiên Ân đâu ạ?”

Bỏ đồ xuống, nhìn đại sảnh không một bóng người, anh khẩn trương hỏi.

Cô, đi rồi?

“Thiên Ân tỉnh ngủ, Phàm Phàm trong phòng chơi với nó.”

“Con lên lầu nhìn xem.”

Nhìn anh hấp tấp, bà Lạc không khỏi lắc đầu. Sớm biết có hôm nay, thì lúc trước đừng làm vậy!

Nhưng rốt cuộc nó lại là con bà, bà cũng hy vọng, bọn họ có thể hạnh phúc.

=====

Cửa phòng Thiên Ân khép hờ, Lạc Kỳ đứng trước cửa, nhìn qua cửa thấy Tề Phàm ngồi đối diện chân với chân Thiên Ân trên giường, tư thế hai người giống nhau y đúc, căn môi trường mất biểu tình khẩn trương, chẳng qua là một lớn và một nhỏ mà thôi!

Anh biết, hai người đang chơi trò quy bài. (quy là rùa, mình nghĩ đây là trò mà chỗ mình gọi là lợn lòi)

Mở hé cửa ra thêm, bài đánh ra, người này rút bài người kia phải trùng với bài được đánh, nếu không đúng phải cầm con đó, cuối cùng, ai hết bài trước sẽ thắng, người kia bị phạt.

Nhìn dáng vẻ bọn họ, hẳn là đang đến đoạn mấu chốt nhất, anh cũng như ngừng thở cùng bọn họ.

Cô đã trở lại, rốt cục anh cũng có thể nhìn thấy cô cười, nghe được giọng cô.

Anh đã lâu không được nghe cô gọi anh: Lạc Kỳ, Lạc Kỳ.....

“Không được nhìn lên a!”

Thiên Ân đưa tay đảo bài sau cái lưng nhỏ bé của nó, một lúc lâu sau mới yên tâm, giờ ra trước mặt Tề Phàm.

Tề Phàm hươ bắt tay chỉ chỉ một lúc, mới rút ra cái trong tay, vậy mà không cùng cặp với nó, hoảng hốt, hối hận thân mình nằm ườn ra!

“A! Vì sao vì sao a, mẹ vốn định lấy cái kia!”

Thiên Ân nhìn bộ dáng của cô, tay nhỏ bé che miệng cười tặc tặc!

“Lần này đến con!”

Tề Phàm chuyển tay ra phía sau, làm bộ động vài cái, đưa đến trước mặt Thiên Ân.

Khi trong tay chỉ còn con quy bài (con cuối cùng đấy ạ, hình như là con mà mình không chơi ý), Tề Phàm một đầu ngã quy ở trên giường làm xấu.

“Mẹ mặc kệ ! Cả buổi chiều mẹ làm rùa rồi!”

“Phàm Phàm, mẹ lại xấu tính! Mỗi lần thua đều xấu tính! Mẹ như vậy, làm con rõ khó xử!”

Vẻ mặt Thiên Ân hiện lên chữ không chịu nổi, cái miệng nhỏ nhún nhếch lên, không thể bởi cô là mẹ mà tha được!

“Được rồi, mẹ vừa chơi không dậy nổi, mẹ chịu thua, con tới đi.”

Từ từ nhắm hai mắt, biểu tình trên mặt là điếc không sợ súng.

Thiên Ân hai tay giơ lên, ngón tay cong cong, cù vào nách Tề Phàm, khanh khách cười làm cô ngứa.

“Ha ha ha, không muốn không muốn, ngứa ngứa!”

Tề Phàm tránh trái tránh phải, Thiên Ân ở trên giường đi tới cù cô.

Cô trốn, ôm nó vào trong ngực, cù lại Thiên Ân.

“Ha ha ha, Phàm Phàm mẹ hư, mẹ lại xấu tính!”

Cô ôm Thiên Ân, hai người trên giường lăn qua lăn lại, Thiên Ân còn không quên cù cô, cô nhấc áo Thiên Ân khẽ cấn bụng nhỏ của nó.

Lạc Kỳ nhìn tới thất thần, lơ đãng đẩy cửa ra mà không biết.

Thiên Ân nhớ lại, cười đến mức đau cả hông, không dậy được.

Tề Phàm cũng cười tới không có khí lực, bất động ôm con.

Thiên Ân giãy dụa đứng dậy, thấy được Lạc Kỳ.

“Ba ba!”

Hưng phấn nhảy từ giường xuống, Tề Phàm sợ tới mức bảo vệ nó, nhưng nó ba bước biến thành hai nhào vào lòng ba.

Lạc Kỳ ôm lấy nó, hôn lên mặt bí, Thiên Ân cũng nâng mặt Lạc Kỳ, vô cùng thân thiết hôn lên.

“Thiên Ân ngoan, có nhớ ba ba không?”

“Nhớ! Con rất nhớ ba ba! Ba ba có nhớ con và Phàm Phàm không?”

Lạc Kỳ bóp véo mặt nó, cười dịu dàng.

“Nhớ chứ, ba ba rất nhớ Thiên Ân.”

Nói một chút, quay sang nhìn Tề Phàm, biểu tình lại có vẻ thật lòng.

“Cũng rất nhớ Phàm Phàm.”

Lạc Kỳ không nói dối, anh thật sự nhớ cô. Nhớ mái tóc dài của cô, nhớ giọng của cô, nhớ cảm giác ấm áp khi cô ở trong lòng anh.

Tề Phàm rũ mắt xuống, đi xuống giường, ôm lấy Thiên Ân từ lòng anh.

“Thiên Ân, chúng ta xuống lầu, rửa tay chuẩn bị ăn cơm nào.”

Không nhìn Lạc Kỳ đến một cái, ôm Thiên Ân xuống lầu .

=====

Ông Lạc không ở nhà, không gian im ắng, Tề Phàm ngồi xa Lạc Kỳ xa Thiên Ân, cũng không nói chuyện, mà Thiên Ân vừa về nhà lại chơi với ông bà ngoại rất vui, nó lập tức đứng dậy.

“Bà nội, bên kia biên to lắm, Phàm Phàm cùng con đi lâu thế mà không hết! Chú Phi Phi cùng anh thiên sứ cũng phải đi lâu ời là lâu.”

“Phàm Phàm còn cho con đi Khố Khắc gia, Khố Khắc là thuyền trưởng, nhưng Phàm Phàm nói với con, chú ấy không phải Lỗ, cũng không phải hải tặc, con cảm thấy lỗ phu vẫn có vẻ lợi hại hơn.”

“Con còn nhìn thấy chim cánh cụt cục cưng a, nơi đó có thật nhiều thật nhiều chim cánh cụt.”

“Ôi, Thiên Ân đi nhiều nơi vậy cơ à! Thiên Ân có phải rất thích nơi đó không!”

Bà Lạc vừa chia thức ăn cho cháu, vừa học theo giọng nó nói chuyện với nó.

“Dạ, Thiên Ân thích nơi đó, nhưng, ba ba cùng ông bà nội không có đi cùng. Lần sau, chúng ta cùng đi được không? Ba ba được không? Phàm Phàm được không?”

Thiên Ân một tay kéo Tề Phàm một bên tay kéo Lạc Kỳ, vẻ mặt rất háo hức.

“Thiên Ân, ba ba công việc bề bộn nhiều việc, có lẽ sẽ không có thời gian, chúng ta nói sau được không?”

Tề Phàm rút tay ra, vỗ vỗ mặt nó, tuy rằng biết nói thật sẽ làm nó mất hứng, nhưng cô vẫn không muốn lừa nó.

Quả nhiên Thiên Ân quyết miệng cúi đầu.

“Thiên Ân, ba ba đáp ứng con, nhất định sẽ giành thời gian đi cùng Thiên Ân, được không?”

“Nói thật?”

Thiên Ân ngẩng mặt lên, đôi mắt to tròn xoe, cực kỳ giống Tề Phàm.

“Nói thật.”

Lạc Kỳ còn thật sự gật gật đầu.

“Thế, ngoắc tay nào, phải nhớ nha!”

Vươn ngón tay nhỏ bé ngoắc với tay Lạc Kỳ, còn mở miệng, mới bằng lòng tiếp tục ăn cơm.

Tề Phàm không nói thêm gì, chuyên tâm ép Thiên Ân ăn cơm, đôi lúc cũng nói vài câu với bà Lạc.

Lạc Kỳ ăn một ngụm cũng không nhìn bát cơm, mắt thường ngắm Tề Phàm, nhưng cô lại thủy chung không liếc mắt với anh lấy một cái.

Anh có rất nhiều điều muốn cùng cô, nhưng là, ăn qua cơm chiều thì Hàn Phi đã tới đón cô rồi.

Thiên Ân cũng có chút luyến tiếc cô, nhưng vẫn hiểu biết hôn lên mặt cô, vẫy tay với cô.

Lạc Kỳ ôm Thiên Ân, đứng ở cửa, nhìn cô lên xe, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng nó nữa, anh vẫn không chịu trở về phòng.

31. Chương 31

Cái bẫy của cô chị Lạc

(Chị Lạc Kì nếu mọi người vẫn còn nhớ)

Lại một người khó đỡ Hàn Phi, làm cho Tề Phàm vừa mới về đã một đồng việc: Đi trang điểm, quay cảnh cổ trang.

Nhưng, Tề Phàm thật không ngờ đến, Trang Nghiêm lại đến tham quan.

“Sao anh biết tôi ở đây ?”

Anh có phải có thông tin quá nhanh không, hôm qua cô mới về đến nhà!

“Nếu thật sự muốn tìm một người, tất sẽ có rất nhiều biện pháp .”

“Không phải anh để thiết bị dò trên người tôi đó chứ?”

Biểu tình của anh quá mức thành thật, cô vụng về hay nói giỡn với anh, thấy cô như vậy, anh không muốn tiếp cận nhanh quá, chỉ đơn giản hàn huyên hai câu, rồi cáo từ .

Hàn Phi nhìn thiên sứ rồi nhìn sang Trang Nghiêm, có khiếp sợ có nghi hoặc, anh đi rồi, mới khơi ra chuyện hai người đang hào hứng nhiệt liệt.

“Phàm Phàm, anh ta là người mới em đi chơi mang về hả, phát triển đến giai đoạn chín muồi chưa?”

Thiên sứ nói cái gì cho anh thế, tên này ắt có để bụng chuyện gì đó với Tề Phàm, phương diện này khẳng định là có chuyện nha!

“Sao chuyện anh lại có thể suy nghĩ phức tạp thế! Chỉ là một người bạn, đến thăm em thôi, một người đàn ông và phụ nữ ngoài chuyện trên giường sẽ không còn chuyện gì khác?”

“Đúng vậy, bằng không còn có gì?”

Thiên sứ vẻ vô cùng tức giận, làm cho Tề Phàm có xúc động muốn phi cái gì đó vào anh!

“Shadow, được rồi, đừng làm phiền ở đây nữa, kiếm chỗ nào mà ngủ ngốc đi!”

Tề Phàm bĩu môi, Hàn Phi tắc lưỡi, sợ thiên sứ sẽ mệch chết, một lát sau, cũng phải kiếm chỗ để thiên sứ nghỉ ngơi.

“Phàm Phàm, người kia, sẽ không vừa vặn là tổng tài Hoa Thịnh đó chứ?”

Thiên sứ yên lặng, Hàn Phi cũng bị lấy nghiện đưa lên.

“Anh quen à? Anh ta hình như không hay lộ diện lắm .”

“Không lộ diện, có lộ diện mà, đúng lúc anh gặp qua một lần.”

“Đúng vậy. Trước kia em có gặp qua anh ta một lần ở New York, lần này lại gặp trên máy bay.”

“Hả? Khéo vậy! Là duyên phận ư? Hay là vì gian tình?”

Thiên sứ bước lại gần, vẻ mặt dâm tà.

“Em không xong rồi!”

Không đợi Tề Phàm phản bác, Hàn Phi đã tới trước đe dọa anh, người này gần đây cả đầu luôn nghĩ chuyện xấu, xem ra phải dạy dỗ lại cho tốt.

Gặp hai dính sát lấy nhau, không muốn làm bóng đèn cho hai người, cô thay quần áo, phần nộ đi thử vai .

Ở cùng Thiên Ân hơn hai tháng, Thiên Ân và cô đã có thói quen ở chung, cô cũng bởi vậy mà tâm thần không yên , buổi tối cũng ngủ không ngon giấc.

Hôm nay kết thúc công việc sớm, cô gọi điện thoại tới Lạc gia.

“Phàm Phàm Phàm Phàm, là mẹ ạ?”

Thiên Ân đang ông nghe to sắp che hết mặt nó, kêu lớn tiếng.

“Là mẹ đây, Thiên Ân đang làm cái gì thế?”

“Chơi quy bài với ba ba, ba ba giống y hệt mẹ, luôn thua, chẳng thú vị tí nào!”

“À.”

Vì Thiên Ân nói anh không thú vị, hai cha con một trận cười đùa, nghe thấy Lạc Kỳ ở nhà, Tề Phàm nhất thời có chút bối rối, đang nghĩ nên nói tiếp cái gì thì Lạc Kỳ đã nhận lấy điện thoại.

“Phàm Phàm, là anh. Thiên Ân em không cần lo lắng, thật ra lo lắng phải là em đấy, một người ở bên ngoài phải chăm sóc mình cho tốt. Thiên Ân rất ngoan, ban ngày anh không ở nhà, mẹ sẽ chơi với nó, buổi tối, anh sẽ dỗ nó ngủ.”

“Vậy em cũng an tâm, giúp em hôn Thiên Ân, nói với nó em sẽ về nhanh thôi, cứ như vậy đã nhé, gặp lại.”

Không đợi Lạc Kỳ trả lời, Tề Phàm đã cắt đứt điện thoại. Cô thật sự là vô dụng, nghe thấy giọng anh mà tâm đã hoảng hốt không ngừng!

Nắm ống nghe đang tút tút, Lạc Kỳ có chút buồn bã, hiện tại, một câu cô cũng không đồng ý nói với anh sao!

=====

Lạc Kỳ thấy Lạc Vân, không cảm nhận được thấy tình cảm chị em ấm áp, mà cảm thấy phía sau lưng gió rít từng cơn.

Người phụ nữ trước mắt này, sinh cùng ngày cùng tháng với anh, chỉ nhanh hơn anh một phần tư giờ ngắn ngủi, nhưng cô quỷ kế đa đoan, anh phải chịu đựng hai mươi mấy năm, gặp ngoài đường thì chạy như điên, cùng lắm chỉ để lại vài dấu vết chân trên đường cô mà thôi.

Sự hiện diện của cô, tuyệt đối tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

“Sao thế này, Lạc đại tổng tài quang lâm tới cái miếu nhỏ khó coi này, có gì phải làm ư?”

Trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, trong lòng lại tính toán, binh đến tướng chặn, nước lên thì đắp đê.

“Chị tốt xấu gì cũng là chị ruột em, đến thăm em mà thôi, nói chuyện mà cứ động vào việc là sao?”

Lạc Vân cầm thuốc trên bàn Lạc Kỳ, rút ra một điếu châm, thảnh thơi ngồi đối diện Lạc Kỳ.

“Bởi vì biết chị là chị của tôi, tôi mới biết chị tới ắt là không có chuyện tốt, nói đi, chị làm xằng làm bậy gì muốn tôi giúp thu dọn hậu quả đây!”

Sớm chết sớm siêu sinh, anh hiện tại không có sức mà tiêu tốn với cô.

“Em nói vậy, làm cho người ta rõ thương tâm!”

Ngoài miệng nói thương tâm, trên mặt lại cười tính kế.

“Thương tâm xong rồi thì nói đi.”

Đối với Lạc Vân, anh thật sự rất khó có kiên nhẫn.

“Lạc Kỳ, em có biết, chị vừa mới thay đổi công ty, bán nội y, muốn mượn người của em giúp chị chụp một ít để quảng cáo.”

“Là chuyện này?”

Nếu là chuyện này, yêu cầu của Lạc Vân vẫn còn dễ dàng bình thường chán.

“Chỉ có việc này.”

“Chị gọi điện thoại một cú là được, muốn ai chụp, tôi sẽ giúp sắp xếp thời gian. Tiền nong cụ thể, chị có thể bàn bạc kĩ với người đại diện của cô ấy. Vì là chị em người nhà với tôi, tôi sẽ bảo họ tính rẻ chút.”

Anh đã cố gắng phụng sự hết sức.

“Nếu chỉ muốn rẽ một chút, chị lại tự mình đi chuyển này sao?”

Lạc Vân cười vẻ mặt từ ái, lời nói ra làm Lạc Kỳ tức giận đến cái mũi phát bốc hơi.

“Công ty em nắm trong tay người tài thế, nào là bốn bong hoa đào, năm đóa hoa kim, tổng cộng có 9 vị, chị muốn toàn bộ ra làm người phát ngôn, hơn nữa, về giá, chị muốn giảm ba lần!”

“Lạc Vân, sao chị không đi làm việc tróc nợ đi, tôi cảm thấy lĩnh vực đó là thiên phú trời ban cho chị đó!”

“Em thân yêu, em nói vậy, làm cho người chị này khó mà có thể chịu đựng được!”

“Vậy chị không cần chịu đựng hay nghĩ gì nữa, tôi sẽ không đồng ý!”

Lạc Vân thấy anh lời lẽ chính nghĩa như thế, cũng không miễn cưỡng.

Chẳng qua trong lòng lại thầm nghĩ: Lạc Kỳ, giờ là chị cầu chú, nhưng để xem, rất nhanh, chú sẽ phải cầu chị, lúc đó, còn lâu chị sẽ hào phóng vậy đâu!

“Ai, xem ra, tôi đành nghĩ biện pháp khác vậy. Nhưng mà Lạc Kỳ này, em trăm ngàn đừng quay đầu cầu chị đấy, bởi vì khi đó, chị sẽ cho em hối hận vì có người chị này.”

Nói xong, nhấc đôi giày cao gót, ra khỏi cửa tao nhã nhất, phút cuối cùng, còn quay đầu nhìn Lạc Kỳ lộ ra chút thâm ý mà cười.

Lạc Kỳ hít sâu hơn mười lần, sao lại có người phụ nữ ghê gớm dọa người đến vậy, hơn nữa cô ta lại chính là chị gái ruột của mình!

=====

Nhận được điện thoại của Lạc Vân điện thoại. Tề Phàm có chút kinh ngạc.

Đây là chị gái ruột của chồng cũ, trong lòng cô, quả thực hai người đều là thần cả!

Trong ấn tượng của Tề Phàm, dường như không có chuyện gì là Lạc Vân không làm được cả.

Từ nhỏ cô đã bị giáo dục, phải lấy chị Lạc Vân làm gương, nên cô ấy như một thần tượng, một vĩ nhân trong lòng cô.

Vì vậy, đối với vị chị gái của chồng cũ, cô không những thích mà còn sùng bái và kính sợ.

“Phàm Phàm, chị có chuyện cần em giúp.”

“Chị Lạc Vân, chị quá khách khí rồi, chuyện gì em có thể em sẽ giúp, chị luôn chăm sóc em mà.”

“Phàm Phàm, em nói chuyện thật đấy chứ.”

Cô em dâu hệt này, thật sự là một người tốt, gả cho tên Lạc Kỳ kia, là mù!

May là, mặc dù ly hôn, nhưng theo cô biết, Lạc Kỳ hiện tại đang hối lỗi, cô có lá bài trong tay, còn sợ Lạc Kỳ không nghe lời sao!

Đừng nói cô không niệm tay tình thân, cô là thương nhân, thương nhân nếu không đả thương người, sẽ tự làm thương mình.

Cũng nói, cô làm như vậy, chỉ để trợ giúp mà thôi, giúp tên tiểu tử Lạc Kỳ kia chịu chút đau khổ, nó mới có thể hiểu được thế nào là quý trọng.

“Dạ vâng, em nói thật mà, chị Lạc Vân, bất kể chuyện gì em có thể làm, em nhất định sẽ không từ chối!”

“Em có biết gần đây chị chuyển kinh doanh nội y, vừa mới gia nhập thị trường, giờ chị muốn quảng bá, cho nên muốn mời em làm người mẫu.”

Lạc Vân rắc thiên la địa võng, chờ Tề Phàm nhảy xuống.

“Chuyện này hẳn là có thể, nhưng, Lạc Vân, chị biết em chẳng có danh tiếng gì, em sợ.....”

Cô sợ mình không tuyên truyền được, thế không phải lãng phí ý tốt của chị Lạc Vân hay sao.

“Không sao, chỉ cần em chịu giúp chị việc này là được rồi. Chị nghe nói người đại diện của em là người bên mình, như vậy tốt nhất, có vẻ dễ bàn bạc, về phương diện chi phí tiền nong, mấy người chỉ cần nói là chị kí luôn.”

“Chị Lạc Vân, nói thế chả bằng chị đánh vào mặt em! Chuyện bé như con kiến mà thôi, nói chuyện gì mà phí với phí! Như vậy nhé, đợi em và quản lý em chút, em sẽ nhanh chóng trả lời chị sau.”

“Được, chị chờ tin tức của em.”

Treo điện thoại, Lạc Vân tự tin mỉm cười.

“Lạc Kỳ, lần này, không trách được chị, ai bảo lời khuyên của chị, chú không nghe!”

32. Chương 32

Cái bấy của chị Lạc Kỳ [2]

Hôm nay ngày hẹn với Lạc Vân.

Tề Phàm rời giường từ sớm, tốn công tốn sức rửa mặt gội đầu kĩ càng.

Tóc ngắn chỉnh lại, vì mắt có chút sưng nên trang điểm mắt nắm khó, mặc chiếc váy vàng ôm lấy ngực, đi giày cao gót khoảng bảy phân vui vẻ xuống lầu.

Thiên sứ nhìn cô, ca ngợi huýt một tiếng sáo.

“Thật đẹp, tướng ngọc giống tôi vậy mà hóa ra thưởng thức lại khác nhau thế.”

“Anh cũng hiểu được thế cơ à?”

Tề Phàm có chút kinh ngạc đến không ngờ, thiên sứ đối với việc ăn mặc của cô luôn luôn soi mói .

“Đúng vậy, rất đẹp mà, trước kia quần áo của em bảo thủ như nữ tu ý! Đàn bà con gái phải gợi cảm mới có thể hấp dẫn được đàn ông .”

“Vậy đàn ông như anh cần gì thì mới có thể hấp dẫn được đàn ông thế?”

Bị anh trêu chọc, Tề Phàm không sợ chết đem mặt nghiêng qua, vẻ mặt chế nhạo.

“Là thứ bên trong!”

Loại trình độ này thiên sứ căn bản sẽ không để ý, cô tự vợ lấy mắt mặt, bữu môi lên xe.

“Nhưng mà Phàm Phàm này, trước kia dạng đạo diễn nào gặp em cũng không thèm để mắt, Lạc Vân chẳng qua chỉ là chị người chồng cũ của em, em còn coi trọng vậy, chẳng lẽ, chỉ cần dính dáng tới họ Lạc thì em đều yêu ai yêu cả đường đi mà nghe theo à?”

Tề Phàm quyết miệng trừng mắt nhìn anh, chỉ biết anh không phun ra được cái gì hay, vừa mới còn khen cô tới mức nở mày nở mặt, nháy mắt đã hắt một chậu nước lạnh lên cô! Anh không thể làm cho cô vui vẻ một lúc sao! Được được, nhắc đến họ Lạc thì làm sao chứ!

Chịu đựng hai ông bà này, Hàn Phi lại có chút trầm mặc, chỉ chuyên tâm lái xe.

Khi Tề Phàm nói việc này với anh, trực giác của anh muốn cự tuyệt, nhưng Tề Phàm kiên trì, anh cũng không biết nên nói cái gì.

Anh lo lắng , là Lạc Kỳ.

Vào giới giải trí sắp ba năm, Tề Phàm sở dĩ ít diễn, ba năm đó ít được để ý có nguyên nhân quan trọng nhất, đó là yêu cầu cứng nhắc của Lạc Kỳ đối với cô.

Không làm người mẫu trang phục, cảnh thân thiết không được diễn, ngay cả cảnh hôn cũng phải tìm góc độ!

Một người mới, lại có nhiều yêu cầu vậy, thử hỏi đạo diễn nào nguyện ý tìm cô!

Ngay từ đầu, anh đã nghĩ, Lạc Kỳ sắp xếp hợp lý nhiều yêu cầu vậy chẳng qua là tư tưởng của một tên muốn quấy phá, dù sao cô là tình nhân hợp đồng của anh ta.

Nhưng, nhìn tình huống trước mắt thì quyết không phải đơn giản như vậy.

Anh biết, cho dù là diễn trò, cũng không có người đàn ông nào nguyện ý nhìn người con gái mình âu yếm quần áo hở hang của một tên khác thân mật.

Hơn nữa, người đàn ông này vừa mới chịu kích thích của ly hôn.

Anh nói với Phàm Phàm, Phàm Phàm lại chẳng để ý.

“Em đã ly hôn với anh ta, để ý tới anh ta làm gì!”

Ngoài miệng ngoan cố, nhưng khi nói lời này, ánh mắt Tề Phàm cũng hơi mờ mịt.

Anh không sợ Lạc Kỳ tìm phiền toái, anh chỉ không muốn Phàm Phàm bị thương tổn, anh tưởng tượng Phàm Phàm bảo vệ anh và thiên sứ nên cũng muốn liều mạng bảo vệ cho cô.

=====

Đến công ty Lạc Vân, trợ lý Lạc Vân nói cho các cô Lạc Vân đang ở cùng thương nhân Hồng Kông bàn bạc hội nghị, mời các cô tới chờ trước phòng họp.

Ba người ngồi trong phòng chờ nhỏ, nhìn qua có vẻ sạch sẽ, trên cửa sổ còn có bóng đèn, một lúc lâu sau, Lạc Vân nhàn nhã đẩy cửa bước vào.

“Thật ngại quá, để mấy người đợi lâu rồi.”

“Không lâu lắm, bọn em cũng vừa mới tới.”

Tề Phàm tủm tỉm trả lời.

Thiên sứ ném cho cô cái nhìn xem thường, vừa đến, vừa mới qua 20 phút mà thôi!

Lạc Vân lộ ra nụ cười vừa lòng, vô cùng thân thiết ôm Tề Phàm một cái, hai người đều đẹp như nhau, mắt không ngừng toát lên vẻ nhiệt huyết.

Nhìn Tề Phàm dáng vẻ giống một cô dâu nhỏ, Hàn Phi và thiên sứ tự dưng rét lạnh, rồi sau đó là vẻ tiếc nuối khó mài sắt thành kim mà thở dài một tiếng, aiz, nô tính a, nô tính! (Ý bảo chị có tính nô tì quen rồi)

“Mấy người là người đại diện và.....”

“Thiên sứ là nhà tạo hình của em!”

Thấy Lạc Vân nhún mày, Tề Phàm trả lời, thiên sứ nhe răng cười với Lạc Vân.

“À, được, là thế này. Rất vinh hạnh có thể mời được mấy bạn.”

“Phàm Y tuy là một công ty nhỏ, nhưng tôi đã để rất nhiều tâm huyết ở nó, nên lần này quang cáo, tôi rất coi trọng.”

“À, còn nữa, tôi muốn nói chuyện với đoàn chụp ảnh của tôi trước, mấy người không có ý kiến chứ?”

“Không có, bọn em nhất định sẽ phối hợp tốt.”

Tề Phàm lần này lại cướp lời Hàn Phi biểu đạt ngay ý của mình.

Hàn Phi cũng gật đầu mỉm cười về phía Lạc Vân, tay lại khẽ nhéo trên lưng Tề Phàm một phát, rốt cuộc là cô hưng phấn cái gì chứ!

Còn có bà chị Lạc này nữa, toàn bộ bọn anh thuộc Gia Thượng, mà toàn bộ Gia Thượng lại thuộc về họ Lạc, hỏi bọn họ có ý kiến gì không, bọn họ dám có ý kiến gì sao!

“Như vậy là tốt nhất, thời gian chị có hạn, tí chị đưa tờ danh sách việc phải làm, đại khái khoảng giữa trưa sẽ xong.”

“Trợ lý của chị lát nữa sẽ đưa tờ quảng cáo lại, còn có một chút mẫu ảnh chụp, em chụp vài kiểu trước, rồi chiều xuống dưới chúng ta bàn lại công việc cụ thể sau.”

“Dạ, nghe lời chị hết ạ.”

Tề Phàm cười như mặt trời tỏa nắng, Hàn Phi và thiên sứ mất mặt tới mức muốn đánh cô cho tới khi choáng váng rồi tha cô về tẩy não mới mang ra đây.

Lạc Vân đi như một trận gió, Tề Phàm giơ tay nhỏ bé khẽ xoa hẹn gặp lại.

Hàn Phi rất muốn đưa thêm cho cô cái khăn tay, bảo cô có thể quỳ xuống luôn cho lành.

Rất nhanh, trợ lý đem sách quần áo và nội y đưa tới, Tề Phàm vừa thấy chủ đề kì này, nét mặt toả sáng vừa rồi nháy mắt biến mất chỉ còn hé ra khuôn mặt nhăn nhó, chỉ vì bốn chữ to trên mặt sách: Kiểu dáng cô gái!

Tuy cô mới hai mươi hai tuổi, nhưng, nói thành cô gái cũng hơi gượng ép một chút.

Huống chi trong cái vòng luẩn quẩn trẻ hay không trẻ, cô thật sự không tính là trẻ.

Quyết miệng ủy khuất nhìn thiên sứ và Hàn Phi, cô cẩn thận hỏi.

“Phi Phi, thiên sứ, em còn tính là cô gái nhỉ?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tự mình cũng có chút thấy ghê tởm, là người mẹ có con, còn gọi là cô gái, có mà giả bộ nghi ngờ thôi!

Hàn Phi, thiên sứ nhìn nhau, đứng đắn nhìn cô, biểu tình nghiêm túc rồi dùng sức gật gật đầu.

Tề Phàm buồn bực một chút cũng không giảm bớt, khăn trương gót giầy đảo quanh.

Qua gần hai tiếng nghiên cứu thảo luận với Hàn Phi và thiên sứ thiết kế tâm lý vô cùng vững chắc, Tề Phàm rốt cục đã tin, mình còn là một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái rất còn non trẻ!

Thay quần áo xong xuôi, ngồi trong phòng nghỉ, Tề Phàm có chút quần bách.

Tuy quyết định mới làm diễn viên, đã nghĩ đến ngày nào đó sẽ có cảnh này, nhưng ba năm chưa bao giờ cô có kinh nghiệm này, nhất thời khăn trương tay chân không biết nên để chỗ nào.

Lâu lâu không thấy cô ra, thiên sứ lo lắng gõ cửa.

“Phàm Phàm, em có khỏe không? Không có việc gì chứ?”

“Không, không có việc gì, chỉ là, em có chút hồi hộp.”

“Phàm Phàm, nếu em nhất thời không tiếp thụ được, chúng ta trở về, còn chuyện này Phi sẽ báo lại với Lạc Vân sau.”

Thiên sứ biết Tề Phàm ở rối rắm cái gì, anh không muốn cô một mình khó chịu tránh ở bên trong.

“Được rồi mà, không có việc gì, chuyện gì mà chả có lần đầu tiên!”

Hơn nữa lại là lần cuối cùng! Kỳ thật tâm lý Tề Phàm có chút hồi hận, nhưng ai bảo cô đáp ứng Lạc Vân rồi, đành phải kiên trì đến cùng.

Đẩy cửa ra, bọc khăn tắm thật to, nhìn thiên sứ cười.

“Em chắc chắn thật sự không có việc gì?”

Thiên sứ muốn xác nhận lại, Tề Phàm hơi nhếch môi, dùng sức gật gật đầu.

=====

Mới hai kiểu, Tề Phàm vì hồi hộp mà, tay chân không phối hợp, tươi cười cũng hơi cứng ngắt.

Một lúc sau, vì có Lạc Vân ở đây, hơn nữa nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chỉ đạo không có chút ánh mắt có ý xâm phạm, làm cho Tề Phàm chậm rãi thả lỏng, rất nhanh tiến nhập trạng thái.

Lạc Vân nhìn một hồi, rồi rời khỏi, tìm đến một nơi yên tĩnh gọi cho Lạc Kỳ.

Nhìn điện báo tên Lạc Vân, Lạc Kỳ không biết sao lại có một loại dự cảm không lành.

Lạc Kỳ trùng kế

Dù có muôn vàn không muốn, Lạc Kỳ vẫn nhận mệnh ấn nút nghe.

“Chị lại có chuyện gì thế!”

Ngữ khí tất nhiên là thập phần không kiên nhẫn .

“Sao cơn tức của em tôi lại to vậy? Em tôi phong lưu phóng khoáng, cho dù là ly hôn nhưng bên người hẳn cũng phải có cả tập hợp mỹ nữ, muốn tìm chuyện bất mãn, lại còn đến lượt phát sinh trên người tôi sao?”

Không sợ chọc giận anh, anh càng tức giận, Lạc Vân càng cảm thấy, mình càng vui vẻ! (Chị em nhà này bệnh!)

“Cho dù chị là chị của tôi, sinh hoạt cá nhân bên người tôi cũng không đến lượt chị quan tâm!”

Người phụ nữ này người ngoài hành tinh sao, sao trong đầu toàn chứa những tư tưởng không giống người.

“Tức giận ? Aiz, tức giận như vậy, không biết chuyện kế tiếp chị nói có thể làm em tức muốn giơ tay giơ chân không.”

Nói tới đây, cố ý tạm dừng, chờ Lạc Kỳ hỏi tới.

“Thời gian quý giá, không muốn lãng phí chuyện với chị, muốn nói thì nói, không nói tôi tắt điện thoại đây.”

Mấy ngày nay, vì Tề Phàm, anh lúc nào tâm thần cũng không yên, đã thế lại bị bà chị này quấy rối.

Anh không cần chị phải đối xử thân yêu gì với mình, nhưng ít ra cũng đừng rước thêm phiền toái cho anh chứ!

“Ai, con trai mà vậy thật không đáng yêu, trách không được Phàm Phàm lại ly hôn với chú.”

“Nói chuyện tình của chị ý, đừng động đến Phàm Phàm!”

Trong giọng nói Lạc Kỳ có vội vàng có bảo vệ, làm Lạc Vân cười tự tin.

“Sao bây giờ? Chị muốn nói với chú lại chính là chuyện Phàm Phàm!”

“Cô ấy làm sao vậy!”

“Đừng nóng vội, cô ấy không sao. Chỉ là lần trước chị nói với chú chuyện quảng cáo đó, chú không giúp chị, chị đây đành phải tìm người khác. Người đầu tiên chị nghĩ đến là Phàm Phàm, cô ấy thật sự là một người tuyệt vời, xinh đẹp, đáng người cũng đẹp, chắc, thật sự là hoàn mỹ.”

“Lạc Vân chị tốt một tí đi, Phàm Phàm không phải người có thể động vào!”

Tay cầm điện thoại mà sắp bị bóp nát, Tề Phàm cô dám!

“Oa, chú tức giận a! Sớm biết chú tức giận, chị đã không tìm cô ấy. Chị cũng không có cách nào, công ty mới khai trương, chỉ tiêu hạn hẹp, muốn tìm cô ấy để nhờ chút thân tình. Nhưng mà chú tức giận lúc này, cũng chậm rồi, cô ấy hiện giờ đang chụp ảnh.....”

“Lạc Vân, tôi bảo chị dừng lại, bằng không tôi sẽ hủy luôn công ty chị đấy!”

“Lạc Kỳ, chú nói một chút đạo lý được không? Chú không giúp chị, chị không thể tìm người khác hỗ trợ sao!”

“Phàm Phàm cô ấy tự đồng ý đấy!”

“Nói tiếp, cô ấy là người của Gia Thượng của chú, tôi coi như cũng là giúp người trong nhà đi.”

“Tôi lập tức qua ngay!”

Nói lời vô nghĩa với cô ta anh sẽ điên mất! Tề Phàm sùng bái hoàn toàn không có đạo lý với Lạc Vân, nếu Lạc Vân tìm cô, cô nhất định sẽ không cự tuyệt!

Hàn Phi là người chết sao! Anh sao có thể giao cô cho anh ta chứ!

Lạc Kỳ ngồi trong xe không khỏi tự giễu, từ khi Tề Phàm về nước, anh bắt đầu luyện được chiêu chạy như bay !

Đến dưới tòa nhà Phàm Y, vội vã vào thang máy của Lạc Vân, lên tầng cao nhất, trong văn phòng cũng không một bóng người.

“Chị ở đâu thế!”

Lạc Vân cố ý để điện thoại vang một lúc lâu, thằng em này phải có người trị nó, không thì sao nó có thể lớn lên được!

“Chị ở tầng 12 phía đông trước đại sảnh, Phàm Phàm đang ở đó.”

Cô vừa nói xong, điện thoại liền truyền tiếng tút tút, Lạc Vân không khỏi nhẹ xùy :“Thật không lễ phép!”

Lạc Kỳ vào phòng, hơn hai trăm mét vuông, chỉ có một chỗ có ánh sáng.

Tề Phàm ngồi ngay giữa ánh sáng, anh chỉ cần liếc mắt một cái, sẽ thấy luyến tiếc dời mắt!

Cô mặc trên thân bộ nội ý mềm mại màu phấn, trên đó có nhiều hoa văn, bên ngoài viền ren trang trí, tạo thành vòm khum lấy dáng người tuyệt hảo của cô.

Tề Phàm làm Lạc Kỳ kinh diễm, xấu hổ làm đôi mắt trở nên quẩn rữ, đôi môi mềm mại đỏ hồng, cánh tay trắng nõn, chiếc bụng phẳng, lại còn cái mông nhỏ .....

Anh như thấy Tề Phàm lúc 18 tuổi, rõ ràng chưa lớn hẳn, nhưng lại có dáng vẻ quẩn rữ mị hoặc, lừa anh lên giường.....

Sau khi cô rời khỏi anh, bao đêm khuya mộng mị, thân thể muốn cô tới đau đớn, mỗi lần như nghe thấy cô ghé vào lỗ tai anh, dịu dàng gọi: Lạc Kỳ, Lạc Kỳ.....

Thấy anh thất thần, Lạc Vân hảo tâm nhắc nhở anh.

“Sao? Chị chỉ biết, Phàm Phàm cũng có thể gọi là một cô gái có hương có vị, nhìn vẻ mặt chú nghĩ về ngày xưa, chị nghĩ, chị nhất định cũng sẽ đồng ý với chị nhỉ.”

Nghe xong Lạc Vân nói, Lạc Kỳ đột nhiên bình tĩnh, lúc này Tề Phàm đang ăn mặc mát mẻ làm bộ làm dáng với một tên xa lạ, trong lồng ngực có một cỗ hỏa phát không được.

Anh quay đầu lại, hung tợn trừng mắt Lạc Vân.

“Lạc Vân! Rốt cuộc chị muốn làm gì vậy?”

“Chị muốn làm gì, chị không phải đã sớm nói cho chú, nhưng chú lại không đồng ý, chị đây đành phải nhờ Phàm Phàm thôi.”

“Dừng lại, tôi tìm người khác giúp chị chụp!”

Biết Tề Phàm đáp ứng cô rồi, sẽ không đối ý, trừ phi là chị nói không cần cô chụp nữa.

“Là chín cô gái chị nói kia chứ?”

“Không thành vấn đề!”

“Miễn phí?”

“Lạc Vân chị đừng có khinh người quá đáng, được một tắc lại muốn tiền một thước! Nhẫn nại của tôi có hạn, như chị nói lúc trước, giảm ba lần!”

“Lạc Kì, lần trước là chị cầu chú, chị đương nhiên trả tiền. Hiện tại là chú cầu chị, chị không có đạo lý gì mà phải trả tiền a!”

Lạc Vân nói tất nhiên làm cho Lạc Kì không có cách nào phản bác.

“Được, tiền tôi chi! Chị lập tức cho dừng lại cho tôi!”

Mắt thấy Tề Phàm cười vô tâm vô phế, cô cười càng vui vẻ, anh càng tức giận, chụp xong anh sợ anh tức giận sẽ chết luôn ở đây mất!

“Lạc Kì, chú sớm đáp ứng chị thì có phải xong lâu rồi không, cần gì chị phải phiền toái Phàm Phàm đến đây một chuyến chứ!”

Lấy khăn tắm đưa cho Lạc Kì, Lạc Vân tỏ vẻ ngượng ngùng, vậy mà lúc nói lý một chút ngượng ngùng cũng không có.

Lạc Kì cảm giận nhìn cô một cái, một câu cũng không nói, cầm lấy khăn tắm vọt tới trước mặt Tề Phàm, bao kín lấy cô.

“Lạc Kì, anh phát điên gì thế!”

Anh bỗng nhiên xông tới, Tề Phàm hoảng sợ, dè dặt giọng rống anh. Thiên sứ, Hàn Phi bên cạnh cũng sửng sốt, thiên sứ vừa muốn tiến lên, lại bị Hàn Phi kéo lại.

Đem Tề Phàm đang liều mạng giãy dựa lên xe, Lạc Kì lại có chút thở gấp, cô gần đây ăn cái gì mà lắm sức lực vậy!

“Lạc Kì, anh bị bệnh à, tôi đang làm việc, anh vào làm loạn cái gì!”

“Anh đương nhiên biết em đang làm việc, Hàn Phi làm sao có thể đồng ý cho em tiếp nhận quảng cáo này, lời nói của anh, anh ta cho là gió thoảng bên tai sao! Xem ra, em nên đổi người đại diện mới.”

“Anh thần kinh rồi! Tôi có công việc của tôi, đây là công việc tôi muốn, không liên quan tới Hàn Phi!”

Không muốn nói chuyện với anh, Tề Phàm giãy dựa muốn mở cửa xe, lại phát hiện nó đã bị anh khóa.

“Mở cửa, tôi muốn xuống xe!”

“Không mở!”

Động tác của cô quá mạnh, khăn tắm đã rơi xuống tới thắt lưng, hiện tại, cô chỉ mặc nội y ngồi trong xe anh, độ ẩm bên trong xe lập tức như cao lên rất nhiều.

Cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của anh, Tề Phàm cúi đầu, kính hô một tiếng, khóa mình lại trong khăn.

Phản ứng của cô làm cho Lạc Kì cảm thấy có gì không vui.

“Không phải vừa mới hở ra rất vui vẻ sao giờ lúc này lại che kín như vậy!”

“Vừa rồi là công việc, giờ thì dựa vào cái gì mà anh được sỗ sàng như thế chứ! Nhanh mở cửa đi, để tôi xuống xe!”

=====

Hai người tranh chấp không lâu thì Hàn Phi và thiên sứ chạy vội đến, thiên sứ tiến tới, nhẹ nhàng gõ cửa kính xe.

Lạc Kì hít một hơi dài, mới hạ cửa kính xe xuống.

“Phàm Phàm, quần áo của em này. Chị Lạc nói hôm nay đi về trước, cô ấy sẽ gọi điện thoại cho em sau.”

“Vâng, em đi thay quần áo rồi cùng các anh về.”

Hàn Phi đi tới, không để ý Lạc Kì, ánh mắt hỏi Tề Phàm “Không có việc gì chứ?”

Tề Phàm lắc đầu, tầm mắt lại lưu lại trên mặt Lạc Kì.

“Để tôi xuống xe, bằng không tôi đập vỡ cửa thủy tinh này ra ngoài đây!”

“Thiên Ân tìm em!”

Biết cô cái gì cũng có thể làm được, Lạc Kỳ dưới tình thế cấp bách thuận miệng bịa chuyện một cái lấy cớ, Tề Phàm quả nhiên im lặng.

“Thiên sứ, anh cùng Phi Phi về trước đi, em đi thăm Thiên Ân, tối nay gọi cho hai người sau.”

Tề Phàm tâm đau, cô biết, anh sao có thể tự đi tìm mình chứ, hóa ra, là vì Thiên Ân.

“Được, đến lúc đó anh đi đón em.”

Hàn Phi đáp lại cô.

Thiên sứ gửi Tề Phàm một cái hôn gió, nói lời tạm biệt, Lạc Kỳ quay đầu lại, vừa vặn thấy Tề Phàm hôn lại anh, trong lòng anh một cỗ hỏa bức khí không tên bùng lên, một cước đạp chân ga, xe lập tức lao đi, Tề Phàm hoảng sợ đến mức trắng mắt.

Người này, càng ngày càng không thể nói lý!

33. Chương 33

Bị cự tuyệt ngoài thế giới của cô

Hàn Phi cùng Shadow đi rồi, Tề Phàm vì lo lắng cho Thiên Ân nên không giờ nanh múa vuốt với anh.

“Thiên Ân có chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì, chỉ là nhớ em thôi.”

Lạc Kỳ bỗng nhiên quay đầu nhìn thẳng cô làm cho Tề Phàm có loại ảo giác anh không phải đang nói đến Thiên Ân, mà là bày tỏ lòng mình.

Xấu hổ thu hồi tầm mắt, muốn mặc lại quần áo, nhưng vì anh nhìn chăm chú, tay có chút run run, khóa kéo bên cạnh không kéo được.

“Anh giúp em.....”

Lạc Kỳ xoay người, Tề Phàm căng thẳng kéo khóa gấp sát lấy thịt.

“A! Đau quá!”

“Em không thể cẩn thận một chút sao, trên người em có chỗ nào là anh chưa thấy, em tất không phải mất tự nhiên vậy!”

Đau lòng nhìn cô, muốn xem cô có bị thương không, Tề Phàm lại chột né người tránh .

“Lạc Kỳ, bởi vì em nghĩ có đoạn kí ức kia, em mới không được tự nhiên!”

Bỏ tay anh ra, ngoảnh mặt không để ý đến anh nữa.

Lạc Kỳ bị một câu của cô làm nghẹn, ngực buồn bực khó thở, lại phát không ra tiếng nào.

Đến Lạc gia, Lạc Kỳ vừa ngừng xe, Tề Phàm chiến đấu hăng hái mở cửa xen còn Lạc Kỳ lại dè dặt không mở cửa.

“Mở cửa!”

Lạc Kỳ nhìn cô một cái thật lâu, cửa xe mở ra, Tề Phàm cũng không quay đầu xuống xe, để Lạc Kỳ một mình trên xe bình ổn cơn tức.

Thiên Ân nghe nói Tề Phàm đến thì vui vẻ chạy ra, Tề Phàm sợ nó xuống tầng vội vã chạy lên mấy bước ôm nó vào ngực.

Thiên Ân nâng mặt cô lên, hôn trên, hôn dưới, sau đó thỏa mãn ôm cổ cô.

Lạc Kì theo sau, hận không thể biến Thiên Ân lúc này thành mình, trời biết, anh cũng rất muốn hôn cô!

Giờ khắc này, anh ghen tị với Thiên Ân, ghen tị sắp điên rồi!

“Phàm Phàm sao mẹ đến vậy? Bà nội nói mẹ bề bộn nhiều việc, ngày nào cũng có việc, Phàm Phàm không vất vả ạ?”

“Phàm Phàm cảm giác được Thiên Ân nhớ Phàm Phàm, nên tới a!”

Vừa chào hỏi ông bà Lạc, vừa ôm Thiên Ân về phòng, ông bà Lạc đang xem tivi, hỏi cô đã ăn cơm chưa, cô nói dối đã ăn qua.

Đến phòng Thiên Ân, Phàm Phàm ôm Thiên Ân ngồi trên giường, Lạc Kì không tiếng động theo sau, lại chỉ dám đứng ở cửa.

“Phàm Phàm sao có thể cảm giác được Thiên Ân nhớ mẹ chứ?”

“Nơi này của Phàm Phàm tương thông với nơi này của Thiên Ân, cho nên cảm giác được!”

Nắm bàn tay nhỏ bé đặt lên ngực mình rồi đặt lên ngực nó, cô dịu dàng giải thích cho nó nghe.

“Hả, thế có phải gọi là đôi bên có tình không a!”

Thiên Ân hôm nay học thành ngữ mới, rõ ràng nó lại không học thành ngữ đó được dùng như thế nào.

“Thiên Ân, thành ngữ này không phải dùng trong tình huống vậy. Đôi bên có tình là dùng cho một người đàn ông và một người phụ nữ có ý chung sống cả đời với nhau. Mà con nhớ mẹ, mẹ cảm giác được, gọi là linh cảm.”

“Dạ, con đã hiểu, ba ba yêu Phàm Phàm, Phàm Phàm cũng yêu ba ba, như vậy mới gọi là đôi bên có tình, con nhớ Phàm Phàm, Phàm Phàm biết, như vậy gọi là linh cảm tương thông, có phải con dùng đúng rồi không?”

Lạc Kì ngoài cửa không khỏi xấu hổ vì vừa rồi đã ghen tị với Thiên Ân, anh quả nhiên không thương lắm nó!

“Thiên Ân biết mẹ và con linh cảm tương thông là được rồi. Tốt lắm, Thiên Ân, Phàm Phàm mấy ngày nay không ở đây con có ngoan không?”

Có chút chật vật chuyển đề tài, giọng nói non nớt của Thiên Ân lại chạm đến nỗi đau nhất đáy lòng cô.

“Ngao ả, ba ba nói Phàm Phàm cả ngày rất vất vả, con phải ngoan, không nên gọi điện cho Phàm Phàm. Nhưng mà con không gọi điện thoại, con nhớ Phàm Phàm, Phàm Phàm vẫn cảm giác được a!”

Cái mông nhỏ trên đùi Tề Phàm khê nhúc nhích, đứa trẻ vui vẻ vì lý do rất đơn giản.

Đem Thiên Ân ôm vào trong ngực, nó còn nhỏ như vậy, nhất định hy vọng sẽ được ở bên người mẹ, nhưng cô lại vì Lạc Kì mà không để ý nó lâu như vậy.

Bỗng nhiên cô cảm thấy Thiên Ân thật đáng thương, ngay từ đầu, đã phải trở thành lợi thế để cô uy hiếp Lạc Kì, sau, lại vì công việc của cô, thời gian cùng cô chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Cô thật sự không phải một người mẹ tốt, không hiểu cái gì là trách nhiệm đã sinh hạ nó, cô thật sự thiếu đứa nhỏ này nhiều lắm.

“Thiên Ân, xin lỗi con .....”

“Phàm Phàm, mẹ làm sao vậy?”

Không hiểu vì sao cô xin lỗi, nhưng nhìn mặt cô, biết cô đang khổ sở, Thiên Ân xoay thân mình nhỏ bé ôm cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

“Phàm Phàm, đừng khổ sở vậy.....”

Lúc cậu sinh bệnh đau ốm, Phàm Phàm cũng vỗ về cậu như vậy, vỗ vỗ vài cái đau đốn với đi rất nhiều nên anh hy vọng sau khi cậu vỗ về mẹ, Phàm Phàm sẽ không thấy đau nữa.

“Thiên Ân ngoan, Phàm Phàm sau này sẽ ở nhà nhiều với con , được không?”

“Không cần đâu, bà nội nói, con lớn rồi, có thể đi nhà trẻ, đến nơi đó sẽ có thật nhiều thật nhiều bạn nhỏ như con chơi cùng.”

“Còn nữa, ba ba nói, con là nam tử hán, nam tử hán thì phải dũng cảm, không thể lúc nào cũng quần quít lấy mẹ.”

“Cho nên, Phàm Phàm, mẹ không phải khổ sở, được không?”

Tề Phàm bị Thiên Ân nói cảm động tới rơi nước mắt, nâng mặt cậu lên, hôn lên khuôn mặt toàn nước mắt nước mũi, Thiên Ân nhăn cái mũi cười cô.

Tuy Lạc Kỳ có muôn vàn lỗi sai, nhưng cô không thể không thừa nhận, về chuyện giáo dục Thiên Ân, anh làm tốt hơn cô nhiều lắm!

“Được, mẹ sẽ không vậy nữa, Thiên Ân ngoan như vậy, mẹ việc gì phải khổ sở chứ.”

“Thật tốt quá, Phàm Phàm không đau khổ nữa! Chúng ta đi xếp thành lần trước làm dở cho xong đi?”

“Ừ, nhưng, bộ đồ chơi đó đâu?”

Tầm mắt Thiên Ân vờn quanh một vòng, không nhìn thấy thành lần trước xây dở.

“Trong thư phòng ba ba, mấy ngày nay con và ba ba cùng xây, nhưng phòng con quá nhỏ, ba ba nói không bày được nhiều.”

“Thế này nhé, chúng ta cũng đi sang thư phòng xây, đi nào.”

Ôm lấy Thiên Ân, không nhìn Lạc Kỳ ở cửa, trực tiếp vào thư phòng của anh.

Lời nói bên miệng của Lạc Kỳ lại không cơ hội xuất ra.

Hai mẹ con Tề Phàm ngồi chồm hổm trên thảm, cầm từng viên từng viên một cẩn thận xếp lên.

“Phàm Phàm, cái này không phải đặt ở đây !”

Sau khi vài lần Tề Phàm mắc sai, Thiên Ân nhỏ giọng báo oán, Tề Phàm không khỏi có chút nổi giận.

“Thiên Ân, con cảm thấy mẹ ngu lắm à?”

“Không phải a, chẳng qua ba ba đã xếp cái này, tốt lắm rồi.....”

Cô có chút bi thương .....

“Thiên Ân.....”

“Không phải, con cảm thấy, nhiều người lực lượng lớn, chúng ta có thể kêu ba ba đến giúp chúng ta!”

“Thiên Ân muốn cùng ba ba xếp ư?”

“Vâng! Có thể không?”

Thiên Ân hơi nhếch môi, ánh mắt chờ mong nhìn cô.

Cậu không rõ vì sao ba mẹ mình không ở cùng nhau, ba mẹ người khác vẫn sinh hoạt cùng nhau mà!

Thiên Ân vẽ mặt chờ mong, làm cho Tề Phàm hoàn toàn tỉnh ngộ, cô cho tới nay, quá mức xem nhẹ cảm thụ của Thiên Ân.

Đứa nhỏ như vậy, nhất định hy vọng là người một nhà có thể vui vẻ bên nhau .

Lỗi lầm của người lớn không nên để cho trẻ con phải chịu tội!

Cô quyết định, về sau trước mặt Thiên Ân, cô sẽ không oán thán với Lạc Kỳ nữa.

Mỉm cười sờ sờ đầu Thiên Ân, nó là mục tiêu sống hàng đầu của cô, cô vì có, có thể làm một chuyện gì có là gì!

“Đương nhiên có thể a!”

“Thật tốt quá, con đi gọi ba ba. Ba ba! Ba ba!”

Thiên Ân đứng dậy sẽ chạy, Tề Phàm sợ cu cậu ngã nên khấn trương đi theo phía sau, nhất thời mở cửa lại thấy được Lạc Kỳ không biết đã đứng đó bao lâu.

“Ồ cái đó, anh nghe thấy Thiên Ân gọi anh.”

“Ba ba, chúng ta cùng nhau chơi xếp hình đi, hôm nay xếp cho nó hoàn thành được không?”

Thiên Ân nắm tay Lạc Kỳ đứng bên cạnh Tề Phàm, Tề Phàm không phản đối, kéo Thiên Ân ôm vào trong ngực.

Đêm nay Thiên Ân thật sự chơi rất vui vẻ, đã khuya còn không chịu ngủ, Lạc Kỳ biết khi Thiên Ân ngủ, Tề Phàm sẽ đi, đau lòng cho Thiên Ân nên cũng không muốn để nó ngủ sớm.

Tề Phàm ôm Thiên Ân, rất nhanh nó đã ghé vào vai cô ngủ.

Đưa nó trở về phòng, dùng khăn mặt giúp nó lau tay lau mặt, rồi ngồi bên giường nhìn nó một lúc lâu Tề Phàm mới lưu luyến rời đi.

Lạc Kỳ đứng ngoài cửa Thiên Ân, chờ Tề Phàm đi ra, một tay giữ chặt cô, đôi mắt sâu thẳm.

34. Chương 34

Tề Phàm xoay người, cẩn thận đóng cửa lại, sắc mặt khó gần với Lạc Kỳ.

“Anh lại muốn gì nữa!”

“Nói, về sau em sẽ nghe lời anh, không chụp mấy kiểu quảng cáo vớ vẩn kiểu này nữa!”

“Anh thần kinh!”

Không muốn để ý tới anh thêm, Hàn Phi và thiên sứ đã ở dưới lầu chờ cô, cô không có thời gian cũng không có tâm tình đùa giỡn với anh ở đây, ngày mai cô còn có việc!

“Tề Phàm, em mau đồng ý với anh đi!”

“Lạc Kỳ, anh dựa vào cái gì! Là chồng cũ, hay là dựa vào anh là ông chủ?”

“Tôi cho là lấy thân phận gì cũng được nhưng anh sẽ không có quyền cũng không có tư cách quản tôi, đây là chuyện của tôi, chả liên quan gì tới anh cả!”

Dùng sức gạt tay anh ra, lúc trước vì xúc động quá, cô đã phải rời khỏi nơi này, cô không muốn để anh nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Hai lần bị cô gạt ra, trong lòng Lạc Kỳ dấy lên một ngọn lửa giận vô danh, dưới cơn thịnh nộ, anh bất chấp kéo cô lại, vây cô giữa anh và bức tường.

“Không liên quan tới anh! Sao lại không liên quan tới anh? Hả? Là nơi này? Hay là nơi này?”

Bàn tay anh to không ngừng dao động trên người cô, không có âu yếm, chỉ là phẫn nộ, bị lửa giận dẫn dắt anh hôn cũng dùng sức.

“Buông! Lạc Kỳ, anh có nghe không!”

Liều mạng giãy dụa, anh lại không chút thả lỏng, sợ đánh thức người khác, Tề Phàm đỏ hồng mắt, cắn mạnh lên đầu vai anh.

Anh bị đau, hét lớn một tiếng, không chịu buông cô ra, ôm chặt thắt lưng của cô, mặt tiến tới càng gần, môi với môi cách nhau không đến mấy mm.

“Chát!”

Một dấu tay hằn trên mặt Lạc Kỳ, Lạc Kỳ nhìn Tề Phàm, vẻ mặt khó thể tin.

“Lạc Kỳ, đừng tưởng rằng tôi còn dễ bắt nạt như trước!”

Nước mắt rồi cuộc không nhận được, Tề Phàm thừa dịp anh sưng sốt, đẩy anh ra, chạy xuống lầu .

Lạc Kỳ đứng tại chỗ, trên mặt nóng rát, nói rõ cho anh, vừa rồi cô đánh đã ra sức thế nào, đùng chạm của anh làm cho cô cảm thấy ghê tởm!

=====

Hàn Phi và thiên sứ nhìn thấy Tề Phàm chạy khỏi Lạc gia theo kiểu này, biết nhất định là có liên quan đến Lạc Kỳ.

“Phàm, buổi tối em chưa ăn, đúng lúc anh đói bụng, cùng đi ăn một chút gì được không?”

Thiên sứ tuy rằng miệng hư hỏng nhưng muốn an ủi cô vài câu, nhìn cô thành cái dạng này, ý chí sắt đá cũng phải mềm mại theo.

“Thiên sứ, cuộc sống của em vì sao lại bị em hành thành ra cái dạng này? Em chỉ muốn sống cùng người em yêu mến mà thôi, chẳng lẽ như vậy cũng là tội ác tày trời sao?”

“Còn nữa, Thiên Ân em cũng chưa làm được gì cho nó, em có tư cách gì để nó gọi mẹ?”

Đầu tựa vào vai thiên sứ, nhắm mắt lại, nước mắt làm ẩm áo sơ mi của anh.

Hàn Phi và thiên sứ liếc nhìn nhau trong gương, không lên tiếng, chuyện tình cảm ai có thể hiểu rõ, ai có thể ngăn chặn?

Xe đến tề tự dưới lầu, Tề Phàm đã điều hoà cảm xúc, như là thay đổi thành một người khác.

Cô luôn như vậy, tâm sự tự nhắm nhắm nuốt nuốt, cho dù đau khổ, cũng sẽ cố nuốt xuống .

“Phi Phi, có phải quảng cáo đã quay xong rồi, chúng ta đã được nghỉ ngơi ?”

Hợp đồng với Gia Thượng còn không đến ba tháng, công ty đầu tư hay biên kịch cũng sẽ không chọn cô diễn nữa.

Ngoài kế hoạch ly hôn, cô tất nhiên sẽ không thể kiếm đường ra khỏi Gia Thượng nhanh như vậy.

Trước mắt là phải trở về trường.

Chỉ là cô cảm thấy có lỗi với Hàn Phi và thiên sứ, bọn họ vì cô mới phải rời khỏi Gia Thượng .

“Ngay cả quảng cáo cũng không có, em đi rồi chị Lạc mới cho biết chuyện đã bị người phá rồi.”

“Lạc Kỳ cũng cảnh cáo anh, về sau ngay cả quảng cáo cũng không cho em chụp. Và sau này ngày nào anh cũng phải về Gia Thượng thông báo.”

“Vì sao?”

“Quảng cáo hỏng, nhưng lại có tiền, hơn nữa là Lạc Kỳ chi, Lạc Kỳ nói dựa theo giá này, mỗi ngày sẽ phát tiền lương cho anh!”

“Vậy là tốt, về sau em sẽ làm cho Triều Cửu Văn Ngũ, cũng không dùng làm gì, lại còn có tiền tiêu.”

Hàn Phi mím môi cười với cô qua kính hậu, may thật, tuy mắt có chút sưng, nhưng khí sắc so với vừa rồi tốt hơn rất nhiều.

“Phi Phi, thiên sứ không phải bảo anh muốn tự mình mở công ty lúc trước sao, em đầu tư có khi lại nhàn.

“Tiền, em cũng không dùng được, không bằng.....”

“Phàm Phàm, chừng nào thì em mới có thể nghỉ cho chính em đây? Em đầu tiên là nghỉ cho Lạc Kỳ, sau là Thiên Ân, giờ lại nghỉ cho anh và Shadow, vậy em thì sao, em có nghĩ tới em không?”

“Anh và thiên sứ tốt lắm, em có thể tìm nơi nương tựa ở hai người mà! Như vậy có tính là không suy nghĩ cho mình không?”

Tề Phàm ngây ngô nhìn thiên sứ cười, thiên sứ cũng không nể tình quay sang.

Thiên sứ không dám nhìn cô, anh không muốn cô nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của anh.

Tề Phàm rất kiên cường, anh đau lòng là xem thường cô rồi!

Tắm rửa xong nằm trên giường, lại là một đêm khó ngủ, trời đã sáng mới ngủ được chút.

Tề Phàm bị tiếng chuông cửa đánh thức .

Không muốn để ý tới, người ta không nề hà ấn chuông như là bám riết không tha, bất đắc dĩ, cô đành phải nhận mệnh ra khỏi giường xuống lầu mở cửa.

“Ai vậy?”

“Xin hỏi là Tề tiểu thư ạ, giao hàng!”

Cửa mở ra, đối phương đưa cho cô rồi rời đi, cô không khỏi nghi hoặc, cô không gọi mua hàng .

Vừa thấy đóng gói, dĩ nhiên là bánh bao cua mà cô thích nhất.

Không khỏi nhớ đến, ở nhà hàng lúc trước, cô thuận miệng nói với Trang Nghiêm rất nhớ bánh bao cua, là anh sao?

Ngẫm lại vẫn nên gọi điện cho anh.

“Đã đưa đến, nhanh vậy sao ?”

Không đợi cô mở miệng, anh giương như đã biết cô muốn nói cái gì.

“Là anh thật à!”

“Ừ, lúc này ăn bữa sáng, nhớ tới em nói thích ăn, anh gọi người mang sang cho chút.”

Sợ Tề Phàm vẫn còn ngại mình nên anh không hỏi số điện thoại cô đã tự lưu số mình vào máy cô, nhưng cô chưa bao giờ gọi cho anh.

“Chẳng qua là em nhớ cửa hàng đó không đi giao hàng .”

“Đó là cửa hàng bạn tôi, nể mặt bạn bè thực ra là vẫn có.”

“Anh không phải nói đi xử lý xong chuyện của em trai à, em còn tưởng anh đã về Hồng Kông.”

“Vốn là như vậy, nhưng hiện giờ anh ở lại cũng có lý do.”

Không ngại đám bạn tốt chê cười, giọng Trang Nghiêm không tự giác trở nên dịu dàng.

“À, như vậy a. Anh tùy tiện gọi người mang đến vậy nhờ em không ở nhà, không phải là tay không sao.”

“Anh chỉ sợ em ăn rồi nhìn thấy lại không ăn được nữa.”

“Chưa ăn đâu, dậy trễ, là bị người giao hàng đánh thức đấy.”

“À, anh không nên thế.”

Có chút ảo não, thầm muốn đưa ngay cho cô, không nghĩ tới lại quấy rầy cô nghỉ ngơi.

Hiển nhiên, cuộc sống của cô sẽ không có quy luật như của anh.

“Không sao, nếu không vậy em ngủ tới trưa mất!”

Nói đến đây, Tề Phàm đột nhiên nhớ bắt đầu từ hôm nay cô phải tới Gia Thượng điểm danh, nhìn thời gian, một chút nữa là muộn một giờ!

Hàn Phi làm gì mà không gọi cô!

“Tề Phàm, chuyện gì thế?”

Nghe thấy tiếng thét kinh hãi của cô, anh cũng bắt đầu khẩn trương.

“Em vừa mới nhớ, hôm nay em có việc .....”

“Diễn ở cửa hàng Hoàn không phải hợp đồng cuối cùng của em sao, sao lại còn việc gì nữa, lần này là đi đâu?”

“ Không phải anh nói nếu thật sự muốn tìm một người, sẽ có rất nhiều biện pháp sao, anh đoán đi.”

Nhớ tới vẻ mặt đặc ý của anh lần trước, cô cố ý trêu anh.

“Nếu em tự nguyện nói cho anh biết, anh sẽ có cảm giác thành tựu hơn so với việc trăm phương ngàn kế tìm được em.”

“Em được công ty che giấu xoá sạch dấu vết, sau sẽ đi làm ở triều cửu văn ngũ cho đến lúc hợp đồng chấm dứt, hôm nay là ngày đầu tiên, nhưng mà hiển nhiên em đến muộn.”

“Như vậy a.”

Trang Nghiêm nghe đến đó, tay vỗ vỗ cằm, có chút ý tưởng.

“ừ, chính là vậy.Cũng phải nói với anh, cảm ơn của đồ ăn của anh, hôm nào nhớ cho em cơ hội mời lại anh.”

“Mấy cái bánh bao mà đổi lại bữa cơm, không phải anh chiếm tiện nghi của em?”

“Em luôn nhớ câu ăn quả nhớ kẻ trồng cây, chịu thiệt để anh chiếm tiện nghi, anh không cần phải để ở trong lòng.”

Trang Nghiêm không khỏi bị lời trêu chọc của cô làm bật cười.

Treo điện thoại, Tề Phàm vọt vào phòng tắm, rửa mặt chải đầu xong, nhìn bánh bao cua trên bàn, ngẫm lại dù sao cũng đến muộn, ăn no trước rồi nói sau.

35. Chương 35

Giữ không được

Chậm rãi ăn xong đã là gần buổi trưa .

Khi cô gọi cho Hàn Phi, anh cũng đang ăn cơm trưa với thiên sứ.

“Phi Phi, sao sáng nay anh không gọi điện thoại đánh thức em?”

“Biết tối qua em hần ngủ không tốt nên để em tự tỉnh vậy.”

Sự thật sáng nay là như vậy: Sáng thì thiên sứ vẫn luôn âm ỉ, không cho Hàn Phi ra khỏi giường, Hàn Phi bị anh ta chọc nên nóng nảy đặt anh ta ở dưới thân hung hăng hành gia pháp một tí và từ bỏ việc định làm luôn.

Cứ như vậy, như vậy nên bọn họ dậy cũng muộn .....

Đội bọn họ đón Tề Phàm tới Gia Thượng đã là hai giờ chiều, mông ngồi còn chưa nóng đã bị Lạc Kỳ gọi vào văn phòng.

Lạc Kỳ một cái chớp mắt cũng không thèm, anh chỉ chăm chăm vào Tề Phàm, Hàn Phi , thiên sứ ăn ý phối hợp ngồi ngoài tầm mắt anh.

Cô gái trước mắt anh, không ý gì tứ tự giác chọc giận anh giờ lại như người không làm gì đứng đưng ngồi đối diện anh.

Anh vừa rồi khản trương, lo lắng, sợ hãi hiện tại lại trở nên buồn cười.

Anh nghĩ đến anh tối hôm qua dọa cô ! Nghĩ đến cô tức nên không chịu tới Gia Thượng! Nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại cô !

Nhưng cô vừa rồi nói gì đó! Cô tới muộn!

Anh chết tiệt chỉ bởi vì cô tới muộn, mà như thằng ngốc cái gì cũng không làm, bỏ hẹn với Tương Hân, bỏ tất cả hoạt động của cả buổi sáng chỉ để chờ cô đến muộn!

“Lạc Kỳ, anh muốn trừ tiền lương của em à?”

Nhìn dáng vẻ nổi trợn lông mày của anh, Tề Phàm không biết vì sao lại thấy tâm tình trở nên tốt hẳn, chẳng lẽ giờ mình lại trở nên biến thái giống thiên sứ sao?

Thiên sứ rất thích nhìn Hàn Phi tức giận đến bộ giờ chân giờ tay .

Bị hỏi Lạc Kỳ nhất thời không lấy lại được giọng của mình, chỉ vào cô, miệng khép khép mở mở, lại nói không ra một câu.

“Được rồi, muốn trừ thì cứ trừ đi, nếu không còn việc gì, em ra ngoài trước. Thiên sứ đã quen ăn nhiều bữa, giờ đến bữa của anh ấy rồi.”

Lạc Kỳ nhìn cô một cái thật lâu, lúc cô mở miệng lòng anh bất giác run run, không chút suy nghĩ đã gạt đầu.

“Vậy, Lạc tổng, chúng tôi ra ngoài.”

Quay sang nhìn Hàn Phi và thiên sứ đang nhăn mặt.

“Đợi đã, Hàn Phi, anh ở lại một chút.”

Tề Phàm khóa cửa, le lưỡi với Hàn Phi, lôi kéo thiên sứ ra ngoài.

“Phàm Phàm, anh thật sự rất đói, giữa trưa em ăn chưa?”

Lúc trước tùy vào hoàn cảnh công việc mà họ tùy tiện chọn quán, đói bụng thì ăn, giờ đi làm qui củ, anh có chút không quen.

“Nhìn dáng vẻ Lạc Kỳ phỏng chừng Hàn Phi không được về sớm đâu, em mang anh đi tới Quảng Đông ăn cháo nhé ?”

“Em á? Xe chạy đến nơi thì tối mịt rồi!”

Thiên sứ không khách khí phun trào mửa cô.

“Chị Phàm Phàm à, bên ngoài có người giao hàng, em giúp chị lấy lại đây này!”

Cửa không đóng, cô em trợ lý gõ gõ cửa tượng trưng.

“Cám ơn em, để ở đây là được rồi.”

“Không khách khí, không còn việc gì em trở về làm việc đây.”

“Em gọi khi nào thế ?”

Thiên sứ thần kỳ nhìn cô.

“Không phải em.”

Tề Phàm cũng nghi hoặc giống anh, chẳng lẽ lại là Trang Nghiêm.

Kiểu đóng gói này hình như bên ngoài cũng không bán, Tề Phàm mở cơm hộp ra, trên cơm hộp có tờ giấy nhỏ.

“Anh ở khách sạn, gà nấu nếp ngon lắm, anh đoán em cũng sẽ thích. Trang Nghiêm.”

“Lại là họ Trang , vô cùng ân cần.....”

Thiên sứ đến bên cạnh cô, cố ý nói một nửa.

“Không phải bảo đói bụng sao, cho anh ăn, để em đút vào miệng anh nhé!”

Đưa cơm hộp cho thiên sứ, do dự một chút, cô vẫn gọi lại cho Trang Nghiêm.

“Cám ơn anh.”

Thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ thể nghĩ đến từ cảm ơn.

“Đường xa, nó không bị nguội chứ.”

“Không, còn nóng , hơn nữa, hương vị rất ngon.”

Thiên sứ thanh tú xé thịt gà, giả vờ bước lên nghe cô nói chuyện, Tề Phàm dùng khẩu hình bảo anh cút ngay.

“Chỉ là không việc nào là dễ dàng cả, anh như vậy, em sẽ nghĩ anh có chuyện muốn nhờ em.”

Tề Phàm mơ hồ cảm thấy có gì đó, dù có phải cô đa tâm hay không nhưng vẫn muốn nói cho rõ ràng.

“Anh chỉ cảm thấy dùng vài cái bánh bao đã đổi được một bữa cơm với em, không thích hợp lắm.”

“Không phải em đã nói rồi sao, quan trọng không phải là ăn cái gì mà là nhìn vào tâm ý.”

“Vậy anh cũng không khách khí. Đúng rồi, anh có thể gọi điện thoại cho em chứ?”

Điện thoại của cô, buổi sang anh cũng đã biết, nhưng anh vẫn hy vọng được sự đồng ý của cô.

“Vâng, có thể , khi nào có thời gian anh gọi cho em cũng được.”

Ngắt máy, long bàn tay Trang Nghiêm đầy mồ hôi, không khỏi cười giễu mình. Sống ba mươi năm, loại phụ nữ nào mà chưa thấy qua, thể nhưng lại bị hạ dưới tay cô gái này!

=====

Nói chuyện với Hàn Phi xong Lạc Kỳ càng thêm buồn bực, Tề Phàm vẫn quyết định rời khỏi Gia Thượng, mà Hàn Phi duy trì quyết định của cô.

Nhặt chí, lúc này đây anh giương như dung bất cứ thứ gì cũng không giữ được cô.

Giữa trưa lỡ hẹn Tương Hân đối với cô cũng thật có lỗi, dù sao hôm nay không có việc gì khác, buổi tối khi cô gọi anh liền đáp ứng luôn.

Đây là lần đầu tiên họ gặp mặt sau khi Tề Phàm về nước .

“Sắc mặt anh không được tốt, không thoải mái sao?”

Tương Hân tay xoa trán anh, thân thiết hỏi.

“Không có việc gì, có thể là hơi mệt thôi.”

“Là vì Tề Phàm ?”

Giả vờ hỏi như không chút để ý, nhưng khóe mắt vẫn để ý đến biến hoá trên mặt anh.

“Cô ấy còn trách tôi.”

Cho tới bây giờ, nhớ tới Tề Phàm không hề tức giận khi ở trong bệnh viện, anh rõ ràng vẫn có cảm giác đau lòng.

“Không cần suy nghĩ nhiều quá, loại chuyện này anh đừng nghĩ nữa .”

Tay cầm lấy tay anh, muốn dời lực chú ý của anh sang bên mình.

“Tôi không sao, còn em, gần đây thế nào?”

“Em còn chưa già đâu, chỉ là Đinh Cừ luôn làm người ta có chút phiền lòng.”

“Anh ta lại tìm em phiền toái?”

“Ừ, anh ấy đã ly hôn, còn chưa bỏ ý định, thường đến đây đùa với em.”

“Tôi sẽ tìm anh ta nói chuyện, nếu anh lần anh ta tìm em phiền toái, em đánh cho tôi.”

“Vâng, được.”

Biết anh vẫn để ý tới mình , Tương Hân tâm mới thả lỏng.

Lạc Kỳ cảm thấy tự hiện giờ mình với Đinh Cừ có hoàn cảnh tương tự, chẳng qua là anh may mắn hơn một chút, ít nhất bên Tề Phàm không có người đối với cô như hổ rình mồi.

Đưa Tương Hân trở về xong, anh trở lại Thịnh Thế.

Đại khái là thời buổi rối loạn ai cũng có nỗi phiền riêng.

Ở Thịnh Thế, người ngồi không hút thuốc không uống rượu chỉ ngơ ngác – Lục Kiêu cũng là một trong số đó.

Vĩ Xuyên người yêu cũ của Trác Thất đã trở lại, hơn nữa anh lại có thông báo, tháng sau, anh sẽ phải đi huấn luyện, nhất thời anh hận không thể xé đôi mình, để một nửa canh giữ bên Trác Thất .

“Anh Tiểu Kỳ, anh nói đi, vì sao đời này lại tàn nhẫn vậy! Không quan tâm người ta van xin thế nào, chẳng đoái hoài đến sự chân thành của người cầu, cầu thành kính, mà thu lại không được an tâm và hạnh phúc!”

“Thật tàn nhẫn.”

Châm thuốc, dùng sức hít một ngụm, hít đến khi lồng ngực tưởng như tê đau.

“Sao thế, gần đây anh cũng có chuyện phiền muộn à?”

“Tề Phàm cự tuyệt hiệp ước, cô ấy nói muốn về trường. Cứ như vậy, anh đã mất liên hệ với cô ấy.”

“Kiêu nhi, anh thật sự có chút sợ, sợ có một ngày, anh sẽ không còn tí quan hệ nào với cô ấy, anh nên làm cái gì bây giờ?”

“Anh à, có đôi khi, em cũng không hiểu, lúc người ta ở bên cạnh anh, thì anh lại ngại phiền, giờ người ta đi rồi, anh lại muốn!”

“Lạc Vân nói rất đúng, anh đáng bị coi thường!”

Hai người nhìn nhau cười, Lục Kiêu sau đó phải đi đón Trác Thất tan học về, anh lại một mình ở Thịnh Thế, uống rất nhiều rượu, nhưng vẫn không chịu say.

Cảm giác bị vương bận

Khi Trang Nghiêm gọi cho Tề Phàm, Tề Phàm đang chơi điện tử với Thiên Ân, hai người chơi rất vui, cô nhận điện thoại mà giọng cũng lộ ra sự vui vẻ.

“Alo?”

“Em có vẻ rất vui, là vì điện thoại của anh à?”

Trong điện thoại giọng anh rất giống Lạc Kỳ, Tề Phàm mỗi lần nghe anh nói, đều có chút hoảng hốt.

“Không có việc gì thì tự mình bày trò rồi cười thôi!”

“Nếu không có việc gì làm, thì có thể nể mặt anh ăn bữa cơm không?”

Tề Phàm nghĩ, nhớ mình còn nợ anh một ân tình thì đồng ý luôn.

“Được, nhưng phải nói trước, em mời anh, nơi nào thì tùy anh!”

“Được, anh đi đón em nhé?”

Lo lắng mình chưa chấm dứt được tình cảm, Tề Phàm cảm thấy đây là một đề nghị tốt, nhưng cô cảm thấy để anh đến Lạc gia đón cô thật không tiện.

“Được, được, chẳng qua là giờ em đang ở nhà bạn. Hay là em nói điểm nơi nào đó chúng ta gặp vậy.”

“Ừ, thế nào cũng được, em nói địa điểm là được.”

Anh kỳ thật không quen đường ở đây bằng cô, nhưng bởi vì muốn đón cô cùng ăn cơm, anh đã cảm thấy rất hạnh phúc.

“Vậy lát nữa gặp!”

“Lát nữa gặp.”

=====

Vậy nhưng Tề Phàm không nghĩ tới, Trang Nghiêm còn hẹn Hàn Phi và thiên sứ.

Quay sang nghi hoặc nhìn Trang Nghiêm, lại quay đầu ánh mắt thắc mắc nhìn Hàn Phi và thiên sứ.

“Các người ai có thể nói cho em biết đây là chuyện gì không?”

“Muốn ký hợp đồng với diễn viên, dù sao cũng phải thông báo với quản lý của cô ấy chứ.”

Lời Trang Nghiêm nói làm cho Tề Phàm cả kinh.

“Ký hợp đồng, là ý gì?”

Mờ mịt nhiên ngồi xuống, cô bị bọn họ làm cho càng ngày càng hồ đồ rồi .

“Phàm Phàm, em còn chưa minh bạch ?Trang tổng, muốn em đến làm ở Hoa Thịnh đấy, gốc!”

Thiên sứ thật sự chịu không nổi khuôn mặt khôn khéo vậy mà lại vác cái vẻ mơ hồ.

“Nhưng, em cũng không có ý nguyện này a! Hàn Phi biết mà, em đã nói rồi, ít nhất một năm, em sẽ không quay phim, huống chi Hoa Thịnh còn ở HongKong.”

Giờ cô chỉ muốn có thời gian chăm sóc Thiên Ân.

Thiên Ân năm nay sẽ đi nhà trẻ, cô muốn ít nhất phải đợi nó thích ứng với cuộc sống tập thể mới lo lắng trở về công việc của mình.

Cái khác, sợ là phải đợi sau này từ từ giải quyết.

“Anh chỉ muốn ký hợp đồng trước, còn chưa nói nhất định em phải quay phim, nhất định phải đi Hongkong.”

Trang Nghiêm nhìn cô, cười bí hiểm.

“Vậy em phải làm cái gì? Chẳng lẽ anh mời em về để làm tranh treo tường à!”

Tề Phàm bị anh nhìn nên sợ hãi, miệng phun ra câu vui đùa sút sọc.

Trang Nghiêm rất muốn thành thật trả lời cô, nhưng anh biết nếu trả lời như vậy sẽ dọa cô chạy mất, không muốn nói dối cô nhưng lại càng không muốn cô rời đi!

“Anh muốn nói, so với bất cứ bức tranh quý báu nào em đều quý giá hơn nhiều! Kỳ thật làm nghệ sĩ, không nhất định phải quay phim. Nếu em ký hợp đồng với Hoa Thịnh, cũng không nhất định phải đi Hongkong.”

“Anh đã nói qua với Hàn tiên sinh rồi, anh biết, làm diễn viên là giấc mộng của em. Bây giờ em muốn tạm dừng, có thể, rất đơn giản, nhưng nếu mai này đến thời gian em muốn quay lại, có khi rất khó đấy!”

“Cho nên, cho dù em muốn nghỉ ngơi, cũng nhất định phải có cam đoan của em cho rõ ràng. Ký hợp đồng xong, anh và Hàn tiên sinh sẽ an bài công việc của em, anh có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không quá rối rắm, cũng cam đoan em sẽ có thời gian và sức lực để chăm sóc con nhỏ.”

“Anh hy vọng có thể giúp em nắm chắc cơ hội cho sau này, còn hiện tại, phải để xem em có muốn cơ hội này không.”

Lần này, lời anh nói là thật, anh thật sự muốn bảo vệ giấc mộng của cô.

“Phàm Phàm, đây là giấc mộng của em, anh muốn dốc toàn lực giúp em càng bay càng cao, nhưng nếu em cự tuyệt, anh cũng tôn trọng quyết định của em.”

Hàn Phi nhìn ra sự khó xử của Tề Phàm, anh hiểu được sự khó xử của cô, nhưng anh cũng không muốn vì cái đó mà bẻ gãy đôi cánh của Tề Phàm, vì rõ ràng cô có thể bay rất cao.

“Phàm Phàm, em nên có con đường của riêng mình. Không phải em nói chưa bao giờ làm cho Thiên Ân cái gì sao, như vậy giờ vì Thiên Ân, tự cho mình một cơ hội đi. Nói cho Thiên Ân, nó có người mẹ rất lợi hại.”

Thiên sứ cổ vũ nhìn cô, cô còn trẻ như vậy, lại tốt bụng, về sau, nhất định sẽ rất tốt !

“Có phải em mà không đáp ứng sẽ bị các người tấn công không đấy!”

Than thở một tiếng, cô làm sao không hiểu tấm lòng của bọn họ. Chỉ là, cô không có tự tin, mình thật sự có thể làm thế sao?

“Em không cần phải trả lời anh ngay, anh cũng không thúc giục, huống hồ bây giờ em vẫn còn hợp đồng trên người, cho dù anh tình nguyện móc ví trả tiền, anh nghĩ em cũng không thể. Vì vậy trong khoảng thời gian này, em hãy để ý một chút, được chứ?”

Dùng sức gật gật đầu, cười hì hì nhìn ba người bọn họ, cô sợ nước mắt sẽ chảy xuống, mắt mở to như cái miệng rồi.

“Vậy giờ có thể ăn cơm chưa?Bữa này, em mời!”

Hào sảng vẫy vẫy tay, có bằng hữu quan tâm, thật tốt.

=====

Cùng Trác Thất đi dạo phố, không nghĩ tới lại có thể gặp gỡ Vĩ Xuyên.

Hai người đều uống chút rượu, nhưng người say không phải Trác Thất mà lại là mình.

Kết thúc một ngày mệt mỏi, đêm này Tề Phàm ngủ sâu, điện thoại reo, chuông cửa xướng, cô vẫn không tỉnh.

Buổi sáng đứng lên đối diện với gương khuôn mặt sưng như mặt quỷ, nghĩ may mà không phải quay phim, bằng không Hàn Phi sẽ luyện công sư tử rống với cô mất.

Tắm rửa một cái, nhìn thời gian còn đủ, cô cắt hai miếng bánh chưng nóng.

Vừa ăn vừa gọi điện cho Thiên Ân, vui vẻ hẹn cậu hôm nay đi thăm thú thế giới đầy biến.

“Thiên Ân ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi ạ , con và ba ba đang trên đường tới nhà Phàm Phàm.”

“Ba ba?”

“Ba ba nói, cũng muốn đi, mười phút nữa sẽ đến.”

“Ừ, được.”

Không biết Lạc Kỳ muốn làm gì, nhưng giọng Thiên Ân chờ mong vậy, làm cho cô không thể nói lời cự tuyệt.

“Vậy Phàm Phàm đừng quên lời hẹn của chúng ta nha!”

“Thiên Ân yên tâm, Phàm Phàm không quên mà.”

Uống một hơi cạn sạch sữa, sau đó cô chạy về phòng thay quần áo, chuẩn bị xuất phát.

Vừa khoá cửa, quay người lại, cô đã nằm hoàn toàn trong lòng ngực một người, cô hoảng sợ, đang muốn kêu cứu, đỉnh đầu lại vang lên tiếng quen quen.

“Anh làm em sợ muốn chết!”

Trang Nghiêm dùng cằm cọ xát đỉnh đầu cô, cánh tay không ngừng ôm chặt lấy cô.

“Trang Nghiêm?”

Đột nhiên nhớ tới điện thoại có hơn mười cuộc gọi nhờ của anh, vốn muốn gọi cho Thiên Ân xong sẽ hỏi lại anh có chuyện gì, nhưng về sau lại bị Lạc Kỳ làm cho loạn trí nên quên.

“Sao không nhận điện thoại, tối qua anh nhấn chuông cửa mất cả tiếng!”

Cả đêm không thấy cô, hoảng và sợ hãi cái kiểu này anh không muốn bị lần thứ hai.

“Em say, đang ngủ, rồi không nghe thấy nữa.”

Anh cứ như vậy gắt gao ôm cô, cô không thể nói hết một câu, đây là, cảm giác hồi hộp ư?

Lâu sau, anh mới buông cô ra, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, anh không khỏi có chút ảo não.

“Xin lỗi, vừa rồi thời tình thế cấp bách, dọa đến em rồi.”

Cong môi, biểu tình đã là trở về thường.

Lần đầu tiên có cảm giác vô lực, hoá ra anh biết cô ít thật, ngoài Thiên Ân ra, Hàn Phi và Shadow, anh không biết cô còn có người bạn thân nào nữa, cũng không biết cô không ở nhà không ở Gia Thượng thì sẽ đi đâu!

Nên anh chỉ có thể chờ cô ở đây, từ tối cho tới bình minh, nghĩ đến đủ loại bất trắc cô có thể gặp phải mà thiếu chút nữa anh bị nó giết chết!

Nhưng vừa rồi, nhìn thấy cô xuất hiện, nháy mắt anh lại có một cảm giác mới lạ!

Cô gái này có ma lực gì mà có thể làm cho anh trong một đêm ngắn ngủn đã cho anh trải qua sinh tử!

“Không, không có việc gì.”

Cô cảm thấy có cái cái đó luẩn quẩn quanh bọn họ, không thể rời đi.

“Hôm nay không phải em muốn nghỉ ngơi sao lại đi đâu thế này?”

“Em hẹn với Thiên Ân tới thể giới đáy biển, nó đang đợi em, em đi trước nhé.”

Trang Nghiêm trước mắt làm cho cô có chút không biết nên ứng phó thế nào, rốt cục tìm được lý do thích hợp cô chỉ mong có thời đi nhanh một chút.

Như một trận gió thổi qua bên người, Trang Nghiêm xoay người giữ chặt cô, cúi đầu, nhìn thẳng cô, không tha cho tầm mắt cô đang muốn trốn tránh.

“Tề Phàm, anh nghĩ anh phải cho em biết, có một số việc, nếu em không muốn, có thể cự tuyệt, nhưng, tuyệt đối không thể trốn tránh.”

Tề Phàm nhìn thẳng anh, cau mày nuốt ngụ ý không rõ của lời anh.

“Em hôm nay, rất đẹp.”

Không muốn bức cô, xoa xoa đầu cô, anh xoay người rời khỏi cô trước.

36. Chương 36

Ba người

Lạc Kỳ nhìn thấy quần áo Tề Phàm, tròn mắt cứ như sắp rớt ra đến nơi!

Thắt lưng nhỏ màu xanh đáng yêu, chiếc váy ngắn màu vàng mê người, tóc ngắn bên trên còn điểm chiếc cặp nhỏ, cô xác định là muốn dẫn con đi thể giới biển hay là đi viện trợ giao tế thế!

Thiên Ân là người đầu tiên xuống xe, hưng phấn nhảy xuống, bổ nhào vào lòng Tề Phàm.

Tề Phàm ôm lấy con, thẹn thùng le lưỡi.

“Thiên Ân, giống không giống không?”

“Giống thật, Phàm Phàm giỏi quá, xinh đẹp hết như Na Mỹ.”

Thiên Ân ôm lấy cổ Tề Phàm, khuôn mặt nhỏ vui tới mức đỏ rực.

“Thật thế sao? Thiên Ân thích là được rồi.”

Ôm Thiên Ân, mở cửa sau ra, cô ngồi lên xe.

“Ngồi vào đằng trước đây này.”

Cô làm gì mà phải ngồi xa thế!

“Nơi đó đã có người khác ngồi qua, em ngồi với Thiên Ân ở đây là được rồi.”

Cô trợn mắt, ngồi song song với Thiên Ân xong, chờ anh lái xe.

Lạc Kỳ nhìn cô qua kính, cô lại nhú mày tròng mắt cố tình không sợ ánh mắt cảnh cáo của anh.

Ngay lúc tầm mắt hai người giao nhau, Tề Phàm nhìn đàn ông cô yêu tới tận xương tủy, cho dù hai người ngồi xa như vậy, cô vẫn cảm giác được nhịp thở của anh.

Không phải cô không biết anh ở cùng một chỗ với Tương Hân, lại còn không thể kìm nén vì anh không để ý, cô không khỏi thầm mắng mình thật là ngốc!

Tuy anh lái xe nhưng ánh mắt cũng không ngừng nhìn lại đằng sau.

Thiên Ân không nói gì với Tề Phàm, cũng chỉ nhìn nhau cười, Thiên Ân hai tay che miệng, còn cười đáp vui vẻ.

“Thiên Ân thích Na Mỹ như thế, vậy sau này ngày nào Phàm Phàm cũng mặc như vậy được không?”

Ôm lấy Thiên Ân ngồi trên đùi mình, cô ngoái đầu hỏi con.

Lạc Kỳ rất muốn rống to tuyệt không được, ngày nào cũng mặc như vậy, cô là cố ý muốn cho anh đứt mạch máu chặc!

“Không cần ạ, nói vậy chứ, Phàm Phàm không phải biến thành Na Mỹ đâu.”

Thiên Ân suy nghĩ một chút, lắc đầu, Phàm Phàm và Na Mỹ, cậu vẫn muốn Phàm Phàm hơn.

Lạc Kỳ thật muốn hung hăng hôn Thiên Ân một cái, thật đáng là đứa con ngoan của anh!

“Như vậy, được rồi, Phàm Phàm đôi lúc sẽ biến thành Na Mỹ xinh đẹp vậy. Thế, Thiên Ân sau này muốn làm gì?”

“Con làm Kiều Ba a!”

“Kiều Ba? Chứ không phải Lỗ Phu sao?”

Trẻ con không phải đều thích nhân vật lợi hại nhất kia sao?

“Bởi vì con còn nhỏ, con muốn giống Kiều Ba, khi cái tên thiếu gia kia bắt nạt Phàm Phàm, con sẽ lập tức biến thành người lớn hạ gục hắn, như vậy, con có thể bảo vệ Phàm Phàm!”

“Hơn nữa con muốn làm bác sĩ tài giỏi, Phàm Phàm sau này bị thương, con có thể giúp mẹ chữa trị!”

Thiên Ân mím môi, nắm tay nhỏ thành quyền, vẻ mặt lòng đầy căm phẫn.

Tề Phàm khó hiểu, thiếu gia nào có bắt nạt qua cô a? Mà khi nào cô bị thương lại bị Thiên Ân nhìn thấy?

“Hôm qua Thiên Ân với mẹ xem phim cổ trang em đóng năm ngoái, thiếu đường chủ dẫn thiếu gia tới đánh em, bà với cháu khóc thành một hàng.”

Lạc Kỳ ngẫm lại thật buồn cười, vừa về đến nhà, lại nhìn thấy Thiên Ân ngồi trong lòng bà nội khóc thương tâm, anh hoảng sợ, nghĩ đã phát sinh chuyện gì.

Bà Lạc thì bị phim làm cho cảm động, nhất thời không kịp giải thích cho Thiên Ân đây là giả, thấy anh trở về, Thiên Ân đã chạy tới ôm đùi anh, xin anh mau mau đi cứu Phàm Phàm.

Tuy là tối qua anh đã giải thích rất nhiều thứ, nhưng Thiên Ân vẫn cảm thấy, Tề Phàm là bị người khác bắt nạt.

Tề Phàm nghe hiểu ra, ôm chặt Thiên Ân, hôn lên đỉnh đầu cậu.

“Thiên Ân ngoan, Phàm Phàm không có việc gì, Phàm Phàm còn phải bảo vệ Thiên Ân, cho nên về sau, không ai có thể bắt nạt Phàm Phàm!”

Lạc Kỳ chấn động, lời này của Tề Phàm là đang nói cho anh nghe sao?

=====

Đã lâu không có ba mẹ cùng dẫn đi chơi, Thiên Ân đùa rất vui vẻ, cũng không để cho Tề Phàm ôm, vừa chạy vừa quay đầu nhìn Lạc Kỳ và Tề Phàm đang neho mắt cười.

Tề Phàm sợ con bị huých ngã, chạy chậm theo.

Lạc Kỳ dướn đôi chân dài, một tắc cũng không rời.

“Em có thể có ý thức làm mẹ người khác chút không, nhìn quần áo em mặc kia, còn ra bộ dáng gì nữa.”

Lại một người đàn ông đi qua bọn họ ngoái đầu nhìn lại, ngữ khí Lạc Kỳ có phần bức tức, hận không thể xông lên cảnh cáo đối phương, không được nhìn trộm người phụ nữ của anh!

Trước kia Tề Phàm không như thế, cô rất xinh đẹp, nhưng không lộ ra ngoài.

Giờ thì khác, rời khỏi anh, cô như thay đổi thành người mới, quảng cáo nội y cũng dám chụp, váy ngắn như vậy cũng dám mặc, còn có chuyện gì là cô không dám làm đây!

“Bởi vì em là mẹ Thiên Ân, nên mới mặc theo dáng vẻ nó thích, anh không thấy nó vui vẻ thế nào à, dựa vào cái gì mà anh có ý kiến!”

Ngữ khí không lạnh không nóng, lại đủ để cho Lạc Kỳ câm miệng.

Thiên Ân chạy về bên hai người, nắm tay bố tay mẹ.

Tề Phàm lấy khăn ra giúp con lau mồ hôi.

“Thiên Ân, đừng chạy, đổ mồ hôi sẽ không thoải mái.”

Cô cảm thấy oi bức, Thiên Ân chắc cũng thế.

“Con thoải mái mà, ba ba và Phàm Phàm cùng một chỗ với con, đặc biệt thoải mái!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên mu bàn tay bọn họ, cọ cọ, vẻ mặt hạnh phúc.

Đùa một mối, Lạc Kỳ tìm một nơi để ăn cơm.

Tề Phàm chỉ dứt cơm cho Thiên Ân, không ăn.

“Không phải đi diễn, em còn giảm béo?”

“Xấu hổ cho anh tự xưng là hiểu lòng phụ nữ, anh không biết giảm béo là công việc cả đời của phụ nữ sao?”

Không phải anh không biết cô nhanh mềm nhanh miệng, nhưng cô nhất định phải cùng anh giường cung bặt kiếm như vậy sao!

Anh quản người phụ nữ khác làm gì, người anh để ý chỉ là cô mà thôi!

“Thích ăn hay không thì tùy em!”

Tề Phàm không để ý tới anh, cẩn thận giúp Thiên Ân lau hạt cơm trên khoé miệng.

Chơi một ngày, trên đường trở về Thiên Ân ngủ trên đùi Tề Phàm.

“Lạc Kỳ.”

Lạc Kỳ nhất thời khựng lại, cô gọi anh, đây hình như là lần đầu tiên cô gọi tên anh sau khi ly hôn, trong lúc nhất thời anh đã quên đáp lại.

“Thứ tư tuần sau có hẹn, em muốn xin phép.”

“Không được!”

Hẹn, cô muốn hẹn! Cùng ai? Cùng ai anh cũng không cho!

Tề Phàm cảm thấy thiên sứ nói đúng, bệnh trạng hiện giờ của Lạc Kỳ, rõ ràng là dấu hiệu thời kì tiền mãn kinh!

“Vậy anh đi mà giải thích với con, bảo mẹ nó vì người cha đồng thời là ông chủ vô lương tâm, nên ngày quốc tế thiếu nhi không thể hẹn đi với con được!”

“Người hẹn, là Thiên Ân?”

“Đúng, đúng vậy, thứ tư tuần sau là ngày quốc tế thiếu nhi, Thiên Ân nói nó muốn hẹn hò cùng Na Mi!”

Lạc Kỳ không nhịn được cười, Thiên Ân, thật không hổ là con anh!

“Tề Phàm, không bằng em chuyển về nhà đi, như vậy có thể chăm sóc nhiều hơn cho Thiên Ân.”

“Không tiện lắm, nếu Tương tiểu thư biết, chỉ sợ lại hiểu lầm.”

Đối với đề nghị của anh, Tề Phàm không cảm kích lắm.

Anh thường xuyên đi có đôi có cặp với Tương Hân, cô nhìn thấy, mắt đau lòng cũng đau.

Quay về ư? Bị coi thường còn chưa đủ lại còn muốn tự mình tìm kích thích sao!

Lạc Kỳ nhớ tới không lâu Tương Hân cũng nói với anh lời như thế, nhưng lúc ấy anh khẳng định Tề Phàm sẽ hiểu.

Nhưng hiện tại, Tề Phàm hỏi anh cũng vẫn đề đó, anh lại đoán không được ý nghĩ của Tương Hân lúc đó.

“Dù sao em cũng không có việc, về Lạc gia không có vấn đề gì.”

Không trả lời thẳng với cô, Lạc Kỳ chỉ biểu lộ ý tưởng của mình.

“Ai nói em không có việc, em chỉ là rời khỏi Gia Thượng thôi, cũng không phải về nhà làm sâu gạo.”

Lạc Kỳ không biết cô có ý gì, muốn hỏi cô, cô lại rũ mắt xuống nhìn Thiên Ân, lâu sau cũng không chịu ngẩng đầu nhìn anh.

Khoảng cách cô với anh dường như không xa, chỉ là tay anh không với tới, chạm cũng không được.....

37. Chương 37

Em có thể tự bước qua được

Sáng tinh mơ, Lục đại doanh trưởng gọi điện như đòi mạng đánh thức Tề Phàm, hoá ra anh phải đi tập huấn, cầu xin cô và Khởi Linh chăm sóc cho Trác Thất.

Nhưng mà nha đầu Khởi Linh gần đây luôn thần thần bí bí, không biết còn rời Thượng Hải làm chuyện gì đó.

Giã dũa rời giường, gọi điện thoại cho Trác Thất, hai người thương lượng xong mới tới Lạc gia gặp Thiên Ân.

Rửa mặt chải đầu xong xuôi, Trang Nghiêm lại gọi tới.

Sau lần trước, cô luôn cố ý tránh anh, tin tưởng, anh rồi cũng chán nản mà bỏ.

“Anh cứ nghĩ Tề Phàm không tầm thường sẽ không sợ trời không sợ đất.”

Sau chuyện đó, cô không nói chuyện với anh nên anh phun ra một câu chế nhạo.

“Anh để mắt tới em, nhưng chẳng qua em cũng chỉ là một cô gái bình thường thôi”

Tề Phàm thẳng thắn nói, đàn ông chỉ cần không phải Lạc Kỳ, cô sẽ không e ngại.

Nhưng đối với Trang Nghiêm, cô thật sự không có cách nào ác mồm như nói với Lạc Kỳ được, có lẽ bởi vì anh có hơi lớn tuổi, cô cứ coi là kính lão đi.

Trang Nghiêm bị cô trêu cười, cô nói đúng, cô là người con gái có thể làm cho con người ta tức tới mất mạng!

“Muốn gặp em .....”

Nói ra lời này, lòng anh cũng chợt trở nên dịu dàng, xác thực không đến vài ngày, anh đã cảm thấy rất muốn cô.

“Gặp em phải hẹn trước .”

Giọng anh trầm thấp làm cho của cô môi run lên.

Nhớ tới cái ôm nhanh mà tim đập thành thịch, lời cự tuyệt bên môi lại bị cô nuốt vào.

Người đàn ông này, thật làm cho người ta không có cách nào cự tuyệt.

“Không biết giờ hẹn trước, còn kịp không?”

Mấy ngày nay, mỗi ngày cửa hàng hoa đưa hàng tới, hoa tươi cô cho em gái, bán đi đều vào hết bụng Shadow, cô rất cuộc phải làm thế nào đây?

Chẳng lẽ anh hơn ba mươi tuổi rồi còn phải học tập để làm thế nào theo đuổi thành công một thiếu phụ?

“Ngượng thật, anh muộn rồi! Người yêu mẹ nuôi của con em đi tập huấn, em đã đồng ý hôm nay đưa cô ấy đi gặp Thiên Ân rồi.”

Cô nói chuyện lòng vòng như trẻ con, Trang Nghiêm cảm thấy không thể dùng tư duy bình thường để nói chuyện với cô, làm thế sẽ ngốc đi mất!

“Thế không biết khi nào thì đến lượt anh?”

“Ngày mai, hẳn là có thời gian gặp anh.”

“Hôm nay anh cũng không phải làm gì ngồi đợi cho ngày mai đến vậy, đi chơi vui nhé”

“Ngày mai gặp.”

Tuy rằng anh không thấy, nhưng Tề Phàm đang mài móng vuốt hẹn gặp lại anh.

“Ừ.”

Dập máy xong cô quảng điện thoại sang một bên, đổi quần áo đẹp đi đón Trác Thất.

Hai người gần đây tán gẫu đề tài nhiều nhất chính là Hà Vĩ Xuyên.

Vì Tương Hân là nhân vật Tề Phàm không thích nhắc tới.

Cũng đúng thôi, nếu lúc trước cô không chịu thiệt, thì giờ quay đầu một đã có vẻ nhẹ nhàng thư thái, cô thật sự không thể tu dưỡng đến trình độ lý giải cho người hiểu rõ, nhưng loại cảm xúc cũng tất nhiên cũng có trên người Hà Vĩ Xuyên. (Hà Vĩ Xuyên là người chị Trác Thất yêu lúc đầu, chẳng biết sao về sau làm sao chắc anh Hà Vĩ Xuyên này từ chối chị ý, giống bà Tương Hân với Lạc Kỳ ấy, thế là chị Trác Thất quay sang với anh Lục Kiêu. Đây là cái Tề Phàm gọi là loại cảm xúc tất nhiên cũng có trên người Hà Vĩ Xuyên vì hai trường hợp na ná nhau chỉ đổi nữ theo đuổi nam thôi)

Nhưng mà chuyện cảm tình của hai người cô không tiện nhiều lời.

Huống chi, lòng cô còn đang đau đớn, cô có tư cách gì để nói người khác.

Thiên Ân rất hứng thú với thời sô cô la của Trác Thất đã lâu không thấy mặt, Lạc Kỳ sợ sẽ hỏng răng cậu nên bình thường không thích cho cậu ăn mấy thứ này.

Cậu đã ăn hai thỏi, Tề Phàm cũng không cho phép cậu ăn nữa.

“Thiên Ân, đây là viên cuối cùng của ngày hôm nay, rõ chưa?”

Cái miệng nhỏ của Thiên Ân tràn đầy sô cô la, miệng hơi chu ra, không tình nguyện gạt đầu.

Gặp Trác Thất, Bà Lạc cũng cầu xin cô đi khuyên Phàm Phàm về lại nhà, cô luôn phải chạy, rất vất vả.

Tề Phàm không tỏ thái độ gì cả, Lạc Kỳ lần trước cũng đề cập qua, cô cũng không phải không lo lắng.

Nếu muốn đem Thiên Ân đi, thì đơn giản là sẽ lấy mạng của hai người đã già cả kia, nhưng nếu quay về ở, thì thật sự không thể nào nói nổi, nhất thời cô cũng không có chủ ý.

Cùng Trác Thất thương lượng cả buổi chiều nhưng cũng không thương lượng ra được ý gì.

Trái lại Trác Thất, cả ngày tinh thần đều hoảng hốt, không biết là vì nhớ Lục Kiều, hay là Hà Vĩ Xuyên?

=====

Ngày quốc tế thiếu nhi, bạn nhỏ Lạc Thiên Ân hẹn hò với Na Mỹ trên một con thuyền là mô hình thuyền hải tặc.

Có thể hẹn ở nơi thế này phải cảm tạ Hàn Phi cùng thiên sứ đã đi thăm hỏi nhiều người.

Cho nên lần này hẹn cũng mời Hàn Phi và thiên sứ tới, dù sao Tề Phàm xin phép nghỉ, hai người họ cũng chả có việc gì.

Bốn người trong khoang thuyền, bên cạnh lại phát hiện đủ loại thú vị.

Để tô đậm thêm không khí, thiên sứ rất cẩn thận đem trên thuyền hải tặc biến thành thật, thiên sứ biến thành hải tặc, Hàn Phi lấy mũ giống Kiều Ba đội cho Thiên Ân.(có vẻ là Kiều Ba, Lỗ Phu là nhân vật trong phim gì đó, ngại tra wa)

Thiên Ân lễ phép một lòng một dạ cảm tạ hai người.

“Cám ơn chú Phi Phi(Phi Phi thúc thúc), anh thiên sứ(thiên sứ ca ca)! ”

Hàn Phi nháy mắt mặt đầy sọc đen, thứ anh sợ nhất lại tới nữa!

Không biết vì sao, Thiên Ân lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ đã gọi anh là chú, gọi Shadow là anh.

Ngay từ đầu, anh còn tưởng là Tề Phàm cố ý chinh anh, sau mới biết, thằng bé tự mình gọi vì ấn tượng của nó. Tựa như nó gọi Lạc Kỳ là ba ba, nhưng lại gọi Tề Phàm là Phàm Phàm.

Làm khó anh lại tung hô tên thiên sứ kém anh có sáu tuổi!

Nhưng mà thiên sứ cũng không để ý tới điều này, chỉ là kiểu xưng hô mà thôi, gọi là gì chả được, gọi thế cũng chả mất đi tí thịt nào.

“Phàm, sinh con có phải đau lắm không?”

Nhìn Thiên Ân đang hí hoáy làm gì, chẳng sợ thằng bé đang vòng vòng vèo vèo, Tề Phàm cũng muốn cho cậu nụ cười cổ vũ, anh bỗng nhiên cảm thấy, lúc này Tề Phàm là cô gái xinh đẹp tốt bụng nhất anh từng gặp.

Tề Phàm bưng một chén nước muốn uống, biết thiên sứ lại bắt đầu lời người chất vấn, thật cẩn thận hạ cốc nước xuống.

“Cũng không đau lắm.”

Đau thì rất đau, nhưng lúc ấy, ngoại trừ có chút thâm oán Lạc Kỳ, còn lại hầu như là cảm thấy rất hạnh phúc.

Hiện tại, nhìn Thiên Ân trưởng thành từng ngày, nghe nó nói một tiếng gọi cô Phàm Phàm, cô càng ngày càng cảm thấy, lúc trước sinh hạ anh là chuyện cô làm đúng đắn nhất.

“Nơi đó của phụ nữ nhỏ vậy, đứa nhỏ sao ra được?”

Thiên sứ lăm bầm lẫu bầu than thở. Chẳng qua là lời nói vô tâm, nhưng người nghe cố ý.

Hàn Phi nghiêng mặt nhìn anh, mày mặt nhẵn hết lại.

“Làm sao mà em biết nơi đó của phụ nữ rất nhỏ?”

Tề Phàm cảm thấy đề tài này hình như không tốt chon hi đồng, cô nên bảo vệ Thiên Ân.

Vài bước chạy chậm trước mặt Thiên Ân, ôm lấy Thiên Ân đang chơi ở ngoài khoang thuyền.

“Hàn Phi, anh muốn làm sao! Em cảnh cáo anh, đừng tới đây! A –”

Tuy rằng không nhìn lại, nhưng Tề Phàm cảm thấy cảnh đó chắc chắn phi thường máu me, Thiên Ân nhìn thấy vẻ khẩn trương của cô, cũng sợ sợ.

“Phàm Phàm, chú Phi Phi và anh thiên sứ đang đánh nhau ạ?”

“Không phải, chú Phi Phi đang dạy dỗ lại anh thiên sứ, về sau, không được nói linh tinh.”

Thiên Ân cái hiểu cái không gật gật đầu, cái đầu nhỏ nhện không được quay đầu nhìn xung quanh.

Bốn người chơi cả một ngày, ngoại trừ thiên sứ nhân bị người thi hành gia pháp vô cùng đau nhức, những người khác đều cảm thấy vui không hết.

Thiên Ân lại bảo chuyện Phàm Phàm hôm nay dạy cậu rất thú vị, còn không ngừng hỏi khi nào Phàm Phàm đi với cậu nữa.

“Sau này, nếu Thiên Ân nhớ Phàm Phàm, Phàm Phàm có thể mang Thiên Ân đến a! Thiên sứ, nhỉ?”

Nơi này là của bạn anh, về sau anh có thể đi cửa sau đặt bao hết chứ nhỉ?

“Ừ.” Lười biếng trả lời, mệ đến mức tay chân cũng không muốn nhấc.

“Anh Thiên sứ, anh không thoải mái ạ!”

Thiên Ân đứng khỏi đùi Phàm Phàm, tiếp tục tựa lưng vào phía anh, ló đầu hỏi anh.

“Không phải, anh ấy vừa mới kêu la rất thoải mái!”

Không đợi thiên sứ lên tiếng, Hàn Phi nhanh chóng đáp lại.

“Phi!”

“Phi Phi!”

Tề Phàm cùng thiên sứ ném cho anh ánh mắt cảnh cáo, anh còn không sợ dạy hư trẻ nhỏ sao!

Hàn Phi cũng không chấp nhận nhú mày, nói giỡn à! Không thoải mái? Nghi ngờ năng lực của anh, anh không thèm để ý đấy!

38. Chương 38

Không ngừng lôi kéo

Tề Phàm ở lại Lạc gia ăn cơm tối, vì chúc mừng ngày thiếu nhi cho bé Thiên Ân, đầu bếp Lạc gia chuẩn bị bữa tối phong phú, quà cáp đầy lầy căn phòng nhỏ của cậu.

Lạc Kỳ không để ý tới ánh mắt cảnh cáo của Tề Phàm, ngồi xuống bên người cô, ngăn cách cô và Thiên Ân.

Cô kinh ngạc phát hiện, Thiên Ân có thể thuần thục dùng đũa, ăn canh còn biết cẩn thận thổi cho nguội. (Tất nhiên, chị nghĩ con chị mấy tuổi rồi)

“Thiên Ân biết tự ăn cơm từ rất sớm, anh biết em thương nó, nhưng Thiên Ân là thằng con trai, phải tự học sớm, chuyện gì làm được phải tự làm.”

Kỳ thật anh đã muốn nói cho cô rõ tất cả điều này, nhưng anh biết đây là phương thức cô yêu con, nên vẫn không đành lòng khuyên cô dừng lại.

Nhưng, anh lại càng không nhẫn tâm nhìn cô từng chút từng chút bón cho Thiên Ân ăn xong mà ngay cả miếng canh cô cũng không kịp uống!

Tề Phàm áy náy nhìn Thiên Ân, rốt cuộc cô đã bỏ quên nó bao lâu rồi? Còn bao nhiêu chuyện của nó cô còn chưa biết?

“Phàm Phàm, Thiên Ân rất ngoan, sớm đã không cần người quá quan tâm. Chỉ là trẻ con nên người lớn vẫn phải kề bên giúp đỡ thôi.”

Bà Lạc thấy thời cơ chín muồi liền tận dụng mọi thứ, nháy mắt với ông Lạc cầu phụ trợ, lại ra vẻ khó xử mở miệng.

“Phàm Phàm, có chuyện, mẹ muốn thương lượng với con một chút.”

“Mẹ, chuyện mẹ nói là chuyện gì ạ?”

“Ba con mấy ngày nay, tim luôn không thoải mái.”

“Một mình mẹ phải chăm sóc Thiên Ân, lại chăm sóc cho ba con, thật sự là hết cách. Nếu phải đem Thiên Ân đến chỗ con, một ngày nhìn không thấy nó, chúng ta lại khó chịu!”

“Phạm Phạm, mẹ muốn cầu xin con về ở nhà một thời gian, chăm sóc cho Thiên Ân, chờ ba con khoẻ lên một chút con hãy trở về, được không?”

“Mẹ, chăm sóc Thiên Ân hẳn phải là việc của con, mẹ nói vậy, con thật sự hồ thẹn.”

“Phạm Phạm, con bé ngốc, là vì mẹ thích Thiên Ân nên mới tranh quyền yêu thương của con, con hưởng ít quá hay là mẹ tranh nhiều quá?”

“Nếu không phải ba con yếu, mẹ nghĩ đến phải để lại quyền cho con mẹ còn tiếc không muốn ấy chứ!”

“Mẹ.....”

Trong lòng cô hiểu được, đây là bọn họ chế tạo cơ hội cho cô và Lạc Kỳ.

Nhưng, trái tim yêu anh của cô sớm hỏng, bị cô bừa bãi xé ra rồi.

Cô cũng không dám mở ra thử xem, sợ nhìn thấy bên trong chỉ toàn máu chảy.

Cho nên cô trốn tránh, phải làm bộ không có việc gì, làm bộ như chưa từng yêu Lạc Kỳ.

Nhưng hiện tại, tuy rằng biết rõ bà Lạc khuyên cô trở về là dụng tâm kín đáo, nhưng đối với ông Lạc và Thiên Ân, đối với người yêu thương mình, cô không đành lòng cự tuyệt, không nỡ tổn thương tấm lòng người lớn tuổi.

“Phạm Phạm, mẹ biết, đây là miễn cưỡng con, uỷ khuất cho con rồi.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy, mẹ còn như vậy, con trở về cũng thấy xấu hổ!”

“Phạm Phạm, thế có nghĩa là con đồng ý rồi?”

“Vâng, con có thể đến ở vài ngày.”

“Thật tốt quá, Phạm Phạm, con thật là con gái ngoan của mẹ! Lạc Kỳ, mẹ mặc kệ đấy, Phạm Phạm chăm sóc Thiên Ân, đừng cho nó làm mấy thứ vô nghĩa nữa.”

“Thằng ngốc này ăn xong rồi, con với Phạm Phạm cùng trở về thu dọn đồ đạc, hôm nay chuyển luôn đi.”

“Mẹ, mẹ cũng gấp quá vậy!”

“Mẹ đương nhiên gấp!”

Nắm tay cô, đau lòng nhẹ vỗ về mái tóc ngắn của cô, con bé ngốc này, có khổ gì cũng không nói, một mình cam chịu hết.

=====

Lạc Kỳ và Tề Phạm không nói gì, anh siết nhanh lấy tay lái.

Vì anh sợ nhả tay lái, anh sẽ không khống chế được mình lại hoan hô nhảy nhót!

Anh nghĩ, cô vẫn còn chưa buông xuôi với mình. Nhìn biểu hiện của cô, cô đang hối hận sao!

Lạc Kỳ vừa ngừng xe, đang muốn mở miệng, cô lại xuống xe trước một bước.

Đi theo cô vào phòng, lúc này cô không có tâm tình để ý tới anh đang bước vào thế giới của mình.

Thấy cô không đuổi mình, Lạc Kỳ liền đi theo cô vào phòng ngủ của cô, ngồi ở bên giường chờ cô.

Mỗi khi bước vào căn phòng này, anh đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

Nơi này, có kỷ niệm đẹp nhất về anh và Tề Phạm. Nhưng hợp lý mà nói, đây chỉ là kỷ niệm, sợ là cả đời này sẽ không còn được vậy nữa!

Trở về phòng đơn giản thu hai bộ quần áo, hất hết đồ trang điểm trên bàn vào túi.

Thấy cô thu xong, Lạc Kỳ đứng lên.

“Có vài bộ quần áo thế sao đủ mặc?”

Trong phòng cô còn rất nhiều quần áo mới chưa mặc, hẳn là được người ta tặng.

Cô không phải hận không thể lập tức mặc quần áo mới mỗi bộ một lần, mà có vài bộ thế này sao đủ thay?

“Ồ lại không bao lâu, không muốn phiền toái.”

Mang túi lướt qua anh, không muốn nói nhiều với anh.

Cô đang tức mình, tức mình lại có thể mừng thầm khi được chung mái nhà với anh!

Đi phía sau, anh nắm chặt quyền khắc chế mình, dáng vẻ cô chu môi, làm cho anh rất muốn hôn!

Nhưng anh cũng biết, nếu thật sự anh hôn lên đó, sợ là có chết Tề Phàm cũng không trở về với anh.

=====

Tề Phàm đến, người vui vẻ nhất còn có Thiên Ân, bởi vì cậu có thể ngủ cùng Phàm Phàm.

Nhưng, chuyện này hiện giờ làm cho cậu rất khó xử: Tề Phàm phải giúp cậu tắm rửa.

Nhưng mà, cậu là con trai .....

Tề Phàm xả nước, cởi quần áo cậu ra, bỏ cậu vào bồn tắm lớn.

Thiên Ân xoay người, chỉ chìa cái lưng nhỏ và cái mông thịt với Tề Phàm.

“Thiên Ân, mẹ muốn kì đẳng trước !”

Cậu bướng bỉnh không chịu xoay người, biết rõ cậu đang then thùng, Tề Phàm cố ý muốn trêu cậu.

“Đằng trước con tự kì được, Phàm Phàm ra ngoài trước đi.”

Một bàn tay bảo vệ phía dưới, tay kia thì chụp lấy tay Tề Phàm .

“Không sao mà, để mẹ giúp con!”

“Không được!”

“Được!”

Tề Phàm cho tay vào bồn tắm, Thiên Ân tránh trái tránh phải, thật sự tránh không khỏi, nên hất nước lên người Tề Phàm!

“Lạc Thiên Ân!”

Oắt con, hất cô một thân ẩm ướt, xem cô dạy dỗ cậu thế nào!

Hai người bốn tay, khua khua hất hất, Thiên Ân bị cô chọc, bất chấp mình đang che đây, đứng lên dùng sức hất nước vào Tề Phàm, hất xong thì tránh ở một góc bồn tắm, che miệng nhìn cô cười.

“Trúng thối, chạy sao thoát, hả?”

Tề Phàm chụp tới, kéo cậu về, Thiên Ân hai tay che chỗ phía dưới, cười khanh khách cái không ngừng.

“Còn cười, tắm không tắm, tắm không tắm!”

Một tay ôm cậu, một tay cù cậu.

Lạc Kỳ vừa đi tới cửa, chợt nghe thấy bên trong náo nhiệt, đẩy cửa phòng tắm, đôi mắt thâm trầm.

Tề Phàm toàn thân ướt sũng ngồi trên chiếc ghế đầu trong phòng tắm, Thiên Ân nằm ngửa ở trên đùi cô, cười như sắp vỡ bụng.

Quần áo cô màu trắng trong suốt dính sát vào trên người cô, bị nước tắm gần như trong suốt, rõ ràng có thể thấy được khe rãnh sâu, áo lót màu xanh đậm.

Bên ngoài không nóng như trong phòng tắm, mặt mày cô dính nước, hai má phồng hồng, môi đầy đặn đỏ mọng như lời mời dụ dỗ anh vậy.

Một cỗ nhiệt khí từ đầu chạy thẳng hướng đến bụng, đau đớn quen thuộc sưng lên.

Nhìn thấy Lạc Kỳ vào, Thiên Ân rốt cục tìm được cứu tinh, tụt khỏi người Tề Phàm, ôm lấy đùi Lạc Kỳ.

“Ba ba, con muốn tắm, con muốn ba giúp con tắm cơ.....”

Bị Thiên Ân kéo về hiện thực, cúi đầu nhìn con đang liều mạng nháy mắt, ngồi xổm xuống đối mặt với con.

“Được, ba ba giúp con tắm. Anh giúp Thiên Ân tắm, em đi thay quần áo đi”

Không dám ngẩng đầu nhìn cô, lại nhìn xuống, anh sợ mình sẽ không để ý Thiên Ân ở đây mà đặt cô lên tường hung hăng yêu cô!

Nghe anh nói vậy, Tề Phàm mới cúi đầu nhìn mình.

Vừa thấy cảnh này mặt cô đỏ rực, trốn mà như chạy ra khỏi phòng tắm của Thiên Ân.

Lạc Kỳ nhìn dáng vẻ của cô, dùng sức hô hấp, áp chế dục vọng đang muốn bùng nổ.

Chờ Lạc Kỳ gói kỹ Thiên Ân vào khăn ra khỏi phòng tắm, Tề Phàm đã thay xong quần áo ở nhà, đang giúp Thiên Ân trải giường chiếu.

Trán cô hạ thấp xuống, anh không thấy mắt cô, cho nên anh không biết, tâm tình cô lúc này.

39. Chương 39

Ai ghen tị ai

Sáng sớm, trên bàn cơm họ Lạc, Lạc Kỳ và Tề Phàm không hẹn mà cùng mang một đôi mắt gấu mèo.

Lạc Kỳ lơ đãng nhìn thấy vẻ mơ hồ của cô, thiếu chút nữa anh cầm giữ không được kéo lê cô từ giường Thiên Ân tới chỗ của mình!

Cả một đêm, trong đầu tất cả đều hình ảnh cô ở dưới thân anh, dáng vẻ ý loạn tình mê, nghĩ tới cô ngay tại cách vách, mà thứ giữa chân anh đau đớn làm cho anh cả đêm không thể đi vào giấc ngủ.

Tề Phàm cũng khó có thể ngủ say, cả đầu đều là ánh mắt đã quen của anh nhìn mình lúc chạng vạng kia.

Giữa hai chân cô có một cỗ nhiệt lưu, cô xấu hổ đỏ mặt.

Cô thật sự là bất trị, tâm và thân thể, lại nhớ và cần anh mãnh liệt vậy!

Xuống lầu gặp nhau ở cầu thang, hai người rất ăn ý cố ý lảng tránh tầm mắt đối phương.

Ăn qua một chút, Lạc Kỳ đi làm, Tề Phàm và Thiên Ân ở thư phòng đọc chữ.

Chưa được lâu, Tề Phàm và Thiên Ân còn chưa học xong 20 chữ, Lạc Kỳ đã lộn trở lại nhà.

Tay cầm hoa tươi, trên tay còn là loại bánh của nhà hàng quen thuộc với Tề Phàm.

Phàm Phàm đột nhiên nhớ tới, quên nói cho Trang Nghiêm, cô không về Gia Thượng nữa.

“Ba ba, hoa là tặng Phàm Phàm ạ? Phàm Phàm, mẹ xem, sướng nhé!”

Thiên Ân chỉ nhìn thấy hoa trong tay Lạc Kỳ, không chú ý tới khuôn mặt đen sì doạ người của Lạc Kỳ.

“Tề Phàm, đây là chuyện gì!”

Nếu không phải Tề Phàm không đi làm, đến giờ anh cũng không biết, hơn một tháng nay, có người, ngày nào cũng ân cần tặng hoa cho cô!

Bánh bao cua còn là thứ cô thích nhất!

Người hiểu cô đến nước này, làm sao chỉ có thể là fan bình thường!

“Cám ơn anh đã mang về giúp em.”

Sợ Thiên Ân nghĩ nhiều, cô cười duyên đi đến trước mặt anh, nhận hoa trên tay anh, môi cong vừa vắn anh tức giận nhưng lại luyến tiếc không muốn bóp chết cô!

“Anh đang hỏi em đây là chuyện gì!”

Đề thấp thanh âm, chất vấn cô, cô tốt nhất đừng để anh lại lặp lại lần thứ ba!

“Lạc Kỳ, hỏi chuyện em trước, anh có cần phải để em nói, anh dựa vào cái gì mà đòi chất vấn em?”

Giọng của cô rất nhỏ lại thành công làm cho anh câm miệng.

Đắc ý lấy lại bánh, không để ý đến anh nữa, cô sợ bị bắn thối phù phù không ngừng.

Cô có thể cho rằng, Lạc Kỳ đang ghen đấy ư?

Tìm bình hoa để cắm, nhắm mắt lại không còn nghe thấy gì cô để lên bàn của Lạc Kỳ. Sau đó vẻ mặt đáng tiếc nhìn gói bánh bao, cô vừa ăn qua điểm tâm, ăn không vô .....

Giờ mới hiểu được lời Trang Nghiêm nói, nhìn muốn ăn mà ăn không vô, là loại cảm giác gì.

Cô không để ý thái độ của anh, làm cho Lạc Kỳ tức giận, lại hiểu được, anh không có tư cách tức giận, cảm giác như vậy giống như chà đạp cầu vồng tâm của anh.

Lửa giận, lòng đố kỵ cháy sạch làm anh mất lý trí, lấy ra điện thoại gọi cho Tương Hân.

“Hân, là tôi.”

“Cùng nhau ăn cơm? Được ạ.”

“Ừ, tí nữa gặp.”

Tuy là đang nói chuyện với Tương Hân, nhưng tầm mắt lại trói chặt lấy Tề Phàm, mà biểu hiện của cô làm cho anh hoàn toàn thất vọng, cô căn bản không để ý dù chỉ là một chút.

Tiếp tục học chữ cùng Thiên Ân, trên mặt vẫn là nụ cười yếu đuối như trước, nhưng tay đã nắm chặt thành quyền, móng tay ghim vào lòng bàn tay chảy máu.

=====

Lạc Kỳ đi rồi, Tề Phàm gọi điện thoại cho Trang Nghiêm, oán giận cũng chẳng ích gì, cô nói không thích ăn bánh cua nữa tiện thể bảo anh sau này không cần gửi quà tới Gia Thượng nữa, cô đang ở nhà bạn, tạm thời chưa về nhà.

“Anh đưa sớm một chút là xong rồi, thế này thì phiền cho em quá.”

“Aiz, có thể là em không có phước được ăn, dù sao em giờ đang có nhiều thời gian, khi nào muốn ăn có thể tự qua đó ăn.”

“Không phải nói hợp đồng đến tháng 10 sao? Sao Gia Thượng lại bỏ qua cho em thế?”

“Đúng vậy, cho nên EM khuyên anh quyết định phải thận trọng, cũng đừng lãng phí thời gian và tâm lực trên người em, bởi vì em sinh ra đã không phải là thứ mà anh muốn.”

Lời nói của cô u oán, ngay cả cô còn cảm thấy xa lạ.

“Tề Phàm, tồn tại của em, bản thân em không gì có thể thay thế được.”

Nếu giờ cô mà ở trước mặt anh, cô có thể biết, khi anh nói việc này, vẻ mặt của anh chân thành đến thế nào.

“Cám ơn anh đã thiện lương như vậy, tin tưởng em nhiều thế.”

“Gặp mặt đi, phải cho em xem ánh mắt thật lòng của anh, như vậy lời anh nói em mới có thể tin. Chẳng qua là anh không hẹn trước, nếu anh nói muốn mời em ăn bánh cua, không biết có được không?”

“Xem thái độ anh thành khẩn như thế, em không gặp cũng không được. Nhưng mà em phải mang theo con em, còn phải hẹn Phi Phi và thiên sứ.”

Thật là thông minh, biết dùng mỹ thực hối lộ cô. Nhưng, có thứ tốt, đương nhiên mọi người phải cùng nhau chia xẻ.

“Em có thể đồng ý gặp anh, anh quả thực đã kinh ngạc tới muốn chết rồi. Đừng nói em dẫn vài người, cho dù em có dẫn liên minh quốc tế đến đây, anh cũng cam tâm tình nguyện làm tội nhân phản quốc cho em mở cửa thành.”

“Trang Không Nghiêm, lười anh đúng là như hoa như ngọc, làm cho em thật sự được lãnh hội, quả nhiên, đàn ông trời sinh đảo miệng đã có thể làm phụ nữ mất hồn.”

“Như vậy Tề không Phàm tiểu thư, xin hỏi cô có thần hồn điên đảo chút nào không?”

“Em không có mệnh tốt vậy, đã sớm bởi vì nghe lời ngon ngọt mà bị thương tới ba hồn bảy vía, hiện tại hồn phi phách tán, thật sự không còn dư bao nhiêu hồn phách để cho anh khuynh đảo.”

Tề Phàm nói tự giễu, bên môi cười khổ.

Về mặt Trang Nghiêm thậm chí còn không thể tốt bằng Tề Phàm.

Hiện tại có thể khẳng định, Tề Phàm quả thật là trời ghen tị anh phong lưu, nên đưa cô đến làm khách tinh của anh.

Bằng không, tại sao chỉ vì một câu oán thán không đến nơi đến chốn lại có thể làm anh đau lòng đến chết như vậy!

=====

Lạc Kỳ chủ động gọi điện thoại cho mình, lại sẵn khoái đáp ứng lời mời của cô, Tương Hân rất vui vẻ.

Trước giờ nghỉ trưa, cô đã chạy tới toilet tu bổ lại nhan sắc rồi mới về văn phòng chờ anh đón.

Lạc Kỳ nhìn thấy cô, nhưng không có vui vẻ như cô tưởng.

Tuy nhà hàng không khí tốt, nhưng Lạc Kỳ vẫn im lặng.

“Làm sao vậy, có phải đồ ăn không hợp khẩu vị không?”

Thấy cô buông đũa, Lạc Kỳ cuối cùng mới ngẩng đầu.

“Không phải, chẳng qua thời tiết nóng, làm cho người ta phiền muộn, giờ lại là thời điểm bận nhất trong năm!”

“Hay là chờ anh xong việc rồi chúng ta hẹn với Đại Tả đi giải sầu.”

Lạc Kỳ đề nghị không cho Tương Hân cảm thấy uất ức, anh rõ ràng có thể nói hai người cùng đi, nhưng lại cứng rắn muốn gọi thêm Đại Tả, làm cô sao có thể làm bộ như không có việc gì!

“Lạc Kỳ, rốt cuộc em và anh, là quan hệ gì vậy? Anh lúc gần, nhưng lại không tới gần, rốt cuộc để em và anh có khoảng cách như thế là sao?”

Cô thật sự chịu không nổi! Anh đã ly hôn lâu như vậy, vì sao còn muốn che giấu cô lâu như vậy, còn không thể quang minh chính đại cùng cô ở một chỗ!

“Hân?”

Không biết cô thành linh xảy ra chuyện gì, Lạc Kỳ kỳ thật vẫn đang để ý tới buổi sáng cùng Tề Phàm mà phiền lòng.

Anh có đập vỡ đầu cũng không thể nghĩ ra, người tặng hoa rốt cuộc là ai!

“Lạc Kỳ, anh nói thật với em, rốt cuộc anh còn muốn em không?”

Tương Hân hận lúc này không thể đánh một canh bạc, vì Lạc Kỳ.

“Hân, tôi nợ Tề Phàm nhiều lắm.....”

“Sao anh không nói anh không bỏ được cô ta! Lạc Kỳ, trong chuyện cảm tình, không có ai đúng ai sai, ngay từ đầu cô ta đã biết anh không yêu cô ta. Tất cả đều là do cô ta gieo gió gặt bão, anh không phải cảm thấy có lỗi!”

“Hân!”

Anh quả thật tức giận, cô sao có thể nói Tề Phàm như vậy!

“Em nói sai à? Lạc Kỳ, đừng choáng, anh và Tề Phàm rốt cuộc không thể quay lại, bởi vì anh không thương cô ta, em mới là người anh yêu”

“Chúng ta không thể chỉ vì một người phụ nữ mà anh không yêu để cảm thấy có lỗi mà vĩnh viễn không ở cùng nhau! Đây thật không công bằng với anh và em!”

“Lạc Kỳ, chừng nào thì anh mới có thể buông tha mình, trở về như trước đây!”

Lạc Kỳ không lên tiếng rất lâu, nếu có thể trở lại như lúc trước, anh sẽ không lên giường với Tề Phàm, có phải cũng sẽ không kết hôn với Tề Phàm không?

Bên tai như có giọng nói la lên, đáp án miêu tả sinh động, anh lại như là bị bưng kín lỗ tai, dù thế nào cũng không nghe rõ.

Tối, Lạc Kỳ về nhà thì Tề Phàm và Thiên Ân không ở nhà.

Hỏi bà Lạc, bà bảo buổi chiều hai người ra ngoài, giờ còn chưa về.

Đang nói thì Tề Phàm ôm Thiên Ân vào cửa, hai người không biết đang nói cái gì rất vui vẻ, cười tới mức mắt híp lại thành một đường chỉ.

“Phàm Phàm, Thiên Ân đã về rồi đấy à, ăn cơm chưa?”

Bà Lạc đón lấy cháu nội, lấy khăn cho Tề Phàm lau mồ hôi, thời tiết nóng như vậy cô còn ôm Thiên Ân.

“Ăn rồi ạ, ăn bánh bao cua, tôm chiên giòn, cháo mạch còn có rất nhiều rất nhiều nữa, đặc biệt ngon, Phàm Phàm còn mang về rất nhiều.”

Thiên Ân thoải mái tựa vào vai bà Lạc, như kể lại thứ ăn đã thuộc lòng bàn tay cho bà nghe.

“Vậy cơ à, thế bà tí phải ném thử mới được.”

“Ngon lắm, ba ba cũng phải ném thử!”

“Thiên Ân ngoan, ba ba đã ăn rồi, ba ba không đói.”

Nhìn cái gói giống y hệt sáng nay trong tay Tề Phàm, anh tức cũng đủ no rồi!

Cô cùng người kia đi ăn ? Còn mang theo con anh gặp người đàn ông khác!

Buổi tối, Lạc Kỳ lại giúp Thiên Ân tắm rửa, Tề Phàm nằm nghiêng ở trên giường đọc truyện, đang muốn chọn chuyện hay để tối kể cho Thiên Ân trước khi đi ngủ.

Cô kể chuyện, không chỉ có Thiên Ân thích nghe, ngay cả Lạc Kỳ cũng thích.

Anh thích cô tùy ý biến hóa các loại giọng, chốc lát là người mẹ dịu dàng, một hồi sau đã là đứa nhỏ đáng yêu, rồi thành yêu quái đáng sợ, chả trách Thiên Ân không chịu ngủ.

Lạc Kỳ giúp Thiên Ân lau khô thân thể, thay quần đùi vào.

“Thiên Ân, sang phòng bà nội đã, ba ba có chuyện muốn nói với Phàm Phàm.”

“Dạ.”

Thiên Ân cầm khăn mặt vừa lau tóc, vừa chạy ra ngoài.

“Anh muốn làm gì!”

Thấy Lạc Kỳ khóa cửa đi về phía mình, cô cảm thấy vị trí này của mình thật sự là có chút bất lợi, bối rối ngồi dậy, cô lùi sát vào tường.

“Tề Phàm, em mà cũng biết sợ sao?”

“Ai, ai sợ! Chẳng qua là tôi không muốn chung sống với tên đáng ghét thôi!”

Bị anh nói thế, Tề Phàm xuống giường, đi ra ngoài, bỗng, cô bị Lạc Kỳ kéo qua rơi trở về trên giường, anh cúi người vây cô ở dưới thân.

Ngửi được mùi rượu trên người anh, mi mày mũi cô cũng nhú lại.

“Tên đáng ghét! Em nói anh sao! Hả?”

“Vậy em không ghét ai? Cái tên tặng hoa à? Vì vậy mà vừa nhận được hoa đã vội vã đi hẹn hò với hắn ta!”

Cô không chút che giấu vẻ ghét bỏ của cô, hoàn toàn phá huỷ sự tự tin cuối cùng còn sót lại của anh.

Đáng chết! Rốt cuộc là hắn ta xuất hiện từ khi nào, còn anh, sao lại không cảm thấy được!

“Phải, tôi đích xác không chán ghét anh ấy, tôi chính là thích anh ấy, thế thì sao! Chúng tôi nam chưa gả, nữ chưa có gia đình, phạm pháp à! Anh cũng không phải vẫn thường ra ngoài cùng Tương Hân đấy sao!”

Anh là có ý gì, chỉ cho phép quan liêu phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn sao!

Huống chi, bọn họ đã ly hôn, anh có tư cách gì đến chỉ trích cô!

“Sao có thể giống tôi và Tương Hân được! Tôi chưa bao giờ mang Thiên Ân đi cùng! Tề Phàm, em hẹn hò còn mang theo con tôi, em cho là tôi người chết chắc!”

Cô chính là không có tiền đồ vậy, mỗi khi cô nhắc tới Tương Hân, thấy anh cực lực bảo hộ, tâm liền co rút đau đớn.

“Lạc Kỳ, anh thần kinh à, rốt cuộc anh muốn làm gì!”

“Muốn làm gì, tôi cũng muốn biết tôi rốt cuộc muốn làm gì!”

Kéo tay cô, dẫn cô cầm nơi cứng rắn của mình, Tề Phàm bị dọa rụt tay lại.

“Lạc Kỳ! Anh là đồ trùng thối! Anh không biết xấu hổ à! Cút ngay!”

Rõ ràng cảm giác được dục vọng của anh, thân thể của anh, đang muốn phản ứng, cô chán ghét Lạc Kỳ như vậy, lại càng chán ghét cô hơn!

“Tề Phàm, anh muốn biết vì sao, có phải em cho anh uống thuốc gì đó không, hả? Tại sao ngoài em ra, ai anh cũng không muốn!”

“Anh thiếu chút nữa hoài nghi mình không cử (kiểu bắt lực ý ạ), nhưng em xem, hiện tại, nó vừa thấy em, đã lập tức có phản ứng!”

“Tề Phàm, em có thể cho anh biết, đây là tại sao không!”

“Vì sao à? Là bởi vì anh biến thái!”

Dùng hết khí lực toàn thân nhưng vẫn không đẩy anh ra được.

“Anh biến thái? Được, giờ sẽ cho em biết cái gì mới là biến thái chân chính!”

Một bàn tay đè hai tay đang lộn xộn của cô, thân thể ép cô khăng khít, gấn bó bừa bãi tàn sát cần cổ cô, một tay khác ra sức lột bỏ quần áo của cô.

“Lạc Kỳ, dừng tay!”

Anh đem cô trở thành cái gì? Loại phụ nữ xằng bậy? Hay là công cụ phát tiết!

Không để ý tới kháng nghị của cô, tay anh dần hướng lên trên, đi vào giữa hai chân cô.

“Lạc Kì, đừng, đừng để tôi hận anh ....”

Anh bỗng nhiên không nghe thấy gì cả, nhưng miệng anh thấy có vị mặn mặn, làm động tác anh dừng lại.

Hơi khởi động thân thể, ngực vẫn kịch liệt đập phồng, mặt chôn ở sườn má dùng sức thở dốc.

Thứ cứng rắn của anh vẫn cường hãn để giữa hai chân cô, làm cho cô không thể xem nhẹ.

Nước mắt cô chảy xuống, tấm ướt anh, cũng tấm ướt lòng anh.

Nhẹ nhàng giúp cô lệ nước mắt, không khỏi thở dài.

“Anh xin lỗi.....”

“Cút!”

Cô tức chính mình, anh đối xử với cô như vậy, cô vì anh tìm lý do, thử lý giải để tha thứ cho anh.

Đời này, có phải cô trốn không thoát cái nhà tù của anh không!

“Phàm Phàm!”

Quay mặt cô lại, để cô nhìn mình.

“Lạc Kì, nếu anh không thương em thì hãy để em một con đường sống đi, được không?”

Lạc Kì nhìn cô thật lâu, trên mặt anh rãnh mạch viết chữ đau, cái đau này là anh mà có!

Xuống giường, lại đứng một lúc, thấy cô quyết định không để ý tới mình, anh mới bắt đầu rời đi.

Đứng ở cửa, nghe cô ôm môi đè nén cơn khóc, có phải trong cuộc sống vô số việc cả việc của anh, cô đều là người vụng trộm rơi nước mắt?

Trở lại phòng Lạc Kì hận không thể thay Tề Phàm đánh mình một trận!

Anh vừa rồi làm cái gì vậy! Anh lại làm cô khóc! Anh là bị lòng đố kỵ làm mù mắt rồi sao!

Cách đó không xa, bà Lạc miễn cảm cảm thấy hai người sống ngầm mãnh liệt.

“Phàm Phàm, sao lại ăn ít vậy, có phải không thoải mái không?”

“Mẹ, con không sao, chỉ là không có khẩu vị thôi.”

“Nếu có chuyện gì, thì nói với mẹ. Trong nhà này, nếu ai dám khi dễ con, mẹ sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn!”

Nói lời này xong ánh mắt bà liếc về phía Lạc Kì, Lạc Kì cúi đầu, không rên một tiếng.

Anh kỳ thật trong lòng âm thầm may mắn, may là cô tức giận, nhưng không rời đi.

“Mẹ, không ai khi dễ con, mẹ đừng nghĩ nhiều.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Bà nội, Phàm Phàm và ba ba kiêng ăn, cũng là trẻ không ngoan!”

Thiên Ân thấy Tề Phàm cùng Lạc Kì không hện mà cùng bỏ đồ ăn ra cái bát đặt ở bên cạnh, cậu giờ cái thìa thật to cáo trạng với bà Lạc.

“Thiên Ân nói rất đúng, Thiên Ân ngoan nhất, Thiên Ân mới bé ngoan, bọn họ hai đứa hư thật, cũng không phải đứa trẻ ngoan.”

Tề Phàm thấy đáng vẻ Thiên Ân rung đùi đắc ý đang cười, tay sủng nịch xoa xoa đầu của cậu.

Thấy Tề Phàm rốt cục đã cười, Lạc Kì lo lắng cả đêm, mới thoáng giảm chút.

40. Chương 40

Em không phải người quan trọng nhất trong lòng anh

Sau đấy, chỉ cần Lạc Kỳ ở nhà, Tề Phàm sẽ tránh trong phòng Thiên Ân không chịu ra ngoài. Khi Lạc Kỳ giúp Thiên Ân tắm rửa, cô sẽ xuống tầng xem ti vi cùng bà Lạc.

Từng ngày trôi qua, hai người vẫn hoà bình.

Sáng sớm Thứ Bảy, hai vị Lạc gia ăn sớm lên một chút rồi mang Thiên Ân đi vườn bách thú.

Lạc Kỳ trong thư phòng không biết làm việc gì, Tề Phàm nấu cháo điện thoại với thiên sứ, thiên sứ oán giận ngày ngày nhàm chán, Tề Phàm nghe nhiều hơn nói.

“Phàm, anh ở một mình trong nhà rất chán a!”

“Vậy anh tới chơi với em!”

“Anh mắc lỗi, bị Phi cấm túc một tháng!”

“Anh lại phạm vào cái gì thế?”

Tề Phàm rất khó tưởng tượng, rốt cuộc thiên sứ làm cái gì mà làm cho Hàn Phi tính tình hoà hảo tức thành cái dạng này.

“Sáng qua anh ấy đưa lưng ngủ về phía anh, anh nghĩ, anh chưa được làm lần nào(ý anh ý là công ý ạ), kết quả là anh vừa mới tiến tí thì anh ấy đã tỉnh!”

Thật sự có thể áp bức đến vậy, làm gì còn dám phản kháng a!

Tề Phàm thật sự rất muốn vỗ tay khen ngợi vì loại hành động phản công này của thiên sứ, chẳng qua là cô tò mò kịch tình phát triển mặt sau hơn.

“Sau đó anh ấy liền cấm túc anh à?”

“Nào có đơn giản như vậy! Anh ta thật không có tính người, đặt anh dưới thân làm những ba lượt! Nói là vì muốn cho anh nhớ kỹ vị trí của mình! Đại gia! Anh đã ở vị trí đó năm năm rồi, cần anh ta nhắc nhở!”

“Giờ xương cốt anh rã rời, toàn thân đau nhức! Dù không bị cấm túc anh cũng đi không được a!”

Tề Phàm thật sự cảm thấy anh thật thảm, cũng rất muốn đồng tình với anh, nhưng cô thật sự nhịn không được cười.

“Em thật sự thông cảm cho nỗi niềm của anh.”

“Coi như hết, anh đoán em giờ khẳng định đang rất vui sướng khi người khác gặp họa, trong lòng cười thầm ý chứ! Đừng nín, cứ cười đi.”

“Em thật là không nín được, ha ha ha ha!”

“Quên đi, đừng nói nữa, em đấy, ở Lạc gia quen chưa?”

“Cũng được.”

“Lạc Cang Cang có bắt nạt em không?”

Vì biết rõ bệnh thời kì tiền mãn kinh của Lạc Kỳ, thiên sứ lại gọi Lạc Kỳ bằng tên mới. (Cang: tên hán việt, có nghĩa biến đổi, thay đổi nhiều hơn)

“Cứ tính là không có đi.”

Ngoài đêm đó ra, Lạc Kỳ xác thực không có bắt nạt cô nữa, cho dù hai người không thể tránh được ngồi cùng bàn, anh cũng coi cô như không khí.

Nhưng, với sự lãnh đạm của anh, cô lại cảm thấy bị anh bắt nạt còn đỡ khổ sở hơn.

“Nghe lời này của em là biết có rồi! Đúng rồi, chú Trang (Trang thúc thúc) hẹn Phi vài lần rồi, toàn là thương lượng chuyện của em. Phi không đồng ý, nói muốn nghe ý của em. Nhưng mà, Phi vẫn tán thành em tới Hoa Thịnh .”

“Em nghe Phi Phi nói rồi, nhưng, em còn chưa nghĩ xong.”

“Anh cảm thấy chú Trang ấy cũng tốt mà, tuổi hơi lớn một chút, biết yêu đương chút ít, nhưng Lạc Càng Càng thì tốt hơn, em lo không?”

“Em tạm thời chưa tính tìm cha dượng cho Thiên Ân.”

“Phàm, em thật không đáng yêu!”

“Em đánh anh giờ!”

Hai người đánh *** một hồi, buổi sáng đã trôi qua hơn phân nửa.

=====

Trên giường Thiên Ân còn non nửa chỗ chống, không thích bật điều hòa nên cô đã có một hôi.

Nhìn việc trước mắt, dù sao không đói bụng cũng không muốn ăn cơm, tắm rửa trước đã.

Bật nước xong, bồn tắm của Thiên Ân không nhỏ không lớn, cô nằm trên đó cũng vừa .

Hì hục tắm rửa, cô cảm thấy rất vui vẻ thoải mái.

Mở vòi hoa sen, rửa sạch bọt trên người.

Lạc Kỳ ngồi trong thư phòng, văn kiện trước mặt gần một giờ đã không lật thêm trang nào.

Tề Phàm ngay sát phòng anh, tuy không nghe thấy gì, nhưng anh lại như thể tinh tường cảm nhận được hơi thở của cô hiện hữu.

Mà lúc này, anh đã đứng lên lại ngồi xuống mấy lần, muốn gọi cô cùng ăn cơm, lại sợ bị cô cự tuyệt mà do dự.

Rốt cục cũng quyết định, đứng ở cửa, anh nhẹ nhàng gõ cửa, nhưng không ai lên tiếng.

“Tề Phàm, em không sao chứ? Anh vào được không?”

Vẫn không có thanh âm, anh có chút lo lắng.

Đẩy cửa ra, trong phòng không một bóng người, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước.

Đến gần lại thấy bóng hình yếu ớt Tề Phàm, độ ẩm đột nhiên tăng vọt, hầu kết không tự giác lên xuống.

“Tề Phàm, trưa em muốn ăn gì?”

Bỗng dưng nghe thấy giọng Lạc Kỳ, Tề Phàm cả kinh, muốn nhanh chóng lấy khăn tắm bên cạnh, bối rối lại không chú ý nên trượt chân, té ngã trên đất.

“A –!”

Ngã xuống, nháy mắt toàn bộ lưng như mất tri giác, nhưng đồng thời cơ bắp đau đớn đánh úp lại, cô đau thổ gấp.

“Tề Phàm, có chuyện gì thế!”

Lạc Kỳ đầu tiên là nghe thấy tiếng gì đó rơi xuống đất, lại nghe được tiếng thét chói tai của cô, sợ cô có chuyện gì, anh dùng sức lao vào cửa phòng tắm.

Tề Phàm vẫn không lên tiếng trả lời, lòng anh co rút càng nhanh.

Không lo lắng thêm, một cước anh dùng sức đá văng cửa phòng tắm.

Tề Phàm mặt nhăn mặt tét trên đất, như thể động cũng không thể động.

Lấy khăn tắm vẩy lấy cô, may mà cô còn có cảm giác.

“Bảo em ăn cơm, mà em không vâng lời! Giờ thì tốt chưa, ngay cả tắm cũng sẽ ngã sắp xuống được! Em còn chẳng bằng Thiên Ân lúc nhỏ!”

Thấy cô thành cái dạng này, lòng anh tê rần, lời ra khỏi miệng lại toàn những câu khó nghe.

“Không phải tôi té xỉu! Mà là bị anh dọa, đang êm đang đẹp, anh vào làm gì!”

Cô đã đau đến mức khó thở, anh không thể nói câu nào hay thì cũng không nên làm cô phát rồ lúc này!

“Em nằm cử động khó vậy, anh đưa em đi bệnh viện.”

Vết thương có thể lớn có thể nhỏ, không kiểm tra rõ ràng, anh không thể yên tâm.

“Tôi không cần anh lo, tôi cũng không muốn đi bệnh viện, anh cho tôi ra ngoài đi!”

Cô hiện giờ thành cái dạng này nên không dám hỏi xem mình thế nào.

Ánh mắt anh làm cho tim của cô như lỗi nhịp.

Cô nợ nần gì anh sao! Cứ thấy anh là cô hẳn không có chuyện gì tốt!

“Tề Phàm, sau này em đừng có tùy hứng mà cáu kỉnh!”

Anh bị thái độ kháng cự của cô làm giận, cô không có thể dịu dàng một lần sao!

Hai người giằng co, điện thoại Lạc Kỳ đột ngột vang lên.

Nhìn điện báo, Lạc Kỳ biến sắc, xoay người tới cửa nhận cuộc gọi.

Tuy rằng anh dè dặt giọng, Tề Phàm vẫn rõ ràng nghe thấy anh gọi một tiếng “Hân”.

Tề Phàm nhắm mắt lại, trong lòng cười khổ, Tương Hân này thật đúng là biết chọn thời gian.

Rất nhanh, Lạc Kỳ trở lại, vẻ mặt khó xử.

Tương Hân gọi tới, nói Đình Cừ lại tới tìm cô ấy, còn ở trước cửa nhà cô không chịu rời đi.

Anh trước đây đã từng đáp ứng với Tương Hân, nếu Đình Cừ lại tới phiền cô, anh sẽ can thiệp.

Nhưng nhìn Tề Phàm thành cái dạng này, anh lại không thể yên tâm.

“Tương Hân tìm anh? Ạm đi đi, tôi thật sự không có việc gì.”

Dùng ngón chân nghĩ, cô cũng đoán được, Tương Hân tìm anh, anh nhất định sẽ đi.

Cô không muốn lại thử lại thêm lần nữa, cái cảm giác đau đến tê liệt khi không giữ anh lại được!

“Anh đã hứa với cô ấy trước đây, nên.....”

Anh muốn giải thích, lại cảm thấy nói cái gì thì chẳng qua cũng chỉ như kiếm cớ mà thôi.

“Không phải giải thích với tôi, lúc chúng ta còn là vợ chồng, anh còn chả phải giải thích với tôi, huống chi, giờ cùng lắm thì tôi cũng chỉ vợ cũ, anh không cần phải trình bày với tôi đâu.”

Một hơi nói xong, trên trán đã đầy mồ hôi.

“Anh ôm em lên giường trước, có việc gì thì gọi cho anh.”

“Không cần, tự tôi có thể.”

Giấy dựa đứng lên, bước một bước tới trước cửa, toàn bộ xương cốt đau như sắp gãy ra, nhưng cái đau này cũng không thể đuổi kịp cho dù là một phần vạn với cái đau trong lòng.

Cô và Tương Hân, lựa chọn của Lạc Kỳ vĩnh viễn là người sau.

Đứng ở bên giường, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cô đã sắp không kiên trì nổi, nhưng vẫn quay sang cười thản nhiên với anh.

“Lạc Kỳ, sau này tôi chưa đồng ý thì anh đừng bước vào phòng này.”

Lạc Kì cứng đờ, cuối cùng không nói một câu, liền rời đi.

Tiếng đóng cửa vang lên đồng thời, Tề Phàm một lần nữa ngã vật về đằng sau, đau đến mức nước mắt chảy ròng.

Mắt thấy điện thoại, nhưng đau đến mức không có thể đứng dậy, bất đắc dĩ, cô vươn tay cố kéo khăn đệm, hy vọng điện thoại rơi trên mặt đất cũng cách cô gần một chút.

Nhìn tay còn một chút mới có thể chạm tới điện thoại, cô có một loại cảm giác đời trước hình như mình tạo rất nhiều nghiệt.

Có nhất định phải như trong tiểu thuyết vậy không, phải làm cô bi thảm tới mức này!

Bất chấp đau đớn, cô động thân về phía trước, rốt cục cũng cầm lấy được điện thoại.

Lúc này trên trán cô, mồ hôi hạt to đã thành từng chuỗi lăn xuống.

Cảm giác đau đớn vẫn còn, nhưng là, lưng lại như không có cảm giác, cô rất sợ, sợ về sau này sẽ không đứng dậy được.

Người đau, trong lòng còn có nỗi đau bị Lạc Kì bỏ lại!

Ngay cả cô đã kiên cường vậy mà vẫn phải khóc oà.

Khóc một lúc lâu, lâu đến mức da cũng run lên, người khó thở.

Ổn định cảm xúc, cô gọi điện cho Hàn Phi.

“Phi Phi, cứu mạng!”

Cô rất muốn nói thoải mái một chút, nhưng giọng run run là bán đứng sự bất lực của cô.

“Phàm Phàm, em làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Tề Phàm ít khi yếu ớt, làm cho Hàn Phi cũng khản trương, mà lúc này đối diện với anh là Trang Nghiêm còn gấp đến độ đoạt luôn lấy điện thoại.

“Tề Phàm, em ở đâu thế?”

“Trang Không Nghiêm, sao lại là anh? Em sợ là em sắp được đưa đến bệnh viện, anh đưa điện thoại trả cho Hàn Phi, anh ấy biết em ở đâu.”

Cô thật sự không có khí lực, không muốn nói lời vô nghĩa, ý thức dần dần cạn kiệt, trước mắt tất cả sắp trở nên mơ hồ.

Trang Nghiêm đưa điện thoại trả lại cho Hàn Phi, cảm xúc trên mặt không xác định được.

“Phàm Phàm? Phàm Phàm? Phàm Phàm!”

Điện thoại bên kia đã không còn tiếng trả lại, Hàn Phi nhụt chí cắt đứt điện thoại.

“Trang tổng, Phàm Phàm có việc tìm, khi khác chúng ta bàn lại.”

“Tôi cũng cùng đi.”

Không nhìn thấy cô khoẻ mạnh, anh không yên lòng.

Hàn Phi do dự một giây, rồi gật gật đầu.

=====

Lạc Kì đến trước cửa nhà Tương Hân, quả nhiên gặp Đinh Cừ, nhìn thấy anh, Đinh Cừ lập tức hiểu được ý đồ anh đến.

Tương Hân liên lạc với Lạc Kì, biết anh đến, thì mở cửa, để hai người vào trong nhà.

“Đinh Cừ, Hân nói đã rất rõ ràng, sao anh còn cứ dây dưa không rõ!”

Một thời làm bạn, Lạc Kì cũng không muốn bức người quá đáng.

“Lạc Kì, tôi là anh em với anh, không nghĩ tới anh lại sau lưng tôi một dao! Rõ ràng anh biết Tương Hân là của tôi, lại còn có ý đồ với cô ấy! Vợ bạn không thể động vào, đạo lý này anh có hiểu hay không!”

“Lạc Kì tôi quang minh chính đại, không đâm dao sau lưng người. Tương Hân rời khỏi anh rồi, là anh mới quá phận! Nếu không phải anh bỏ cô ấy kết hôn cùng Tô Tình, thì sao cô ấy có thể đã chết tâm!”

“Nếu không phải anh, nhất định Tương Hân sẽ tha thứ cho tôi, sẽ trở lại bên người tôi!”

“Đinh Cừ, anh thật sự yêu Tương Hân ư? Nếu anh thật sự yêu cô ấy, nên cho cô ấy một tình cảm toàn vẹn, sao anh có thể để cô ấy chịu ủy khuất như vậy!”

“Cô ấy giờ cũng ở cùng với anh, người đã kết hôn đầy thôi, không phải cũng là tình cảm không trọn vẹn à! Lạc Kì, anh có thể cho Tương Hân thế nào, tôi cũng hoàn toàn có khả năng như thế. Nhưng, thứ tôi có thể cho cô ấy, anh lại không!”

Lạc Kì rất muốn lớn tiếng phản bác Đinh Cừ, anh đã ly hôn.

Nhưng, trong tiềm thức, anh lại không muốn thừa nhận chuyện này.

“Sao thế, không phản đối?”

Đinh Cừ thấy anh không lên tiếng, cứ nghĩ mình đã chạm vào chỗ đau của anh, vẻ mặt đắc ý. (Đùa, ông Lạc Kì có hai thằng bạn thân, cả hai thằng đều như sh**)

“Lạc Kì, tôi yêu Tương Hân, tôi làm tất cả đều là vì có thể cho cô ấy hạnh phúc. Nhưng còn anh thì sao, chỉ cần một ngày anh chưa ly hôn, anh sẽ một ngày không có tư cách yêu cô ấy!”

“Vậy vì sao anh còn gắt gao giữ cô ấy không chịu buông tay? Hay là, chẳng qua anh muốn Tương Hân làm nhân tình bí mật của anh!”

“Đinh Cừ, Lạc Kì vì tôi, đã ly hôn rồi.”

Tương Hân đứng ở bên cạnh Lạc Kì, cầm lấy cánh tay anh, tình thế trước mắt như đã sáng tỏ.

Đinh Cừ không thể tin nhìn Lạc Kì, lại nhìn thoáng qua Tương Hân.

“Anh ta đã ly hôn?”

Đinh Cừ muốn cười nhưng lại phát hiện rất khó, nếu Lạc Kì vì Tương Hân mà tới được bước này, vậy anh còn có tư cách gì?

“Lạc Kì, không thể tưởng được, cuối cùng người thắng lại là anh.”

“Tương Hân, em vĩnh viễn là người con gái Đinh Cừ tôi yêu nhất trên đời này!”

Mở cửa ra, đứng lại một lúc, dường như dùng hết chút khí lực cuối cùng, anh nói lời này cho Tương Hân nghe.

Nói xong, cửa đóng sầm.

Tương Hân quay sang vùi vào ngực Lạc Kì, khóc thương tâm.

Mười năm, cô dành mười năm tốt đẹp nhất cho người đàn ông kia, nhưng anh ta lại tự cho là đúng thay cô quyết định.

Đạt được mục tiêu, trời nhất định sẽ trêu người?

=====

Hàn Phi và Trang Nghiêm nhấn chuông cửa đã lâu, dì ở Lạc gia mới mở cửa từ hậu viện.

May mà bà nhận ra được Hàn Phi, mới giúp anh mở cửa, cũng nói cho anh Tề Phàm chắc là đang ở trên phòng Thiên Ân.

Trang Nghiêm là người đầu tiên vọt vào phòng, nhìn thấy Tề Phàm nằm một đống trên đất không ra hồn người, không một tia bắn khoắn ôm lấy cô lên giường phủ kín người lại.

Hàn Phi nhìn anh ta hoàn thành những động tác liên tiếp, trong lòng đoán rất cục cũng được chứng kiến sự thật.

“Hàn Phi, anh còn nhìn cái gì, lái xe mau!”

“Trang tổng, anh không nên động vào cô ấy trước, nếu để cô ấy ngã, anh di chuyển cô ấy ngược lại càng nguy hiểm.”

Hàn Phi cũng lo lắng cho Tề Phàm, nhưng anh biết lúc này anh phải bình tĩnh.

Nhìn chung quanh một chút bốn phía, không có biện pháp, đành phải tháo tấm gỗ ở tủ quần áo của Thiên Ân xuống, đặt Tề Phàm lên trên.

Cẩn thận nâng Tề Phàm lên xe, Hàn Phi đạp chân ga phóng, vậy mà Trang Nghiêm còn chê là anh không đủ nhanh.

Trên đường Tề Phàm toàn thân đau đớn, vẫn thấp giọng nức nở rên rỉ.

Trang Nghiêm gắt gao nắm tay cô, mơ hồ thấy cô thấp giọng gọi: “Lạc Kỳ, Lạc Kỳ, em đau.....”

Hàn Phi bị Tề Phàm gọi mà tóc gáy dựng thẳng lên, Trang Nghiêm sắc mặt càng thêm khó coi.

Đến bệnh viện, chiếu x quang, làm thủ tục, cũng may không có thương tổn đến xương cốt, chỉ là cơ bắp bị kéo mà đau.

Tuy không có trở ngại gì, nhưng phía sau lưng cô xanh tím một mảng, rất là ghê người,

Trên đường về, không khí im lặng tĩnh mịch, Tề Phàm ghé vào ghế sau, đau đớn chu môi.

“Tề Phàm, Thiên Ân, họ Lạc sao?”

Sớm đã nghĩ đến Tề Phàm không phải thân phận nghệ sĩ bình thường, khi cô nói cô đi làm ở Cửu Trĩ, anh còn nghi hoặc, nhưng không nghĩ tới, chồng cũ của cô chồng lại là Lạc Kỳ!

“Trang Không Nghiêm, không phải em muốn giấu anh, chỉ là .....”

Tề Phàm nhất thời không biết nên giải thích thế nào, lưng vẫn đau quá!

“Không sao, dù sao cũng đã ly hôn, tồn tại của anh ta chả còn ý nghĩa gì nữa.”

Lời này anh nói, mặt ngoài là nói cho Tề Phàm nghe, kỳ thật lại nói cho mình nghe, anh rất cần, trấn an một chút vì sau khi biết chuyện này tâm anh hoảng loạn.

Xe đến Lạc gia, Hàn Phi xuống xe ôm Tề Phàm lên lầu, Trang Nghiêm kéo cửa kính xe xuống .

“Tề Phàm, anh đã coi em như bạn bè, chờ em tốt lên, thì kể chuyện đầu cuối cho anh nghe.”

Tề Phàm gật gật đầu.

41. Chương 41

Anh không thương tôi

Tương Hân khóc một lúc lâu, mới thoáng dịu đi chút.

“Đã ăn cơm chưa, tôi mang em đi ăn một chút gì nhé?” Lạc Kỳ than thở một tiếng, giúp cô lau nước mắt trên mặt.

“Lạc Kỳ, chúng ta kết hôn đi!” Ngẩng mặt, cô chờ mong nhìn anh.

“Hân.....”

“Lạc Kỳ, em thật sự không thể không có anh, anh cũng yêu em mà không phải sao?”

Hai tay gắt gao giữ lấy cánh tay anh, giống như người chết đuối cố bám lấy cái cọc duy nhất.

“Tương Hân, em có biết, tôi đã từng có vợ, hơn nữa.....”

“Đừng nói nữa, em hiểu mà.”

Ngón tay dè môi anh lại, cô hiểu được, nguyên nhân lớn nhất anh không thể nhận cô, là Tề Phàm và đứa nhỏ kia.

“Em đi đổi quần áo, em đói quá rồi.”

Miễn cưỡng nở nụ cười, cô xoay người trở về phòng.

Lạc Kỳ đứng ở phòng khách, gọi điện cho Tề Phàm, muốn hỏi xem cô thế nào rồi, nhưng đường dây bận.

“Lạc Kỳ, anh chưa từng nghĩ sẽ kết hôn với em ư?”

Tương Hân bỗng nhiên mở cửa phòng, căn môi, lớn tiếng hỏi anh.

Lạc Kỳ suy nghĩ một chút, nhìn cô, môi cố nặn ra một nụ cười.

“Đã nghĩ tới, hơn nữa còn rất muốn.”

Nhưng mà, Tương Hân, xin lỗi, tôi muốn có Tề Phàm trước rồi.

Lần này Tương Hân nở nụ cười thật sự.

=====

Điện thoại trong tay Tề Phàm sắp cầm không được, lời Lạc Kỳ nói khẳng định như vậy, anh nói, anh đã nghĩ tới việc lấy Tương Hân, hơn nữa, còn rất muốn!

Liều mạng nói cho mình không cần phải để ý, để ý chính là trúng kế của Tương Hân, nhưng nước mắt vẫn ngừng rơi xuống.

“Phàm Phàm đau lắm à?”

Thiên Ân khẩn trương nhìn Tề Phàm, bàn tay nhỏ bé muốn giúp cô lau nước mắt.

“Phàm Phàm ngoan, Phàm Phàm không đau, Phàm Phàm không được đau!”

Càng lau, nước mắt càng nhiều, Thiên Ân cũng sợ tới mức khóc luôn.

“Phàm Phàm rất đau, làm sao bây giờ? Phàm Phàm –, bà nội! Phàm Phàm rất đau, vẫn khóc, làm sao bây giờ?”

“Phàm Phàm, là ai gọi điện thoại tới, sao lại thế này?”

Bà Lạc đang muốn lấy rượu thuốc bóp lưng cho cô, về lại thấy cô và Thiên Ân khóc oà thế này, nhất thời cũng không có chủ ý.

“Mẹ, con van mẹ, để con về đi.”

“Có phải Lạc Kỳ không, nó lại bắt nạt con!”

Ôm lấy Thiên Ân, bà Lạc thở dài, rõ ràng mắt bà thấy Lạc Kỳ có ý với Tề Phàm, nhưng chuyện gì vừa xảy ra chứ.

“Mẹ, đừng uống phí tâm tư, con và Lạc Kỳ, thật sự đã chia tay rồi.”

Nói xong, mặt cô vùi vào gối, khóc thất thanh.

Bà Lạc biết lúc này nhiều lời vô ích, ôm Thiên Ân xuống lầu trước để Tề Phàm yên lặng một chút.

Thiên Ân lại né khỏi lòng bà, ngồi lên giường, ở bên cạnh Tề Phàm, cánh tay nhỏ ôm sát lấy người cô.

“Con muốn ở bên Phàm Phàm! Phàm Phàm vừa nói, nhìn thấy con, Phàm Phàm sẽ không đau nữa!”

Bà Lạc mắt đỏ lên, Lạc Kỳ này, thật sự không biết đã là làm cái gì nữa!

=====

Ăn qua cơm chiều, Lạc Kỳ trở về.

Thiên Ân đang ở trong phòng, ngồi trên cái giường nhỏ của nó, đút từng thìa cháo cho Tề Phàm.

Má phình lên, thối một lúc lâu, mới yên tâm đút cho Tề Phàm.

“Phàm Phàm, mẹ phải ăn thiệt nhiều thiệt nhiều, mới có thể nhanh khoẻ được, con không thích Phàm Phàm sinh bệnh.”

“Có Thiên Ân mẹ, Phàm Phàm nhất định sẽ khoẻ mau.”

“Phàm Phàm, mẹ còn đau không?”

“Không đau, Phàm Phàm không đau!”

Cười dịu dàng xoa đầu con, trong lòng có chút ấm áp.

Hắn là không đau, bởi vì, đã đau đến mức không biết đau là gì!

“Sao lại thế này, khi anh ra ngoài, không phải em nói không có việc gì sao!”

Thấy Tề Phàm như vậy, Lạc Kỳ nhất thời sốt ruột, có chút lớn tiếng, Thiên Ân hoảng sợ, thân mình rụt vào lòng Tề Phàm.

“Anh quát cái gì! Dọa đến Thiên Ân rồi!”

Trấn an sờ sờ tóc Thiên Ân, “Thiên Ân đừng sợ.”

Lạc Kỳ ý thức được mình thất thố, tiến lên từng bước một, bắt lấy bát trong tay Thiên Ân.

“Thiên Ân ngoan, để ba ba chăm sóc Tề Phàm, Thiên Ân tìm bà nội trước đi, được không?”

Thiên Ân quay đầu nhìn Tề Phàm, cậu không muốn đi, cậu đi rồi, Phàm Phàm sẽ đau.

“Thiên Ân, Phàm Phàm giờ không đau nữa, khi nào đau lại gọi Thiên Ân nhé.”

Thiên Ân nhìn thoáng qua Lạc Kỳ, lại liếc mắt một cái với Tề Phàm, gật gật đầu.

Thiên Ân vừa đi, Tề Phàm thu lại nụ cười không một dấu vết, Lạc Kỳ có chút tư vị không vui.

“Đã đi bệnh viện chưa?”

“Không chết được.” Không đối mặt, không muốn nhìn thấy anh, anh quan tâm tới cô gái kia như vậy, sao không qua đêm ở bên đó luôn.

“Em không thể nói dễ nghe hơn chút sao!”

“Dễ nghe? Đối với anh tôi đã nói nhiều lời dễ nghe như vậy, nhưng anh có từng để ý sao!”

Không biết sao cô lại khó chịu, nói thêm nữa anh sợ anh sẽ bị cô làm tức chết.

Thối nguội cháo đưa ra trước mặt cô, Tề Phàm lại quay sang không chịu ăn.

“Tôi ăn no rồi.”

“Em!”

Nếu không phải giờ cô ra cái dạng này, anh thật muốn đem mông cô qua đánh cho vài phát, rốt cuộc là cô muốn thế nào!

“Đi ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Hôm nay em không thể ngủ ở đây, giường này quá nhỏ, hai người chúng ta không ngủ được.”

“Ai muốn ngủ cùng anh, hả!”

Bị lời anh nói dọa cô nhảy dựng lên, Tề Phàm vừa động, trên lưng đau đến mức mặt cô mặt nhăn thành một đường.

“Em không thể cẩn thận một chút sao!”

Xốc quần áo trên người cô lên, muốn nhìn xem cô bị thương ở chỗ nào, chỉ liếc mắt một cái, anh đã bị vết xanh tím trên lưng cô làm sợ tới mức hít vào một ngụm khí lạnh.

“Bị như vậy, em còn bảo anh không có việc gì, em có đầu óc hay không thế!”

“Đúng, tôi không có đầu óc, anh vừa lòng chưa? Nếu vừa lòng rồi thì mời anh đi ra ngoài.”

=====

Cô không thể đối mặt với anh, lúc trước cô vẫn cứ nghĩ, đối với cô, anh cũng có chút quan tâm để ý.

Hoá ra, không phải như thế.

“Tề Phàm, đừng tưởng anh không có biện pháp với em!”

Thật sự bị cô tức đến điên người, vậy cô trên giường, anh ôm cô đi về phòng ngủ anh.

“Lạc Kì, anh điên rồi, buông!”

“Đúng, anh điên rồi, bị em làm tức đến điên rồi!”

Không để ý tới tiếng quát của cô, anh đặt cô lên chiếc giường từng thuộc về bọn họ.

Không muốn để tiếp tục bị thương

Tề Phàm chưa bao giờ uất ức như vậy! Bị cuốn ở trong chăn, không thể động cũng không thể nhúc nhích, như cái kén sâu lông nằm ở trên giường.

“Thả em ra!”

“Thả ra sợ em chạy mất.”

Lạc Kì bị bộ dáng chọc cười, tâm tình tốt hơn, cởi hết cúc quần áo của mình.

“Anh muốn làm gì!”

Anh sẽ không biến thái đến vậy chứ, cô thành thế này, anh còn muốn.....

“Tắm rửa chứ, bằng không em nghĩ anh và em muốn làm gì, hả?”

Anh cũng không thể lý giải, cô kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, anh làm sao có thể cảm thấy lúc này bộ dáng thẹn thùng của cô động lòng người đến vậy!

Đợi anh tắm rửa xong đi ra, Tề Phàm vẫn ở một chỗ không nhúc nhích, kề sát vào lại thấy, cô đang ngủ!

Cẩn thận khổ chăn ra, cô đã có một chút mồ hôi, như anh đã cuộn cô lâu lắm rồi.

“Phàm Phàm?”

Nhỏ giọng gọi cô, cô ưm một tiếng, cũng không tỉnh.

Lấy khăn giúp cô lau mặt, tay chân sau đó thật cẩn thận đặt tay cô lại.

Điện thoại của cô nhận được tin nhắn, anh cầm lấy giúp cô xem, người gửi là thiên sứ.

“Nghe Phi nói hôm nay em bị người ta thấy hết trơn, anh cũng rất thông cảm cho nỗi niềm của em .....” (=) giống câu hôm trước chị Phàm nói với anh ý)

Lạc Kì tâm tình đang tốt lại bị cái tin nhắn này làm cho tức sạch.

Tay nắm chặt thành quyền, sau vô số lần hít sâu, vẫn không thể ngăn chặn tốc độ tim đập.

“Tề Phàm, em tỉnh lại cho anh!”

“Tề Phàm, có nghe thấy không, tỉnh lại!”

Đứng ở bên giường, anh hận không thể lay cô đến tỉnh thì thôi.

“Lạc Kì? Anh lại phát điên cái gì thế, trở về phòng của anh đi, anh còn ằm ỷ đến Thiên Ân!”

Người vươn tới, nhưng không có lao đến Thiên Ân, đột nhiên bừng tỉnh, lúc này cô đang ở phòng Lạc Kỳ.

“Có chuyện gì!”

Ném điện thoại di động cho cô, cô tốt nhất nên cho anh lời giải thích tốt nhất!

Tề Phàm cầm lấy di động nhìn lướt qua, tay xoa luôn. Trời! Chẳng lẽ người giúp cô phủ chắn không phải Hàn Phi! Sau này cô không còn mặt mũi gặp Trang Không Nghiêm nữa!

“Nói, sao lại thế này!”

Dáng vẻ của cô rõ ràng nói cho anh, tin nhắn đó, là thật !

“Tin nhắn không phải nói rất rõ ràng à, anh muốn em nói cái gì? Em ở phòng tắm ngã sắp xuống, đương nhiên không có mặc quần áo, người ta đưa em đi bệnh viện, cũng là ý tốt.”

“Huống chi, cho dù em bị người ta nhìn thấy hết, Lạc tiên sinh, xin hỏi cái này có liên quan gì tới chuyện của anh?”

Lạc Kỳ lúc này càng thêm thống hận mình, nếu không phải anh đi trước, nếu anh đưa cô đi bệnh viện, như vậy, sẽ không có thêm chuyện phát sinh.

Tuy anh tức giận đến mức hận không thể bóp chết cô sau đó lại bóp chết mình, nhưng anh vẫn không có làm gì.

Cô nói rất đúng, hết thấy từ lúc anh kí tên vào tờ giấy ly hôn, cô đã không còn quan hệ gì với anh.

Giận dữ, anh cầm rượu thuốc dưới ngăn tủ, chân quỳ gối tới bên giường.

“Mẹ nói trước khi đi ngủ phải giúp em bóp rượu thuốc, buổi tối em sẽ không đau.”

Nhấc áo cô lên, để rượu vào trong tay, ấn lên lưng cô, giúp cô xoa vết tụ máu.

“A!”

Lực tay anh có mạnh, cô đau kêu rên một tiếng.

“Đau lắm à!”

Anh bị cô làm cho hoảng sợ, tay lại đặt lên nhưng lực yếu đi nhiều.

“Vẫn còn đau à? Đau thì lên tiếng.”

Cô vẫn nhúu chặt mi, cắn môi, cũng không lên tiếng nữa, anh không muốn cô nhẫn nhịn vất vả như vậy.

“Có gì đâu, thứ đau nhất em cũng thử qua rồi.”

Nín lệ dưới hốc mắt, cô cố nặn ra nụ cười.

“Tề Phàm, mặc kệ em tin hay không tin, nếu có thể, anh nguyện ý thay em bị đau.”

“Lạc Kỳ, nếu có thể, em cũng nguyện ý chưa từng yêu anh.”

Cô không nên lại vì lời anh nói mà lay động, cô không phải đối tượng anh muốn kết hôn, lời với cô, chẳng qua chỉ là màn kịch giả tạo mà thôi.

Lạc Kỳ không thêm nhắc lại, biểu hiện đêm nay của cô là kháng cự, làm cho anh tới gần cũng không thể.

Giúp cô xoa bóp, mặc quần áo xong, anh rửa tay trở về, ngủ ở bên cạnh cô.

Người như ôm lấy cô, lại cảm thấy cô cứng ngắt.

“Yên tâm, anh không đến mức cầm thú như vậy, em bị thương thành thế này, anh đâu còn muốn làm cái loại chuyện đó.”

“Anh chỉ là muốn ôm em một cái.”

Cô thuận theo tựa vào trong lòng anh, giống như lưng thật sự không hề đau.

“Lạc Kì.”

“Hả?”

Đầu để trên vai cô, giống như lại nhớ tới thời điểm trước đây, cô luôn ở trước ngực mình, ngọt ngào gọi tên anh.

Thanh âm không lớn, lại có thể khiến cho lồng ngực anh tim đập thành thịch.

“Chờ em tốt lên một chút, em sẽ chuyển đi ngay. Nếu Tương tiểu thư, không thể nhận Thiên Ân, cũng không thể giảng hoà được, để em mang con đi nhé?”

“Em lại đang miên man suy nghĩ cái gì!”

Đang tốt, sao cô còn nói tới chuyện này!

“Chuyện Thiên Ân ở nhà trẻ, ba đã an bài tốt rồi, nó nằm trong quân khu, tin tức chắc đã bị phong tỏa.”

“Em đi đón đưa cũng không có vấn đề gì.”

“Ngủ.”

Không muốn tiếp tục đề tài này, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu sợ hãi trong lòng anh đến từ đâu, anh thầm nghĩ cứ ôm cô như vậy thì tốt rồi.

“Em chỉ là muốn nói với anh trước.”

Cho cô giấy dựa, cô cũng không muốn nhiều lời, cô ở trong lòng anh muốn trầm luân lần cuối cùng.

Khi cô hô hấp đều đều, anh mới mở mắt ra, nhìn ánh mắt sáng quắc của cô.

Tề Phàm, rốt cuộc, anh nên làm sao với em bây giờ?

=====

Lâu sau đó Tề Phàm cũng không hẳn tốt lên, nhưng đã không còn đau đến mức khó nhin như trước.

“Phàm Phàm, mẹ đau như vậy, có phải về sau chỉ có thể làm Phàm Bình Thường không?”

“Thiên Ân sợ Phàm Phàm không thể làm Na Mĩ sao?”

“Không phải, anh thiên sứ (ca ca) lần trước nói cho con, Phàm Phàm là trời sinh phải sắm vai rất nhiều người. Nhưng hiện tại Phàm Phàm không thể cử động, có phải chỉ có thể làm Phàm Phàm không?”

“Thiên Ân thích mẹ sắm vai người khác không?”

Thiên Ân chống má, suy nghĩ một hồi lâu.

“Dạ, thích ! Con thích Phàm Phàm ở trong TV !”

“Thật sự sao?”

“Dạ, thật sự thật sự!”

Thiên Ân không hiểu lời anh thiên sứ nói, nhưng thiên sứ nói cho cậu, nếu cậu nói như vậy, Phàm Phàm sẽ vui vẻ.

Quả nhiên, anh thiên sứ sẽ không gạt người .

Hơn nữa, cậu cũng không nói dối, nghĩ tới dáng vẻ Phàm Phàm làm Na Mĩ , cậu rất thích nha.

=====

Ngủ hai tuần trong phòng Lạc Kì, Tề Phàm đã có thể tự mình xoay người, hơn nữa ở cùng anh tìm cô đập sẽ không chịu nổi.

Thừa dịp anh không ở đây, cô về phòng Thiên Ân.

“Đã thành cái dạng này, em còn muốn đi đâu?”

Lạc Kì cầm rượu thuốc đi vào, cô đã đi tới cửa.

“Em không sao rồi, không cần ngủ ở nơi này nữa.”

“Không được, nếu buổi tối em phải đi toilet, Thiên Ân sao nâng em dậy được.”

“Thì anh cũng làm em ngã một lần còn gì!”

Bế cô lại trên giường, không khỏi phen trần nhấc quần áo cô lên.

Hai ngày nay, anh giúp cô xoa bóp, máu tụ cũng dần dần nhạt đi, chính là xung quanh còn có chút đen đen, nhìn dọa người.

Anh xoa bóp cho cô thoải mái, cô không tự giác than thở một tiếng.

“Thoải mái à?”

“Vâng.”

Lời cô nói có chút làm nũng.

“Thế có muốn thoải mái hơn không?”

Anh làm chuyện xấu dụ dỗ cô, thanh âm ám ách.

“Hả?”

Quay đầu, quả nhiên thấy anh cười tà tứ, liếc trắng mắt, cô quay đầu không muốn để ý đến anh.

“Không muốn sao?”

Anh tiến sườn mặt cô, đứng đắn hỏi cô.

“Không muốn.”

Cô cự tuyệt rõ ràng.

“Chà.”

Tuy rằng đã sớm đoán trước đến đáp án, lại vẫn là khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Thu thập xong, đặt cô lại anh nằm ở bên người cô.

Đêm nay tâm tình cô tốt, không kháng cự, thậm chí còn cọ cọ bên cạnh anh.

Điện thoại lúc này vang lên, màn hình biểu hiện: Điện báo Hân.

Tề Phàm mở mắt ra, nhìn anh.

Cô không nói gì, nhưng anh ngón tay đặt chỗ nghe, thế nào cũng không nhấn nổi.

Tề Phàm nắm lấy thắt lưng anh, thân thể anh cứng đờ, tay anh như vô thức, ấn tắt máy.

Quay lại ôm lấy cô, lại không biết vì sao lại có cảm giác, ôm cô càng chặt, cô cách mình lại càng xa?

42. Chương 42

Núi sông cũng có lúc gặp lại

Trang Nghiêm nhìn Tề Phàm ngồi đối diện, nhàn nhã uống nước đá, cơn tức vốn có đều bị thay thế bởi sự đau lòng.

“Không phải chỉ bị thương phía sau lưng à, sao lại gầy thế này?”

“Biết anh tức giận, em nhất thời sốt ruột, nên gầy!”

Thật sự có chút xem thường mình thành cái dạng này, cô cười vô tâm vô phế, anh lại không tiền đồ vui đùa với cô một câu, trái tim đập thình thịch.

“Tề Phàm, anh không để ý tới chuyện riêng của em, anh chỉ giận em không tín nhiệm anh”

“Thật ra là không phải, chỉ là, qua những chuyện như thế, em không muốn nhắc lại.”

“Nếu ly hôn rồi, sao còn quay về đó?”

Đây là thứ giờ anh chú ý nhất, nếu cô muốn quay về với Lạc Kỳ, như vậy, anh chỉ có thể trách mình chậm chân. Nhưng nếu, chỉ vì đứa nhỏ, anh sẽ không buông tay.

Anh sẽ cho cô tất cả, mà những thứ này, Lạc Kỳ không thể cho được.

Tề Phàm uống hết chén nước, thở dài, nói hai vị của Lạc gia cần thận chăm sóc cô có nỗi khổ tâm, mà lại không thể dứt bỏ cô và Thiên Ân.

Giải thích nguyên nhân kết quả xong, cô mới dừng lại, thở dài một hơi.

“Sự tình chính là như vậy.”

“Vậy giờ em tính thế nào?”

May mắn, quả nhiên như anh suy nghĩ, cô về với Lạc Kỳ, chẳng qua là bị ép buộc.

“Em muốn nhận đề nghị của anh, ký hợp đồng với Hoa Thịnh.”

Anh không nghĩ tới, cô sẽ vui vẻ đáp ứng vậy, nhất thời không thể tin tưởng.

“Sao lại thay đổi chủ ý?”

“Em muốn cho Thiên Ân giữ lại cái gì đó, mà làm diễn viên là thứ duy nhất em am hiểu và có tự tin.”

“Em nghĩ, sau này khi Thiên Ân kể về em cũng có thể có loại cảm giác tự hào.”

Bất chấp nguyên nhân vì sao cô đáp ứng, Trang Nghiêm tất nhiên là thập phần cao hứng.

“Anh sẽ tìm thời gian, thương lượng công việc với Hàn Phi.”

Đang nói, Trác Thất gọi điện thoại tới, hoá ra là Lục Kiêu đã trở lại, muốn tới Thịnh Thế tụ tập.

Sau lần phát sinh chuyện không vui với Lạc Kỳ ở Thịnh Thế, Tề Phàm chưa từng bước vào nơi đó, giờ Trác Thất mời, cô bất giác kháng cự.

“Sao? Có việc?”

Sắc mặt cô không được tốt, có chuyện gì sao?

“Không có việc gì, lần trước không phải nói với anh, bạn trai của mẹ nuôi con em đi tập huấn sao. Giờ đã trở lại, nói là muốn gặp gỡ, nhưng mà em không muốn đi.”

“Lạc Kỳ sẽ đi?”

“Vâng.”

“Không ngại nếu mang anh đi cùng chứ?”

Trang Nghiêm rất muốn trông thấy Lạc Kỳ này, rốt cuộc là loại đàn ông gì mà đáng giá để Tề Phàm làm như vậy.

“Anh muốn đi cùng với em?”

“Đúng, anh cũng muốn biết thêm về bạn của em.”

Anh còn muốn biết thêm một chút về quá khứ của em.

“Nhưng, vừa rồi em đã từ chối cô ấy.”

“Giờ em cũng có thể gọi lại cho cô ấy, hỏi cô ấy có thể mang bạn cùng đi không.”

“Nhưng bạn trai của mẹ nuôi Thiên Ân mời khách, nếu không đi, hình như không được tốt.”

“Nhưng đi, lại gặp Lạc Kỳ. Mang theo anh, coi như chống đỡ giữ thể diện cũng hay.”

“Được rồi.”

Tề Phàm nghĩ, anh nói cũng có chút có lý, nên đồng ý.

Gọi lại cho Trác Thất, hẹn cô ở trước cửa Thịnh Thế, Cô và Trang Nghiêm tính tiền rồi khởi đi về Thịnh Thế.

Chung Tử trong lúc chờ mọi người đến Thịnh Thế đang chuẩn bị màn trêu cợt Lục Kiêu, chỉ có Lạc Kỳ ngồi một bên buồn bã hút thuốc.

Tề Phàm chuyển đi đã non nửa tháng, một cuộc điện thoại cũng không có.

Cuối tuần nào cô cũng đem Thiên Ân về bên kia, ở một hai ngày rồi cho về.

Nhưng những việc này, đều là Hàn Phi và trợ lý làm, một lần cô cũng không có lộ mặt.

Anh biết hôm nay cô cũng không đến, nơi này, là nơi đau đớn nhất trong cuộc cô, sợ là cả đời này cô cũng không bước nửa bước vào đây nữa.

“Đến đây đến đây!”

Cổ Hiểu Đồng vừa chạy vừa cầm lấy tuýp màu đồng trên bàn, chuẩn bị phệt giấy đón anh!

Lục Kiêu đi ở phía trước, đẩy cửa, giấy đủ mọi màu sắc văng lên người anh, theo sát sau đó là Trác Thất, Tề Phàm, Trang Nghiêm, không may mắn thoát khỏi.

Chung Sấm xông lên áp đảo Lục Kiêu, đám còn lại nhân cơ hội dè lên Lục Kiêu, giở trò với anh.

Lạc Kỳ giương mắt nhìn Tề Phàm, mãn nhãn cuồng nhiệt, đang muốn tiến lên, lại thấy người đàn ông bên cạnh cô.

Tề Phàm thấy anh đến gần, tay tự nhiên ôm lấy tay Trang Nghiêm, ánh mắt cũng không nhìn anh.

Lạc Kỳ bước đến càng nhanh, vươn tay phải, cười.

“Lạc Kỳ, chưa gặp mặt?”

“Trang Nghiêm.”

“Đã nghe danh bấy lâu.”

“Cũng vậy.”

Lạc Kỳ rõ ràng địch ý cũng không có dọa đến Trang Nghiêm, nhưng anh ta ngược lại chỉ cười lạnh nhạt, tay đặt xuống vỗ về ngón tay Tề Phàm.

Động tác vô cùng thân thiết như thế, Lạc Kỳ nhìn mà ánh mắt cũng phát hỏa, nhưng cũng không biểu hiện ra hẳn.

Anh biết người trước mắt này là Trang Nghiêm, là ông tổng của Hoa Thịnh, nhưng mà, anh ta không phải ở Hongkong sao?

Lục Kiêu thấy hai người này không có ý gì nữa, lập tức mời mọi người ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xong, Hà Vĩ Xuyên cũng đến.

=====

Trang Nghiêm rất ngạc nhiên đây là nhân vật gì, vì sao vừa đến không khí đã lập tức trầm xuống.

Mà người vừa đến, ánh mắt cũng không rời Trác Thất, rõ ràng như thế cũng làm cho anh hiểu được vài phần.

Trái đất quả nhiên là tròn, dạo qua một vòng, chắc chắn sẽ gặp lại.

Nên nói là duyên phận quá sâu, hay nói thế giới này quá nhỏ?

Trong phòng, người nào cũng có đến hàng nghìn cái quan hệ.

Trang Nghiêm ngồi ngay ngắn ở trước bàn, Tề Phàm cùng Trác Thất vẫn tránh ở một bên nói chuyện phiếm, Lạc Kỳ uống rượu với một người đàn ông khác, ánh mắt cũng không ngừng liếc về phía Tề Phàm, phát hiện cô vẫn không có nhìn qua mình, trong lòng ngập tràn cảm xúc ngổn ngang.

Ăn cơm Trang Nghiêm ngồi cùng Tề Phàm, thấy Trác Thất ăn cái gì cũng ngon lành, liền cúi đầu thì thầm với Phàm Phàm.

“Em mà giống Trác Thất ăn cái gì cũng được, nhất định sẽ mê chết người.”

“Cô ấy ăn không mập, em thì không thể. Thời gian dài như vậy vì công tác cần, nên giảm béo đã thành nghiện.”

Cô không tự giác quyết miệng làm nũng, Trang Nghiêm ngây ngốc, mà Lạc Kỳ đối diện thì sắp phát điên.

Ăn cơm, người ăn cũng mang đầy tâm sự.

Trong phòng mấy người Chung Tử không ngừng kính rượu Trác Thất và Tề Phàm, Lục Kiêu nhìn không được, che chở cho Trác Thất.

Trang Nghiêm dùng ánh mắt hỏi Tề Phàm, Tề Phàm cười lắc đầu, hôm nay, cô muốn uống rượu.

Lạc Kỳ rất muốn đoạt lấy chén rượu của cô, lại ngại Trang Nghiêm ở đây, bắt đắc dĩ ngừng lại.

Lục Kiêu nhìn ra sóng ngầm mãnh liệt của ba người này, đành phải làm người tốt.

Lôi kéo Hà Vĩ Xuyên, cả bàn rượu cũng bị hai người bọn họ uống hết.

Đàn ông đánh giá đàn ông, từ trước đến nay chỉ có thể ở trên bàn rượu.

Tâm tư đều rõ mồn một.

Ai thua ai thắng thì để thiên mệnh an bài.

“Tái giá”

Hàn Phi ký hợp đồng với Trang Nghiêm ngày đó phóng viên tuyên bố lịch trình, làm Tề Phàm và thiên sứ ôm cốc trà lạnh mà buồn ngủ.

Thiên Ân giờ đã đi nhà trẻ, kết bạn với rất nhiều bạn bè mới, mỗi tuần đến nhà Phàm Phàm, đều kể bao nhiêu chuyện mới cho cô nghe.

Bạn nhỏ nào đó vì nhớ mẹ mà hay khóc nhè, lại có bạn nhỏ nào nữa vì mất một ít bánh bích quy mà đã tìm cô giáo cáo trạng, có bạn nhỏ ở nhà trẻ là một đứa bé rất xinh gái.....

Tề Phàm không những không muốn nghe, còn muốn cố gắng nhớ kỹ những tên người này.

Vì nếu lần sau Thiên Ân nhắc lại mà Tề Phàm không nhớ rõ là ai, cậu sẽ mất hứng.

Tối hôm qua Thiên Ân ngủ ở nhà Tề Phàm, tiểu tử kia ăn chút hoa quả, buổi tối vẫn không nở đi ngủ, liên lụy Tề Phàm cũng mất ngủ theo.

“Phàm Phàm, em không có ý kiến gì sao?”

Hàn Phi ngẩng đầu từ một đồng văn kiện, nhìn đương sự lại có vẻ mặt chả liên quan, có chút căm tức.

“Đúng vậy, em cũng muốn nghe suy nghĩ của anh một chút.”

Trang Nghiêm hiển nhiên cũng không thích cô cứ làm chủ mà dừng dừng.

“Vâng, em cảm thấy, em đến Hoa Thịnh, tương đương với tái giá, cũng chính là lần kết hôn thứ hai, không cần phải đăng hoàng, tiêu chuẩn thấp xuống cũng được.”

Bị gọi đến tên, Tề Phàm nghĩ, nói thẳng ý tưởng trong lòng.

“Lần kết hôn thứ hai? Tái giá?”

Trang Nghiêm cẩn thận nuốt hai từ, cười với Hàn Phi hiển nhiên, hai người nhất trí.

“Vây theo lời Tề Phàm mà làm!”

Trang Nghiêm giao việc cho Hàn Phi.

Nhưng thật ra Tề Phàm vẻ mặt mờ mịt, cô nói gì mà cứ dựa theo cô mà làm a!

=====

Cho đến ba ngày sau, đến phòng làm việc của Trang Nghiêm, nhìn lịch trình đã được sắp xếp, cô mới hiểu, quả nhiên, là dựa theo cô nói mà làm .

Toàn bộ tiệc tuyên bố, chính là làm mô hình của một hôn lễ nhỏ, còn nghi thức ký kết lại biến thành nghi thức kết hôn, các thiệp mời công ty truyền thông thì đều làm thành thiệp hỉ. (==))

Cô phải dùng một thân phận tân nương để “Gả” đến Hoa Thịnh.

Tuy đây chẳng qua chỉ là một hình thức tuyên bố, nhưng trong lòng cô vẫn có chút cảm thấy là lạ .

“Thiên sứ, như vậy thật sự được chứ?”

Rất buồn cười, đã ly hôn rồi mà đây là lần đầu tiên cô mặc áo cưới.

Chân tay luống cuống dắt váy, trong lòng có chút hồi hộp.

“Biết em đang lo lắng cái gì, không cần nghĩ nhiều như vậy, đến phóng viên, cũng là Trang Nghiêm và Hàn Phi an bài, nên biết viết thể nào mà.”

Anh mới có vẻ phiền toái, vừa giúp cô làm tóc vừa nhin không được nhú mày, tóc dài đang đẹp lại cắt, hại anh không biết chọn kiểu tóc ngắn nào cho đẹp.

“Không phải phóng viên, em là cảm thấy nghi thức này có vấn đề!”

Đầu nghẹo lên người anh, biết anh cừu hận với mái tóc của mình, cô cũng không chọc anh cho thỏa đáng.

“Có vấn đề gì? Hình thức mà thôi a!”

“Anh cũng không phải không biết, em là mẹ một đứa nhỏ, cái dạng này mà để Thiên Ân thấy được, anh sẽ nghĩ sao!”

“Em nói với nó, lần này sắm vai em là cô dâu xinh đẹp, không phải xong rồi sao.”

Cô căn bản là đang tìm lý do, Thiên Ân nhìn cô như vậy, không chừng sẽ vui vẻ đến nhảy dựng lên ý chứ.

“Nhưng là.....”

“Không cần phải nhưng là nữa, anh biết em lo lắng cái gì. Phàm, anh, Phi còn có ông chú Trang đã làm tất cả, chỉ hy vọng đến tương lai của em, là một mảnh trong sạch, cho nên, làm ơn tin tưởng chúng tôi! Được không?”

Giữ hai vai của cô, bả vai mảnh khảnh này, đã vì người khác nhiều lắm, hiện tại, đổi lại bọn họ muốn làm chút gì đó cho cô.

Khóe mắt rơi lệ, cô dùng sức gõ vào ngực anh, đầu tựa vào vai anh.

Thiên sứ chán ghét, hại cô cảm động như vậy!

=====

Tiệc tuyên bố hôm đó, trong phòng nghỉ Tề Phàm khẩn trương mà lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Thiên sứ ở bên người cô, cũng bị cô biến thành hồi hộp.

“Ê, em cũng không phải thế đâu, có quan trọng đến mức lo thành thế này không? Cũng không phải kết hôn thật!”

“Anh mặc quần áo này thử xem, không khẩn trương có được không!”

Mặc dù là giả, cũng là một nghi thức hứa hẹn a.

Nắm chặt tay chiếc vòng cổ, có nó ở đây, cô an tâm hơn nhiều.

Theo người chủ trì giới thiệu, Trang Nghiêm đi đến.

Một thân tây trang màu đen phù hợp, kính đen giấu đi ánh mắt sáng ngời.

Anh tiếp nhận mic, đơn giản giới thiệu về bản thân Tề Phàm, cũng biểu đạt công việc và chuyện Tề Phàm phù hợp, rồi sau đó, là Tề Phàm đi tới.

Hàn Phi dắt cánh tay cô, ý bảo Tề Phàm ôm lấy tay của anh.

Thiên sứ đem Tề Phàm giao cho Hàn Phi, dựng thẳng lên ngón cái cổ vũ cô.

Hàn Phi dẫn theo Tề Phàm, đi bước một hướng trên đài, hai bên đèn flash lóe ra không ngừng.

Tề Phàm biết, có vô số người chính mắt chứng kiến màn này, trong những người này tất nhiên sẽ bao gồm Lạc Kỳ.

“Phàm Phàm, anh tin rằng, từ giờ phút này trở đi chúng ta là đi chung một con đường rộng mở hạnh phúc và thành công. Cho nên, em nhất định sẽ hạnh phúc, cũng nhất định sẽ thành công.”

Hàn Phi tức nói lảm nhảm, nhìn không chớp mắt, nói ra lời xong lại làm cho Tề Phàm muốn khóc.

“Phi Phi.....”

“Phàm Phàm, lúc này hãy vì mình, cố lên!”

Khi bọn họ đi đến trước mặt Trang Nghiêm, hội trường lập tức náo nhiệt đứng lên, không khí nháy mắt vô cùng náo nức.

Đặt tay Tề Phàm giao cho Trang Nghiêm, Hàn Phi nhìn anh cười.

“Trang Nghiêm, Tề Phàm, phải nhờ anh rồi!”

“Thật khéo, lời này tôi cũng đang muốn nói với anh”

Trang Nghiêm giữ lấy Tề Phàm, đứng giữa bục sân khấu, chính thức giới thiệu cô với mọi người.

Tiếp theo, Trang Nghiêm tự tay đeo nhẫn cho Tề Phàm .

Thấy Trang Nghiêm không có bảo trước, Tề Phàm thấy anh lấy trong túi ra cái hộp nhỏ mà Tề Phàm hoảng sợ.

“Tề Phàm, anh biết giá trị của em không phải cái nhẫn kim cương này mà có thể đổi được, anh chỉ hy vọng, nó có thể mang đến vận may cho em.”

Dứt lời, không khỏi phân trần đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Tề Phàm cúi đầu nhìn nhẫn thật lâu, nghe người ta nói ngón áp út có một mạch máu dẫn thẳng tới tim.

Như vậy hiện tại cô cảm giác thấy đau lòng, là vì nhẫn trên ngón tay này không thích hợp sao?

Thở dài, dựa theo lời dặn, ngoại trừ hợp đồng cô còn phải nói “Em nguyện ý!”

=====

Sau đó, các công ty truyền thông còn tham gia bữa tiệc nhỏ, để người tham dự hội nghị tặng hồng bao, cũng mời tiệc rượu.

Tề Phàm cả một ngày phải duy trì mỉm cười, khi chấm dứt, nụ cười trên mặt cười đã cứng không chịu nổi.

“Phi Phi, thiên sứ em mệt quá!”

“Ngón tay đó mới mệt chứ? Cái kia to như vậy!”

Thiên sứ nâng lên tay cô, cười thực hiểm.

“Anh thích à? Cầm lấy!”

Tề Phàm nói xong muốn kéo nhấn xuống.

“Tề Phàm, anh ấy muốn chẳng lẽ anh đây mua không nổi sao!”

Hàn Phi dè tay cô lại, trừng mắt .

“Đúng là anh muốn sao Phi cũng sẽ hái cho anh! Đây a, em về sau phải chú ý, làm trâu làm ngựa còn lâu đây!”

“Thiên sứ, nếu có thể, em nguyện ý làm trâu làm ngựa còn hơn. Sợ chỉ sợ, người ta muốn không phải trâu ngựa, là người a!”

Nghĩ lại ánh mắt Trang Nghiêm trao nhấn cho cô, lòng của cô còn không chịu không chế mà kinh hoàng .

43. Chương 43

Cho dù đau, cũng muốn yêu một người

Lạc Kỳ là ở Gia Thượng nhìn thấy tin Tề Phàm gia nhập Hoa Thịnh, trên màn hình lớn Tề Phàm mặc váy trắng, chiếc váy khêu gợi phù hợp với thân hình, gờ tay nhấc chân nhìn mà xinh đẹp, vui vẻ thần nhiên.

Đây là Tề Phàm đẹp nhất mà anh từng thấy, nhưng giờ phút này cái đẹp của cô không phải bày ra vì anh, người đeo nhấn kim cương cho cô, là Trang Nghiêm.

Anh không khỏi nhớ tới, con người chỉ cười với anh, chỉ khóc vì anh Tề Phàm.

Khi ở New York, Tề Phàm cảm động tới rơi lệ vì cái vòng của anh, chủ động hôn, làm nước mắt nước mũi của cô dính hết lên mặt anh, trong lòng anh sinh ra nhiều tình cảm khó hiểu.

Nhớ tới vẻ mặt khi đó của Tề Phàm rất nghiêm túc nói với anh: Lạc Kỳ, em yêu anh, trời đất mặt trăng mặt trời chứng giám!

Nhớ lại, anh hoài nghi mối quan hệ mờ ám của cô cùng Hàn Phi, cô thẳng thắn nói cho anh: Tề Phàm em, chỉ thuộc về anh Lạc Kỳ!

Nhớ tới khi, cô giận anh, cầm tay anh che ngực bị thương hỏi: Lạc Kỳ, anh có nghe thấy tiếng rên trong này không!

Từng chi tiết rõ ràng, giường như chỉ mới phát sinh ngày hôm qua.

Nhưng hôm nay, sự cảm động còn đó, chuyện cũ còn vẫn rõ ràng, nhưng cô lại mặc áo cưới đứng với một người đàn ông khác.

Anh đã từng nghĩ, nếu Tề Phàm yêu người khác thì tốt biết bao.

Như vậy, bọn họ sẽ không phải kết hôn, anh vẫn là Lạc Kỳ phong lưu tiêu sái, cô vẫn là Tề Phàm yêu điên cuồng, chỉ là hai người, không có liên hệ gì nữa.

Nhưng hiện tại, chỉ mới nghĩ như vậy, tim anh đã phấp phấp đau.

Anh biết mọi chuyện này đều là giả, là một mảnh lưới.

Nhưng , anh lại càng biết, Trang Nghiêm muốn Tề Phàm, là thật !

Anh không biết bọn họ quen biết khi nào, phát triển đến quan hệ như bây giờ là trước ly hôn hay sau ly hôn ?

Buồn cười như vậy, anh làm chồng, ngay cả vợ bạn như thế nào cũng không rõ.

Tất ti vi, thân thể dựa vào sau ghế, tuy đã nhắm mắt, nhưng hình ảnh chói mắt vừa nãy vẫn cứ hiện lên trong óc anh.

Lâu sau đó, nhiều tin tức từ buổi nghi thức ký hợp đồng của Tề Phàm được phát ra, người ta tò mò, Trang Nghiêm tuyên truyền vì Tề Phàm như vậy là có chuyện, có người đoán anh có quan hệ riêng tư với Tề Phàm.

Nhưng đương sự lại không giải thích, không che dấu thái độ, để giới đại chúng cung cấp thông tin.

Trang Nghiêm và Hàn Phi quả nhiên không có lừa cô, công việc hiện tại đúng là nhàn hơn so với Cửu Trử .

Mỗi ngày chỉ tham dự vài ba hoạt động buôn bán, cô chỉ phải đứng chụp ảnh thân mật với Trang Nghiêm.

Cô không thích như vậy, như là cần cái tiếng cô mờ ám với Trang Nghiêm bị người đời ghen tức cô mới được biết đến!

“Sao vậy? Không thoải mái sao?”

Trang Nghiêm hơi dùng sức bóp tay cô, ý bảo cô nhìn màn ảnh.

“Không, chỉ hơi mệt.”

Nhanh chóng sửa lại vẻ mặt tươi hơn, ngẩng đầu, trên mặt đã là nụ cười không hề sơ hở.

“Anh biết em không quen như vậy, nhưng ngay từ đầu, đã là một quá trình như vậy. Tin anh, rất nhanh, em có thể giống như trước, tự vào việc mình cố gắng để nhiều người biết đến em.”

Vẫy tay với các phóng viên, tay tự nhiên ôm thắt lưng của cô. (mình ko thích Trang Nghiêm)

Hôm nay là yến tiệc mừng công trình đặt móng mới của Hà Vĩ Xuyên, cô rất không tự nhiên, bởi vì cô biết, nhất định sẽ gặp lại Lạc Kỳ.

Vừa vào cửa, nhìn thấy đám Trác Thất, còn có Lạc Kỳ đi cùng Tương Hân.

Trác Thất khuôn mặt tươi cười chào đón, Tề Phàm cũng không yếu thế, cười diễm lệ vô cùng.

Có phải khéo như vậy không, em trai Trang Nghiêm lại tặng chocolate cho Trác Thất, khó trách Trang Nghiêm vẫn than thở thế giới này quá nhỏ !

=====

Đám đàn ông hàn huyên khách sáo thật nhàm chán, Trác Thất kéo cô ngồi vào một bên, không để ý tới nhóm trang trọng.

Tề Phàm uống rượu một mình, một ly lại một ly, bắt đầu là uống, sau lại là tu.

Trác Thất ngăn cô, cô lại cười bất đắc dĩ.

Thật là bất chệt người, ngay cả muốn say, cũng không được.

Lạc Kỳ nắm tay Tương Hân xuyên qua dòng người, ánh mắt không muốn rời khỏi Tề Phàm dù chỉ là cái chớp mắt.

Khi cô tiến vào, anh đã nhìn thấy cô, nhưng ngay cả một cái xem thường cô cũng chẳng chừa cho anh.

Mấy ngày nay, ngày nào anh cũng chỉ có thể sưu tầm tin tức để thấy ảnh của cô, trong mộng mới có thể nói mấy câu với cô.

Nhìn cô và Trang Nghiêm song song bên nhau, anh không ngừng thôi miên mình, nói cho mình, tất cả đều là giả !

Nhưng tâm anh như bị ngấm trong bình giấm chua, vừa động vào đã đau.

Anh ghen tị Trang Nghiêm phát điên, ghen tị anh ta có thể đường đường đứng bên cạnh cô.

Anh thậm chí ghen tị với Thiên Ân, tối thiểu nó tuần tuần nào cũng có thể ở cùng Tề Phàm hai ngày!

Mà anh, đã hơn một tháng chưa được nói chuyện với cô!

Ngủ không được khi anh suy nghĩ, nếu Tề Phàm không quay về với anh, nếu cô thật sự cùng Trang Nghiêm ở một chỗ, như vậy, anh phải chăng có thể quên tất cả, bắt đầu đầu một lần nữa?

Lúc trước anh không muốn miệt mài theo đuổi, nhưng theo thời gian, đáp án càng ngày càng rõ ràng.

Anh rất cục nhận rõ, cho dù tất cả giả tưởng có biến thành sự thật đi chăng nữa, thì thể xác và tinh thần anh, ngoài Tề Phàm ra không thể chấp nhận được ai nữa, kể cả cô gái kia, là Tương Hân.

=====

Anh biết một cô gái giữ một người đàn ông ở lại là muốn chuyện gì, giống như Tề Phàm năm đó với anh.

Cho nên anh lại cự tuyệt Tương Hân khi cô ám chỉ, hy vọng cô có thể biết khó mà lui.

Anh đã phạm phải một sai lầm, anh không thể mắc thêm lỗi lầm gì nữa!

Đôi khi anh muốn cho Tương Hân thấy lòng mình, nhưng cô lại như đã hiểu tâm tình của anh, luôn hàm ý nói cô đã hiểu, làm anh không đành lòng nói thêm gì nữa.

Như trường hợp ngày hôm nay, biết cô nhất định sẽ đi cùng Trang Nghiêm, anh căn bản không muốn đến đây, nhưng lại không muốn buông tha cơ hội có thể nhìn thấy cô.

Lại khéo, Tương Hân tìm đến anh, không có biện pháp, anh đành phải mang cô lại đây.

Nhưng giờ, anh thật sự thà rằng mình không xuất hiện ở trong này còn hơn, bởi vì Tề Phàm, căn bản không chút để ý tới anh.

Nhìn cô đùa vui như vậy dù chẳng qua đó chỉ là một trò chơi của trẻ con!

Cô đã uống bao nhiêu? Mặt đã bắt đầu phỉm đỏ.

Trang Nghiêm ngồi ở phía sau cô, tầm mắt không chút che dấu quyến luyến với cô, đã có lúc, chỉ có anh mới có quyền lợi này!

Không muốn nhìn tiếp, anh cầm điều thuốc, ra bên ngoài, một cây hút hết, anh sẽ lại lấy cây nữa.

“Lạc Kỳ?”

Tương Hân đứng cách không xa, anh lạnh lùng như vậy, trầm tĩnh như vậy, làm cho người ta khó có thể tới gần.

“Tôi không sao, muốn một mình yên lặng một chút.”

Tay giữ gạt tàn thuốc đã xếp thành núi nhỏ, là người nào nói hút thuốc Ni Cổ Đình hết đau, anh đã hút cả một hộp rồi mà đáy lòng không giảm bớt đau đớn được chút nào!

“Lạc Kỳ, em muốn về.”

Tương Hân không muốn đứng ở đây, nơi làm người ta hít thở không thông, không muốn nhìn thấy Lạc Kỳ cô đơn như vậy.

“Được, tôi đưa em về.”

Bỏ thuốc xuống, một lát sau anh mới xoay người.

=====

Tề Phàm tìm không thấy Lạc Kỳ, hé ra khuôn mặt mất mát.

Cô rất nhớ anh, đêm nay, cô còn chưa nhìn kĩ anh, anh vậy đi rồi.

Trang Nghiêm tiến lên kéo cô, chuẩn bị mang cô rời khỏi.

“Đang tìm cái gì?”

“Tìm không thấy, quên đi.”

Vốn cũng không phải của cô, dù có tìm được thì sao chứ.

Trang Nghiêm nhìn cô một lúc lâu, nắm chặt tay cô nhanh rời đi.

Đến dưới nhà Tề Phàm, cùng Tề Phàm xuống xe.

Tề Phàm nói lời tạm biệt với anh, bỗng nhiên anh cảm thấy cô sẽ như vậy mà đi khỏi thế giới của mình!

Ba bước thành hai bước anh xông lên, gắt gao ôm cô vào trong ngực.

“Tề Phàm, anh không thể đợi nữa. Nếu anh nói anh yêu em, em có đồng ý không, chỉ làm Tề Phàm của anh?”

“Trang Nghiêm.....”

Cô lo lắng , vẫn phải đến nước này sao?

“Nếu bị thương, không phải nhìn anh ta nữa, cũng không phải nhớ anh ta, chỉ nhìn anh, không được sao?”

Mặc dù đoán trước được, nhưng anh thành linh bày tỏ, vẫn làm cho Tề Phàm trở tay không kịp, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

“Không phải vội cự tuyệt anh, đáp ứng anh, hãy suy nghĩ kỹ một chút. Vì mặt mũi của anh, ít nhất cũng phải làm bộ suy nghĩ một chút, như vậy, cũng không được sao?”

Biết dọa đến cô, anh lại không đành lòng .

Về nhà Tề Phàm mà đối với căn phòng không một bóng người khóc không ra nước mắt.

Nếu Lạc Kỳ đã muốn đợi để có thể tìm hạnh phúc của chính anh, có phải cô cũng phải có một người để yêu thương cô không?

Kinh hoàng phát hiện, sâu trong nội tâm cô, đáp án dĩ nhiên là: Em đồng ý.

44. Chương 44

Ai đau

Sau một tuần không gặp, Tề Phàm vẫn tránh mặt, không dám nhìn Trang Nghiêm.

Ngược lại, Trang Nghiêm biểu hiện vô cùng tự nhiên, cứ như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Tề Phàm trầm nghĩ, thật là, đại cô nương nhà người ta còn không xấu hổ, cô là đã là một cô dâu còn xấu hổ cái gì chứ!

Đang nghĩ, mặt Trang Nghiêm bỗng nhiên tối gần, dọa cô nhảy dựng lên.

“Tề Phàm, anh nói rồi, có một số việc, em có thể cự tuyệt, nhưng không thể trốn tránh.”

Bị nói đúng tâm sự, cô có chút đơ người, nhưng lời nói của anh vẫn làm cô dần dần thả lỏng, cắn môi gật đầu.

====

Hàn Phi nói có một công ty âm nhạc chủ động liên hệ với anh, nói ca sĩ của bọn họ ca sĩ muốn tìm Tề Phàm làm người đóng trong MV.

Tề Phàm vì vậy mà dồn hết sức vào công việc, chẳng những lên mạng tìm đủ tin tức về ca sĩ này, còn nghe nhạc của anh ta, lời, màn biểu diễn, nhạc của tất cả các ca khúc.

Cô hy vọng có thể yêu thích âm nhạc và phong cách của anh, tạo một MV có cảm xúc nhất.

Chẳng qua là Tề Phàm cảm thấy con người tên Kha Cơ Lạc rất lợi hại, mới vào giới chưa đến hai năm, đã trở thành một trong những nhân vật đứng đầu giới ca nhạc.

Không chỉ tự soạn lời, mà mọi việc đều tự ôm lấy, còn giúp rất nhiều ca sĩ viết lời.

Nhưng anh ít xuất hiện, bình thường cũng khó mà có thể nói chuyện, thích đội mũ, ảnh chụp tên mạng đều rõ mặt.

Điều Tề Phàm không thể lý giải chính là Phi Phi nói quay MV lần này là anh chủ động đưa ra lời mời.

Cái nhìn của Thiên sứ đối với việc này là: Ý nghĩ của bọn thiên tài, người thường luôn khó có thể lý giải .

Nhưng cô nhận quay MV, đơn giản là vì cô rất thích câu chuyện trong MV này.

Được cho là tình tiết hoang đường, chuyện ly kỳ, kết cục ngoài dự đoán của mọi người.

Câu chuyện kể về một cặp chung tình, nam nhân vật chính là hoạ sĩ, nữ nhân vật chính một mình kinh doanh một cửa hàng bán hoa.

Sau khi hai người yêu nhau, cuộc sống lãng mạn ấm áp, nồng nàn ngọt ngào.

Nhưng kỳ thật, thân phận chân thật của hai người là hai tổ chức sát thủ đối địch nhau.

Mà nhiệm vụ mới nhất của hai người là phải giết chết đối phương.

Phải giết chết người mình yêu nhất, loại đau này làm cho hai người như sắp chết, nhưng bọn họ lại không có lựa chọn nào khác.

Bởi vì bọn họ biết, dù bọn họ không làm, thì nhất định sẽ có người khác thay thế bọn họ!

Kết cục, nam nữ nhân vật chính cầm súng đối địch nhau, lúc bóp cò súng, súng nam nhân vật chính lại không có viên đạn nào .....

Kết thúc vẫn là kết thúc, nữ nhân vật chính ôm người đàn ông ngã vào vũng máu rống lên thất thanh .

Mà tên bài hát này, cũng rất ý vị sâu xa, tên là “ai đau hơn”.

Tề Phàm đóng tài liệu, không biết vì sao, có một loại cảm xúc muốn khóc.

=====

Hôm gặp mặt, khi Tề Phàm tới phòng làm việc, đạo diễn và những người liên quan đã chờ ở đó.

Hàn Phi giới thiệu Tề Phàm cho mọi người, Tề Phàm thi lễ với mọi người xong mới ngồi xuống.

Vì lúc trước Hàn Phi và Trang Nghiêm đã nói chuyện với người phụ trách, cho nên toàn bộ kế hoạch rất thuận lợi.

Tề Phàm chú ý tới đối phương có một người, từ đầu tới cuối ngồi ở phía sau cùng, không nói lời nào.

Không yên lòng đợi cho hội nghị chấm dứt, đang vội cô lại bị người không nói gì này gọi lại.

“Tề Phàm!”

“Là tôi.”

Lễ phép gật đầu chào, cô khiêm tốn đáp ứng.

“Nhớ kỹ, trong MV, cô phải khóc cho đẹp một chút.”

Chỉ ném một câu không đầu không đuôi, sau đó không đợi cô trả lời, đã đứng dậy đi ra cùng một người.

Thiên sứ chạy chậm nhưng mà vội về phía cô, về mặt tò mò hóng hớt.

“Phàm, các người từng quen à?”

“Không biết, chưa từng gặp qua.”

Tề Phàm lắc đầu, cô xác định không biết người kia .

“Phàm Phàm không phải chứ, em quay MV của người ta, mà không biết người ta, thế mà cũng nói được sao!”

Thiên sứ cảm thấy, anh thật là phục cô sát đất.

“Anh nói, anh ta chính là Kha Cơ Lạc?”

“Đúng, em không phải xem trên mạng rồi à!”

Mà còn nhìn những mấy ngày chứ!

“Lên mạng xem đúng vậy, nhưng trên mạng ảnh chỉ lộ ra có nửa khuôn mặt, em làm sao mà thấy rõ ”

“Nhưng mà nhìn người thật lại so với lời em nói, cái gì mà là thần, cái gì mà thiên tài âm nhạc, lại cái gì mà thơ văn, hoàn toàn nhìn không ra .”

“Vài thứ kia có thể dùng mắt mà nhìn sao!”

Anh rất muốn mở óc cô ra xem bên trong có cái gì!

“Ok, mặc dù, a không! Anh ấy thật là anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm, chỉ trên trời mới có, không nên chỉ dừng ở nhân gian. Hôm nay có thể gặp, thật là tổ tiên tích đức, phúc cả ba đời! Như vậy đủ chưa?”

“Tề Phàm, anh hận em!”

Việc làm cho có lệ của cô chọc tức thiên sứ, hừ cô một cái, anh xoay người lục túi của cô tìm đồ ăn.

“Phi Phi, gần đây anh phải cẩn thận coi lấy nhà anh nha, có người muốn làm tiểu hồng hạnh vượt tường này.”

Hàn Phi nghe đối thoại của hai người, lúc này lại nghe thấy Tề Phàm gọi anh, bước chậm đi tới, tay đặt ở sau cổ thiên sứ, vừa miết vừa vuốt ve.

“Em cảm thấy cái tên họ Kha kia rất tuấn tú?”

Thiên sứ cảm thấy đằng sau âm phong từng trận, lại không nhìn được gật đầu.

“ Phải là rất tuấn tú !”

Lực trên tay Hàn Phi mạnh hơn, lời nói ra làm cho thiên sứ ngốc sững sốt một lúc lâu.

“Được rồi, tối nay, anh xem em còn dám nói như vậy không!”

Nhìn thiên sứ làm bộ đáng tử thân, Tề Phàm cười sung sướng khi người khác gặp họa.

=====

Hôm nay là ngày đầu tiên quay MV, ba người Tề Phàm một hàng cố ý tới trường quay trước.

Nhưng mà, nhìn trình độ công việc nhân viên, hiển nhiên có người đến sớm hơn.

Nhìn đến Kha Cơ Lạc đã hoá trang xong, Tề Phàm chỉ cảm thấy da đầu run lên từng đợt.

Ngôi sao lớn không phải đều ưa muộn sao, sao anh ta lại không giống người thường vậy?

Cứ như vậy, sẽ làm cô có vẻ kênh kiệu không lẽ phép !

Về mặt ai oán, cô nhỏ giọng nói xấu Kha Cơ Lạc với thiên sứ.

“Anh ta bị thần kinh suy nhược hay sao thế! Đến sớm vậy! Cho dù dậy sớm, nằm thêm tí không được à! Vội chạy đến nơi này làm khó em”

“Người ta là chuyên nghiệp, sao em dám có ý kiến hả!”

Thiên sứ vừa giúp cô nhìn quần áo, vừa nhìn không được cười cô.

“Thiên sứ, em nhất định không hợp bát tực với anh ta, vừa thấy thấy anh ta em liền đau đầu!”

“Phi Phi làm sao bây giờ! Chụp quay hử nửa tháng, e, nhất định sẽ đau đầu mà chết !”

“Tôi sẽ không để cô chết.”

Nghe thấy giọng Kha Cơ Lạc ba người giật nảy mình.

Hàn Phi thối lui ra cửa đứng trông, đúng thật, trên mặt Tề Phàm khắc chữ đúng vậy!

Chẳng qua là anh công khai vào như vậy, xem ra cũng phải là đi nhầm cửa.

“Kha tiên sinh, anh đi nhầm chỗ rồi, đây là phòng nghỉ của Tề Phàm tiểu thư .”

Anh đã khách khí vậy rồi, nếu người này không phải nam nhân vật chính hôm nay trong mv, chỉ bằng ánh mắt háo sắc của thiên sứ thôi, anh ta đã biến mất trên thế giới này rồi!

“Tôi không có đi sai, tôi chính là tìm Tề tiểu thư để nói chuyện.”

Tề Phàm trong lòng thầm nguyên rửa anh ta một ngàn bảy trăm hai mươi lần, sau đó gọi lên nụ cười dễ gần.

“Ai nha, thật sự là quá tốt, tôi cũng đang muốn tìm anh, không nghĩ tới bản thân anh lại đi đến tận cửa !”

Hàn Phi và thiên sứ bị cái giọng bóp mũi của cô làm cho ghen cười sắp ghen tới mức bị nội thương rồi.

Kha Cơ Lạc cũng bị cô nháo nhất thời quên mất nên phản ứng thế nào.

Tề Phàm xoay người tiếp tục hoá trang, trên mặt là nụ cười đắc ý: Hừ, dám đấu với tôi!

45. Chương 45

Diễn giả tình thật

Nói cho mọi người để mọi người đỡ thất vọng nặng nề, truyện này ngược nữ chính là chính, nam chính ko bị người nhiều mà có khi là không bị ngược, truyện mà ngược nam chính là quyền của Trác Thất và Lục Kiều ý ạ.

Bị Tề Phàm trêu, hai người tự nhiên không thể đùa giỡn tiếp.

Tề Phàm vừa hóa trang xong, đã bị không có trâu thì kéo chó đi cày, họ lôi cô đi quay.

Cảnh thứ nhất là lần gặp của hai người ở cửa hàng bán hoa, tiếng sét ái tình.

Đây là lần đầu tiên nam nữ nhân vật chính gặp nhau.

Nữ nhân vật chính làm động tác chuyển hoa ra cửa, vì trong đó một bình hoa nhiều nước quá nên khi đặt xuống nước bắn tung tóe ra, đúng vào người nam nhân vật chính đang đi ngang qua.

Nữ nhân vật chính bối rối xin lỗi, cũng giúp nam nhân vật chính lau, sau đó bỗng nhìn nhau, cảnh cũng không biểu lộ tâm lý lắm.

Tề Phàm dùng sức chuyển bình hoa, trong lòng thầm khen ngợi ông thầy đạo cụ.

Anh ta muốn làm thật à, sao lại chọn cái bình hoa nặng như vậy!

Anh ta cố ý muốn cô mệt chết sao!

May là, cảnh này cũng chỉ có ba đoạn, nước cũng rất thuận lợi bắn tung tóe lên người Kha Cơ Lạc.

Làm hơn hai lần, cô sợ là ăn cơm chiều cũng phải để người đút mắt.

Kịch tính phát triển tiếp theo, hai người gặp gỡ, thăng hoa cho tới khi tim đập thành thịch làm nên tiếng sét ái tình.

Vốn không khí rất tốt, nhưng cứ nhìn cô, Kha Cơ Lạc bỗng nhiên lại nghĩ tới Tề Phàm nói giọng ghen mũi sáng nay đáng yêu thế nào, anh cười như vỡ bụng.

Tề Phàm bị anh cười cảm thấy khó hiểu, chờ anh ổn định một lúc mới có thể tiếp tục quay.

Khi nghỉ ngơi, vẻ mặt Tề Phàm thập phần hung tợn.

“Có làm hay không! Phi Phi, thiên sứ các anh công bằng mà phân xử, đáng vẽ em nặng tình như vậy, buồn cười lắm sao!”

Bị một ông chả chuyên nghiệp gì coi rẻ như thế, cô nào có thể nuốt nổi cơn tức này!

“Tuyệt không buồn cười, thật đến mức anh đã nghĩ em thật sự yêu phải anh ta!”

Tề Phàm rất ít khi tức giận, mà tức thành cái dạng này cũng hiếm gặp.

Thiên sứ ngoài miệng dỗ cô, trong lòng lại sùng bái Kha Cơ Lạc tăng hơn 1000 điểm.

“Họ Kha là người khó mà thích cho được!”

Hàn Phi nhìn lướt qua thiên sứ, lạnh nhạt mở miệng.

“Sao? Mấy người ai cũng vậy là sao chứ!

Không hoà giải được, Tề Phàm có cảm giác kích động.

“Được rồi được rồi, cảm xúc giờ của em tí nữa sao có thể nùng tình mật ý với người ta được!”

Thiên sứ giúp cô thay quần áo, vừa trấn an cô.

“Giờ em đã biết, vì sao nữ chính muốn giết chết anh ta!”

Tề Phàm uống một hộp nước lớn, trong mắt sát khí phùng phùng.

Hàn Phi và thiên sứ nhìn nhau cười.

=====

Quay ngày đầu tiên, vì nhân vật chính còn đang ở giai đoạn làm quen, nên tiến độ cũng không gấp.

Sau khi kết thúc, Tề Phàm nhận được điện thoại của Trang Nghiêm, buổi tối hẹn cô đi ăn cơm.

“Em có thể cự tuyệt không?”

Tề Phàm hỏi thản nhiên.

“Đương nhiên, anh đã nói rồi, chỉ cần em không muốn là có thể cự tuyệt.”

Tuy đã chuẩn bị tốt nếu bị cự tuyệt, nhưng trong giọng nói vẫn khó nén nổi thất vọng.

“Nếu như vậy, em đồng ý?”

“Ôi chào?”

Phản ứng xong anh mới biết bị cô trêu đùa, cô cười, làm cho tâm tình anh cũng tốt theo.

Xem ra, anh vẫn còn xem nhẹ cô .

“Em thật đúng là ác nhân!”

“Đa tạ đã khích lệ!”

Ngoài miệng chu toàn với anh, nhưng trong lòng lại thấy có lỗi với anh.

Đúng vậy, cô thật là một ác nhân, anh đối xử với cô như vậy, cô lại không đáp trả hết được.

Quay đến ngày thứ ba, Tề Phàm đã hoàn toàn thích ứng khi đạo diễn bảo bắt đầu đến giai đoạn yêu với Kha Cơ Lạc, đạo diễn bảo ngừng, cô nháy mắt thu hồi cảm xúc.

Ngay cả thiên sứ cũng cảm thán, cô đã thành công tu luyện tinh thần phân liệt ! (==))

Ngày tiếp theo phải quay cảnh nhân vật chính trong nhà, vì biểu hiện hai người ngọt ngào, nên khung cảnh càng thêm ấm áp.

Tề Phàm mặc áo ba lỗ màu trắng liền với chiếc quần đùi, tuy đây là nhà giả, nhưng cứ nghĩ đến tên gốc Kha Cơ Lạc, lòng của cô gào thét.

“Cho anh ta mặc thêm cái áo ba lỗ nữa không được sao?”

Tề Phàm khẩn cầu nhìn thiên sứ, là ai quy định đàn ông con trai ở nhà chỉ mặc mỗi chiếc quần bó vậy!

“Nếu anh nói ừ, anh sẽ khiến cho hai người bọn em vỡ kính, rồi đi sửa mắt đấy .....”

Thiên sứ nhìn cô luyện tập biểu hiện tà ác, Hàn Phi đi tới, thì thầm với anh rồi rời đi, sắc mặt thiên sứ đột biến.

“Anh ấy nói cái gì với anh?”

“Vốn đêm nay em chỉ phải quay ba lần, nhưng giờ là năm lần, em cũng khó đủ lời để sửa nhĩ!”

Thiên sứ mặt không chút thay đổi ngữ khí thản nhiên kể lại.

Không nghĩ tới anh thật sự sẽ nói, Tề Phàm vừa uống một ngụm nước, toàn bộ phun lên người anh.

“Phàm Phàm, sao em bắn thế!”

“xin lỗi, xin lỗi!” vừa giúp anh lau, vừa phải chịu đựng cười, cô cũng thật vất vả!

Nhân viên kêu chính thức quay.

Tề Phàm và Kha Cơ Lạc song song nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, ga giường trắng cùng với hình ảnh hai người như đang hợp thành một.

Hai người dựng người dậy, Kha Cơ Lạc tay ôm thắt lưng Tề Phàm, vùi đầu vào bụng của cô, chân vòng quanh vừa vặn có thể vây lấy cô.

Tề Phàm từ từ nhắm hai mắt, hai tay vây quanh đầu anh.

Cảnh này không cần ngôn ngữ, chỉ phải dùng tâm lắng lắng cảm nhận sự nồng đậm của tình yêu.

“Tề Phàm, anh nguyện đánh canh bạc đánh đổi tất cả để giờ khắc này trở thành sự thật.”

Giọng Kha Cơ Lạc không thể nghe thấy rõ, làm cho Tề Phàm cảm thấy như tự mình huyễn hoặc.

Nhưng tay anh đặt bên hông cô siết càng nhanh, cho đến khi đạo diễn kêu ngừng, anh còn chưa chịu buông ra.

Khi ăn cơm trưa, Kha Cơ Lạc không để ý ánh mắt như phi đao của Hàn Phi và Tề Phàm, bưng cặp lồng ngồi giữa Tề Phàm và thiên sứ.

Gắp thịt gà vào hộp cơm Tề Phàm, Tề Phàm vừa muốn nói cảm ơn, anh lại thu chiếc đũa tự bỏ vào miệng mình.

“Gây như vậy còn ai xem, tôi đoán em nhất định không thích ngực có nhiều thịt.”

Tề Phàm theo bản năng cúi đầu, một tay che ngực.

“Phi lễ chó nhìn anh có hiểu hay không a!”

“Em mặc như vậy, chẳng lẽ không phải vì muốn cho người ta xem? Người nhìn không lưu manh, người mặc mới là lưu manh!”

Nếu lời này không phải nói cho cô nghe, Tề Phàm nhất định thấy anh phản ứng đối đáp trôi chảy.

Nhưng anh ai cũng đối tốt như vậy sao lại không vừa mắt với mỗi cô, từ trước đến nay toàn sảng giọng với cô.

Tề Phàm không hiểu, rốt cuộc cô chọc tới quý ngài này lúc nào thế!

46. Chương 46

Yêu không nổi

Hôm nay ngày cuối quay MV, Tề Phàm thay trang phục đẹp, tóc ngắn lại càng thể hiện tư thế oai hùng hiên ngang.

“Phàm Phàm, anh phát hiện em có rất tố chất làm sát thủ nhé!”

Thiên sứ vừa giúp cô làm tóc, vừa tán vể kiệt xuất của cô!

“Em rất muốn đổi đạn giả thành đạn thật!”

Tề Phàm thưởng thức khẩu súng và đạn giả trên tay, vẻ mặt âm trầm.

Kha Cơ Lạc đáng giận, luôn khó dễ với cô, hôm qua sau một hồi cảm gối diễn vui đùa âm ỉ, lần nào anh cũng đánh vào đầu cô, làm cô đau muốn chết!

“Phàm Phàm, anh ta cũng không trêu em, sao em cứ hận anh ta vậy?”

Cẩn thận rút khẩu súng và viên đạn trong tay cô ra, anh đặt nó cách xa khỏi cô.

“Anh còn chưa rõ anh ta đâu, anh ta vô lý lắm. Em nói thế nào cũng coi như là tiền bối của anh ta, anh ta dù chưa học quá luân lý trên thương trường, như bé cũng phải được học đạo đức chứ, vậy mà không một chút tôn trọng em!”

“Người ta lớn hơn em hai tuổi, .”

Hàn Phi ngồi ở một bên, hảo tâm nhắc nhở cô.

“Đấy lắm tuổi thế đấy nhé phải lớn người mới đúng! Nhưng nhìn anh ta đi, ấu trĩ, keo kiệt, còn có tố chất thần kinh! Anh ta không phải đàn ông!”

“Ai quy định đàn ông không được ấu trĩ, keo kiệt, có tố chất thần kinh?”

Thiên sứ nghiêng đầu, không ngại học hỏi bộ dáng kẻ dưới, làm cho Tề Phàm nghĩ cô cũng muốn anh nghèo luôn.

“Phi Phi, anh không quản nhà anh hồng hạnh?”

“Hai người bọn em cứ việc cãi nhau, nhưng đừng nhắc đến anh. Em biết đấy, anh sợ vợ!”

Hàn Phi đầu cũng không nâng, kiên trì coi mọi việc không liên quan đến mình, cao cao vọng lại nguyên tắc.

Tề Phàm lấy tay giật tóc, ý bảo thiên sứ dừng lại.

Phi Phi sợ vợ? Có lầm hay không!

Còn nữa, bình thường chỉ cần cô chê Kha Cơ Lạc, Hàn Phi luôn đứng ở bên cô, hôm nay có chuyện gì thế?

Tầm mắt Hàn Phi và thiên sứ đảo tới đảo lui, bỗng nhiên cô giật mạnh áo cao cổ thiên sứ xuống phía dưới, quả nhiên, từng mảng từng mảng xanh tím.

“A, em làm gì!” Thiên sứ hoảng sợ, liên tục lùi về phía sau!

“Em chỉ biết, hai người cấu kết với nhau làm việc xấu, vô sỉ!”

“Nhưng mà này thiên sứ, em rất ngạc nhiên, vài lần nhĩ?”

Tề Phàm đầu tiên là hèn mọn nhìn bọn họ, tiếp theo vẻ mặt tò mò thêm với thèm nhỏ dãi hương tới gần Thiên sứ.

“Ai cần em lo!”

Hàn Phi còn ở đây, thiên sứ cũng không dám lơ mãng.

“Ồi, không nói nữa à, thế tiếp tục vậy.”

Trở về ngồi, cô để cho thiên sứ tiếp tục chỉnh tóc.

Bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, nhặt súng và đạn lên, cô sâu kín hỏi Thiên sứ.

“Thiên sứ, nếu đối là anh, anh cũng lựa chọn giống nam chính trong MV à?”

“Ừ, yêu một người, sẽ không để ý chết vì anh ta, chẳng lẽ không đúng sao?”

Thiên sứ vẻ mặt thâm tình, nhìn Hàn Phi qua gương.

“Đối là em, em sẽ không thế, em sẽ lựa chọn giết chết đối phương.”

“Vì sao?”

Thiên sứ vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô, cô đối với Lạc Kỳ là cái dạng gì, anh nhìn rất rõ ràng. Một khi đã như vậy, cô làm sao có thể?

“Yêu một người, nên sống vì anh ta, em luyện tiếu người em yêu, đỡ để một người giết chết em còn sống phải khổ sở.”

Mỗi người xem mỵ, đều cảm thấy hành vi nam nhân vật chính làm người ta cảm động, sinh vô số hảo cảm với anh ta, đây mới là mục đích của đạo diễn.

Có ai có thể nói rõ, người còn sống và người đã chết, người nào đau hơn?

Ba ba ba! Kha Cơ Lạc đứng ngoài cửa, nhiệt tình vỗ tay.

“Sao thế, lại tìm tôi diễn nữa à?”

“Tôi sợ cô đi đổi đạn giả thành đạn thật nên đến nói trước.”

Hai người gần đây thường giương cung bạt kiếm như vậy, Hàn Phi và thiên sứ đã sớm thấy nhưng không thể trách được.

“Yên tâm, tôi còn chưa hận anh đến mức có dũng khí cùng anh đồng quy vu tận.” (cùng chết)

“Tề Phàm, em là người duy nhất, đoán ra dụng ý trong câu chuyện của anh.”

Tề Phàm cả kinh, tác giả câu chuyện này là anh sao?

“Kha Cơ Lạc, ý biểu đạt anh muốn là, người sống còn đau hơn sao?”

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy nam nhân vật chính thật vĩ đại, hy sinh vì nữ nhân vật chính. Nhưng, kỳ thật, người còn sống kia, mới là người đau nhất.”

Tề Phàm không thêm nhắc lại, lần đầu tiên cảm thấy, Kha Cơ Lạc kỳ thật cũng không đáng ghét như vậy.

“Nếu anh làm biên kịch, nhất định có thể kiếm rất nhiều nước mắt của người xem.”

Ngẩng đầu, Tề Phàm cười đề nghị anh.

“Không cần, đáng vẻ cô khóc, xấu muốn chết!”

Nói xong, cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi, Tề Phàm mạnh mẽ nhớ tới, lời này, từng có một người, cùng giọng điệu đó, cùng tiếng nói đó nói với cô.

Người kia, anh sao? (Nếu ai còn nhớ có một người đánh đàn hát ngoài đường khi chị đang khóc nhé)

=====

Trước màn ảnh Tề Phàm và Kha Cơ Lạc đứng nhìn nhau.

Đạo diễn nói một tiếng bắt đầu, hai tiếng súng vang lên, rồi ngã xuống lại chỉ có Kha Cơ Lạc.

Tề Phàm rút nước mắt lác đác, chạy về phía anh.

Quỳ gối bên cạnh anh, ôm lấy anh, cô khóc tê tâm liệt phế, anh lại cười giúp cô lau nước mắt.

Tiếp theo, màn ảnh phóng tới gần, đặc tả cảm xúc nam chính.

Kha Cơ Lạc lúc này đang nhẽ phải ngã đầu, mắt nhắm lại rồi chết đi.

Nhưng anh lại giơ tay lên giúp cô lau lệ, vòng tay ra sau đầu cô, hơi dùng lực, cô tới gần anh hơn.

Sau đó, anh hôn lên môi cô, như chuồn chuồn lướt nước.

“Lần trước nhìn thấy em khóc, anh cũng rất muốn làm như vậy.”

Lưu luyến rời khỏi môi cô, nhẹ tay vỗ về mặt cô, sau đó anh từ từ nhắm mắt.

Đạo diễn tuy cũng nghi hoặc, nhưng như vậy hiệu quả thật sự hơn hẳn bình thường, nên không có kêu ngừng.

Tề Phàm phát triển kịch tình, tiếp tục khóc, chính là càng khóc càng ủy khuất, càng khóc càng không dừng được.

Cho đến đạo diễn kêu ngừng, mọi người hoan hô vì đã kết thúc cảnh quay, cô lại vẫn khóc dừng được.

Nghe gần hai tuần, “ai đau hơn” cô đã nghe nhiều nên thuộc.

Nhưng cô thích nhất điệp khúc: “Tình yêu nhân gian có bao nhiêu, phải đón biết bao biến cố; Người có tình kết thành chuyện tốt, đừng hỏi là kiếp hay là duyên.

Lúc anh viết câu này, có phải anh cũng có loại tâm tình đó?

Thay quần áo xong, cô, thiên sứ và Hàn Phi cùng đi ra khỏi phòng nghỉ, Kha Cơ Lạc sớm chờ cô ở cửa.

Hàn Phi liếc mắt với thiên sứ, hai người đi ra xe chờ cô trước.

“Sao thế, quay xong rồi mà vẫn còn tìm tôi diễn?”

Nhớ tới nụ hôn ngoài ý muốn vừa rồi, Tề Phàm không tự giác mím môi.

“ Vì luyện tiếc em.”

Anh bỗng nhiên nặng tình, làm cho của cô nhanh mồm nhanh miệng nhất thời không có đất dụng võ, đành phải thu hồi ngụ ý trang, thản nhiên đối mặt với anh.

“Kha Cơ Lạc?”

“Đây là lần đầu tiên em gọi tên anh, anh cũng không biết, tên của anh hóa ra lại dễ nghe như vậy.”

“Sao lại hôn tôi?”

“Hôn rồi, anh cũng không phải giải thích chứ.”

Anh xoay người, nhớ lại.

“ Lần đầu tiên nhìn thấy em, rõ ràng em khóc thoát nhìn đau như vậy, nhưng lại vẫn liều mạng nói chuyện tươi cười với người bên kia điện thoại, cho dù anh ta căn bản không thấy, nhưng em vẫn cố gắng cười như vậy.”

“Em làm cho anh nhớ đến một cô gái rất giống em, cô ấy từng nói với anh, mỗi người đều có hai khuôn mặt, mặt phải đang cười nhưng mặt trái lại đang khóc. Giống em lúc đó.”

“Anh không biết làm sao có thể mâu thuẫn như thế, em rõ ràng kiên cường như vậy, nhưng người ta lại cảm thấy rất đau lòng.”

“Cô gái anh bảo giống tôi, giờ ở đâu?”

“Cô ấy không kiên cường được như vậy, cô ấy đã tới một nơi rất rất xa, nơi đó không có thống khổ bi thương, nơi nơi ngập tràn thiên sứ đáng yêu.”

“Anh nhất định rất yêu cô ấy, nên mới có thể nhận nhầm tôi thành cô ấy, đúng không?”

“Không, tôi không yêu cô ấy. Trước không, hiện tại cũng không, bởi vì tôi không thể.”

Giống như hiện tại, tôi cũng không thể yêu em, bởi vì em giống cô ấy, trong lòng sớm đã có hình bóng một người, người đó, dù tôi có đuổi thể nào cũng không đi.

Tình yêu của tôi, sẽ chỉ làm em càng đau.

Nhìn cô, đôi mắt anh sâu thẳm.

Cho nên Tề Phàm, tôi chỉ cầu mong, có thể luôn luôn ở sau em, giúp mỉm cười, lau nước mắt.

=====

“Kha Cơ Lạc, anh có nguyện ý làm bạn với tôi không?”

Kha Cơ Lạc trước mắt làm cho Tề Phàm cảm thấy anh là một người rất cô đơn, hư ảo, lạnh lùng, cô không tự giác muốn làm anh ấm áp hơn.

“Đương nhiên nguyện ý.”

“Vậy từ bây giờ chúng ta chính là bạn bè! Sau này em sẽ gọi anh là Lạc Lạc!”

“Vậy anh phải gọi em là gì?”

“Phàm Phàm, bạn của em đều gọi em như vậy!”

“Phàm Phàm.”

“Có! Lạc Lạc.”

“Có!”

“Ha ha ha ha.”

Giấu ánh mắt thâm tình, học theo nụ cười của Tề Phàm, anh lại bị cô cười nhạo mặt thần kinh, cứng ngắc. Hối hận thì đã muộn

Thấy Trác Thất và Lục Kiều cùng đứng trước mặt mình, Tề Phàm bỗng thấy trước mắt sáng ngời!

Trác Thất tự tay giao thiệp cưới, hai người thế mà vui quá hóa khóc, tiện đà ôm khóc rống lên, làm Lục Kiều một bên không biết như thế nào cho phải.

“Thất nhi, thật tình chúc phúc cậu! Lục Kiều, Thất nhi giao cho anh, nếu sau này anh dám để cô ấy chịu tí xiu ủy khuất nào thì.....”

“Các cô cứ chặt chém tôi!” Lục Kiều mở miệng trước cô, làm cô cười sáng lạn.

Cô dẫn Trang Nghiêm tham gia hôn lễ của Trác Thất hôn lễ.

Giờ cô và Trang Nghiêm bị phóng viên chụp, nghiêm nhiên đã thành một phần vì công việc của cô.

Nhưng mà cô không nghĩ tới Lạc Kỳ lại đến một mình, anh và Tương Hân, không phải như hình với bóng sao?

Khi Trác Thất kiễng chân hôn Lục Kiều, cô cũng cảm động tới rơi lệ.

Thất nhi có thể hạnh phúc, thật tốt!

Lạc Kỳ đứng xa xa nhìn Trang Nghiêm giúp cô lau nước mắt, lòng đổ kị xông lên đến đỉnh đầu, cũng không thể khống chế hai siết chặt hai nắm đấm vào cạnh sườn, gắng để mặt ngoài bình tĩnh.

Hôn lễ “hot” nhất đương nhiên là cô dâu ném hoa.

Trác Thất xoay người, chuẩn bị ném, Tề Phàm không dấu vết lui về phía sau, cô đã vô duyên như vậy, tốt nhất không nên chiếm cơ hội của người khác.

Nhưng khi hoa cô dâu nằm trong tay cô, Trang Nghiêm hưng phấn nắm chặt tay cô hôn một cái lên trán của cô.

Tầm mắt cô bắt giắc tìm kiếm Lạc Kỳ, ngoài ý muốn thấy anh không kịp gom góp được nụ cười đã hoàn toàn bị phá nát, tâm cô cả kinh, quay sang không nhìn anh nữa.

Lạc Kỳ không cần phải ngụy trang, cái đau đớn tràn đầy trong mắt.

Hôn lễ chấm dứt còn nhiều tiết mục sau đó, Trang Nghiêm mang Tề Phàm rời đi, Lạc Kỳ cũng vừa vắn nói không khỏe, về nhà .

Ông Lạc đang xem báo, bà Lạc vừa đón Thiên Ân về, thấy anh trở về sớm như vậy, có chút kinh ngạc.

Thiên Ân còn vui vẻ đi ngang qua ôm lấy đùi anh, ngọt ngào kêu một tiếng ba ba.

“Hôn lễ đã xong rồi à? Ăn cơm chưa?”

“Con không đói bụng, không ăn .”

Ôm lấy Thiên Ân, vừa giúp con chỉnh trang quần áo, vừa trả lời bà Lạc.

“So với nhà đầu Trác gia, nhà chúng ta thật sự là thua thiệt Phàm Phàm nhiều lắm! Thiên Ân đã lớn như vậy, nhưng ngay cả một cái giống hôn lễ cũng không thể cho nó!”

Ông Lạc tháo kính lão xuống, thật dài một hơi, bà Lạc ở một bên lặng lẽ lau nước mắt.

“Là con có lỗi với Phàm Phàm.”

Một loại áp chế hô hấp đánh vào lòng anh, sau đó, khuếch tán ra khắp tay chân.

Thiên Ân mím môi, tụt khỏi người Lạc Kỳ, lên sô pha ngồi bên cạnh bà Lạc.

Quỳ đôi chân nhỏ, cái tay mập mạp giúp bà Lạc lau nước mắt.

“Thiên Ân ngoan.”

Ôm lấy Thiên Ân, bà Lạc khóc càng nhiều.

“Ly hôn rồi cũng tốt, mày căn bản không xứng với Phàm Phàm! Nếu rời khỏi mày, nó có thể tìm được hạnh phúc, cũng coi mày đã làm được chút chuyện tốt!”

Ông Lạc chỉ tiếc rên rỉ không thể thành thép, lời nói không chút dung túng.

“Con sẽ không để người khác cướp cô ấy!”

Lời Ông Lạc nói làm anh nhớ tới trong hôn lễ Trang Nghiêm và Tề Phàm ngọt ngào thế nào, nội tâm sợ hãi đến cực hạn, anh không thể không có Tề Phàm, không ai có thể cướp Tề Phàm của anh!

Trong lòng áp suất thấp làm cho người ta hít thở không thông, không muốn xung đột với ba, anh đẩy cửa rời đi.

Anh ra khỏi nhà, lái xe không mục đích trên đường.

Đám Chung Tử vẫn đang âm ỉ ở hôn lễ, đi Thịnh Thế cũng chỉ có một mình, buồn phiền không có nơi nào để đi, Đại Tả gọi anh đi uống một chén.

Gãi đúng chỗ ngứa, anh đổi đầu xe, đi về phía quán bar.

“Sao thế, kiêng rượu à? Tôi ở đây mà không thấy anh đến.”

Ngẫm lại mình đúng là vài ngày không tới, Lạc Kỳ cúi đầu cười khổ.

“Không còn cách nào cả, đã làm cha làm mẹ rồi, buổi tối còn phải dỗ con ngủ. Nên trừ cuối tuần ra, bình thường tôi không uống rượu, ngay cả thuốc cũng rất ít hút.”

“Aiz, xem ra tôi đã tìm lầm người, muốn tìm người uống rượu, lại tìm phải ông bố hai mươi tư tuổi hiểu thuận.” (Giờ mới thấy anh Lạc Kỳ trẻ, trẻ thế này làm sao đấu được chú Nghiêm)

Đại Tả nhe nhớn cười anh.

“Hôm nay khác, tôi đến, là để uống rượu.”

“Có tâm sự? Vì Tương Hân à?”

Vừa giúp anh đổi một ly khác, vừa đoán.

“Không phải.”

Lắc đầu, nhìn cái chén rỗng trước mắt, Đại Tả mới phát hiện không biết khi nào anh đã uống chén rượu sạch sẽ.

“Hôm nay không phải dỗ con à? Hay bị Tề Phàm đón đi rồi?”

“Hôm nay muốn tự chúc mừng cho tôi.”

Nghe được tên Tề Phàm tên, tâm lại đau xót.

Thật là đáng chúc mừng mà, chúc mừng giấc mộng của anh rốt cục trở thành sự thật, Tề Phàm thật sự không liếc anh lấy một cái, chúc mừng Tề Phàm rốt cục đã bị người ta đoạt đi, sau này chẳng có gì liên quan tới anh nữa!

Lại một hơi cạn sạch, bị ghen anh ho khụ khụ ra nước mắt.

Lấy ra kính râm đeo vào, môi cong lên, khoe môi run run lại yếu ớt bán đứng anh.

“Lạc Kỳ.....”

“Đại Tả, đừng hỏi gì hết, hôm nay tôi chỉ muốn uống rượu, không muốn nói chuyện.”

Đại Tả giúp anh rót một ly lại một ly, tưởng là càng uống càng say, nhưng lại không say tí nào.

Dáng vẻ Tề Phàm cười, khóc, dáng vẻ quật cường, ủy khuất rõ ràng hiện lên trước mắt anh.

Nhớ tới Trang Nghiêm tay nắm tay cô, cô cầm hoa cô dâu hạnh phúc tươi cười, anh cảm thấy mình đang bị nhốt cách ly thể giới.

Anh là không muốn mất cô, nhưng anh lấy cái gì mời cô trở về bên mình bây giờ.

Anh tặng cô, ngoài trừ thống khổ vẫn chỉ là thống khổ!

“Lạc Kỳ, anh say rồi, tôi tìm người đưa anh trở về.”

“Không, tôi không muốn về!”

Không muốn về nơi không có Tề Phàm, nơi đó mọi thứ đều làm cho anh đau lòng đến tột đỉnh.

Xứng đáng không? Xứng đáng!

=====

“Đại Tả, cứ để anh ấy uống đi, tí nữa em đưa anh ấy về.”

Tương Hân nhẹ nhàng lên tiếng, Lạc Kỳ không quay đầu lại cũng biết là cô.

Đại Tả bắt đắc dĩ, đành phải lấy thêm một chai rượu nữa.

Tương Hân ngồi xuống bên cạnh Lạc Kỳ, cầm lấy bình rượu giúp anh rót đầy chén.

“Lạc Kỳ, uống rượu đi, uống rượu sẽ quên tất cả, sau đó chúng ta bắt đầu lại từ đầu.”

Tương Hân vĩnh viễn nhẹ nhàng như thế, nhưng giờ người Lạc Kỳ muốn là cô gái bé nhỏ luôn chọc anh tức giận, dám sẵn giọng với anh!

“Tương Hân, lần trước không phải tôi đã nói rất rõ ràng rồi sao, chúng ta, không có khả năng.”

Tương Hân tiến lại gần, quay mặt Lạc Kỳ sang nhìn mình.

“Lạc Kỳ, anh không phải thế! Em tin là hiện tại chẳng qua anh nhất thời bị mất đánh lừa thôi, rất nhanh anh sẽ thấy, chỉ có cùng em một chỗ, mới là lựa chọn chính xác.”

“Tương Hân, xin lỗi, tôi không lừa được bản thân mình. Ở nơi này, chỉ chấp nhận Tề Phàm thôi.”

Dùng sức chỉ vào ngực trái của mình, kính mát hạ xuống, một mảnh ẩm ướt.

Xoay người, lại cầm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Con người xinh đẹp bên cạnh đã đau đớn không còn chỗ ẩn thân!

47. Chương 47

Có yêu

Xe đến dưới nhà, Tề Phàm thương thức bắt tay cầm hoa cô dâu, trong lòng thầm nghĩ tất cả có liên quan đến mình và Lạc Kỳ.

Bọn họ không có nghi thức, cũng không có tuần trăng mật, nghĩ đến khi cô mang thai Thiên Ân, nhớ đến khi cô về nước hai người không ngừng cãi nhau, nghĩ đến chuyện cô rời khỏi anh sau mỗi đêm tương tư đau khổ.

“Đón được hoa cô dâu, em có vẻ không vui vẻ như anh nghĩ.”

Trang Nghiêm lấy một nhánh trên hoa cô dâu điểm lên mái tóc ngắn của cô, thành thật nói ra ý của mình.

“Vui vẻ chứ, sao lại không vui, tham gia hôn lễ, may mắn nhất, chính là có thể cướp được cái này mà. Chẳng qua, đối với em mà nói, đã không còn tư cách nhận này phần may mắn này rồi.”

“Tề Phàm, thứ em có, anh chính là người giúp em có tư cách, mà em lại chính là may mắn của anh.”

Anh biết trong lòng cô không buông được Lạc Kỳ, nhưng cô nếu đã ly hôn với anh ta, vì sao, không chịu để cho anh tới gần.

“Trang Nghiêm.....”

“Đừng phán tử hình anh nhanh vậy, em đã đồng ý với anh, phải suy nghĩ thật sự.”

“Trang Nghiêm, kỳ thật không phải suy nghĩ, em .....”

Ngón tay đặt lên môi cô, anh mỉm cười lắc lắc đầu.

“Lên lầu đi, anh chờ em lên rồi đi.”

Không thể tin được, cuộc đời của Trang Nghiêm này cũng có một lần đối mặt sự thật đáng sợ như vậy.

“Vâng.”

=====

Vừa mở cửa, bật đèn, đứng trước cửa sổ, nhìn Trang Nghiêm chạy xe đi.

Đêm còn chưa khuya, cô cũng không buồn ngủ.

Nhìn Lạc gia gọi điện, cô mỉm cười, không cần đoán cô cũng biết, nhất định là Thiên Ân nhớ cô.

“Phàm Phàm, ba ba có đi tìm mẹ không?”

“Không có, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Ba ba tham gia hôn lễ của mẹ nuôi về, ông nội và ba ba đều nói đến mẹ, ông nội hình như rất tức giận, ba ba nói chuyện cũng rất lớn tiếng, bà nội còn khóc.”

“Giờ ông nội đang tránh ở trong thư phòng, bà nội còn ở phòng khách chờ ba ba.”

“Thiên Ân, thế này được không, con xuống tầng với bà nội trước, nói cho bà nội không phải lo lắng, mẹ sẽ ba ba về.”

“Dạ được.”

“Còn nữa, Phàm Phàm, ngày nào ba ba cũng về ngủ với con, nhưng hôm nay đến bây giờ cũng không trở về, con cũng không phải chờ ba ba về ngủ cùng nhỉ?”

“Thiên Ân ngoan, hôm nay không phải chờ, con ngủ trước đi.”

“Phàm Phàm, con còn muốn hỏi mẹ một vấn đề.”

“Muốn hỏi cái gì vậy?”

“Phàm Phàm không phải bị người khác đoạt đi mất rồi chứ?”

“Sẽ không, Thiên Ân đừng nghĩ linh tinh, Phàm Phàm vĩnh viễn thuộc về Thiên Ân, không ai có thể cướp đi.”

“Con cũng nghĩ thế! Phàm Phàm vĩnh viễn thuộc về con và ba ba, con cũng vĩnh viễn thuộc về Phàm Phàm và ba ba!”

“Đúng, Thiên Ân nói đúng rồi!”

Tề Phàm cố nén lệ muốn trào ra, cắn môi sợ tiết lộ ra nhiều cảm xúc.

Tắt Thiên Ân, Tề Phàm lập tức gọi cho Lạc Kỳ, nhưng vẫn chưa có người nghe.

=====

Không biết gọi đến lần thứ mấy, điện thoại mới có người nhận.

“Lạc Kỳ, anh đang chết ở đâu vậy, anh có biết ba mẹ và Thiên Ân đang lo lắng cho anh không!”

Nếu Lạc Kỳ mà ở trước mặt cô bây giờ, cô nhất định sẽ không khách khí hành hung anh một chút, anh làm hại cô cũng bị hù sắp chết rồi!

“Tề Phàm sao? Tôi là Tương Hân.”

Nghe thấy giọng của cô ấy, Tề Phàm đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo cảm thấy mình thật sự là ngu ngốc, Lạc Kỳ không về nhà, tự nhiên là ở chỗ người phụ nữ đó, cô lo lắng cho anh làm cái gì!

Chẳng qua, lòng của cô, đau tới đòi mạng!

Lạc Kỳ, anh là một tên đáng chết vô ngàn!

“Gọi Lạc Kỳ nghe điện thoại đi.”

Cô còn chưa tu dưỡng tốt đến mức có thể hòa bình nói chuyện với cô ta.

“Anh ấy không muốn nói chuyện với cô!”

“Cho dù anh ta không muốn nói chuyện với tôi, tôi cũng muốn chính miệng anh ta nói với tôi!”

“Anh ấy ngủ rồi.”

Tề Phàm mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, lại nói không nên lời không đúng ở chỗ nào, mà nếu Tương Hân nói Lạc Kỳ đang ngủ, cô cũng thật sự không có lý do gọi anh dậy.

“Tương Hân, cô tốt nhất nên cầu nguyện Lạc Kỳ ngày mai trở về Lạc gia cho tốt, chỉ vì Lạc Kỳ mà làm hại hai vị Lạc gia cùng con tôi thương tâm khổ sở, tôi rất muốn lấy mạng cô đấy!”

Dập phắt điện thoại, từ từ hít sâu, cuối cùng cũng không thu được, nước mắt ào ra.

Tương Hân căm giận nhìn màn hình điện thoại, một cô vợ ngoa ngoắt!

Rõ ràng đã ly hôn rồi, còn quan tâm tới Lạc Kỳ, cô ta vẫn cho rằng cô ta là Tề Phàm vợ của anh hay sao!

Cô rất muốn gọi Lạc Kỳ đang nặng nề ngủ dậy, hỏi rõ ràng, nếu Tề Phàm là vợ của anh, vậy cô là gì? Lạc Kỳ yêu cô lâu như vậy, cô rốt cuộc là cái gì!

Mắt đầy lệ cô cởi hết quần áo, chi lỏa thân nằm bên cạnh Lạc Kỳ, ôm lấy anh, vẻ mặt nghiêm túc.

“Lạc Kỳ, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc cùng một chỗ, ai cũng không thể tách rời chúng ta!”

=====

Sáng sớm ánh nắng rọi vào giường trong phòng ngủ, Lạc Kỳ chậm rãi tỉnh dậy, khi cảm thấy mồm miệng khô ráo, đau đầu kinh khủng.

Ra sức mở mắt, trong lúc nhất thời, không biết mình đang ở nơi nào.

Nghiêng thân cúi đầu, anh nhìn thấy bên cạnh Tương Hân đang ngủ, mày anh gắt gao nhú thành một đường.

Anh vừa động, Tương Hân cũng tỉnh, thấy anh nhìn chằm chằm vào mình, lại mặt đỏ nhắm hai mắt lại.

“Vì sao tôi lại ở chỗ này?”

Ngồi dậy trên giường, nhìn quần áo phát tán khắp nơi, biểu tình trở nên lạnh lẽo, cầm lấy quần trước, vừa mặc vừa hỏi.

“Hôm qua anh say.....”

Cô thấy anh lạnh lùng, mắt đỏ ửng khuất trả lời.

“Cô có thể đưa tôi về nhà, cô biết tôi nghỉ ở đâu.”

“Đó là vì anh nói, anh nói, muốn ôm em, em mới.....”

Mặc quần áo Lạc Kỳ đột nhiên xoay người, ánh mắt nhìn thẳng cô, làm cho cô không thể tiếp tục nói tiếp.

“Tương Hân, tôi từng rất yêu em, thật sự rất yêu.”

“Nhưng đến nay đã rõ, cái hôn ở lễ đường trường học, em tao nhả cầm đàn violon diễn tấu khúc nhạc “...”; Tôi vẫn không quên được, vẻ mặt chán ghét của em về cái hôn của tôi.”

“Tương Hân, em là ước mơ hồn nhiên nhất khi tôi còn trẻ, tốt đẹp như vậy, không dính một tia tạp chất! Tôi hy vọng nó vĩnh viễn ở lại trong lòng tôi, vĩnh viễn tốt đẹp, giống em bình thường chứ không phải ai khác.”

Lời này anh nói, là lời cảm động nhất, anh không biết Tương Hân có hiểu hay không, nhưng đây là ý tưởng hiện tại trong đầu anh.

“Lạc Kỳ?”

Cô không biết, anh nói lời này, là có ý gì.

“Tương Hân, tôi từng xem thường Đinh Cừ, nhưng hiện tại, đối với anh ta, chỉ có đồng tình.”

“Bởi vì tôi và anh ta, tự cho là đúng khi muốn làm hết tất cả vì muốn bảo vệ tình yêu của mình, nhưng không thể tưởng được, đó lại là tự tay đẩy hạnh phúc càng ngày càng xa.”

“Mà khi tôi ý thức được tất cả, thì hối hận thì đã muộn.”

“Lạc Kỳ, không phải, em chưa có rời đi, em vẫn ở đây mà!”

“Nhưng mà Tương Hân, hạnh phúc của tôi là Tề Phàm, là Thiên Ân.”

“Là vì đứa nhỏ đúng không? Không sao hết, nếu chúng ta đã muốn, đã muốn cùng một chỗ, chúng ta cũng sắp có đứa nhỏ thuộc về chúng ta.....”

Ở trong lòng thấy rất có lỗi với anh, nhưng cô không có cách nào, cô chỉ có thể làm như vậy, như vậy mới có thể giữ anh lại.

“Tương Hân, tôi là đàn ông, có một số việc, làm rồi hay chưa làm qua, tôi rất rõ ràng.”

Anh bản không muốn làm cho cô bị xấu hổ, nhưng cô hiển nhiên đã chui vào một cái ngõ cụt, anh không nói rõ, cô vĩnh viễn đi không được.

Tương Hân không thể tin nhìn anh, vẻ mặt bi thương.

Cô, cuối cùng đã uống phí tâm cơ sao?

“Lạc Kỳ, tôi không bao giờ muốn gặp anh nữa, anh đi! Anh đi đi –!”

“Xin lỗi, Hân.”

Đây là lần cuối cùng anh gọi cô như vậy, tất cả những gì thuộc về bọn họ sớm đã bị mùa hè 10 năm trước, tiêu tán hết cả rồi.

48. Chương 48

Không hề rối rắm

Rời khỏi nhà Tương Hân, Lạc Kỳ tới chỗ Đại Tả, Đại Tả thấy anh vừa sáng sớm đã tới đây, đã hiểu, lại khó nén trong lòng chua xót.

“Sao phải làm như vậy?”

Lạc Kỳ bình tĩnh hỏi anh ta, anh luôn uống rượu ở đây, có thể uống nhiều hay uống ít, tất nhiên trong lòng đã hiểu rõ.

Tối hôm qua anh thật đúng là hết không ít, nhưng còn chưa làm cho anh say đến bất tỉnh nhân sự.

Trừ phi, có một người duy nhất biết tử lượng anh thế nào rồi động tay động chân.

Nhiều năm như vậy, hai người ngoài trừ bạn bè, những thứ khác đều không giống người anh em của nhau. Cho dù đoán được, anh cũng muốn nghe chính miệng anh ta nói cho anh, anh ta làm như vậy vì cái gì.

“Lạc Kỳ, lần này người anh em này xin lỗi anh.”

Đại Tả đã quá phẫn... anh biết anh không còn mặt mũi nào gặp người huynh đệ này, anh cũng không có biện pháp đối mặt với Tương Hân.

“Tôi hỏi anh vì sao lại làm thế!”

Lạc Kỳ lớn giọng hơn nữa, anh trốn tránh như vậy càng làm anh tức thêm.

” Vì Tương Hân! Vì tôi yêu Tương Hân! Cho nên khi thấy nước mắt của cô ấy tôi đã không chút do dự đồng ý để giúp cô ấy bày với chính người anh em của mình!”

Đại Tả vẻ mặt thống khổ, vì người con gái mình yêu, lại để cô ấy bày người đàn ông khác, chính anh cũng thấy uất ức!

Anh gieo gió, giờ gặt bão!

“Đại Tả, tôi chưa làm gì cô ấy, cũng không gặp lại cô ấy nữa. Sau này, hãy đối tốt với cô ấy. Bảo trọng, người anh em!”

Trầm mặc sau một lúc lâu, anh đứng dậy vỗ vỗ vai Đại Tả, Lạc Kỳ không khỏi tiếc nuối, anh đã mất đi một người anh em.

Mặc dù anh có thể cho rằng chưa từng phát sinh chuyện gì nhưng anh biết, Đại Tả không thể.

Anh không trách Đại Tả, anh cũng từng vì tự cho là đúng mà làm vô số chuyện ngu ngốc, chuyện ngu xuẩn, thậm chí đã suýt vĩnh viễn mất tình yêu.

Nhưng giờ, anh sẽ tìm lại cô gái chiếm hoàn toàn trái tim anh về, làm chút chính sự.

=====

Tề Phàm giúp Kha Cơ Lạc quay MV được hưởng ứng rất tốt, cô cũng bởi vậy mà chiếm được lòng fan của Kha Cơ Lạc, thậm chí họ còn cảm thấy bọn họ là một đôi.

Họ thích cả hai người còn tự đặt tên là: Không Lạc Không Phàm.

Kha Cơ Lạc gọi điện thoại bảo cô là fan của anh chỉ đích danh cô chỉ có thể là bạn gái của anh, có thể thấy chiêu lấy lòng người của cô công lực thật thâm hậu.

Cô không chút khiêm tốn nhận khen ngợi của anh, chọc anh nôn mửa từng cơn.

Công ty sản xuất đĩa nhạc cũng không nghĩ tới thị trường phản ánh tốt như vậy, để cảm ơn fan, họ đã đặc biệt yêu cầu Tề Phàm và Kha Cơ Lạc cùng gặp mặt để ký tên cho fan.

Lạc Kỳ lái xe đi qua nơi ký tên đang ghi âm và ghi hình, nhìn thấy áp phích trước cửa của Tề Phàm và Kha Cơ Lạc.

Hình ảnh thượng hai người ôm nhau ngủ, thân thể cuộn lại cùng một chỗ. Tranh vẽ đẹp như vậy, còn âm áp ngọt ngào thật chói mắt!

Dừng xe lại, anh mua đĩa nhạc, xếp hạng sau mọi người.

Đứng xa xa nhìn Tề Phàm, cô chăm chú ký tên cho fan, còn thì thầm với Kha Cơ Lạc bên cạnh, tươi cười ngọt đến mê người.

Rốt cục cũng đến phiên anh, anh bỏ qua Kha Cơ Lạc, trực tiếp đứng trước mặt Tề Phàm.

“Tên bạn là gì?”

Tề Phàm cười ngắc đầu, lại đang thấy Lạc Kỳ đang tươi cười đến sáng lạn.

“Lạc Kỳ.”

Tham lam nhìn cô, có chút thất vọng khi cô không cười nữa, anh còn chưa có nhìn đủ.

Tề Phàm thần thái như thường ký giữa đĩa nhạc: To Lạc Kỳ.

“Xin hỏi ngài muốn viết chút gì trên đĩa nhạc nữa không?”

“Em có cái gì ... không nói được muốn nói với anh?”

Viết chút cái gì cũng được, chỉ cần là cô viết thôi.

“Thế tôi đành tùy tiện viết vậy.”

“Được.”

Tề Phàm vẽ mặt cười xấu xa, cầm lấy bút, xoát xoát xoát, rất nhanh đã viết xong, sau đó đưa cho Lạc Kỳ.

Lạc Kỳ vừa thấy, sắc mặt đột biến, trong lòng điên tiết, nhưng ở đây nhiều người, anh lại không thể phát tác.

Cô viết là: Đặc điểm: dáng người gợi cảm, “khả công khả thụ”; công việc thích hợp: boy love (lưỡng tính), vũ nam thoát y; giá cả tham khảo: 3-5 vạn.

Cô gái chết tiệt này, thật sự là càng ngày càng chả ra sao, ra ngoài toàn học cái linh tinh!

Còn nữa, chẳng lẽ anh chỉ đáng giá mấy đồng thể này thôi!

Tề Phàm không nhìn vẻ mặt kích động của anh, tiếp tục giúp người phía sau anh ký tên.

====

Vì thiên sứ không thoải mái, Phi Phi phải ở nhà chăm sóc anh .

Cho nên, cuối tuần này Tề Phàm phải tự đến Lạc Gia tới đón Thiên Ân.

Vừa vào cửa, nhìn trong phòng khách không giống trước.

“Sao Tì vi lại bị hỏng vỡ thế con?”

“Không phải, cái hôm nào ý ba ba thấy Phàm Phàm đóng vai mới, bên trong tì vi có cái chú gì hôn Phàm Phàm, ba ba giống hình như rất tức giận, một quyền đã đánh nát cái màn hình tì vi.”

Thiên Ân không hiểu, ngay cả cậu đã biết nói cảnh đó chỉ là giả rồi sao ba ba vẫn tức giận như vậy.

Tề Phàm bĩu môi, anh thật đúng là bạo lực!

Lễ trao giải âm nhạc cuối năm tổ chức long trọng, Tề Phàm được đề cử giải MV xuất sắc nhất.

Hoạt động như vậy tất nhiên Trang Nghiêm và Tề Phàm, phải tham dự.

Nghệ sĩ Gia Thượng cũng có ca sĩ đề cử, Lạc Kỳ làm ông chủ, tất nhiên cũng phải đi.

Tuy cuối cùng không được giải, nhưng có thể lấy được đề cử, Tề Phàm đã rất vui vẻ.

Huống hồ, Kha Cơ Lạc đã một mình chiếm được hai giải bự nhất nam ca sĩ được yêu thích nhất và tài năng nhất rồi, cũng coi như bù lại chút tiếc nuối nhỏ nhỏ của cô.

“Anh vẫn chưa xem MV này, cũng không biết, Kha Cơ Lạc hôn em.”

“Đẳng nhẽ là kịch bản không có, nhưng sau đó anh ấy cảm thấy nếu thêm vào thì hiệu quả tốt hơn.”

Trang Nghiêm tay vỗ về môi của cô, khi mặt anh tới gần thêm một chút, môi sẽ chạm môi, cô có chút kháng cự, ngoảnh mặt đi.

Trang Nghiêm lại không rút lui, mắt tối sầm lại, nắm chặt cằm cô, không tự giác dùng sức.

Mà nhìn từ góc độ Lạc Kỳ, ngay chính sườn mặt, Tề Phàm đang hôn Trang Nghiêm, anh hận không thể xông lên tách hai người ra, coi nhẹ cảnh đẹp trước mắt này.

Thật lâu sau, cho tận đến khi Lạc Kỳ phần hận sắp rách môi rồi, Trang Nghiêm mới buông Tề Phàm ra.

Tề Phàm lấy có cảm thấy buồn chán, ra ngoài hít thở không khí, Trang Nghiêm không ngăn cô nữa, để cô đi ra ngoài.

Lạc Kỳ vẫn nhìn chăm chú vào cô, thấy cô rời đi, liền đứng dậy đuổi theo.

“MV quay thật không tồi.”

Nếu nam diễn viên cô đó mà chết thật, anh còn cảm thấy tốt hơn nhiều!

Vừa mới rửa mặt đi ra, xoa người gặp anh, cô thất thần, rõ ràng không có phản ứng.

Thấy cô đi, anh tiến lên từng bước giữ chặt lấy cô.

“Buông ra, tôi muốn đi vào, Trang Nghiêm còn ở trong chờ tôi!”

“Vừa mới tách khỏi nhau một lát mà em đã vội gặp anh ta vậy sao! Tề Phàm, em đừng nói với tôi, em với anh ta đã thật sự đến với nhau!”

“Đúng thì sao, mà không phải thì sao? Cái vòng luẩn quẩn này vốn hư hư thực thực, làm gì còn sự thật?”

Cô cố ý nhạt nhẽo không để ý, tâm tình càng tốt khi thấy mặt anh ngày càng đen.

“Phàm phàm, em đã thay đổi rồi. Trước kia, em ghét nhất sao dựa vào tiếng xấu để nổi, cũng ghét phóng viên viết tin tức lá cải.”

Nhưng, giờ cô căn bản không thèm để ý chuyện xấu! Đầu tiên là Trang Nghiêm, hiện tại là Kha Cơ Lạc, cô thậm chí còn cố ý biểu hiện, để phóng viên phỏng đoán.

“Đúng, trước kia tôi không thích!”

Cho dù là hiện tại, cô cũng thật sự không có cách nào thích nổi.

“Nếu là anh thì anh làm gì, chính bởi có nhiều người giống như anh, cái vòng luẩn quẩn mới có thể biến thành thế này”

Trang Nghiêm và Hàn Phi vì thành công của cô, đã trả giá nhiều lắm, cô không thể để bọn họ thất vọng.

Cô cũng ghét bản thân mình bây giờ, cô cũng hy vọng sớm chấm dứt chuyện này ở đây.

Nhưng mà ai cũng có thể phê bình cô riêng anh thì không được.

Anh chẳng đầy tin mờ ám với ca sĩ, diễn viên nổi tiếng công ty anh, anh có tư cách gì mà nói cô!

“Không đúng, tôi khác anh, chuyện của tôi là thật! Hôm nay anh mang theo cô gái nhỏ như vậy, đã trưởng thành chưa? Vợ chồng một thời gian, tôi xem tôi cũng phải nhắc nhở anh, giết hại mầm non tổ quốc, chú cảnh sát sẽ không tha cho anh đâu!”

“Anh với cô ấy không giống như em nghĩ!”

Dáng vẻ chẳng quan tâm của cô làm cho anh phát điên, cô thật sự là càng ngày càng giỏi làm anh phát điên!

“Anh có quan hệ gì với cô ta tôi không muốn biết, anh cũng không phải giải thích với tôi.”

“Phàm Phàm, em nhất định phải như vậy với anh sao!”

Kéo cánh tay cô anh thoáng sử dụng lực, không làm đau cô, nhưng cũng không để cô giãy ra.

“Phàm Phàm, hóa ra em ở trong này, hại anh tìm lâu quá.”

Thừa dịp anh hốt hoảng, cô dùng sức bỏ tay anh ra, bước nhanh đi đến bên người Trang Nghiêm, kéo cánh tay anh ta, thúc giục anh ta mang cô rời đi.

Lạc Kỳ nhìn thấy bọn họ thân mật, nheo mắt lại.

49. Chương 49

Xin lỗi, em không còn khả năng để yêu anh

Sau lễ trao giải là tiệc rượu, Lạc Kỳ mang người mới ngôi sao nhỏ Kim Hỉ, mọi người quen biết tất nhiên phải đến chúc mừng.

Lạc Kỳ vì cô ấy mà chần rệu, mặc dù mang tiếng che chở người đẹp, nhưng anh biết là do nổi bực trong lòng mình, rõ ràng không uống nhiều lại có chút men say.

Qua loa tạ ơn mọi người, đã phân phó trợ lý của ngôi sao Kim mang cô trở về trước.

Ngôi sao Kim không tình nguyện lên xe trợ lý, bị thương nhìn về phía Lạc Kỳ, biểu tình trên mặt khó nén tiếc hận.

Tuy đã sớm nghe nói Lạc Nhị thiếu gia vòng vo, không chơi đùa với phụ nữ (ý là ...), nhưng cô không tin.

Đàn ông, anh chính là loại sống, được nuôi dưỡng giữa một rừng hoa đẹp, sao có thể nói dối tính là dối tính!

Có lẽ là do cô ta không có tài, không giữ được anh!

Nhưng cô khác, cô trẻ, xinh đẹp, đáng người tốt, tất cả những gì đàn ông muốn đều ở trên người mình, anh có thể không thích sao?

Đêm nay phải chịu vắng vẻ làm cho cô bất giác làm cô nhận ra: Lạc Nhị thiếu gia này, là không thích phụ nữ!

====

Lạc Kỳ không ngồi xe, đi một mình trên đường giữa mùa đông.

Đã say còn cộng thêm gió lạnh, đầu rất đau, sương mù trước mắt bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Trên đường bóng hồng ánh lên hiện ra bóng dáng Tề Phàm, áp phích đều đổi thành Tề Phàm tươi cười.

Người đi qua như trong nháy mắt đều biến thành Tề Phàm, cũng không đợi anh tới gần, đã biến trở về người qua đường.

Hóa ra, tưởng niệm tới một cái cực hạn, sẽ cảm thấy được cả người bị đặt một thế giới hư ảo vô hạn, trong thế giới đó tràn đầy bóng hình người kia.

Cô gần như vậy, nhưng là không chạm vào được, không giữ được.

Trong lòng như có hòn đá lớn đè nặng, áp chế nó nhảy lên, trong đầu tất cả đều cảnh thân mật của cô cùng Trang Nghiêm và cảnh hôn của cô với Kha Cơ Lạc dù thế nào xóa đi cũng không được.

Trước đây khi để cô thấy chuyện xấu của mình, có phải cũng giống tâm tình anh bây giờ?

Mặc dù biết nhìn hay nghe thấy đều là giả, mặc dù biết đó là ứng phó phóng viên gặp dịp thì chơi, nhưng trong lòng đau và khổ sở, vẫn là sự thật.

Không, cô phải đau hơn anh nhiều, khổ sở hơn anh nhiều lắm!

Đã đau như vậy sao Tề Phàm vẫn cứ liều mạng yêu anh, giữ lấy anh!

Nhưng sau đó, vì sao lại buông tay?

Là vì cái đau chất chồng lên sao?

Nếu như vậy, đau và khổ sở, một chút tích góp sẽ thành nhiều, mới có thể làm cho một Tề Phàm kiên cường như vậy bị đánh bại, cuối cùng phải rơi lệ buông tay rồi đi!

Vì sao anh không thể sớm một chút nhận rõ tấm lòng mình, lại đẩy cô gái yêu mình càng ngày càng xa.

Mà ngay khi anh động tình, tấm lòng ngập tràn tình yêu thì cô đã sớm tới nơi anh có kiêng chân cũng không thể chạm vào.

Một đường đi một đường nghỉ, anh phát hiện toàn bộ thế giới của cô anh không muốn rời khỏi, thầm nghĩ tới nhà cô, anh muốn đứng xa xa nhìn một cái, cũng được.

Đánh xe tới dưới nhà cô đèn còn tắt, cô đang ở nơi nào? Cùng với ai?

Mỗi cái đoán lại làm cho long anh như lửa đốt, đau.

Ngồi bệt xuống trước cửa nhà cô, không phải không muốn đi vào, mà vì cô sớm đã thay khóa, bỏ anh ra ngoài thế giới của cô.

=====

Xe dừng dưới nhà Tề Phàm, Trang Nghiêm quay sang, nhú mày nhìn thấy Tề Phàm một đường cúi đầu không nói câu nào.

Cả ngày bọn họ đi khắp nơi, vừa rồi mang cô đi ăn bánh bao cua, ngoại trừ nhận điện thoại bà Lạc là cô cười, những lúc khác, cô vẫn có chút dăm chiêu, căn bản không động đũa.

Cô suy nghĩ cái gì? Chuyên chú đến mức ngay cả xe dừng rồi mà không biết.

“Tề Phàm? Tề Phàm?”

“Ồ dạ?”

Anh gọi cô hai tiếng, cô mới hoàn hồn, biết xe đã ngừng.

“À, mai gặp.”

Xoay người vừa muốn mở cửa xuống xe, Trang Nghiêm dè tay cô lại.

“Em vừa mới nghĩ tới anh ta sao?”

“Em không có suy nghĩ về Lạc Kỳ! Em chỉ . . . .”

Lời vừa ra khỏi miệng, mới ý thức được Trang Nghiêm vừa rồi căn bản không có nhắc tới Lạc Kỳ, lời cô thốt ra chính là tự nhận!

Trang Nghiêm nhếch môi, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô.

Cô bị anh nhìn trong lòng sợ hãi, căn môi giải thích.

“Vì vừa rồi gặp anh ấy, em có chút cảm xúc, cho nên mới. . . .”

“Tề Phàm, phải tới khi nào thì em mới không vì anh ta bị chút gió thổi mà lo cở lay rồi trông gà hoá cuốc!”

Tề Phàm giật mình nhìn anh, lời này cô cũng từng nói qua, khi nói lời này long cô rất đau . . . .

“Tề Phàm, vì sao chỉ cần người có quan hệ với Lạc Kỳ thì có thể có được toàn bộ sự chú ý của em. Mà người khác cho dù là cậu, em cũng không chịu bỏ ra đến nửa phần!”

“Trang Nghiêm, bọn họ là người nhà của em !”

“Thế còn Lạc Kỳ? Anh ta được nhiều sự quan tâm của em nhất, thậm chí còn là toàn bộ sự quan tâm! Anh ta cũng coi như nhà của em sao!”

“Không, anh ấy thật sự không phải người nhà của em. Nhưng anh ấy là người đàn ông duy nhất cả đời này em muốn yêu!”

Trên tay dần dùng lực, Tề Phàm bị anh giữ đau, nhưng cau mày không lên giọng một tiếng.

“Anh thì sao? Anh đối với em như vậy, anh là gì?”

Anh thật sự không muốn làm thấp mình, nhưng ở nơi này của Tề Phàm anh thật sự nhẹ như chuyện vặt!

“Trang Nghiêm, xin lỗi. . . .”

“Xin lỗi ư? Tề Phàm, chưa bao giờ có phụ nữ nào nói với anh xin lỗi kiểu đó!”

Trong lòng không cam lòng làm cho anh phiền muộn, mà vẻ mặt quật cường lúc này của cô không chịu nói, lại hoàn toàn chọc giận anh.

Anh thông cảm cô chịu nhiều đau khổ nên không bức bách cô, vẫn chờ vẫn chờ cô, nhưng thứ anh chờ là cái gì?

Là sự không quan tâm của cô ! Còn có cả sự vô tình!

Đề vai của cô lại, thân thể tiến lên phía trước, anh cường hãn bá đạo hôn lên môi của cô, phát tiết phần nộ lên nó.

Cô ra sức đẩy hai tay trước ngực anh, cắn chặt răng, không lên tiếng kháng nghị anh xâm phạm.

Anh muốn tham nhập trong miệng cô mà không có kết quả, anh sửa hướng hôn lên cần cổ cô.

Ấn dưới người anh vào cô, một tay khóa hai tay cô lên đầu, dùng áp chế cô không thể nhúc nhích, tay kia thì cởi bỏ áo gió sau tiếp tục xé rách lễ phục của cô.

“Trang Nghiêm, dừng!”

Mắt thấy lễ phục đã bị xuống tới tận eo, trên thân con một đôi tay hung hãn khống chế, cô lớn tiếng quát lại anh!

“Van xin anh dừng!”

“Trang Nghiêm!”

Cổ cô, xương quai xanh, đều che kín dấu vết của cô, dự vọng mờ mắt làm anh không để ý tới phản kháng của cô, kéo rách váy, ngậm lấy nụ hoa trước ngực cô, tay toan kéo làn váy xuống, chậm rãi hướng về phía trước đẩy mạnh.

Giữa chiếc khóa kéo quần âu, dự vọng cứng rắn xuất ra để giữa hai chân cô, tay anh đặt lên chiếc quần nhỏ của cô, muốn kéo thẳng ra.

“Trang Nghiêm, làm ơn dừng lại, dừng cho em hận anh. . . . .”

Khởi động thân thể đang muốn tiến vào trong cô, ngừng đầu, đập vào mắt anh chính là một khuôn mặt đầy nước mắt, Tề Phàm chật vật không chịu nổi, sợ hãi đến phát run!

Anh đột nhiên bừng tỉnh: anh vừa mới là làm cái gì!

Thân thể buông ra, nhẹ khoác áo lên thân thể cô, hai tay gắt gao ôm cô vào trong ngực.

“Phàm Phàm, xin lỗi, anh không muốn . . . . .”

Thương tổn cô, so với bị cô cự tuyệt, anh còn khó chịu hơn.

Tề Phàm rơi lệ, không nhìn anh, cũng không nói.

Tề Phàm sợ hãi, anh nâng mặt cô lên, một giọt lệ rơi trên mặt anh, cùng giao hòa với giọt lệ của cô, từ hai má cô rơi xuống.

“Phàm Phàm, em nói chuyện với anh đi, trò chuyện, mắng anh, đánh anh cũng được a!”

Giơ hai tay cô lên, anh không ngừng tát vào mặt mình.

“Trang Nghiêm. . . . .”

“Phàm Phàm, anh đây, anh đây.”

Cô rốt cuộc cũng nói chuyện, anh mở miệng, muốn cười cho cô xem.

“Nếu đây là thứ anh muốn, em có thể cho anh, sau đó, chúng ta không còn thiếu nợ nhau nữa!”

Lời của cô, không thể nghi ngờ là tuyên án tử hình với anh, làm sự cố gắng của anh, nụ cười trên môi bị đánh nát một chút không thừa!

Trang Nghiêm buông cô ra, đứng dậy ngồi trở lại, lát sau trên mặt đã không chút biểu tình.

“Tề Phàm, em không nợ gì anh cả. Là anh cam tâm tình nguyện yêu em người phụ nữ dường như hết hy vọng, anh không cần em thương hại anh !”

Tề Phàm gói chặt mình trong chiếc áo gió, rưng rưng nhìn Trang Nghiêm một cái, mở cửa xe, chạy vội ra ngoài.

Nhìn thấy cô biến mất ở trong đêm tối, anh gơ tay tát mình một bạt tai, sau đó hoàn toàn mất khí lực, sụp sập chìm trong chiếc ghế của xe.

50. Chương 50

Tình yêu, khó mà kiềm chế

Nhịp gõ của giày cao gót hỗn độn làm Lạc Kỳ đang buồn ngủ dựa vào tường cũng phải thức tỉnh, nhìn thấy Tề Phàm mà dây thần kinh rung lên.

Dựa theo cảm giác say, nước miếng rớt ra, anh tà tà cười tới gần cô.

“Phàm Phàm. . . . .”

Tề Phàm lúc đầu bị người trước cửa đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, nghe thấy giọng Lạc Kỳ, bất an mới giảm đi được một chút.

“Lạc Kỳ!” Cô khóc bỏ nhào vào trong lòng anh, tất cả sợ hãi, ủy khuất bộc phát trong nháy mắt.

Vừa rồi, cô thật sự rất sợ, cô sợ Trang Nghiêm cuối cùng sẽ không chịu dừng lại, cô sợ sau này cô không thể đối mặt với Lạc Kỳ!

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô chủ động trước anh đương nhiên cao hứng, nhưng kiểu Tề Phàm không khống chế được thể này rất ít khi gặp, nhất định đã xảy ra chuyện gì.

“Lạc Kỳ. . . . .”

Cô khóc gọi tên anh, nghe giọng của anh, cảm thấy sự khó chịu của anh.

“Phàm Phàm, nghe lời anh nào, đừng khóc nữa, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì, em muốn làm anh lo đến chết à?”

Đây là phương thức tra tấn mới của cô sao, làm cho anh sốt ruột nóng lòng mà chết?

Nhưng động tác kế tiếp của Tề Phàm làm cho anh quên hết tất cả, cô bỗng ngồi xổm giang hai chân ra trước anh, tay tháo thắt lưng anh, hơn nữa còn sắp thành công!

“Phàm Phàm, dừng lại, anh không dám cam đoan nếu em cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ vẫn giữ được mình đâu!”

Trời thấy, từ khi chia tay với cô đến giờ, anh chưa bao giờ chạm qua một người phụ nữ nào hết, dù có nhớ cô, thân thể đau đớn đến thế nào, anh cũng chỉ nhắm mắt tưởng tượng tới dáng của cô rồi để tự mình giải quyết!

Anh nghĩ đây trời trừng phạt lỗi của anh, từ nay về sau, anh phải dùng tay cả đời.

Một người ngủ, giường trở nên có nhiều khoảng trống, anh càng ngày càng sợ mình bị giữ trên giường không thoát ra được, cho nên ngày nào anh cũng phải ngủ cùng Thiên Ân, nắm bàn tay nhỏ bé đó, anh mới an tâm.

Nhưng hiện tại thì khác, cô gái trong lòng ngày đêm nhớ mong ấy của anh đang run rẩy hai tay, đấu tranh với cái quần lót của anh, muốn phóng thích dục vọng đã nghẽn đầu lên của anh.

“Lạc Kỳ, xin anh đẩy, muốn em . . . . .”

Cô vừa mới nói gì đó, ai tới nói cho anh, anh không có nghe nhầm, Tề Phàm đang cầu xin anh!

Như là biết được anh chưa rõ, cô vẫn không thể kéo chiếc quần lót ra được, đơn giản ngậm lấy anh vào miệng qua lớp vải mỏng manh.

“Tề Phàm, dừng lại!”

Đề đầu cô lại, bàn tay to chần chờ không biết nên đẩy cô ra hay chỉ dẫn cô tiếp tục.

Rốt cục lý trí lấy lại, anh dùng sức nâng cô lên.

“Tề Phàm, chúng ta không thể ở đây!”

Lấy chìa khóa trong túi cô ra, anh kích động tới mức không thể tra nó vào ổ khóa!

Mà Tề Phàm còn ngại không đủ loạn, dấn sát vào người anh, một bàn tay giữ chặt thắt lưng anh, tay kia thì cởi cúc áo sơ mi của anh, từ khe hở mà lùa tay vào khiêu khích sờ soạng ngực anh.

Tay run lên, cái chìa khóa như là tự tìm lấy ổ khóa, vài cái vặn vẹo, cửa mở ra.

Đóng cửa lại, ngay cả đèn cũng không bật, anh ngồi xuống ôm lấy tiểu ma nữ còn đang không ngừng đốt lửa trên người anh, anh quen thuộc tìm được phòng của cô trên tầng.

Lúc này, anh là củi, cô là lửa!

Đặt cô ở giữa giường, đứng dậy cởi quần áo, người trên giường tất nhiên còn gấp hơn cả anh, cúc áo sơ mi còn chưa cởi hết, cô đã kéo anh lên giường.

Cần cổ cô, trước ngực có dấu hôn màu đỏ sậm, làm cho tâm co rút đau đớn, dấy lên lòng đố kỵ hừng hực, nháy mắt hai mắt vẫn đỏ!

“Em đúng là ma nữ, tiểu yêu tinh!”

Quần áo cởi hết ra, anh áp cô dưới thân, lời lẽ tinh tế mà chọn lọc, anh đóng dấu của chính mình lên cô, vết hôn mới đè lên vết hôn cũ.

Nụ hôn của anh như mang theo phần nộ, không có nhẹ nhàng nhưng cái đau tê dại đó lại làm cho Tề Phàm dần dần đỡ sợ hãi, an tâm hơn.

Nhắm mắt lại, vươn người dậy, đón lấy tất cả của anh.

Cô ít khi dịu dàng, làm cho anh râm rĩ vừa cứng rắn lại sừng lên đau đớn, không hề do dự, nắm chặt thắt lưng của cô, một cái động thân, anh và cô hợp hai làm một!

“Ư a. . . . .”

Tiếng rên như trong trí nhớ ngọt ngào thoải mái làm anh không khỏi một tiếng than thở, ở trong cơ thể cô một hồi lâu, cho đến khi cô kháng nghị vặn vẹo thân thể mềm mại phát ra một tiếng ưm khó nhận, anh mới dần dất bắt đầu quá trình kinh tâm động phách một lần nữa.

Cô mềm mại giống như cô gái bình thường trước đây, làm anh chút nữa không thể kiềm chế.

Dưới thân, tiểu mỹ nhân hai mắt đầy sương, nước nở lời ngọt ngào, hai má phỉm hồng, thân thể cô như linh xà vặn vẹo, hai chân gắt gao quấn quanh chân anh.

Đây là Tề Phàm của anh, Tề Phàm thuộc về anh!

Xoay người ngồi dậy, anh ôm cô đặt trên người.

Động tác của anh làm cô sợ tới mức ôm chặt lấy cổ anh, khoảng cách gần như thế, ánh mắt anh không chút che dấu sự nồng nhiệt làm cho cô vừa thẹn lại quẫn, không dám nhìn thẳng.

Khóe môi anh cong lên, bàn tay to nắm lấy ngực của cô, ngón cái ác ý lượn qua núm vú, vừa lòng khi nhìn thấy cô từng đợt run rẩy.

Hai tay nâng mông cô lên, anh dùng sức về phía trước, làm cô giật mình hét lên.

“Lạc Kì!”

Cảm giác quá mức mãnh liệt làm cho cô sắp không giữ được ý thức, chỉ có thể theo nhịp của anh, tùy ý để anh dẫn dắt thân thể mình.

Mỗi một lần đẩy mạnh vào, anh như tới nơi sâu nhất trong cơ thể cô, như là phải xuyên qua cô, cô không tự chủ được đến gần anh hơn, móng tay cào vào da thịt anh, như là phải sát nhập vào cơ thể anh.

Tề Phàm như vậy làm cho anh điên cuồng, làm cho anh muốn ngừng mà không được.

“Của anh!”

“Của anh!”

“Của anh!”

Mỗi một lần va chạm, anh đều gầm rú tuyên cáo, cô là của anh, người đàn ông của cô, của trái tim cô, những gì của cô, đều là của anh!

Ánh mắt người trong long dần dần mất tiêu cự, thân thể run nhẹ nói cho anh, cô sắp đạt đỉnh rồi, lúc này đây, anh và cô phải cùng nhau.

Cảm giác được biến hóa trong cơ thể anh, ý thức có lại, tay cô dùng sức đẩy ngực anh.

Cô đột nhiên kháng cự làm cho anh nhúu mày, tên đã bay khỏi cung sao có thể thu hồi.

“Lạc Kỳ, đừng ở bên trong!”

Cô đột nhiên trào lệ, làm cho anh đau lòng, ngay cả không muốn, thời khắc cuối cùng anh vẫn bứt ra, thứ nóng rực bắn vào ngực và đùi cô.

Anh lấy khăn trong nhà tắm ra giúp cô lau, ngoài ý muốn khi cô không cự tuyệt.

Giúp lau xong anh mới về phòng tắm xử lý cho mình, đi ra thì cô đã ăn mặc chỉnh tề, làm cho anh có chút tiếc nuối, không thể cùng cô da thịt thân cận.

Muốn ôm cô về giường cùng ngủ, cô lại lui về sau né anh.

“Chúng ta coi như chưa từng phát sinh cái gì, anh đi đi.” Anh nghi hoặc nhúu mày, cô đây là có ý gì?

Anh ra sức làm vậy, một chút không có giữ lại, cô còn nói coi như chưa có gì phát sinh!

“Phàm Phàm ——”

Lại tiến lên, cô lại tránh.

“Lạc Kỳ! Đừng chạm vào em!”

Anh thật sự sắp tức chết, nhưng nước mắt cô lại ăn mòn cơn tức giận của anh, chỉ còn lại sự đau lòng.

“Phàm Phàm, anh biết sai lầm, xin em, trở lại bên anh đi. Anh thề đời này chỉ có mình em, được không?”

Tề Phàm lau sạch nước mắt trên mặt, anh trợn to mắt nhìn cô.

“Lạc Kỳ, đừng tưởng rằng em ngủ với anh, là anh có thể ra điều kiện với em!”

Mấy hôm trước anh còn ngủ ở chỗ Tương Hân, nhưng giờ lại còn thân nhiên muốn cô tha thứ!

Trở mình vớ lấy cái ví, bên trong ngoài mấy cái thẻ ra không có tiền mặt, nhụt chí cô đặt nó ở một bên, lại nghĩ tới cái gì đó, cô lại quay người lần nữa.

Lạc Kỳ nghi hoặc nhìn cô, không biết cô đang tìm cái gì.

Lấy bút ra, cô ký tên vào tờ chi phiếu, nhẹ nhàng đẹp đẽ đưa cho Lạc Kỳ.

“Đây là gì?”

“Phí cho anh đêm nay!”

Lạc Kỳ không dám tin nhìn cô, vừa rồi cô nói gì vậy!

Ý cô là coi anh thành đối tượng phát tiết sao? Cô dám!

Thấy anh bất động, cô nhặt quần áo anh nhét vào trong tay anh, đẩy đuối anh ra khỏi phòng ngủ, mạnh mẽ đóng sầm cửa sau đó khóa trái.

“Tề Phàm, mở cửa!”

Tiếng cửa khóa trái làm cho anh lấy lại tinh thần, đáng chết! Cô vậy mà thật sự dám!

Nhìn thấy chi phiếu trên tay, 5 vạn? Cô thật đúng là hào phóng, trả giá cao ngất vậy!

Biết cô nếu quyết tâm không muốn mở cửa, cho dù đợi đến hừng đông cũng vô dụng, anh đành phải chờ cô tâm tình bình tĩnh hơn, lần sau gặp nói chuyện với cô vậy.

51. Chương 51

Không thể quyết định, thì hãy hỏi trái tim của mình

Ngồi dưới đất, cô thật sự cảm thấy khó có thể tha thứ cho mình, cô làm sao vậy, sao lại trêu chọc Lạc Kỳ!

Lại là một đêm không ngủ, cô nén giận với mình đến tận hừng đông.

Trời đã sáng, còn một chuyện làm cô phiền nữa.

Nhớ hôm nay còn phải vào phòng Trang Nghiêm trao đổi công việc, cứ tưởng tượng đến việc phải gặp Trang Nghiêm, nội tâm cô tất nhiên là thập phần kháng cự.

Có phải anh đã sớm đoán được cô sẽ chạy trốn, nên mới nhiều lần nói với cô, có thể cự tuyệt, nhưng không thể trốn tránh.

Chấp nhận số mệnh, cô đi tắm rửa một cái, mặc lên người áo lông, đi giày cao cổ, ngẩng mặt lên trời mà xuống lầu.

Thiên sứ phải vào viện, cho nên gần đây, toàn Trang Nghiêm lái xe tới.

Bất quá hôm nay, anh hẳn là sẽ không đến đây.

Hàn Phi phải ở bệnh viện chăm sóc thiên sứ nên đành nhờ Hàn Phi phải phụ trách công việc của cô, nhưng giờ tất cả là do Trang Nghiêm phụ trách thay.

Đây là công ty những người khác cực kỳ hâm mộ, cô cũng vì thế mà rất hưng phấn, nhưng hiện tại cũng làm cho cô vạn phần đau đầu.

Nhưng thôi thì dù thế nào, nếu đã lựa chọn không trốn, thì phải đành phải kiên trì nhẫn nại đối mặt .

====

Vừa xong chuyện công ty, Trang Nghiêm phái cô trợ lý tới nói cho cô, Trang Nghiêm còn chưa đến, nhưng anh có gọi điện thoại nếu cô tới trước rồi thì đến chờ văn phòng anh trước.

Đợi không đến chục phút, Trang Nghiêm phong trần mệt mỏi đẩy cửa vào.

Vẫn quần áo ngày hôm qua, đáng vẻ nhìn có chút mệt mỏi.

Đại khái tối hôm qua cũng không ngủ ngon, trong mắt còn kín tơ máu, cằm có vài chỗ mọc thêm râu.

Nhìn anh mất một cái, cô lại chui, vùi đầu trong tạp chí.

Trang Nghiêm không tiếng động nhìn Tề Phàm, người đang làm bộ làm tịch mân mê lại, anh sang ngồi đối diện.

Trợ lý Trang Nghiêm mang hai chén cà phê tới, Trang Nghiêm cầm ly của mình một hơi uống cạn sạch, Tề Phàm cười gượng đưa nốt ly của mình cho anh.

Ánh mắt Trang Nghiêm dò xét cô, dáng vẻ cô nhìn qua thì cần ly cà phê này hơn anh đấy.

Anh không cảm kích đấy về, Tề Phàm mỉm cười với cô trợ lý.

“Phiền cô cho tôi thêm ly nữa.”

Trợ lý sau khi rời khỏi, Trang Nghiêm bắt đầu nói chuyện công việc với cô, muốn sắp xếp kế hoạch sắp tới.

“MV em quay cùng Kha Cờ Lạc được hưởng ứng lắm, có hai đạo diễn tới tìm anh, nói muốn mời em một vai diễn, cơ hội rất khó kiếm đấy.”

“Còn nữa, Hàn Phi cũng chuyển giao cho anh mấy cái hẹn mời đóng kịch và phim.”

“Nhưng em chỉ có một, không thể sẻ ra mấy phần được nên, chỉ có thể chọn ra hai ba bộ em thấy phù hợp, về quan tâm một chút rồi mau chóng trả lời cho anh.”

Cầm kịch bản đưa cho Tề Phàm, đây là giao tiếp theo kiểu công thức hoá.

Tề Phàm cẩn thận tiếp nhận, đứng lên, không biết nên cho anh về mặt gì.

“Không có chuyện gì nữa, em về trước.”

Cho tận đến khi ra khỏi phòng Trang Nghiêm rồi, lòng cô vẫn như kẻ mê muội sau cơn kinh hoàng.

=====

Lạc Kỳ dạo này tâm tình rất tốt, mấy ngày nay đến Thiên Ân cũng cảm giác được.

“Ba ba, hôm nay có phải ba có gì đặc biệt vui vẻ không ạ?”

“Làm sao mà Thiên Ân biết được thế?”

“Vì ba ba bưng sữa cũng cười, chỉ còn thiếu hét lên thôi.”

Bị cái miệng nhỏ xíu đang cười của con lại, anh ra khỏi xe, bế con đi nhà trẻ.

Lạc Kỳ không khỏi lại bật cười lần nữa, biểu hiện quả thật đúng là rất rõ ràng, mấy ngày nay Thiên Ân cũng nhìn ra được.

Chia tay chưa đến mấy giờ, vậy mà anh đã bắt đầu thấy nhớ cô rồi.

Anh có thể khẳng định, Tề Phàm còn yêu mình, bằng không, cô sẽ không cho phép anh làm tình với cô.

Nhưng anh không hiểu vì sao, rõ ràng trong lòng cô có anh, anh cầu, cô cũng không tha thứ cho anh?

Chỉ cần tưởng tượng đến vẻ mặt sợ hãi của cô cùng dấu hôn trên người cô hôm qua, mặt anh không khỏi lại trầm xuống.

Không cần nghĩ, anh cũng biết đã phát sinh chuyện gì.

Nhưng anh không trách được Tề Phàm, chỉ hận mình!

Nắm chặt quyền, lúc này đây, anh tuyệt không buông tay nữa.

Mặc kệ là Trang Nghiêm hay là ai khác, anh đều phải làm rõ ràng cho họ biết: Tề Phàm là của anh, chỉ là của anh!

=====

Tề Phàm ra khỏi Hoa Thịnh, lái xe thẳng tới bệnh viện.

Trong phòng bệnh, thiên sứ tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng cũng rất có sinh khí, nhìn thấy Tề Phàm, anh lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh.

“Thiên sứ!”

Đặt hoa lên bàn, Tề Phàm dang rộng hai tay muốn cho anh cái ôm thật chặt, nhưng còn chưa động vào, Hàn Phi đã móc áo lông của cô kéo giật cô ra phía sau.

“Không được chiếm tiện nghi của cậu ý.”

Bỏ thuốc vào trong tay thiên sứ, Hàn Phi nhìn thấy anh cho vào miệng mới đưa nước cho anh.

“Keo kiệt!”

Trừng mắt nhìn liếc Hàn Phi một cái, cô tìm chỗ trống trên giường ngồi xuống.

“Thiên sứ, hôm nay cảm giác có tốt lên chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều, giờ chỉ hy vọng không phải mổ, bằng không ngay cả ngày sinh Khổng Tử cũng phải ở lại bệnh viện mất.”

Thiên sứ bắt đầu nhìn Hàn Phi, bọn họ vốn đã hẹn, ngày sinh Khổng Tử cùng đi Hongkong.

“Cho dù phẫu thuật cũng không sao, Hongkong không phải ngựa, nó vẫn nằm ở đó, mà khí hậu vẫn vậy nên đừng vội.”

Biết anh suy nghĩ cái gì, Hàn Phi xoa xoa đầu của anh, an ủi anh.

“Chỉ là chỉ là, hiện tại anh là quan trọng nhất, nhanh tốt lên, anh xem, anh không ở đây, em cũng không biết nên mặc quần áo gì!”

Suy sụp mặt xuống, cái điệu lông mi chớp chớp mắt long lanh của cô làm cho anh cười không ngừng.

Ngồi một lát, khi thiên sứ hơi mệt, Hàn Phi dìu anh nằm xuống, ngồi ở bên giường, cho đến khi thiên sứ nặng nề ngủ, anh vẫn chưa chịu rời ánh mắt.

“Thiên sứ có phải thật sự không có việc gì không?”

Thật lâu sau, Hàn Phi mới đứng dậy, rót chén nước cho Tề Phàm, cái dạng này của anh làm cho Tề Phàm càng thêm bất an.

“Lần này nghiêm trọng hơn lần trước, nhất định phải phẫu thuật.”

“Làm cũng sẽ không có việc gì đúng không?”

Tề Phàm khẩn trương truy vấn, làm ơn, nói với cô là, thiên sứ nhất định sẽ không có việc gì.

“Sáu phần, bác sĩ nói nhiều nhất là 60%, nhưng đối với anh mà nói, chỉ cần không phải trăm phần trăm, thì cũng chả có gì khác nhau.”

Sắc mặt Tề Phàm lúc này còn tái hơn so với thiên sứ trên giường, vì sao, vì sao phải tàn nhẫn như vậy!

“Anh có tính toán gì không?”

Nếu đã biết kết quả tồi nhất, anh nhất định có quyết định.

“Đã liên hệ với chuyên gia bên Mỹ, xác định thân thể cậu ấy có thể chấp nhận, anh sẽ dẫn cậu ấy qua đó.”

“Phi Phi, thiên sứ nhất định sẽ không có việc gì.”

“Yên tâm, anh không sao. Anh và cậu ấy, đã sớm không phải sinh tử là có thể tách ra.”

“Phi Phi. . . . .”

“Phàm Phàm, so với bọn anh, ngược lại là em mới là kẻ làm người khác không yên lòng. Sắp chia tay nên anh có lời khen tặng, muốn nghe hay không nghe?”

“Đương nhiên muốn nghe!”

“Dù có quyết định thế nào thì cũng nên hỏi trái tim của mình một chút. Lúc anh và thiên sứ trở về, anh muốn em trả lại Tề Phàm kiên cường dũng cảm lạc quan trả lại cho bọn anh.”

“Nhất định!”

Nói mình không khóc, cũng không được rơi lệ.

=====

Ban đêm, nằm trên giường, bên tai vẫn vang lại lời Hàn Phi nói.

Có phải chỉ có trải qua chết đi sống lại, mới có thể hiểu sâu sắc vậy, mới có thể có tình yêu như vậy.

So sánh với cô, chuyện tình cảm của cô và Lạc Kỳ, thật sự nông cạn, cũng chỉ là mấy trò hề.

Rốt cuộc chuyện hai người, người sai không riêng gì anh, cô cũng có nhiều vấn đề.

Điện thoại vang lên, là Lạc Kỳ.

Nhớ tới tối hôm qua khó kìm lòng lại phát sinh quan hệ với anh, cô nhất thời xấu hổ và giận dữ không thôi.

Xoa nút nghe, cô tắt di động. Cô có thể đối mặt Trang Nghiêm, nhưng không có tự tin, có thể thản nhiên như vậy mà đối mặt với Lạc Kỳ.

52. Chương 52

Thoát không khỏi nanh vuốt của anh

Mấy ngày liên tiếp gọi điện cho Tề Phàm toàn là không người nhận, tới nhà cô cũng lần lượt bị cự tuyệt ngoài cửa!

Anh thật sự không hiểu, rốt cuộc cô muốn phải anh thế nào, mới bằng lòng gặp anh!

Trong đầu không ngừng hiện lên của dáng vẻ của cô, nghĩ có thể cô đang cùng Trang Nghiêm mà anh ghen tị như muốn cầm dao, đâm phập vào ngực anh ta.

Anh không thể cứ bị động mãi vậy, Chung Tử thấy anh không có cửa cầu hòa, dạy anh một tuyệt chiêu, nghe nói tất cả phụ nữ đều không thoát khỏi được chiêu này: say rượu rồi quần lấy!

Đã lớn như vậy rồi anh cũng chưa từng thử điều này, nhưng hiện tại vì Tề Phàm, anh sẽ làm bằng bất cứ giá nào!

=====

Tề Phàm đứng trước cửa phòng Trang Nghiêm, hít một hơi sâu, rồi chậm rãi thở ra, sửa sang lại vẻ mặt, mới nâng tay gõ cửa.

Tuy rằng việc kia đã qua vài ngày, nhưng cô vẫn rất khó quên cái tên Trang Nghiêm không khổng chế được. Cô hiện tại mới hiểu, mỗi người, cũng không phải vô hại giống như mặt ngoài.

“Mời vào.”

Đẩy cửa vào, Trang Nghiêm thấy người đến là cô, buông bút trong tay, nhìn thẳng cô.

“Em đọc kĩ từng kịch bản rồi, nhưng, em chỉ chọn hai cái.”

Nhú mào, nhận văn kiện trong tay cô, nhìn thấy lựa chọn của cô, vẻ mặt anh không ủng hộ.

“Tề Phàm, anh đã bảo em quá nhiều rồi, điện ảnh là thị trường rộng lớn hơn so với phim truyền hình, có giá trị giải trí và giá trị về thương mại, em không phải chỉ cần suy nghĩ về thị trường trong nước không, mắt phải phóng xa một chút!”

“Anh nói em hiểu mà, Hàn Phi cũng giúp em phân tích rồi. Nhưng, em vẫn kiên trì lựa chọn của em.”

“Lý do, cho anh một lý do thuyết phục.”

“Trang Nghiêm, em tin tưởng lời anh nói, đóng phim có thể tạo cho em nhiều danh lợi gì gì đó. Nếu thật sự có vai diễn thích hợp hoặc em thích, em cũng nguyện ý làm thử một chỗ bên ngoài kịch.”

“Nhưng, em thích đóng phim truyền hình vì nó có thể dần tích lũy kinh nghiệm là một quá trình lâu dài.”

“Khi biểu diễn, em là một người chậm chạp khó có thể thích ứng nhanh, thật sự chỉ có phim truyền hình mới có thể làm cho em cảm thấy được, thứ em sắm vai là một người, không phải một cái xác.” (Theo mình hiểu ý anh Nghiêm nói là Movie, loại phim ngắn khoảng 108 phút hay kiểu thế, còn chị Phàm là đóng phim dài tập, như kiểu Hoàn Châu Cách Cách hay còn gọi thể loại là Drama ý)

“Đóng movie thời gian quá ngắn, em còn chưa kịp phát huy đã xong rồi, để lại nhiều tiếc nuối.”

“Em cũng biết, hai bộ phim mới kia, anh mất rất nhiều tâm tư mới tranh thủ được cơ hội cho em. Nhưng, xin lỗi, em không thể tiếp nhận vai diễn như vậy.”

Nhìn kịch bản, cô tin tưởng, vai này chỉ là vai thêm vào cho cô, vì cho dù vớt toàn bộ cảnh diễn vai đó đi, cũng chẳng ảnh hưởng đến nội dung bộ phim.

Cô chỉ cần làm tốt một cái bình hoa, mặc ít vải và quần áo, lộ ra một chút gợi cảm, cố ý khoe khoang phong tao, nói vài câu lơ mơ không rõ đã là xong.

“Tề Phàm, đây chỉ là diễn! .”

Anh không rõ cô vì sao luôn muốn sát nhập phim và sự thật cuộc sống vào làm một!

“Nhưng em không thể nhận!”

Cô cắt lời anh, cho tới nay, những gì anh yêu cầu làm, cho dù không nguyện ý, cô cũng thuyết phục mình, anh là vì muốn tốt cho cô.

Nhưng, cô không thể vi phạm nguyên tắc của mình một lần nữa!

“Trang Nghiêm, giấc mộng của em, là làm một diễn viên. Em nghĩ của vai diễn của em, có thể khiến cho người khác đồng cảm. Dù cho đó chỉ là hành động đơn giản, em cũng hy vọng được tán thành.”

“Em không muốn nhờ một vai diễn không cần nào đó để hấp dẫn ánh mắt người, thế sẽ chỉ làm mọi người không thấy sự cố gắng của em.”

“Trang Nghiêm, đây là lý do của em.”

“Tề Phàm, anh cho em một con đường ngắn tới thành công em dường như tuyệt không cảm kích.”

“Trang Nghiêm, em không dám đi đường tắt nữa, gây ông đập lưng ông, một lần là đủ rồi. Em hy vọng còn đường em đi sau này sẽ lưu lại dấu chân của em.”

“Như vậy chẳng sợ khi sai nữa, vì em có thể dọc theo con đường em đi mà quay về, cuộc sống bình dị chứ không thể rơi vào đường tiến không được lùi không xong”

“Đương nhiên, nếu anh không thể nhận một nghệ sĩ như vậy trong công ty anh, thì em đành trả tiền phá vỡ hợp đồng, bỏ đi thôi.”

Trang Nghiêm nhìn cô, muốn đọc được sự chân thật từ trong ánh mắt của cô.

Cô thản nhiên như thế, làm cho anh không thể không tin, lời cô nói, đều là thật sự.

Thấy anh vẫn trầm mặc không nói, cô đành phải đứng lên, nhún vai mỉm cười, không có gì có thể nói, bắt đầu quan điểm, không mưu cầu bàn bạc.

Tay còn chưa chạm tới núm xoay, cô đã bị anh gắt gao ôm chặt từ phía sau.

Thân thể đột nhiên cứng đờ, bởi vì người phía sau run rẩy, truyền đến nhiệt độ và sự run rẩy của người kia.

“Phàm Phàm, em không biết anh rất muốn quay lại hôm đó, giết chết tên xấu xa là mình kia. Nếu không phải chết tiệt vì anh, giờ sao anh và em lại xa cách thành như vậy!”

“Nói cho anh biết, muốn anh phải thế nào, em mới có thể tha thứ cho anh?”

“Trang Nghiêm, em có giới hạn của em, bảo em coi chuyện gì cũng chưa phát sinh, thật sự rất khó.”

“Phàm phàm, xin lỗi, anh là vì đồ ký Lạc Kỳ mới không không chế được.”

“Trang Nghiêm, là do em nói chưa rõ ràng. Em nên sớm rành mạch nói cho anh mới phải, đời này, ngoại trừ Lạc Kỳ, em sẽ không yêu ai khác.”

“Phàm Phàm. . . . .”

“Câu cuối nói yêu hay không yêu là một loại mở đề, em bằng lòng về mình, có lẽ từ lúc sinh ra đã nhìn thấy Lạc Kỳ, từ thời điểm đó đáp án này đã sớm xác định, còn em cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ phải thay đổi.”

“Trang Nghiêm, hay là để em đi đi.”

Vòng tay ôm cô siết nhanh hơn, lời nói ra không phải để thử mà là quyết định.

“Không, Phàm Phàm, sau này, vai em muốn diễn hay không muốn diễn, chỉ cần em muốn làm, anh sẽ không miễn cưỡng em, sẽ không để em đi.”

“Em quyết định thương anh ta cả đời, anh cũng có thể một đời yêu em!”

Cô lập tức kháng cự, lên giọng khuyên anh.

“Sao anh phải khổ. . . . .”

=====

Nhìn Lạc Kỳ ngoài cửa say đến mức không còn biết gì, buồn bực trong lòng cô rốt cục cũng tìm được nơi để phát tiết rồi. (Hê hê)

Đấm đá vài phát với anh, cho tận đến khi anh ôm ngực lắm bầm kêu đau mới dừng lại.

“Đã chết chưa?”

“Phàm Phàm, em đúng là đồ độc ác!”

Một tay xoa ngực bị giày cô làm ngộ thương, một tay xấu xa ôm lấy chân cô.

“Anh mặc kệ, em phải phụ trách, anh mà tàn tật, em phải hầu hạ anh cả đời!”

“Mặc kệ anh!”

Bị hai chữ cả đời của anh làm đau lòng, chân cô dùng một chút lực, đá anh say túy lúy sang một bên, lấy chìa khóa mở cửa.

Anh lại như tên vô lại, dính sát tới, vào phòng trước.

Nhìn ngoài cửa bày ba đôi dép lê, hai lớn một nhỏ: màu lam, hồng nhạt, màu lam, giống như anh và Thiên Ân, bảo hộ cô ở bên trong.

Nhìn thấy Tề Phàm, anh nhếch môi nở nụ cười.

Ngực tràn đầy một cảm giác khó tả, đó là hạnh phúc sao?

Tự độc thoại xong, anh thẳng lên lầu.

“Thật lạnh lùng, không thèm chăm sóc nhân sĩ tàn tạ này cơ đấy.”

Theo đuôi cô, anh vào phòng ngủ của cô.

Đóng cửa lại, kéo lấy cô, ôm vào trong ngực, hai tay thắt chặt.

“Lạc Kỳ, anh không phải nói anh tàn, liệt đó sao, ôm nhanh vậy mà làm gì?”

Chôn ở trong ngực anh, ngay cả hô hấp cũng không dám dùng sức, chỉ sợ sẽ không tìm được nước mắt.

“Anh muốn em. . . . .”

Ngày nào cũng muốn, mỗi giây mỗi phút đều muốn.

Muốn vào tận trong tim, rót vào cốt tủy.

Tất cả cường ngạnh nguy trang, đã bị ba chữ của anh đánh sập.

Cách quần áo, hung hăng cắn vào ngực anh, thật muốn cắn toác ra nhìn xem, người giữ trong đó rốt cuộc là ai!

Thấy cô cắn không buông ra, tay anh luồn vào áo lông cô, đầu ngón tay hơi lạnh đảo chỗ da thịt nõn nà, thành công làm cho cô toàn thân dựng cả tóc gáy.

“Phàm Phàm, em còn cần anh không?”

Tay đặt trước nút áo cô, giọng nói trầm thấp mỉa mai.

Tề Phàm không nói gì, chỉ chuyên tâm cởi quần anh.

Một đêm này cô lại không thể quản mình, lại bị tên lưu manh này, thành công lừa mất.

53. Chương 53

Vẫn giậm chân tại chỗ

Hôm nay là ngày Hàn Phi và thiên sứ lên đường, tuy đã nói Tề Phàm không cần tiễn, nhưng cô vẫn kiên trì muốn tới.

“Phàm Phàm, anh với Phi không ở đây, em phải tự làm-như-chăm-sóc mình đấy nhé, đừng để cho người khác bắt nạt!”

Thiên sứ đảo mắt suy nghĩ đắn đo cô, hại cô đi cũng khổ sở.

“Nói bừa, em không muốn bắt nạt người khác là tốt lắm rồi, người nào dám bắt nạt em!”

“Vậy là tốt nhất đấy, anh cũng không muốn đang ở Mĩ xa thế mà còn phải nhớ thương nghĩ cách trở về báo thù cho em đâu.”

Hàn Phi không khách khí khạc tặng cô bãi nước bọt, chính xác, lúc cô hung hãn thì không ai địch nổi, nhưng chỉ cần gặp Lạc Kỳ thì. . . . .

“Em mặc kệ, không ai bắt nạt em cũng muốn anh nhớ thương!”

Chỉ có như vậy, các anh mới có thể nhớ được ở đây còn có em đang chờ các anh trở về!

Phát thanh sân bay lập lại mời hành khách nhanh tới đăng kí, nhưng ba người vẫn nhìn nhau mà đứng, Tề Phàm cuối cùng không nhịn được, trong kính râm lệ rơi không ngừng.

“Phàm Phàm, bọn anh đi đây.”

Hàn Phi vỗ vỗ của vai cô, bọn họ thật sự phải đi rồi.

“Phi Phi, em không thể sao, làm ơn đi, để em chiếm tiện nghi thiên sứ một tí?”

Hàn Phi gật gật đầu, nghiêng thân đi, ngửa đầu để nước mắt không rơi xuống được.

Nụ cười rục rịch của Thiên sứ tái hiện, mở hai tay bế ôm cô.

Tề Phàm nhắm mắt lại, trong lòng cầu nguyện: thần tiên ơi, làm ơn hãy phù hộ cho người con trai thiên lương này luôn đem được ánh sáng tươi tắn cho người khác!

====

Lạc Kỳ ngồi trong văn phòng, trước mặt bày đồng chi phiếu tháng này Tề Phàm tháng cho anh, tính cả tới hôm qua, tổng cộng năm tờ, mà ngoại trừ lần thứ hai là ba vạn, còn lại toàn là năm vạn.

Anh không rõ cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, rõ ràng là muốn anh, rõ ràng trong lòng có anh, sao nhất định phải làm quan hệ hai người biến thành giao dịch.

Không phải cô thật sự cho anh thành đối tượng tiết dục đấy chứ!

“Đáng chết!”

Nắm tay thật mạnh đập vào bàn, rốt cuộc anh phải làm thế nào, mới có thể trở lại như trước, làm cô đối với anh như trước.

=====

Tề Phàm nhanh chạy, chậm chạy, rốt cục trước ngày sinh Khổng Tử đã quay xong phim.

Ca phẫu thuật của Thiên Ân rất thành công, nhưng, phải cắt một phần ba dạ dày, bây giờ còn phải điều dưỡng.

Trác Thất mang thai, chẳng những không có phản ứng giống mang thai ốm nghén, ngược lại rau xanh cây cải củ cái gì cũng ăn.

Mùa đông này, giống như mọi năm, mọi việc đều tốt.

Chỉ có cô và Lạc Kỳ, vẫn như vậy không xa không gần, không mặn không nhạt.

=====

Tối Noel cô sẽ tới chúc Thiên Ân, Lạc Kỳ đặt hẳn một cây thông Noel lớn trong phòng khách, dưới tầng cây có rất nhiều quà tặng cậu.

Mà quà Thiên Ân rất muốn, tất nhiên là được hẹn gặp Na Mĩ trong ngày Chúa ra đời.

Thiên Ân ngồi trên sofa, Bà Lạc vừa mới bóc một quả chuối tiêu cho cậu ăn, cái miệng nhỏ đầy ắp, ánh mắt chăm chăm nhìn ra cửa, chờ Tề Phàm đến.

Lạc Kỳ cũng đứng ngồi không yên, vừa nghe tiếng xe đã là người đầu tiên lao ra nhìn, mỗi lần đều thất vọng mà về.

Biết cô tự mình lái xe đến, anh không dám gọi điện thoại thúc giục cô, chỉ có thể lòng như lửa đốt.

Hy vọng khi cô đến, anh còn sống.

Lại tiếng xe nữa, anh nhảy xuống sofa, nhìn trong camera thấy người đến là Tề Phàm, mở cửa ra, để cô vào.

Xe Tề Phàm vào, vừa thấy anh ra mở cửa, liếc anh một cái, nhớ tới cô anh và Thiên Ân đã thân thiết thế nào.

Anh còn chưa kịp thưởng thức cô hôm nay xinh đẹp quyến rũ hấp hồn thế nào, đã bị cô vắng vẻ.

Quyệt miệng đi theo cô phía sau, cô ngồi bên cạnh Thiên Ân.

Bà Lạc thấy cô đến, liền phân phó phòng bếp chuẩn bị ăn cơm.

Trong phòng Tề Phàm nói chuyện với người nào cũng rất vui, chỉ có mỗi anh là cô phát cho một câu, làm cho anh rất là buồn bực.

Ăn xong cơm, Thiên Ân ngồi trên đùi Tề Phàm, kể cho cô chuyện mấy ngày nay ở nhà trẻ. (mình có đứa cháu, phải nói thực sự chuyện nhà trẻ rất thú vị ==))

Không bao lâu sau, cậu nói khát nước, muốn uống nước trái cây, Tề Phàm xung phong nhận việc đi giúp cậu lấy.

Lạc Kỳ không để mất thời cơ, theo sát cô vào phòng bếp.

Tề Phàm rửa hoa quả, anh hỗ trợ lấy máy ép.

Làm xong không còn giúp được gì, anh phải đứng ở bên cạnh cô, nhìn dáng vẻ cô cúi đầu.

Hôm nay cô ăn mặc giống Na Mĩ trong lễ Noel sao?

Áo màu đỏ cao cổ không có tay áo lông, váy da ngắn màu đen, tất chân màu nhung thiên nga, giờ là âm mấy độ, chúng nó không lạnh à?

Tóc cô đã dài hơn một chút, bị cô nhuộm thành màu đỏ thẫm, mặt cô vốn đã trắng nõn giờ lại nhìn như bạch ngọc.

Nhưng mà vẫn còn ngắn, anh thực sự rất rất nhớ cảm giác mái tóc mềm mại quấn ở đầu ngón tay.

Lần thứ hai mượn cơ say rượu tới chỗ cô, bị dục vọng sai khiến anh tiến vào cô từ đằng sau.

Tư thế như vậy làm cô tựa như một cậu bé chưa đến tuổi thành niên vậy.

Ý nghĩ như vậy thiếu chút nữa làm cho anh không gượng dậy được! Thực sợ trong lòng lưu lại bóng ma, về sau anh không dám dùng tư thế này với cô nữa!

Không tự giác than thở ra tiếng, cô nâng đầu gối, không chút lưu tình đạp anh một cước.

Chẳng lẽ chỉ vì anh nói sai nên buồn bán lời ít hơn hai vạn? Chỉ là, tư thế này hình như cô rất thích!

Huống hồ sau một lần đó, anh không cố ý cố gắng làm thật lâu, vậy mà đã vài lần rồi mà cô vẫn cho anh nằm vạn.

Dựa vào cái gì mà làm tốt thì không thưởng cho, nói sai còn bị trừ tiền rồi bị đuổi chứ!

Lấy lại tinh thần, anh phát hiện mình hình như lại bắt đầu cương lên, thật muốn chìm đầu chết đuối trong bồn rửa bát kia đi!

Tất cả là tại cô, hại anh giờ ngay cả thần kinh cũng có vấn đề!

Trùng mắt với cái lưng của cô, trùng mắt trùng mắt, tầm mắt không tự giác chậm rãi trở nên dịu dàng, thật muốn ôm ôm. . . . .

Chỉ là cô rất gầy, vốn cô đã rất gầy, giờ còn gầy hơn, như là chỉ còn xương cốt, cô làm gì mà phải ngược đãi mình vậy chứ!

Đau lòng cho cô, lại bắt đầu dĩ nhiên nói cô.

“Em là dân chạy nạn sao? Dân chạy nạn nhìn còn khỏe mạnh hơn em.”

Tề Phàm quay đầu lại, hung hăng lườm anh một cái.

Anh đứng phía sau đã lâu, cô đã rất rộng lượng, cô còn chưa phát hỏa, anh đã phá trước rồi!

“Đây là công việc đòi hỏi, anh không thấy nó quan trọng à? Còn nữa, em béo hay gầy, suy yếu hay khỏe mạnh, làm phiền tới anh à!”

Vai diễn mới của cô, là cô gái chẳng may trượt chân mà hít thuốc phiện, để phù hợp với nhân vật, cân nặng cô giảm không ít.

“Tiền anh đưa em bồi dưỡng ít lắm à, sao em phải liều mạng với công việc thế!”

Anh tức cô, tiền tháng này cô đều trả lại cho anh bằng cái giao dịch kia!

“Em đã ký hợp đồng, tất nhiên phải làm tốt một chút.”

“Tên Trang Nghiêm không phải vẫn đối với em dụng tâm kín đáo à, sao phải để em vất vả vậy!”

Cô không thuận bĩu môi, lúc cô không chịu gặp anh, vậy mà người kia lại luôn có thể quang minh chính đại gặp cô.

“Không thể nói lý với anh!”

Không muốn tranh luận chủ đề vô bổ với anh, nước trái cây cũng làm xong rồi, cô lấy một cái chén, anh nhanh tay bưng lên, cô cùng anh sánh vai bước vào phòng khách.

Biết cô tới tết nguyên đán mới có việc, Lạc Kỳ vừa đem nước trái cây đưa cho Thiên Ân vừa cố ý hỏi cậu.

“Thiên Ân có muốn Phàm Phàm ngày nào cũng làm nước trái cây cho con uống không?”

“Muốn chứ ạ”

“Vậy chúng ta đêm nay bắt Phàm Phàm ở lại, được không ?”

“Được ạ được ạ!”

Thiên Ân vẻ mặt chờ mong nhìn Tề Phàm, mắt chớp chớp long lanh làm cho cô không thể cự tuyệt.

“Được, Na Mĩ hôm nay ở lại với con.”

“Tốt quá!”

Thiên Ân giờ nước trái cây cùng ly với Lạc Kỳ.

====

Buổi tối, Lạc Kỳ giúp Thiên Ân tắm rửa xong sau một người thu dọn lại phòng tắm.

Tề Phàm ôm Thiên Ân nằm ở trên giường, kể chuyện cổ tích.

Lạc Kỳ thu dọn xong đi ra, Tề Phàm và Thiên Ân đã ngủ.

Quỳ gối bên giường, nhìn thấy hai người có nét giống nhau, cùng ngủ, anh in mỗi người một cái hôn lên trán.

Đây là hai sinh mệnh quan trọng nhất với anh trừ cha mẹ ra, giờ cứ như vậy điem tĩnh ngủ trước mặt anh.

Anh thật sự nguyện ý dùng tất cả để đổi lấy giây phút hiện tại, đổi lấy hạnh phúc của ba người.

Đứng lên, cẩn thận ôm lấy Tề Phàm, vốn là ngủ không sâu, vừa bị anh động, cô đã tỉnh.

“Ngủ đi, chỉ giúp đổi chỗ ngủ thôi.”

“Em không muốn ngủ ở phòng anh!”

Cô đương nhiên biết anh muốn dẫn cô tới đâu, nếu để những người khác ở Lạc gia nhìn thấy cô lại ngủ ở phòng anh, thì cô phải giải thích thế nào!

“Anh muốn em!”

Bị anh thành thực tuyên cáo dọa dẫm, anh thật sự là tu trình độ không biết xấu hổ tới rồi “level” cao nhất rồi!

Ôm cô từ phòng Thiên Ân về đặt ở cô trên giường lớn của mình, Lạc Kỳ cảm thấy được đó như là một khoảng cách thật xa.

Trong bóng đêm, anh cởi bỏ nút áo ngủ của cô, tay xoa nắn nụ hoa đã sớm dựng đứng.

“Lạc Kỳ, dừng tay, đêm nay em không có tiền cho anh!”

“Đêm Giáng Sinh, anh bán đại hạ giá, đêm nay anh miễn phí hầu hạ em!”

Ngậm lấy cái miệng nhỏ của cô, làm cô không thể tiếp tục nói chuyện, anh nhất định sẽ bị cô làm tức giận đến hộc máu mà chết!

Khi anh lấy BCS trong ngăn kéo đầu giường, Tề Phàm hận không thể đem anh đạp khỏi giường!

Anh căn bản là có mưu, bảo Thiên Ân giữ cô lại, để anh chiếm tiện nghi!

Vài lần trước đều không thể hoàn thành nghi thức cuối cùng, lúc này đây, hai người đều có chút kích động không thể kiềm chế.

Thời khắc cuối cùng, Tề Phàm một tiếng thở dài, Lạc Kỳ động tác nhanh hơn cùng cô đạt đỉnh.

Chôn ở trong cơ thể cô thật lâu không muốn rút khỏi, thẳng đến khi cô cảm thấy được khó chịu đẩy anh, anh mới tha mộng rời khỏi.

“A!”

Vừa mới chấm dứt, cô vẫn còn mẫn cảm, động tác anh rút khỏi làm cho cô không nhịn được run rẩy.

Thỏa mãn nhìn thấy cô vì anh mê loạn, anh tùy tay ném BCS đã dùng vào sọt.

Hai người đều thỏa mãn không có để ý, đỉnh hơi mỏng của BCS có một lỗ nhỏ, vừa vặn cho phép một sinh mệnh thông qua.

Có đôi khi, bảo hiểm áo mưa cũng không phải trăm phần trăm an toàn.

54. Chương 54

Lại một điều ngoài ý muốn

Nghỉ ngơi một chút, Tề Phàm đứng dậy tới phòng tắm rửa ráy đơn giản, Lạc Kỳ bất chấp giữ chặt cô ở cửa.

“Đi đâu vậy?”

“Tất nhiên quay về chỗ Thiên Ân!”

Ánh mắt đưa nhìn xung quanh, không dám nhìn anh.

“Không được, anh phải ôm em ngủ!”

“Lạc Kỳ, anh phải rõ ràng đi, chúng ta bây giờ cùng lắm chỉ là bạn bè, cũng không phải vợ chồng, không phải thuộc về nhau hoàn toàn?”

Lạc Kỳ bị cô làm tức giận đến một câu cũng nói không nên lời, chỉ buông tay để cô đi.

Mấy đêm sau, dù cho Lạc Kỳ có dùng phương pháp gì đi nữa, cô vẫn luôn làm xong thì rời đi, làm anh lòng cảm thấy mất mát càng thêm mất mát.

Lạc Kỳ không khỏi có chút nhụt chí, có phải dù anh có cố gắng thế nào, bọn họ cũng không thể quay trở lại?

====

Sau tết nguyên đán, Tề Phàm tỏ ý muốn về.

Lạc Kỳ tuy không muốn, lại nghĩ không ra lý do giữ cô lại.

Trước năm mới công việc của cô không nhiều lắm, ngoại trừ tiếp tục làm quảng cáo với hãng quần jean cùng Kha Cơ Lạc, và thêm một bộ phim hài dài khoảng hai chục tập.

Mà lần thứ hai hợp tác, hai người đã có không ít ăn ý, tiến hành quay MV tất nhiên là làm ít mà hiệu suất cao.

Nghỉ quay chụp, Kha Cơ Lạc lấy nước cho cô. Nhân lúc anh còn mặc chiếc quần để quay, cái nhìn rơi trên thân thể bán nude của anh làm Tề Phàm có chút đỏ mặt.

“Làm sao thế, lần trước quay không phải chỉ thấy qua thôi, còn biết xấu hổ cơ à?”

“Em cảm thấy anh nên đi chụp ảnh bìa cho tạp chí phụ nữ, tư thái mị hoặc thân thể khêu gợi, rất hấp dẫn.”

Cô nói thật, cô và Trác Thất từ lúc Trung Quốc thành lập tới giờ đều cảm thấy được, đàn ông mặc quần bò, rất gợi cảm.

Kha Cơ Lạc bị cô khen như vậy, lỗ tai cũng không tự nhiên mà đỏ ửng.

Trợ lý và một cô gái tới mang khăn mặt cho họ, gọi cô là chị Phàm Phàm, Kha Cơ Lạc nghe xong liền giấu cợt cô.

“Em xem đi, so với các cô ấy, em nhỏ hơn không phải một tuổi hai tuổi, bọn họ lại phải gọi em là chị, em nghe sẽ không chột dạ đấy chứ?”

“Chột dạ cái gì, em vào nghề sớm, xem như là tiền bối của bọn họ, gọi một tiếng chị cũng đúng. Nói đến đây em mới nghĩ tới, theo lý thuyết, anh cũng nên gọi em một tiếng chị chứ nhỉ.”

“Anh không đấy.”

Rõ ràng muốn cự tuyệt, làm cho cô mê mê miệng.

“Vì sao?”

“Anh không thể gọi cô gái cướp nộ hôn đầu tiên của anh là chị.”

Giọng nửa đùa nửa thật của anh làm Tề Phàm biến sắc, tiếp theo anh lại cười, cô mới biết được anh đang trêu cô, nắm tay lại cô đánh vào đầu vai anh.

“Đáng ghét, em đã nói, anh thuần thực như vậy, sao có thể giữ lại nộ hôn đầu lâu vậy chứ!”

Kha Cơ Lạc chỉ cười khi bị đánh, trong lòng cũng rất khổ, đó thật sự là nộ hôn đầu của anh, nhưng ngay cả anh anh cũng không dám để ý.

=====

Khi Tề Phàm quay, Trang Nghiêm đột xuất sẽ đến thăm cô, mang cho cô và mọi người đồ ăn vặt cô thích.

Diễn chưa được bao lâu, cô đã cảm thấy mệt mỏi, hơn nữa càng ngày càng buồn ngủ.

Nghỉ ngơi xong, Tề Phàm ngồi ở trên ghế nằm, Trang Nghiêm ngồi một bên bóc một gói bánh dứa đưa tới trước mặt cô, cô mỉm cười cảm ơn, cầm ở trong tay cũng không ăn, mệt mỏi ngáp.

“Mệt lắm à?”

Thấy cô không ăn, anh bỏ điểm tâm trong tay cô xuống, thuận tay choàng áo khoác vây quanh cô.

Tề Phàm nhẹ thoát khỏi, cởi áo choàng xuống.

“Không sao, chỉ là luôn có cảm giác không ngủ đủ.”

“Thật không giống em, mới vừa quay thôi đã mệt mỏi.”

Cô luôn hợp có tình cảm mãnh liệt vô hạn, giờ là trường hợp gì đây.

“Không biết, có thể là do già rồi.”

Hướng nộ cười nghịch ngợm về phía anh, trên mặt như có hai đám mây hồng nhạt, ánh mắt trêu đùa làm khuôn mặt đẹp lại càng thêm xinh đẹp không vật nào có thể so sánh.

“Bây giờ đã nói già, chẳng phải là muốn anh tìm nơi thích hợp để em bắt đầu đi tìm duyên sao?”

“Khoa trương!”

Bị lời anh nói chọc cười, nhìn thời gian sắp hết nên cô đứng dậy chuẩn bị.

Khởi động thân thể, lại cảm thấy trước mắt tối sầm, một lúc lâu mới lại phục hồi tinh thần.

Trang Nghiêm bị cô dọa, cẩn thận giúp cô ngồi trở lại.

“Có phải không thoải mái không? Nếu thế, đừng miễn cưỡng.”

Tề Phàm cũng nhăn mày nhăn mặt, không nên như vậy, tình trạng của cô giống hai lần trước, chẳng lẽ là Lạc Kỳ. . . . .

“Làm sao vậy?”

Thấy cô đã lâu không nói lời nào, Trang Nghiêm lại sốt ruột.

“Em không thoải mái, muốn đi gặp bác sĩ.”

Nghĩ đến đây, cô kích động cởi giày cao gót, chân đất tự tìm giày để đi.

“Tề Phàm, em muốn làm gì?”

Trang Nghiêm bị hành động của cô hoảng sợ, trời đông giá rét cô không sợ cảm lạnh à.

=====

Tuy Tề Phàm lại cự tuyệt lần nữa, nhưng Trang Nghiêm lại kiên trì tới cùng.

Tề Phàm ngấm lại, dù sao cũng phải nói cho anh biết, theo anh đi.

Cổ Nguyệt Lan nhìn thấy Tề Phàm cùng người đàn ông khác cùng đến, vẻ mặt nghi hoặc.

“Dì Nguyệt Lan, anh ấy là ông chủ của con.”

Cổ Nguyệt Lan lúc này mới sắc mặt như thường chào Trang Nghiêm, Trang Nghiêm thấy buồn khi cô vội vàng nói quan hệ hai người như thế, khách khí đáp lễ với bà.

“Làm sao vậy, sao không thoải mái, hay là?”

Thấy sắc mặt Tề Phàm không tốt lắm, Cổ Nguyệt Lan lo lắng hỏi.

“Con sợ lại là. . . . .”

Tề Phàm có chút ngượng ngùng dích mở miệng, lúc trước mang thai còn có thể chứ, còn bây giờ bọn họ đã ly hôn. . . . .

Cổ Nguyệt Lan kéo cô đến một bên, đè thấp giọng.

“Là của ông chủ này?”

“Tất nhiên không phải!”

Tề Phàm bị giả thiết lớn mật của bà làm hoảng sợ, mặt đỏ phũ nhận.

“Vậy, là Lạc Kỳ?”

Thở dài một hơi, cô gái trước mắt này thật đúng là hết hy vọng mà!

Tề Phàm cắn môi gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Còn chưa xác định, không nhất định là vậy. . . . .”

Nói thì nói như vậy, nhưng giọng nói càng ngày càng nhỏ.

“Dì giúp con kiểm tra trước đã.”

“Vâng.”

Trang Nghiêm đứng một bên nghe hai người nói nhỏ, lại không hiểu ra sao.

Tề Phàm đi vào phòng trong kiểm tra, anh ở bên ngoài lại đứng ngồi không yên, như cảm thấy có cái gì đó không tốt phát sinh.

=====

Kết quả Kiểm tra, quả nhiên, cô mang thai, hơn nữa đã hơn hai tuần.

Lại làm kiểm tra, thai nhi vẫn bình thường, chỉ là gần đây cô làm việc và nghỉ ngơi không đúng quy luật, thân thể còn có chút suy yếu.

“Phàm Phàm, đứa nhỏ này. . . . .”

“Đây là con của con!”

Cô hiểu dì Nguyệt Lan lo lắng gì cho cô, nhưng phải lấy đứa nhỏ ra, cô làm không được! Cô làm không thể lại một lần nữa, giết chết đứa con của mình!

“Phàm Phàm!”

Mặc dù lý giải cô có tâm tình người mẹ, nhưng bà vẫn không đồng ý lắc đầu.

“Dì Nguyệt Lan, dì không cần khuyên con, đối với con mà nói, đây căn bản không phải lựa chọn, mà là phải như thế.”

“Vậy sự nghiệp của con thì sao? Sau này con sống thế nào?”

Dù sự nghiệp của cô không đến mức nói như mặt trời giữa trưa, nhưng lại đúng thời điểm đi lên trên đà. Còn nữa, vừa rồi người gọi là ông chủ dẫn cô tới, sự lo lắng trong mắt tuyệt không phải là cái mà ông chủ nên có. Chẳng lẽ, chuyện này cũng không đáng giá để bà lo lắng sao?

“Đứa nhỏ này quan trọng hơn tất cả!”

Chỉ một câu của cô khiến cho Cổ Nguyệt Lan đem tất cả lời khuyên của bà nuốt xuống, đau lòng vỗ về mặt của cô.

=====

Thấy Tề Phàm đi ra, Trang Nghiêm khẩn trương đi nhanh tới.

“Thế nào, không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.”

Tề Phàm nhìn thoáng qua xoay người đi ra ngoài, nhìn Cổ nguyệt Lan, lại quay sang nhìn Trang Nghiêm, trên mặt cô nụ cười càng lúc càng lớn, Trang Nghiêm lại càng ngày càng hoảng.

“Trang Nghiêm, em mang thai, là của Lạc Kỳ.”

Trang Nghiêm ý nghĩ tức thì trống rỗng, trước mắt tất cả dần dần mơ hồ, chỉ có mặt của cô vẫn rõ ràng như thế.

“Em nói cái gì? Em nói lại lần nữa xem!”

Nắm chặt hai vai của cô, anh bắt cô phủ nhận, lời cô vừa mới nói.

“Em nói, em, mang, thai !”

Không chút sợ hãi đón nhận anh, Tề Phàm vẻ mặt đứng đần lặp lại lần nữa.

Suy sụp buông cô ra, lắc lắc đầu từng bước một lui về phía sau, thẳng đến khi đụng vào bàn, anh chặt vật bám lấy, mới không té ngã.

“Tề Phàm, sao em có thể tàn nhẫn như vậy!”

Về mặt đau đớn khi nhìn thấy cô gái ngọt ngào trước mắt này, cô đem sự ngọt ngào hạnh phúc tất cả đều cho người đàn ông kia, thứ để lại cho anh chỉ có đau khổ vô tận.

Rõ ràng muốn gần hơn

Thật lâu sau, Trang Nghiêm mới tìm lại tiếng nói của mình.

“Tề Phàm, em đã nói, em biết giới hạn.”

“Vậy mà bây giờ chuyện gì xảy ra? Hay là em nói cái giới hạn đó, chỉ là vì Lạc Kỳ mà đặt ra với những người đàn ông khác!”

Tề Phàm mắt đầy lệ, có lỗi nhìn người đàn ông trước mắt bị cô làm đau khổ.

“Trang Nghiêm, không phải. Đối với Lạc Kỳ, em cũng có giới hạn. Chỉ là một lần chạm tới anh ấy, giới hạn của em không tìm được mà thấp đi, thấp đi.”

Trang Nghiêm cười khổ nói: “Tề Phàm, sao anh lại có thể yêu thương một cô gái hết hi vọng như em chứ”

Tề Phàm không đáp lại, là cô sai, là cô có lòng tham ! Nghĩ có thể làm bạn với anh, lại không nghĩ rằng, đây lại càng làm tổn thương anh.

“Xin lỗi. . . . .”

Cô sẽ không tìm những lời khác để biểu đạt tâm tình mình lúc này, sợ là một câu này, cũng sẽ bị cho rằng cô từ chối đến chết.

“Là tự anh làm, không phải em!”

Tự giấu một câu, anh đi lên trước, nâng nhẹ khuôn mặt Tề Phàm lên nhẹ nhàng lau nước mắt của cô.

“Tề Phàm, em biết không, mỗi lần nhìn thấy em vì anh ta mà rơi nước mắt, lòng anh cũng rầu rĩ đau đớn. Nhưng bây giờ anh mới biết được, hóa ra khi em rơi nước mắt vì anh, lòng anh còn đau đớn hơn.”

“Trang Nghiêm. . . . .”

Ba chữ rất xin lỗi nhỏ nhẹ, còn không xứng với sự chân thành của anh đối với cô.

“Em định giữ lại đứa nhỏ này, thật không?”

Gian nan hỏi, hóa ra hỏi cũng không khó như tưởng tượng.

Tề Phàm nhẹ nhàng gật đầu.

“Anh cũng không thể lý giải được, dù sao em cứ phải làm mọi chuyện thật rõ ràng”

Tề Phàm ngừng lại một chút, sau đó kiên định gật đầu.

Trang Nghiêm trong lòng bi ai cho mình, một phút đồng hồ tình cảm với Lạc Kỳ thật thích hợp, anh thấy rõ điều đó.

Như vậy, bây giờ đứa nhỏ đã có, không thể nghi ngờ là phán mình tử hình.

Hai người đều mang tâm sự thật lâu không lên tiếng, không khí yên tĩnh làm người khác hít thở không thông.

=====

Về đến nhà Tề Phàm cũng không lạnh nhạt như Trang Nghiêm khẳng định, rõ ràng cô và Lạc Kỳ đều làm biện pháp an toàn, sao có thể như thế?

Chẳng lẽ, anh cũng mình, động tay động chân với BCS sao?

Có đúng là phương thức Lạc Kỳ làm, anh sẽ thế ư?

Nếu thật là anh, thì cô cũng không thể được lý giải được, anh chẳng lẽ cũng giống cô, là bởi vì yêu?

Trong lòng có chút chờ mong, cũng có chút ngọt ngào.

Cô muốn khẩn cấp nói cho Lạc Kỳ tin tức này, càng vội vã muốn biết, lòng anh như thế nào, cảm giác gì khi đón tiếp sinh mệnh mới thuộc về hai người bọn họ.

Nhưng, trước mắt còn có nhiều cần phải giải quyết.

Vốn sinh mệnh nhỏ còn chưa được nửa tháng, đối với ngoại hình của cô cũng không có ảnh hưởng rõ ràng, nhưng tưởng tượng đến đôi giày cao gót cô phải đi để diễn, cô chỉ nghĩ thôi mà mồ hôi lạnh.

Vừa mới xấu hổ chia tay với Trang Nghiêm, cô còn chưa kịp bàn bạc với anh về chuyện này.

Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, không ảnh hưởng tới tâm tình tốt của cô.

Ngày mai, cô sẽ gặp Lạc Kỳ, nói cho anh tất cả.

Ban đêm, trong lúc ngủ mơ, trên mặt cô vẫn chứa ý cười thản nhiên.

=====

Nhận được điện thoại của Tề Phàm, Lạc Kỳ có chút kinh ngạc, cô muốn hẹn anh cùng ăn cơm chiều!

Dọc theo đường đi, vài lúc anh không nén được mà cười ra tiếng.

Cô rất cục, cũng chủ động tiếp cận anh!

Tuy cô nói địa điểm hẹn trước, nhưng đợi không đến 15 phút Tề Phàm đã tới rồi.

Anh cong khoe miệng, cô vẫn có cái tính ấy, không thích phải để người khác chờ.

“Để anh đoán nhé, hôm nay nhất định em có chuyện gì đó đặc biệt vui vẻ!”

Lúc cô tiến vào, nụ cười trên mặt không hề mất đi, cô như vậy làm cho anh khó có thể dời xa tầm mắt.

“Đúng vậy, có chuyện vui.”

Lấy thực đơn, Tề Phàm cắn môi, vẻ mặt làm như cô thật sự muốn ăn rất nhiều, điều này lại làm cho Lạc Kỳ ngạc nhiên.

Một cô gái đem giảm béo thành sự nghiệp cả đời, giờ ở trước mặt anh, lại gọi hẩn một núi nhỏ rau, làm sao anh có thể không sợ hãi!

Anh im lặng ngồi, thưởng thức dáng vẻ cô ăn, trong lòng dào dạt hạnh phúc.

“Sao anh không ăn?” Miệng cô đầy rau, lời nói còn không rõ, anh cười dùng khăn giúp cô lau cơm trên khóe miệng.

“Anh nhìn em ăn là được rồi.”

Tề Phàm nuốt hết rau xuống, bưng cái chén nước trong tay uống một hớp lớn.

“Lạc Kỳ, hôm nay em có chuyện muốn nói với anh.”

Cô bỗng nhiên thật tình, làm cho Lạc Kỳ cũng không tự giác cũng nghiêm túc theo.

“Em nói đi.”

“Em mang thai .”

Nụ cười trên mặt Lạc Kỳ bị kiềm hãm, nháy mắt giận dữ thay thế.

“Tề Phàm, em đang nói đùa với anh đấy à?”

Cô nhất định là lừa anh, cô là muốn nhìn anh không khống chế được, cô chỉ là đang chọc anh vui vẻ thôi!

Phản ứng của anh làm cho Tề Phàm dùng sức nhúu mày, hóa ra, ý nghĩ của cô là sai lầm rồi; hóa ra, đó thật sự chỉ là một thứ ngoài ý muốn; hóa ra, tất cả chẳng qua chỉ là do cô tự mình đa tình!

Dáng vẻ của cô làm cho Lạc Kỳ như bị hỏa công tâm.

“Tề Phàm, nói chuyện! Nói em đang nói giỡn với anh!”

Anh nhúu mày thật chặt, môi cong lên một nụ cười lạnh.

“Lạc Kỳ, em không hay nói đùa, em thật sự đang mang thai .”

“Là của ai? Trang Nghiêm?”

Lạc Kỳ cảm thấy lúc này mình như một thằng ngốc, anh yêu cô gái này, đang suy nghĩ làm mọi biện pháp để cô có thể tin tưởng vào tình yêu của anh, nhưng lúc này đây cô lại hung hăng giáng cho anh đòn cảnh cáo!

Mà cô lúc này không nói tiếp, cứ như vậy nghĩa là cam chịu sao?

“Tề Phàm, anh không dám tin tưởng, em vẫn là Tề Phàm mà anh biết!”

“Vài ngày trước còn ở trên giường của anh, dưới thân anh, vậy mà bây giờ nói cho anh biết, em mang thai đứa con của người khác. Em thật sự vẫn là Tề Phàm mà anh biết đấy ư!”

Tề Phàm rất muốn lớn tiếng mắng anh, cô nói chỉ là cô mang thai, không phải mang thai đứa nhỏ của người khác!

Nhưng phản ứng bây giờ của anh làm cho lòng cô càng ngày càng lạnh.

Anh không tin cô, mặc dù cô biết việc này khó có thể tin thế nào, nhưng anh không tín nhiệm, vẫn là làm cho trái tim cô băng giá.

“Em đương nhiên là Tề Phàm, anh cũng không phải ngạc nhiên như vậy, chúng ta cùng lắm cũng chỉ vậy mà thôi. Lúc đó chẳng phải anh cũng mới từ trên giường Tương Hân xuống rồi tới giường của em đó sao!”

Cô biết lúc này cô nói thế chỉ là thêm dầu vào lửa, nhưng oan ức và tức giận trong lòng cô chồng chất làm cho cô mất đi năng lực sàng lọc từ ngữ.

“Anh chưa bao giờ chạm qua Tương Hân!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lạc Kỳ càng tức, cô đối đãi với anh như vậy rồi mà anh cũng không nguyện ý để cô có hiểu lầm với mình!

“Anh lừa quỷ! Ngủ ở trên giường cô ta, nói cái gì cũng không phát sinh, anh bảo em tin thế nào được!”

Tề Phàm tức mình càng tức Lạc Kỳ, rõ ràng Tương Hân nghe điện thoại của cô, rõ ràng biết anh chắc chắn ngủ với Tương Hân ở đó, nhưng Lạc Kỳ chỉ nói một câu, đã làm cho tất cả hoài nghi của cô tiêu tán không còn một mống!

Mà nếu lúc này cô nói đứa nhỏ là của Lạc Kỳ, cô đoán, cô nhất định sẽ bị anh hung hăng cười nhạo.

“Tùy em tin hay không tin! Bây giờ nói không phải anh, mà là nói em!”

“Em đâu có gì, chúng ta cùng lắm chỉ là quan hệ bầu bạn, anh có tư cách gì hỏi đến sinh hoạt cá nhân của em? Anh cùng Tương Hân, em cũng không có hỏi.”

“Tề Phàm, em là cố ý sao, dùng phương thức cực đoan như vậy để anh hối hận? Nếu thế, anh có thể nói cho em, mục đích của em đã đạt được rồi, anh cũng đã cảm giác được cái đau đớn ở nơi này.”

Tay vỗ vỗ bên ngực trái, anh đứng lên, lảo đảo rời đi.

Nhìn bóng dáng anh, nháy mắt mắt cô bật kín một tầng nước mắt, cô lại liều mạng chịu đựng không khóc.

Chương này khá dài, sắp hết rồi, mọi người an tâm, muốn đọc muốn tức muốn buồn muốn giận cũng chả còn nữa đâu.

55. Chương 55

Rõ ràng rất yêu em

Hai ngày không đến trường quay, tất nhiên sẽ có người bất mãn, mà thái độ cô không tích cực, mâu thuẫn ngày trở nên gay gắt.

Phó đạo diễn tìm cô nói chuyện, cô biểu đạt ý muốn rời khỏi đoàn làm phim, nhưng đối phương rõ ràng không muốn thả người.

Kịch bản này hoàn thành sơ sơ, ông đã nhận định cô thích hợp vai diễn này nhất, nên mới đáp ứng nhiều yêu cầu với Trang Nghiêm.

Bây giờ cô nói đi là đi, nhất thời thế ông đi đâu mà tìm người thích hợp như vậy!

Huống chi, nam thứ 2 vẫn còn đang đối làm cho ông nhức đầu, ông thật sự không thể chịu thêm kích thích.

Dưới tình thế cấp bách, ông có chút chịu không được cảnh cáo cô, nếu rời khỏi tổ quay, phải trả tiền phá vỡ hợp đồng.

Tề Phàm thần nhiên cười, Lạc Kỳ đã nói, chỉ cần dùng tiền có thể giải quyết vấn đề, thì nó cũng không là vấn đề.

Thu dọn cùng trợ lý những thứ dường-như-đã-có lên xe trở về Hoa Thịnh, việc này, nói chung cũng nên trao đổi với Trang Nghiêm một chút.

Trang Nghiêm hiển nhiên còn tiêu tụy hơn so với một ngày chia tay trước, tuy vẫn như sạch sẽ, nhưng mệt mỏi trên mặt và đôi mắt sung huyết làm cho đáy lòng cô trầm xuống.

“Có việc?”

Lúc này, cô nên ở trường quay, hai ngày nay anh nhận được vài thông báo và điện thoại oán giận về công việc của cô.

“Em muốn dừng công việc lại.”

Đơn giản biểu đạt ý nguyện của mình, không có lời nói dư thừa, lại làm cho Trang Nghiêm không thể cự tuyệt.

“được, anh sẽ sắp xếp.”

“Về phương diện hợp đồng, em hy vọng để tự em giải quyết.”

“Tề Phàm, Hoa Thịnh là một công ty lớn như vậy, chẳng lẽ ngay cả mấy cái này cũng phải để nghệ sĩ tự mình gánh vác?”

Cô mang thái độ như ruột thịt mà lại tính toán sòng phẳng sẽ làm cho anh rất giận.

“Không phải, Trang Nghiêm, em không xem Hoa Thịnh hay anh nhỏ bé! Chỉ là em không muốn rời khỏi rồi còn muốn chiếm tiện nghi nhà nước.”

Tận lực làm cho mình cười tự nhiên, cô sợ Trang Nghiêm sẽ không chế không được mà bóp chết cô ngay lúc này, biểu tình quá mức khó coi.

“Em có ý gì?”

“Trang Nghiêm, để em đi đi.”

Cô hiểu rõ chứ, anh đối với cô, vĩnh viễn sẽ không giống bạn bè, mà ý tưởng cô làm bạn với anh, sẽ xé nát tim anh, làm anh đi không được.

“Tề Phàm, vì sao, cần gì phải tàn nhẫn như vậy với anh!”

Rõ ràng anh ta cũng thích không ngừng, nhưng vì sao, chỉ có anh cô mới phân rõ giới hạn!

“Trang Nghiêm, buông tha cho em cũng là buông tha cho chính anh.”

“Không, Tề Phàm, dừng đi! Anh có thể không ngại chuyện trước đây, chúng ta kết hôn, anh nhất định sẽ cố gắng để hai người hạnh phúc, Tề Phàm, gả cho anh!”

Vươn người qua bàn làm việc, gắt gao ôm cô vào trong ngực, đợi lâu như vậy, anh không thể mất cô!

“Trang Nghiêm, bây giờ có thể anh sẽ yêu em, tạm thời bị mờ hai mắt, không nhìn thấy đứa bé trong bụng em. Nhưng năm năm sau thì sao? Mười năm sau thế nào? Anh còn có thể không ngại giống bây giờ sao?”

Chất vấn của cô, Trang Nghiêm lâu sau không trả lời, Tề Phàm nhẹ nhàng đẩy anh ra, nhắm mắt nhìn anh cười.

“Trang Nghiêm, không phải khó khăn với mình vậy.”

Xoay người cô rời đi, Tề Phàm không quay đầu lại.

Cô tin tưởng, người đàn ông phía sau, nhất định sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

=====

Tuy Trang Nghiêm nói cô có thể không quản cái gì, nhưng công việc trước khi rời đi, chẳng có việc gì cô làm được tốt cả.

Tài chính trong tay cô cũng không được nhiều, hướng chi, cô bây giờ không chỉ mắc nợ, còn không có thu nhập, sinh mệnh nhỏ trong bụng lại đang ngày một ngày lớn lên.

Cô cần tiền, cần rất nhiều tiền, mà thứ cô có đáng giá nhất, là bất động sản trên danh nghĩa này.

Hướng hồ, Lạc Kỳ không chấp nhận hai mẹ con cô, cô tất nhiên không thể sinh con ở đây, sợ cha mẹ lo lắng, lại không thể về nơi ở cũ.

Cô muốn tới một nơi thích hợp cho hai mẹ con cô có chốn dung thân?

Cô đi rồi, Thiên Ân làm sao bây giờ?

“Cực cực, thực xin lỗi, đều là do mẹ không tốt, để con và anh con chịu khổ.”

Tay vuốt ve bụng bằng phẳng, giọng nói có chút run rẩy.

Không có dư thời gian lo lắng, cũng chẳng có tâm tư băn khoăn sau này có hối hận không, cô quyết định rất nhanh.

“Tần Đan, mình muốn bán nhà, cậu giúp mình chọn giá thích hợp, mau chóng tìm người mua được không?”

“Sao lại bán bán? Là vì anh Tiểu Kỳ à, muốn anh ấy không đuổi theo được?”

Mấy ngày hôm trước ở Thịnh Thế Lạc Kỳ tâm tình rất tốt làm cho đoàn người nghỉ, anh và Tề Phàm sắp có chuyện vui, lúc này Tề Phàm phải bán nhà, anh tất nhiên muốn hưởng ít ưu đãi.

“Được rồi, ít miệng thôi, nhớ kỹ, nhanh chóng.”

“Được, mình làm việc cậu yên tâm, trong vòng 3 ngày, sẽ giúp cậu tìm được giá tốt nhất.”

“Vây cảm tạ.”

Tắt điện thoại, toàn thân cô xụi lơ vô lực.

Căn nhà này là bố và mẹ cô xuất ngoại để lại cho cô, cô thường hay nói giỡn, đây là quà cưới bọn họ để lại cho cô.

Bây giờ, phải bán đi, cô thật sự có chút luyến tiếc.

=====

Từ chỗ Tần Đan, Lạc Kỳ biết tin tức Tề Phàm bán nhà, đứng ngồi không yên, tâm thần không ổn định.

Chẳng lẽ là kết hôn cùng Trang Nghiêm? Chẳng lẽ cô với anh ta quay về Hongkong ?

Các loại phán đoán làm cho anh sắp điên mất rồi, muốn tìm Tề Phàm hỏi rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, lại sợ vừa thấy mặt, hai người sẽ bôi vết thương của nhau, cuối cùng chia tay trong buồn bã!

Cuối cùng vẫn đỡ không lại nhớ thương của cô, anh đến nhà hỏi rõ ràng.

Tề Phàm không nghĩ Lạc Kỳ sẽ đến, cũng không muốn mở cửa để anh vào.

“Nghe Tần Đan nói em phải bán nhà? Sắp có chuyện tốt à?”

Tâm tính thiện lương lại giống như bị ngâm trong bình dấm chua, khổ sở vẫn phải làm như không có việc gì, chẳng qua, ngữ khí vẫn có chút ê ẩm.

“Cứ coi như vậy đi.”

Cô không nói sai, có cục cưng, đương nhiên là chuyện tốt. Cục cưng hơn chín tháng nữa sẽ sinh, tất nhiên là sắp có chuyện tốt.

Lạc Kỳ ngực cứng lại, đau đớn nói không ra lời.

“Em mang thai đứa nhỏ của anh ta, là bởi vì yêu anh ta sao?”

Tề Phàm, xin em, dù nói dối cũng được, đừng thừa nhận.

“Vâng, anh ấy là ba của con em, tất nhiên em rất yêu anh ấy.”

Tay trộm xoa bụng, cô yêu, yêu cục cưng trong bụng, cũng yêu ba ba cục cưng

.

Lạc Kỳ không lừa gạt được mình, xông lên ôm Tề Phàm nghẹn ngào, không hề giữ hình tượng, mặt đầy nước mắt lẫn nước mũi.

“Phàm Phàm, em dạy Thiên Ân, làm người không thể nói dối! Bây giờ, sao em có thể nói mà không giữ lời! Em đã nói, Tề Phàm em chỉ thuộc về con của Lạc Kỳ này! Em còn nói, đời này, em cũng chỉ yêu một người!”

Tề Phàm bị anh ôm gấp, lệ cô cũng không kiềm được chảy xuống.

Cô thật sự rất muốn nói cho anh, cô không nói sai, cô thương anh, thương con anh!

Tề Phàm cô thật sự hoàn toàn thuộc về Lạc Kỳ!

Chỉ là, cô để ý, để ý cô đã nói lời thề chân thành tha thiết như vậy mà Lạc Kỳ không tin cô!

“Em không lừa người, khi em nói lời này, trong lòng ngoài mặt chỉ nghĩ như vậy .”

Lạc Kỳ buông cô ra, ủy khuất cắn miệng, quen biết hai mươi mấy năm, Tề Phàm chưa từng thấy anh trong cái dạng này.

“Anh biết, là anh tổn thương em, lãng phí tình yêu của em với anh. Anh sống thì tự làm tự chịu, trừng phạt anh là đúng tội!”

“Chỉ là Phàm Phàm, em đến đó xa như vậy, anh à Thiên Ân nhớ em thì phải làm sao?”

“Hai người có thể đi máy bay sang.”

Vẻ lạnh lùng trên mặt cô, làm cho Lạc Kỳ khóc càng to, Tề Phàm đối với anh và Thiên Ân, đã không một chút lưu luyến rồi.

Tôi ghen tị với tình yêu của anh

Trong Thịnh Thế, trước mặt hai người đàn ông bày các loại rượu cực phẩm nhưng chưa mở ra.

Trong chuyện tình cảm có nhiều điều khó lường, biết rõ uống rượu tiêu sầu chẳng qua là sầu càng sầu thêm thôi.

“Anh Tiểu Kỳ, em buồn còn có lý, anh thì không có! Tần Đan không phải nói anh và Tề Phàm sắp có chuyện tốt mà?”

Chung Sấm gầy tàn thuốc, vừa hút vừa nhìn ánh mắt anh rất đau rất đau.

“Tề Phàm đúng là sắp có chuyện vui, chẳng qua là đối tượng không phải tôi.”

Thân thể lùi về phía sau, nhắm mắt nằm ngửa trên sofa, cắn đầu lưỡi rằng không nhin được mà run lên.

“Có ý gì?”

Chung Sấm nghi hoặc, anh tin tưởng Tề Phàm trừ Lạc Kỳ ra bất kì người đàn ông nào dù có đạt giải quán quân thể giới gì gì trên đời theo đuổi cô khó hơn rất nhiều.

“Cô ấy yêu người khác rồi, rất nhanh sẽ kết hôn, hơn nữa, không bao giờ ... về đây nữa.”

Trước đó cô còn không bán nhà đi, giờ nếu quyết định bán, nhất định là không tính trở về nơi làm cô tổn thương thế này.

Khóe mắt Lạc Kỳ lại ẩm ướt, anh không muốn khóc, mấy ngày nay khóc nhiều lắm rồi, khóc nhiều làm anh cảm thấy mình không giống một thằng đàn ông!

“Không phải chứ?”

Chung Sấm cũng than, nếu Tề Phàm có thể buông tha Lạc Kỳ, vậy thì cách Khả Linh phải gả cho anh cũng không phải không có đạo lý .

“Tôi cũng hy vọng mọi chuyện không phải thật .”

Lạc Kỳ rất mâu thuẫn, trước đây Tương Hân yêu Đinh Cừ, anh đã nghĩ phương pháp cho cô có được Đinh Cừ; bây giờ, Tề Phàm nói yêu Trang Nghiêm, anh lại chỉ nghĩ làm sao để Trang Nghiêm biến mất khỏi thế giới này để cướp Tề Phàm về.

Khi anh rời khỏi chỗ Tề Phàm, trong ánh mắt Tề Phàm có một tia bi thương, tuy đã che dấu tốt nhưng anh vẫn cảm thấy được .

Như vậy anh có thể cho là như thế này: Tề Phàm đối với anh, cũng không phải hoàn toàn không có cảm tình .

Nói cách khác, mặc dù bây giờ cô cùng Trang Nghiêm, mặc dù bây giờ cô thật sự yêu Trang Nghiêm, nhưng anh vẫn còn cơ hội tìm cô về.

Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của anh, anh sẽ không để có gì sai sót!

Đời này, anh chỉ cần Tề Phàm ở bên anh!

Gọi điện thoại cho Tần Đan, nói với anh ta, nhà Tề Phàm, anh mua.

=====

Tề Phàm ôm mọi thứ ngồi ở cửa, chuông cửa vang lên làm cô hận không thể nhảy dựng lên.

Ngoài cửa trợ lý của Lạc Kỳ vẫn nho nhã lễ độ.

“Chị Phàm Phàm, Lạc tổng biết chị đói, cố ý làm rong biển nấu tôm cho chị, còn làm chút bánh nữa.”

Thấy Tề Phàm không tiếp, người đó đặt đồ ở trên mặt đất, cười nhỉnh cáo từ.

Anh vừa đi, Tề Phàm nhanh chóng đóng cửa lại, lấy bát ra rồi mở hộp cơm anh nấu ra nếm thử.

Vị cũng không ngon lắm, nhưng mà đã tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Hơn nửa tháng nay, ngày nào Lạc Kỳ cũng phân phó trợ lý mang đồ ăn tới đây, trợ lý nói là anh tự làm, ngay từ đầu cô không tin, nhưng chỉ nếm một ngụm, cô liền tin luôn.

Đồ ăn mua bên ngoài nào có khó ăn như vậy!

Cô luôn mang theo hạnh phúc ăn sạch nó, tuy hương vị không tốt, nhưng dinh dưỡng vẫn có.

Mấy hôm trước dì Nguyệt Lan giúp cô kiểm tra, cô bị thiếu máu, hơi yếu.

Vậy mà anh luôn biết, còn học làm đúng món cung cấp dinh dưỡng cho cô.

Nhà ở đã sớm bán đi, may mắn là đối phương ở nước ngoài chưa về ngay.

Cô vừa lúc có thời gian thu dọn đồ đạc, cô tính tới nơi chờ đứa nhỏ sinh xong mới đi làm lại, vé máy bay đã chuẩn bị tốt, nhưng cô vẫn kéo dài thời hạn.

Rốt cuộc thì cũng vì luyện tiếu!

=====

Lạc Kỳ cầm điện thoại, nhấn số điện thoại Tề Phàm rồi mà không dám gọi.

Trợ lý trở về, nói cho anh Tề Phàm tinh thần vẫn tốt, anh mới yên tâm.

Nhưng mà mới hơn hai tuần, mà Tề Phàm đi bệnh viện tới ba lần, mỗi lần đi sắc mặt đều thập phần đáng sợ, anh cũng sợ tới mức sắp bỏ nửa cái mạng.

May mà kết quả kiểm tra chỉ là thiếu máu và thân thể hơi yếu, mặt khác không vấn đề.

Anh đã hỏi rất nhiều chuyên gia dinh dưỡng và phụ khoa, học nấu ăn những món dinh dưỡng cho cô.

Lúc cô mang thai Thiên Ân, anh không chăm sóc tốt cho cô, bây giờ, anh phải bồi thường.

Chẳng qua, có chuyện, làm cho anh khó hiểu.

Cô mang thai cũng hơn một tháng rồi, Trang Nghiêm cũng không xuất hiện bên người cô, ngay cả đi bệnh viện, cũng là một mình.

Hơn nữa, gần đây tạp chí thường đăng tin Trang Nghiêm đào hoa bên ngoài, tuy là tin, nhưng nào có tin đồn vô căn cứ!

Chẳng lẽ, Trang Nghiêm không yêu Tề Phàm, căn bản không muốn phụ trách nhiệm?

Nếu thật như vậy, anh không có biện pháp không đau lòng cho Tề Phàm, vì sao trời cao luôn để cô gặp phải đàn ông làm cô đau lòng vậy? Anh cũng thế, Trang Nghiêm cũng vậy!

=====

Cửa văn phòng bị người khác mạnh mẽ đẩy ra, thư ký đi theo vào vẻ mặt kinh hoảng.

“Trang tổng, tôi thật sự ngăn không được anh.”

Trang Nghiêm nhìn thoáng qua người tới, ý bảo thư kí ra ngoài, làm một thư thể mời.

“Lạc tổng đại giá quang lâm, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Lạc Kỳ cũng không có tính toán khách sáo của anh ta, đi nhanh tới kéo cổ áo anh ta.

“Anh đúng là thằng khốn nạn! Anh coi Tề Phàm là gì? Hả!”

Trang Nghiêm mày nhú chặt, không rõ tại sao anh chọn câu này nói đầu tiên.

“Tôi không hiểu ý của anh.”

“Anh không hiểu! Tôi đánh đến khi anh hiểu mới thôi!”

Mặt Trang Nghiêm hường tròn một đấm thật mạnh, Trang Nghiêm tránh không kịp, xương gò má bị ăn một quyền, nháy mắt một khối xanh tím.

“Lạc Kỳ, anh nói không minh bạch, cuối cùng tôi chỉ hiểu đến nơi này chỉ là phát điên!”

“Tôi điên? Là anh thì có! Anh nếu không tính cưới Tề Phàm, vì sao không bảo vệ cô ấy cho tốt? Vì sao làm cô ấy mang thai?”

(Lầm lờ một tí, anh Lạc Kỳ hiểu lắm không phải không có nguyên cớ, anh luôn dùng đồ bảo hiểm dù nó rách mà anh không biết ^^, trước đó lại thấy vết xanh tím trên người TP nên anh tưởng TN làm TP có thai, không phải anh)

“Bây giờ cô có con của anh rồi, anh lại quăng trách nhiệm không còn một mảnh, anh có phải thằng đàn ông hay không!”

Trang Nghiêm gần đây có bị một phóng viên phỏng vấn hỏi tới vấn đề cá nhân, anh đã nói thẳng mình không có bạn gái, cũng không tính kết hôn.

Lạc Kỳ nhìn thấy tin tức đó gọi cho Tề Phàm không nhắc máy.

Đến nhà cũng không thấy ai, cuối cùng bắt đắc dĩ cầu đến Trác Thất, mới biết được cô đã sớm tính rời đi, mấy ngày nay đều chuẩn bị xuất ngoại.

Trách không được cô phải bán nhà ở, hóa ra là phải trả tiền vi phạm hợp đồng.

Hóa ra, cô đã sớm biết Trang Nghiêm sẽ không phụ trách, cô đã sớm chuẩn bị tốt để một người gánh vác tất cả.

Cô luôn như vậy, mọi chuyện luôn tự gánh vác!

“Chỉ vì việc này mà anh đánh tôi? Anh dựa vào cái gì!”

Trang Nghiêm đầu tiên là nghi hoặc, sau đó hiểu được, vô duyên vô cớ của tai họa này là tiểu yêu tinh Tề Phàm.

Nếu Lạc Kỳ đã hiểu lắm, sao anh không diễn theo, anh thật muốn nhìn, Lạc Kỳ có gì hơn anh, đáng giá để Tề Phàm hết hy vọng như vậy!

“Dựa vào gì à! Cô ấy là vợ tôi!”

Lạc Kỳ lại thêm một đấm nữa, Trang Nghiêm nhẹ tránh thoát.

“Nếu tôi nhớ không lầm, các người hình như đã ly hôn. Về phần nguyên nhân hai người ly hôn, tôi nghĩ không cần tôi nhiều lời.”

“Thiên Ân sắp năm tuổi, anh không phải vẫn tuyên bố độc thân với bên ngoài sao! Đã như thế, thì tôi cũng muốn vậy, anh có tư cách gì đến giáo huấn tôi?”

Lạc Kỳ thấy anh ta chất vấn lại nhất thời biến sắc, nắm tay buông ra lại nắm chặt, lui về phía sau mấy bước, cuối cùng vô lực ngồi xuống đất.

“Nguyên nhân chính là tôi thấy cô ấy bị thương tổn quá sâu rồi, sẽ không thể thấy cái đau đớn này thấm thía gì.”

Trang Nghiêm nói đúng, so về khốn nạn, không ai sánh được anh, so về tổn thương cô, cũng không ai so được với anh!

“Tề Phàm, cô ấy rất kiên cường.”

Không nghĩ tới anh ta sẽ phản ứng như thế, Trang Nghiêm nhanh mồm nhanh miệng lại không dặt dưng vớ.

“Anh sai rồi, cô ấy là người có tâm tư thiện lương, cũng dễ dàng bị tổn thương. Chẳng qua là khi cô ấy đau, luôn một mình trộm khóc, không muốn để người ta biết.”

Trang Nghiêm cũng ngồi cùng anh dưới đất, nghe tình địch giảng giải những điều không biết về Tề Phàm, trong lòng cảm giác rất kỳ quái.

“Trang Nghiêm, anh có biết không nhiều khi tôi hâm mộ anh, ngay cả khi tôi nằm mơ cũng hy vọng có thể cùng Tề Phàm có thêm một đứa nhỏ nữa, có biết rằng, mỗi lần nhìn lên trời tôi cũng chỉ muốn cầu xin người có thể cho tôi một cơ hội bắt đầu lại lần nữa!”

Lạc Kỳ vẫn nhìn về phía trước, trong mắt có hối hận, có kỳ vọng.

Trang Nghiêm không khỏi ê ẩm nghĩ: Lạc Kỳ, anh may mắn kinh khủng, ngay cả giấc mộng cũng có thể trở thành sự thật!

56. Chương 56

Trang Nghiêm khóa chiếc vali da vào, nhìn lại căn phòng trống.

Anh đã vô số lần từng ảo tưởng, cuộc sống anh cùng Tề Phàm ở đây. Giờ thì ảo tưởng đã bị sự thật đập vụn anh cũng không nên tự lừa mình nữa.

Chỉ là, anh có thể tự điều khiển nhiều thứ, thậm chí có thể ngừng thở, nhưng lại không thể ngừng một mình yêu cô.

Anh yêu cô, yêu hết sức, yêu đến liều mạng, yêu đến u mê không có phương hướng cũng đánh mất cả mình.

Chỉ là, anh thật không ngờ, tình yêu cũng có thể quay lại để tìm.

Lạc Kỳ dọc theo con đường mà Tề Phàm yêu anh ta, từng bước một đi trở về, từng chút một lại gần Tề Phàm hơn, cuối cùng cũng thành công tìm Tề Phàm đã đi lạc bấy lâu.

Mà anh, ngay từ đầu khi tiếp cận Tề Phàm, nghe thấy tiếng cô khóc, trong thời khắc cuối cùng vì do dự, tư lự trên ngã rẽ thông với con đường của cô đã để Lạc Kỳ công bằng cạnh tranh cơ hội.

Anh không có gì để oán giận, tình yêu của anh thật sự không thuần túy như của Lạc Kỳ.

Lạc Kỳ như vậy, xứng đôi với Tề Phàm, có lẽ phải nói chỉ có Lạc Kỳ mới xứng đôi Tề Phàm.

Mà anh, nếu ở ngay từ đầu đã không nhất định phải đi tới cùng thì giờ cũng không hẳn phải nói là đánh mất.

Đã không còn lý do ở lại, đây là lúc anh nên rời đi.

Nhưng trước khi anh đi, anh rất muốn được trông thấy Tề Phàm.

=====

Tiếng điện thoại quấy rầy khoảnh khắc ôm nhau ngọt ngào của hai người, Lạc Kỳ không muốn nghe, Tề Phàm cũng không muốn nghe, nhưng người gọi điện lại như kiên nhẫn đến chết.

Bất đắc dĩ, Tề Phàm phải buông Lạc Kỳ đứng dậy.

“Để anh.”

Đặt cô ngồi trên sofa, Lạc Kỳ muốn đứng dậy nhận điện.

“Đây là nhà của em!”

Tề Phàm vuốt ve tay anh đang làm loạn, thấy cô còn không nguyện ý để người khác biết anh ở đây, Lạc Kỳ ủy khuất mếu máo, ngồi xuống một bên.

“Alo?”

“Là anh.”

Nghe thấy giọng Trang Nghiêm, Tề Phàm không tự giác quay mặt ngấm Lạc Kỳ một cái, động tác nhỏ này khiến Lạc Kỳ đoán được người gọi điện là ai.

Lấy điện thoại trong tay Tề Phàm, giọng anh to rõ ràng.

“Trang tiên sinh, tôi nghĩ, tôi đã nói rất rõ ràng.”

“Xin lỗi, tôi còn có chuyện, muốn nói với Tề Phàm.”

Nghe thấy giọng Lạc Kỳ, Trang Nghiêm cũng kinh ngạc, nhưng không thể không chế, tim trong nháy mắt co thắt, đau đớn.

Lạc Kỳ không muốn đem điện thoại cho Tề Phàm, anh rất sợ anh vất vả lắm mới tranh thủ cơ hội mà lại bị Trang Nghiêm nói mấy câu sẽ đoạt được! Nhưng Tề Phàm đưa tay quơ rước mặt anh, làm anh không có biện pháp cự tuyệt.

Đưa điện thoại trả lại cô, tay cầm tay cô, lòng bàn tay anh đầy mồ hôi, làm cho cô uất ức cười.

“Có việc?”

Từ sau khi giao việc phá vỡ hợp đồng cho anh, bọn họ vẫn chưa gặp lại, bây giờ anh gọi tới, nhất định là có chuyện gì.

“Anh phải về Hongkong, nói lời tạm biệt thôi.”

“Sao đột nhiên vậy?”

Anh vẫn nói rất thích cuộc sống công việc ở đây, hy vọng sau này sẽ ở đây, vì sao lại đột nhiên đi khỏi vậy? Chẳng lẽ, là bởi vì cô sao?

“Bởi vì không có lý do ở lại.”

Giọng nói bị tổn thương, xác minh cô đoán là đúng.

“À, bởi vì em sao?”

“Tề Phàm, trước khi anh đi, anh rất muốn nhìn thấy đáng vẻ em cười, em có thời gian có thể bỏ ra một chút thỏa mãn yêu cầu nhỏ bé này của anh không?”

Không có câu trả lời, không nghĩ muốn làm cô thêm gánh nặng.

“Hôm nay em có, anh nói địa điểm đi.”

Đối với Trang Nghiêm, ngoại trừ có lỗi, biết ơn còn nhiều hơn nhiều.

Khi cô khó khăn nhất, anh vươn tay giúp đỡ cô, dắt cô đi tới con đường sáng lạn hơn.

Anh và Hàn Phi, cũng như thiên sứ đều hy vọng cô vui vẻ, hạnh phúc.

Mà đối với tình cảm của anh cô không chỉ tiếc nuối vì cô có cảm giác mình được yêu mến, chiều chuộng.

Giờ, yêu cầu nhỏ như vậy, cô thật sự không có lý do gì cự tuyệt.

====

Thấy cô tắt điện thoại, Lạc Kỳ chỉ muốn ôm cô quay về, lúc này, anh không thể bình tĩnh như vừa nãy.

“Phàm Phàm. . . .”

Nghe thấy bọn họ nói chuyện, anh không thể cầu xin cô đừng đi?

“Lạc Kỳ, em thiếu Trang Nghiêm nhiều lắm. . . .”

“Thế anh cùng đi!”

Tề Phàm ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì, cũng không có sức mà cự tuyệt.

“Cùng lắm thì, anh tránh ở một bên, không cho anh ta nhìn thấy! Anh chỉ sợ anh ta sẽ bắt nạt em thôi.”

Cúi đầu, anh nhẹ nhàng vỗ về lòng bàn tay cô, không muốn để cô thấy dáng vẻ chật vật của anh lúc này.

“Được rồi.”

Mỉm cười, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, như là đánh dấu cho cô thuộc về anh, dấu yêu.

Buông tay? Chặt tay?

Đứng gần tòa nhà Trang Nghiêm hẹn, Lạc Kỳ cuối cùng vẫn không cùng cô đi, đưa cô đến cửa, săn sóc dặn dò cô sớm về.

Khi Tề Phàm đến, Trang Nghiêm mới đợi được một lát, còn giúp cô gọi nước uống nóng cùng mấy đồ ngọt.

“Chờ lâu chưa?”

“Chưa, vừa mới thôi, vốn định đón em, nhưng mà anh cũng không thấy tiện.”

“Anh suy nghĩ nhiều quá, nào có cái gì không tiện.”

Giọng cô nhẹ nhàng ngọt ngào, như lúc xa lúc gần đập vào lòng anh, làm toàn bộ phòng tuyến lúc trước anh có công xây dựng đập vỡ tan.

Tim không tự giác theo biểu tình của cô, đập nhanh hơn.

“Sao lại đột nhiên quyết định quay về Hongkong?”

Lại uống một hớp sữa lớn, thấy Trang Nghiêm chỉ nhìn mình không nói lời nào, cô vẫn nhin không được hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Kỳ thật cũng không phải đột nhiên, anh cũng đã suy nghĩ lâu rồi. Bây giờ công ty mới đã chính thức đi vào quỹ đạo, vẫn phải cố gắng, Trang Trọng giờ hoàn toàn có thể một mình đảm đương, anh nghĩ để công việc bên này giao cho anh ấy.”

“Hơn nữa, Hongkong còn cần anh hơn ở đây.”

“Là thế à.”

Tuy không được đầy đủ, nhưng vẫn mỉm cười gạt đầu tỏ vẻ lý giải.

“Kỳ thật, anh gặp em vì còn có một chuyện muốn nói cho anh.”

“Là chuyện gì?”

“Lạc Kỳ, anh ta đi tìm anh, nhưng hình như còn hiểu lắm gì đó.”

“Kỳ thật là anh không tốt, ngày đó bị tức đến bù đầu, anh đã không nói rõ ràng. Mặc kệ anh ta nói gì, em cũng đừng tự chịu trách nhiệm một mình, anh sẽ giải thích với anh ta.”

“Nếu thật sự có thể không nói trách nhiệm hay phải chịu trách nhiệm thì tốt quá”

Chật vật cong khóe môi, nhấp một ngụm cà phê, chua sót tràn đầy miệng mới gian nan nuốt xuống.

Nếu có thể, anh thật sự muốn được nhận trách nhiệm cho Tề Phàm.

Chỉ là, không thể nào không để ý trong lòng!

Lời nói Lạc Kỳ ngày đó , mỗi từ mỗi câu, đều khắc sâu trong đầu anh, sợ là kiếp này không bao giờ ... có thể xóa nhòa.

Kỳ thật, trước đó anh anh cũng vô số lần hỏi lại mình, cũng vô số đáp án giống nhau làm cho anh xác định anh cũng có tự tin giống Lạc Kỳ không ngại đũa nhỏ kia.

Nhưng ngày đó Tề Phàm bỗng nhiên hỏi lại anh, thì trong nháy mắt anh lại do dự .

Trong nháy mắt đó, anh bại dưới tay Lạc Kỳ.

Cái nháy mắt đó, thứ anh muốn là bản thân mình, còn Lạc Kỳ muốn , là Tề Phàm.

“Xin lỗi.”

“Chưa từng có cô gái nào nói xin lỗi với anh, em lại nói rất nhiều lần, anh có không có kém cỏi như vậy, liên tục bị em cự tuyệt.”

Cô luôn phủ định mọi lực nam tính của anh, làm cho anh cảm thấy rất là thất bại.

“Không, Trang Nghiêm, anh thật sự tốt lắm. Dù là bạn trai, chồng, tình nhân, anh đều rất tốt. Nếu không có Lạc Kỳ, em nghĩ em cũng trốn không khỏi mọi lực của anh thậm chí còn có thể không thể tự kiềm chế mà yêu anh.”

“Nhưng đã từ rất sớm rất sớm, trong mắt em, trong lòng em, chỉ chứa hình bóng Lạc Kỳ. Không phải không gặp được người tốt , cũng không phải không động lòng đối với người khác, mà là bởi vì đã muốn có anh ấy, thì em sẽ không muốn động tâm nữa cũng không muốn gặp mặt người rất tốt .”

“Tình yêu của em rất kịch liệt, một lần, là hao tổn hết nguyên khí, nên, cả đời, chỉ có thể yêu một lần.”

“Cho nên anh mới nói cho em biết, anh còn rất nhiều ưu điểm, hoàn toàn không biết xấu hổ.”

Anh thoải mái đùa cùng cô, cô vội không ngừng gạt đầu.

“Trang Nghiêm, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh cái gì?”

“Tất cả!”

Tề Phàm nhìn thẳng ánh mắt anh, vẽ chân thành.

“Nếu thật sự muốn cảm ơn anh, thì sau này mỗi ngày anh không ở đây phải hạnh phúc vui vẻ!”

“Vâng!”

Cô thật sự không muốn khóc , thật sự không nghĩ tới, anh sẽ nói như vậy, hại cô nhịn không được.

“Được rồi, làm mẹ rồi còn khóc nhè thế này, về sau cục cưng sẽ cười em đấy”

“Nó dám! Dám cười em sẽ không sinh !”

Cô lau nước mắt, mũi hồng hồng , bộ dáng buồn cười đáng yêu.

Vừa cầm khăn tay giúp cô lau nước mắt, trong lòng lại một lần nói cho mình, đừng để dáng vẻ đẹp của cô câu hồn.

Rất cục cô không khóc nữa, anh lại không tìm được một giọt nước mắt lăn xuống.

====

Trên đường trở về, ngay cả xe cũng không thỏa mãn tốc độ của anh, anh vẫn cảm thấy mình đi quá nhanh.

Xe ngừng một hồi lâu, Tề Phàm quay sang nói cảm ơn anh rồi xuống xe.

“Phàm Phàm!”

Xoay người, chỉ thấy anh cũng xuống theo.

“Sáng mai anh bay.”

Qua sáng mai, anh sẽ không thấy hay bước vào thế giới của cô.

“Vâng, thuận buồm xuôi gió!”

Có chút ngưng ngừng cười cười, hàn huyền lâu như vậy, cô còn chưa hỏi hỏi anh bao giờ đi, đối với bằng hữu như thế thật sự rất không quan tâm .

“Phàm Phàm. . . . .”

“Vâng?”

“Cuối cùng, anh có thể ôm em một cái không?”

Anh hai tay giao nắm, bộ dáng co quắp khấn trương, trong ánh mắt thậm chí lóe ra tia khẩn cầu.

“Đương nhiên có thể!”

Tề Phàm chủ động mở hai tay, Trang Nghiêm đi nhanh đến gần cô, đem cô ôm vào lòng, ngực, ngực giống như muốn bẻ gãy cô!

Một tiếng thét kinh hãi động cũng không dám động, bên tai tràn ngập không biết là tiếng gió hay là anh tiếng thở dốc.

“Phàm Phàm, em có một chút nào muốn anh. . . . .”

“Trang Nghiêm?”

“Có không?”

Tay anh càng ngày càng dùng sức, Tề Phàm cảm giác xương sườn sắp bị gãy, trái tim bị đè ép từng đợt đau.

Yết hầu đau, không thể phát ra âm thanh, đành phải dùng sức gật gật đầu.

Trang Nghiêm nâng mặt cô lên, hôn lên trán cô, cô nhắm mắt lại, hai gò má lạnh lẽo lưu lại giọt nước mắt nóng bỏng.

Lạc Kỳ đứng ở trên lầu, nhìn thấy hai người dưới lầu thâm tình ôm nhau, trong lòng tuy có phong ba bão táp ghen tuông, lại có chút khó hiểu.

Trang Nghiêm này, không thể nghi ngờ là tình sâu vô cùng với Tề Phàm, một khi đã vậy, sao lại bội tình bạc nghĩa với cô?

Chẳng lẽ, phương diện này, có ẩn tình khác?

57. Chương 57

Hóa ra thật là Thiên Ý

Trang Nghiêm nheo mắt mỉm cười nhìn người đàn ông trước mắt, anh siết chặt nắm tay, tỏ rõ anh đã dùng sức khắc chế thế nào.

“Không thể tưởng được khi tôi đi rồi, người anh luyện tiếu nhất lại là tôi, anh còn không từ một nhọc đến tiễn tôi vậy.”

Lời trêu chọc và chế nhạo cũng không làm Lạc Kỳ xao động, vẻ mặt anh vẫn khổ sở nặng tình.

“Đừng thấy cảm giác tôi tốt bụng, tôi rất mong anh đi khỏi đây! Tôi đến, là là muốn xác nhận một chuyện.”

Trên mặt Trang Nghiêm bày ra vẻ đã sớm đoán được, vẻ mặt mát của anh ta làm cho Lạc Kỳ cũng có chút không thoải mái.

Nếu anh đoán ra sự thật, thế chẳng phải anh đã được tiện nghi còn khoe mã!

Người ta đã muốn đau khổ bỏ đi, mà hành động này của anh thật sự là hành động ném đá xuống giếng.

“Sao, không muốn hỏi nữa?”

Trên mặt Lạc Kỳ vừa có vẻ mâu thuẫn vừa rất phấn khích, Trang Nghiêm lại không lòng dạ nào thưởng thức, sau khi bị đối thủ mình bại dưới tay đồng tình, cảm giác này rất không tốt.

“Trang Nghiêm, tôi phải thừa nhận, anh là đối thủ rất mạnh, tồn tại của anh vẫn làm cho tôi bất an.”

“Cám ơn lời khen của anh, tôi cũng rất tiếc vì không thể diễn một vai đối thủ chân chính cho anh.”

Anh gợi khéo môi, cho dù anh là thiên hạ vô địch hay là anh hùng thì cũng chả có đất dùng võ, bởi vì Tề Phàm, căn bản chưa từng cho anh cơ hội lên sân khấu.

=====

Lái xe tới đường sân bay, anh quay đầu đi vừa vặn thấy máy bay Trang Nghiêm càng bay càng xa lao thẳng vào trong mây.

Đúng là anh chưa hỏi, nhưng anh đã có được đáp án anh muốn.

Hiện tại, anh chỉ muốn lập tức về nhà, kéo người phụ nữ tùy hứng làm bậy tới đùi hung hăng đánh vào mông vài cái.

Cô thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên, chuyện đùa nhỏ lớn như vậy, thế mà cô cũng dám gạt anh.

Lòng như lửa đốt về nhà, Tề Phàm hẳn là vừa rời giường không lâu, lúc này đang thanh thoi ăn bữa sáng tình yêu anh làm, cả con đường lửa giận tích góp từng tí một giờ nhìn thấy nụ cười làm nũng của người phụ nữ này nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Cô thật sự là năng lực cao siêu, vắn vò lòng anh mềm nhũn, coi mọi việc như chả liên quan tới mình!

“Sáng sớm anh đi đâu? Trời lạnh quá!”

Chu đôi môi hồng nhuận, vừa giúp anh vừa than thở oán giận.

Tối hôm qua có anh ở đây, cô an tâm nên ngủ sâu. Nhưng vừa tỉnh, đã thấy nơi anh ngủ đã sớm không có độ ấm, hại cô nghĩ tối hôm qua cảm giác chân thật anh gắt gao ôm mình là do nằm mơ!

“Trang tổng sáng nay bay, anh đi tiễn.”

Ánh mắt vẫn chú ý tới cô, quả nhiên khi anh nhắc tới Trang Nghiêm về mặt cô có chút biến hóa.

“Em cũng không biết, hai người tình cảm sâu như vậy, còn muốn tự mình đi biểu diễn một màn chia tay lưu luyến. Nay, hai người không phải có quan hệ đó đó chứ. . . . .”

Tim đập thành thịch, anh biết chưa? Trang Nghiêm nói tất cả cho anh? Lời này của anh là đang thử mình sao?

Tự nói mình dừng hoảng hốt, dù sao anh mới là người xấu, người sai ở đây cũng vốn là anh không phải cô!

“Tề Phàm, sao trong đầu em luôn muốn làm chuyện quái gở thế, ai dạy em!”

Cô lại tự chuyển hướng đề tài, anh thật nên giáo huấn cô một chút, để anh là một nhà đứng đầu uy tín!

“Anh dạy em, không phải anh nói, nếu em là đàn ông, anh cũng sẽ vậy, chẳng lẽ không đúng, hả?”

Biểu tình cố ý làm chuyện rồi bù lên, đầu lưỡi linh hoạt đem hạt cơm ở khóe môi cong lên cái lại, vừa lòng ngấm ánh mắt trầm xuống của anh, hầu kết cũng không tự giác lên xuống.

“Xem ra em thật sự là không đánh không được!”

Lạc Kỳ cảm thấy có một cỗ khí nóng, xông thẳng dưới hạ thân.

Cô cố ý, cô tuyệt đối là cố ý!

Biết anh hiện tại không thể đụng vào cô, còn làm động tác như vậy câu dẫn anh!

“A, anh làm chi!”

Lập tức cô bị ôm lấy, cô bị hành động thành linh của anh làm hoảng sợ, tiếng thét chói tai làm đau lỗ tai anh.

“Để làm chi? Cho em biết sự lợi hại của anh chứ làm chi!”

Thấy anh đi về hướng phòng ngủ, cô lại kinh hãi, cô cái này chơi với lửa làm hỏa hoạn rồi!

“Lạc Kì, không được a. . . . .”

Nhẹ kéo góc áo anh, quyết miệng nháy mắt đã dùng giọng thương lượng với anh.

Cô cũng muốn anh, chính là, không được thôi!

Anh dường như lập tức mềm lòng, nhưng tưởng tượng đến hành vi ác liệt của cô, anh lại khẽ cắn môi quyết tâm.

Vừa đến phòng ngủ, hạ cô xuống đặt trên đùi mình, giơ tay lên, dùng sức đánh lên mông cô.

Tề Phàm không rõ ý anh, trong lúc nhất thời không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, anh đã đánh cô!

“Đứa nhỏ là của anh có phải không? Thế mà em dám liên hợp với Trang Nghiêm gạt anh! Rõ ràng trong lòng yêu anh, lại không chịu gạt đầu đó là anh! Em là người phụ nữ xấu xa, thật sự là không đánh không được!”

Vừa nói xong, Lạc Kì lại đánh thêm phát nữa.

Tề Phàm lập tức ủy khuất chảy nước mắt, Lạc Kì khốn nạn, giờ lại dám trả đũa!

Dùng sức cắn lên đùi anh, anh quát to một tiếng đặt cô lên giường, đứng lên, vẫn thấy đau.

“Sao em cứ thích cắn người vậy!”

“Em chỉ cắn anh, cắn cái đồ xấu xa không tim không phổi! “

“Là anh tự không tin đứa nhỏ là của anh trước, là anh không để cho em cơ hội nói chuyện, là anh phản bội em và Thiên Ân trước, là anh bên ngoài... Chúng ta mới ly hôn, nhưng anh lại không biết xấu hổ chiếm tiện nghi của em, là anh không cẩn thận em mới mang thai!”

“Là anh! Là anh! Là anh!”

“Rõ ràng toàn là anh sai, anh dựa vào cái gì mà đánh người!”

Ngồi dậy trên giường, anh đánh cô, mông cô không đau, nhưng đau lòng.

“Chuyện thế ai chả nghĩ đứa nhỏ không phải của anh! Ngay từ đầu em vẫn không chịu để anh giải thoát ở bên trong, sau đó chúng ta lại có dùng bảo hiểm”

“Ngay sau đấy em đã nói có đứa nhỏ, lúc ấy anh bị tức đến mờ mắt, làm sao dự đoán được là chuyện ngoài ý muốn!”

Lạc Kì bị cô khóc mà rối loạn tâm thần, cô nói rất đúng, đều là lỗi của anh.

Nhưng vì sao sau đó cô vẫn không nói, chẳng lẽ cô cứ tính giấu diếm cả đời sao?

“Người khác có thể không thể tin được, nhưng anh không thể! Anh là Lạc Kì mà em yêu như vậy, sao anh có thể không tin!”

Nước mắt cô càng lúc càng nhiều, từng giọt rơi xuống như rơi vào tim anh, làm cho anh khổ sở.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc, em khóc lòng anh sẽ bị bóp nghẹt mất. Là anh sai, tất cả là do anh sai, anh cam đoan về sau sẽ không tái phạm, tha thứ cho anh!”

Anh ngồi bên giường đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của cô, hy vọng có thể làm cho cô dễ chịu chút ít.

“Cái đồ khốn nạn này, anh dám đánh em!” Nắm tay lại cô đánh vào ngực anh, anh kệ cô đánh chửi, vẫn tiếp tục trấn an cô.

Cô mệt mỏi, liền ôm lấy thắt lưng anh, vẫn ủy khuất nhỏ giọng nức nở.

“Là thời điểm nào thế? Hẳn là có thể tính ra ngày nhỉ.”

Kéo tay cô,vỗ về ngón tay mảnh khảnh của cô, quay mặt cô ra hỏi.

Cô chớp mắt, mặt lập tức đỏ.

“Chắc là ngày dùng bảo hiểm,tính ngày thì là ngày đó”

“Hóa ra anh bắn tên lại chuẩn vậy, thật là thiên ý. Tề Phàm, anh rất vui.”

“Em cũng vậy!”

Từ khi biết được sự tồn tại của đứa nhỏ, chỉ cần tưởng tượng đến cô có cục cưng, mỗi ngày anh đều cảm thấy rất hạnh phúc, dù thời điểm anh hiểu lầm anh cũng thế.

“Tìm một ngày, chúng ta đi làm thủ tục, sau đó cùng bốn người lớn tuổi thương lượng định ngày nhanh một tí, bằng không chờ bụng em nhìn rõ, sao mà mặc nổi áo cưới?”

“Áo cưới?”

Cô không có nghe sai, anh nói áo cưới ư?

“Phàm Phàm, anh nhớ rõ, anh còn thiếu em một hôn lễ.”

Có chút đau lòng nhìn cô, người phụ nữ này, yêu anh lâu như vậy, vì anh mà làm nhiều như vậy, anh lại ngay cả một cái hôn lễ cũng chưa thể cho cô.

Bị lời anh nói làm cảm động, anh nói sẽ cho cô một hôn lễ, cô rất cục cưng đã đợi được anh nguyện ý!

Nhưng tưởng tượng đến hành vi ác độc của anh, cảm giác cái mông còn ần ần đau đớn, trong đầu có chủ ý không tốt.

Anh nên bị giáo huấn, bằng không anh vĩnh viễn không biết, đắc tội ai chứ, không được đắc tội phụ nữ.

Sâu sắc nhìn anh, đôi môi mỏng khê mở.

“Em không cần!”

Yêu phải một người phụ nữ như vậy

Lạc Kỳ không tin mình nghe thấy , cô không nói “Em đồng ý” , mà là”Em không cần” !

Vì cái gì, vì sao mà không cần!

“Phàm Phàm, em vừa nói cái gì đấy? Em nói lại lần nữa xem!”

Mặt anh gần sát mặt cô, trong ánh mắt có cả thất vọng và đau đớn anh khó có thể tin, trông anh như thể bị một khối nam châm hút hồn vào, cô thiếu chút nữa đã nói to lời trong lòng “Em đồng ý”.

“Em nói em không cần, em có thể cùng anh khôi phục tình trạng kết hôn, nhưng em không cần hôn lễ của anh!”

Dùng sức đẩy anh ra, muốn giẫy ra khỏi trong lòng anh, bắt đắ dĩ hai người lực lượng thật sự kém quá xa, một cánh tay của anh cô đã không thể nhúc nhích.

“Vì sao?”

Cô dùng sức muốn thoát khỏi anh, anh không muốn buông ra lại sợ làm cô bị thương, đành phải lấy tay khóa tay chân đang múa loạn lên của cô.

“Là anh nói mà, em là một người xấu xa, lại sợ nhất nhục nhã. Giờ em lại nổi danh như vậy, sao có thể truyền ra tin tức kết hôn!”

“Tề Phàm, còn một việc quan trọng hơn so với việc đã kết hôn hơn ở đây, lí do này của em làm anh nhận thế nào nổi”

Tay đặt trên bụng cô, cô muốn tìm cái cơ thì phải tìm hay chút, giờ đứa nhỏ ở đây rồi, chẳng lẽ cô xuẩn đến mức muốn học người ta tay bịt trộm chuồng?

“À anh không nói thiếu chút nữa em quên, giờ ngay cả phục hôn với anh em cũng không cần!”

Tề Phàm lập tức đôi mắt tròn tròn , bộ dáng xinh đẹp diễm lệ, lời nói ra lại làm cho Lạc Kỳ phát điên.

“Lần này lại là vì cái gì!”

“Em vừa mới biết anh có tính bạo lực, làm sao em dám mạo hiểm sinh mệnh lấy anh!”

Lạc Kỳ dường như có thể đoán được đầu đề báo ngày mai là tin tức giải trí trong nước, một tổng giám đốc trẻ chết sớm, nguyên nhân sau khi pháp y xem xét là người này bị một cô gái trẻ xinh đẹp chọc tức cho đến chết.

“Tôi Lạc Kỳ thề, đời này sẽ không đánh mông Tề Phàm nữa, nếu như trái lời, sẽ làm cuộc đời này không ai yêu!”

Nghiến răng nghiến lợi nói xong lời thề, nhìn môi cô mà ánh mắt phun ra lửa như muốn thiêu người.

Tuy rằng anh rất tức giận, tuy rằng giọng nói anh không dịu dàng, nhưng lời nói của anh vẫn làm cho cô vui vẻ một lúc lâu.

“Hôm nay anh sẽ chuyển đến đây ở với em, chăm sóc cho em. Đợi một lát anh sẽ gọi người đem đồ tới đây, Thiên Ân nghỉ, chúng ta sẽ đem nó đến đây cùng.”

Anh có thể yêu cô, nhưng không thể theo đuổi tình tình hồ nháo của cô, nhất định phải đặt cô bên người mới an tâm.

Chờ anh tìm cơ hội nói với bốn vị lão nhân, anh sẽ xin cưới hỏi đàn ông đem cô quay về Lạc gia!

“Anh chuyển đến đây là có ý gì? Tính rời nơi thường trú?”

“Nhưng mà, lúc này anh tính sai rồi, nhà này em đã bán, chả mấy chốc mà em cũng biến ra ngoài”

Tề Phàm không thấy quen, cô sắp chào tạm biệt với nơi này.

“Em nói đúng, anh tính lâu dài với em, anh cũng không tin, anh không thể rước cô nàng liễu lĩnh yêu anh về”

“Về phần phòng ở, em không cần lo lắng, cũng không cần đi, bởi vì người mua nhà em, là anh.”

Ngón tay vuốt ve bụng cô, anh nghĩ muốn cảm thụ sinh mệnh nhỏ có liên hệ mật thiết với anh và Tề Phàm.

“Anh mua ? Anh lắm tiền vậy? Không phải tham ô đấy chứ? Sao anh có thể như vậy! Ba mà biết sẽ tức thế nào!”

Căn nhà này Tần Đan hơn một ngàn vạn! Bố vẫn là chủ Thịnh Thế, anh ở Thịnh Thế chẳng qua là lấy lương quản lý cao cấp, hơn nữa bình thường anh tiêu tiền như nước, sao có nhiều như vậy.

Tiền này nhất định là anh không có cách nào mà ăn rút của Thịnh Thế!

Nghĩ đến đây, lại một trận mưa dầm tay hướng trên người anh, sao anh có thể làm chuyện ngốc vậy.

“Đừng đánh, sao em cứ luôn gấp gáp vậy, không nghe người ta giải thích !”

Đè hai tay hai chân của cô, anh đánh mông cô sáu cái, giờ cô lại hạ trọng quyền trên người anh phải đến vô số, nói đến bạo lực, là cô mới phải!

“Giải thích? Được, em thật muốn nghe xem, anh giải thích thế nào!”

“Tiền là anh kiếm, công ty anh ở Mĩ, chỉ là sau khi anh về nước, công việc giao cho đối tác ở bên kia xử lý, chuyện cụ thể cần bàn bạc, bọn anh đều hợp qua mạng”

“Công ty của anh hoạt động tốt, doanh thu cũng nhiều, chút tiền ấy sao làm khó anh. Thế nào, chồng em giỏi chứ?”

Kiên nhẫn giải thích cho cô nghe, thấy cô không kích động như vừa rồi, anh mới thả lỏng tay chân cô.

“Không biết xấu hổ, ai là vợ anh!”

Hạnh phúc ngọt ngào mỉm cười cứ như thể dào dạt trên mặt cô, dù cô nghiêng mặt cúi đầu cũng che dấu không được.

“Sao không biết xấu hổ? Anh là bố của là Lạc Thiên Ân, Lạc Thiên Ý, tất nhiên là chồng của Tề Phàm.”

“Ôi! Nhưng lời anh vừa nói, là thật sự?”

“Phàm Phàm, em không tin anh?”

“em tin.”

Dùng sức gạt đầu, cô thật sự tin tưởng.

“Phàm Phàm, trước đây, cái gì anh cũng không để ý. Có tiền cũng được, người cũng được, cái gì đến thì đến, cái gì đi thì đi. Nhưng bây giờ, anh muốn để ý cái gì đó càng ngày càng nhiều, buồn không được, chỉ muốn bắt đầu giữ lấy.”

“Phàm Phàm, tất cả thay đổi của anh, đều nhờ em. Nhờ có em, anh mới có ý nghĩ quý trọng, muốn bảo hộ cái gì đó.”

“Lạc Kỳ, em yêu anh.”

“Anh cũng vậy, nhưng mà sau đây, cũng nên nói sau này chúng ta thế nào”

Câu trả lời của Tề Phàm, là hung hăng hôn Lạc Kỳ.

Lạc Kỳ đè đầu cô lại, đảo khách thành chủ, người phụ nữ này, chưa bao giờ ngoan ngoãn nghe lời!

58. Chương 58

Truyện đã kết thúc, đây là chương cuối rồi, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cả chặng đường dài như thế. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Còn 3 hay bốn cái phiên ngoại nữa. Khá dài, của anh Nghiêm, Hàn Phi và Thiên Sứ, và hai anh chị nhân vật chính hay sao ý. Ai quan tâm thì tiếp tục theo dõi nghen.

Sáng sớm, Lạc Kỳ ở tỉnh dậy trong nắng sớm chiếu vào phòng, nhẹ nhàng bước xuống giường, anh đi thu xếp bữa sáng. Lúc Tề Phàm rời giường, sớm có cháo nóng, sữa, bánh mì, trứng rán đủ loại kiểu đáng đặt trên bàn.

Ném qua một chút, Lạc Kỳ đã vào thư phòng làm việc, Tề Phàm tìm quyển sách ngồi bên cạnh lật xem.

Trong tay Tề Phàm luôn luôn là đồ ăn vặt dinh dưỡng tinh tế, giúp cô bổ sung thân thể yếu đuối.

Hơn mười giờ một tí, Lạc Kỳ đã bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Mấy thứ rau xào, cá thịt, đậu phụ, anh chẳng những muốn thỉnh giáo mấy chuyên gia dinh dưỡng cho cô thực đơn thích hợp, còn muốn kiếm biện pháp ép hết đồ đó vào miệng cô.

Buổi chiều, Lạc Kỳ mang Tề Phàm bị bịt kín từ đầu đến chân tới công viên tản bộ phơi nắng.

Tề Phàm ngay từ đầu giận dữ không chịu, anh hiểu ý, vừa đắp vừa xoa, phải mất một màn võ mồm tổn lăm sức lăm mới làm cô gạt đầu.

Đi được một lát, cô kêu mệt, hai người an vị trên chiếc ghế dài công viên, nhìn người qua đường đi lại, yên lặng thanh bình.

Giống tất cả những đôi tình nhân yêu cuồng nhiệt, cô tựa vào đầu vai anh, anh giúp cô làm ấm tay.

Trước khi ngủ, anh vừa bế vừa ôm cô, cô mới có thể tin tưởng, rồi ngủ bên người anh.

Mặc kệ cô đang ngủ nghe không thấy, anh vẫn nhắm mắt nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Bảo bối, yêu em lắm! Ngủ ngon.”

=====

Hai vị Lạc gia biết Tề Phàm lại có bầu, cao hứng cười toe toét, muốn tự mình đi tới Tề gia đón Tề Phàm trở về.

Mắt thấy sắp mừng năm mới, mọi người tụ tập lại cùng một chỗ, chẳng nhẽ phải vui vẻ, thì Lạc Kỳ lại có chút buồn bực.

Bởi vì sau khi chuyển đến với cô, cô ngày nào cũng chỉ cùng Thiên Ân ở một chỗ, cùng nhau xem phim hoạt hình Thiên Ân thích, cùng nhau học chữ, cùng nhau học bảng cửu chương.

Anh ngồi ở một bên, nhìn thấy hai người con một quả mẹ một quả đang ăn nho, từng miếng từng miếng món điểm tâm ngọt, anh hâm mộ lại ghen tị Thiên Ân có thể thân cận với cô.

Cũng may Thiên Ân còn nhớ rõ người ba này, lúc còn nhỏ ở với con, anh đã có thể hiểu rõ tính của con, cô cũng chỉ biết chăm sóc Thiên Ân, hại anh đành phải cầm lấy tay cô lấy quả nho tự bỏ vào miệng mình.

Khó trách Thiên Ân ăn vui vẻ như vậy, hóa ra trái nho khi được tay cô cầm qua sẽ trở nên ngọt như vậy!

=====

Ba tháng sau, Trác Thất sinh, là con trai, Lục Kiêu mỗi lần kể lại đều rất hưng phấn.

Lạc Kỳ mỗi lần đưa cô đi khám thai đều hỏi Cổ Nguyệt Lan, sao không thể nhìn ra là con gái.

“Như vậy thì có sao? Gái hay trai thì có gì khác nhau!”

Cổ Nguyệt Lan mặc dù không nhìn anh, nhưng vẫn nhận ra được anh thật sự quan tâm, bà cũng vui vẻ thấy một đôi oan gia đã có thể tu thành chính quả.

“Gái hay trai con đều thích, cũng đều thương như nhau, nhưng mà đã có Thiên Ân rồi, con rất hy vọng đây là bé gái.”

Lạc Kỳ thái độ kính cẩn ăn ngay nói thật, anh thật sự thực hy vọng là con gái, anh chỉ là thật sự không muốn thêm nhiều”tình địch” !

“Chuyện này cũng là một loại duyên phận , con ra ngoài trước giúp Phàm Phàm lấy thuốc đi.”

Lạc Kỳ đi ra ngoài, Tề Phàm lại tiến đến lấy lòng bà cười.

“Dì Nguyệt Lan, rốt cuộc có nhìn thấy không? Trai hay gái ạ?”

“Con muốn là gì?”

Cổ Nguyệt Lan không cần đoán cũng biết đáp án của cô, cái Lạc Kỳ chờ mong đó cũng là Tề Phàm chờ mong.

“Vốn cái gì cũng được, nhưng giờ muốn con gái.”

Biết dì Nguyệt Lan cố ý trêu chọc mình , cô cũng không cần giấu.

“Bây giờ còn chưa nhìn rõ, dì vừa mới nói đấy, phải xem duyên phận .”

“Đúng rồi dì Nguyệt Lan, sau thai này con muốn phẫu thuật.”

“Vì sao?”

“Con và Lạc Kỳ đã có hai đứa, nếu nhiều hơn con sợ không chăm sóc nổi. Hơn nữa lần trước bắt đắc dĩ phải bỏ đứa nhỏ, loại đau lòng này đời này con không bao giờ ... muốn thấy lần thứ hai .”

“Chỉ là Phàm Phàm à, con còn trẻ như vậy, hưởng hồ Lạc Kỳ nó. . . . .”

“Dì Nguyệt Lan, dì không cần nhiều lời, con hiểu mà. Nhưng mà nếu ba của đứa nhỏ không phải Lạc Kỳ, con càng không thể nhận.”

“Ai, con này thật là hết hy vọng rồi, không biết giống ai!”

“Không phải giống dì sao!”

Tề Phàm làm nũng trong lòng Cổ Nguyệt Lan, hạnh phúc mỉm cười.

Lạc Kì dùng sức nắm chặt núm cửa, dù thế nào cũng không mở ra nổi.

(Theo ý mình hiểu đoạn này thì chị TP muốn phẫu thuật sau đứa thứ hai không thể có con được nữa, di Nguyệt Lan thì sợ nếu Lạc Kì sau này lại bỏ TP vì anh phong lưu thành tính rồi, anh còn trẻ vẫn có thể lấy vợ, chị cũng còn trẻ nhưng sau này không thể sinh con được nữa thì không ai lấy. Bà di đấy lo lắng cũng không thừa nhỉ??)

=====

Ru Thiên Ân ngủ xong, Tề Phàm mới trở lại trong phòng Lạc Kì.

Thấy cô trở về, Lạc Kì buông sách trong tay, vươn hai tay về phía cô.

Hai người ôm nhau nằm xuống, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tay anh liền bắt đầu không thành thật .

Hai thân thể thân mật, càng ngày càng gần, gần đến mức, cọ xát .

“Lạc Kì. . . . .”

“Anh biết, anh biết, yên tâm, anh sẽ không làm em bị thương.”

Lời nói ẩn nhẫn của anh, nói cho cô, anh đang bị áp lực khắc chế.

Bàn tay to di chuyển trên toàn thân cô đi tới đi lui, anh rõ ràng biết mọi nơi mẫn cảm của cô, có thể cho cô khoái cảm cực hạn.

“Lạc Kì, thật khó chịu. . . . .”

“Muốn ?”

“Vâng. . . . .”

Đỏ mặt gật gật đầu, cô vùi mặt nóng bỏng vào ngực anh.

“Anh giúp em.”

Bàn tay to dọc theo bụng một đường xuống phía dưới, ngón tay quen thuộc xuyên qua khu rừng rậm đi vào chốn đào nguyên, tiến quân thần tốc, ngón tay bắt chước nơi nóng như lửa trên thân thể anh, chậm rãi ra vào, chậm rãi gia tốc.

“Lạc Kì!”

Thét chói tai tên của anh, thân thể ưỡn lên, quá nhanh, nhiều quá, cô chịu không nổi.

“Anh đây, anh đây, ngoan, gọi lại tên anh đi!”

“Lạc Kì, Lạc Kì, Lạc Kì!”

Động tác trên tay càng lúc càng nhanh, đâm vào cũng càng ngày càng sâu, dòng nước ấm áp không ngừng trào ra, theo tay anh để dấu tích trên giường, rất nhanh đã trở thành một bãi.

Rốt cục, sau một tiếng dài kiêu nhuyển rên rỉ, cô đạt đỉnh.

Lạc Kì ôm cô, hơi thở so còn loạn hơn cô vài phần.

“Lạc Kì. . . . .”

Ngón tay để trên ngực anh, giọng nói vẫn mang theo tình dục khàn khàn.

“Hả?”

“Em đã mang thai hơn ba tháng . . . . .”

“Anh biết, đã bốn tháng 9 ngày ,anh nhớ kỹ ngày mà.”

“Em không phải có ý đó!”

Sao anh lại ngốc vậy, chẳng lẽ muốn cô nói ra!

“Đó là cái gì. . . . . À! Anh hiểu, sợ anh nhịn khó chịu, Phàm Phàm đau lòng cho anh chứ gì!”

“Không phải!”

Mặt còn hồng hơn vừa nãy, xoay người không để ý tới anh .

“Anh biết Phàm Phàm thương anh, nhưng mà vẫn chưa được. . . . .”

“Vì sao?”

Không quay lại, cô khó hiểu, rõ ràng thân thể anh đã có phản ứng, thế vì sao. . . . .

“Anh vừa mới làm phẫu thuật, cho nên, chỉ sợ còn phải chờ thêm vài ngày.”

“Anh nói cái gì?”

Cô kinh dị xoay người, nghi hoặc nhìn anh.

“Ngày đó ở bệnh viện, em nói chuyện cùng dì Nguyệt Lan, anh đều nghe được.”

“Phàm Phàm, em thương anh, cho anh nhiều thứ như vậy, nên anh vì em một lần.”

Mắt cô lập tức đỏ lên, đáng vẻ đáng thương làm cho Lạc Kỳ quặn lòng.

“Phàm Phàm, sao vậy? Đừng khóc đừng khóc, ngoan nào. . . . .”

Ôm cô vào trong ngực, cẩn thận vỗ về lưng cô.

“Lạc Kỳ, đáng ghét, em vốn đã yêu anh muốn chết, giờ còn cảm thấy vẫn chưa đủ, anh thế này thì em phải lấy cái gì yêu lại anh đây!”

“Tề Phàm, chỉ cần yêu thôi, còn lại anh sẽ giúp em hết, chỉ cần em nhận là được rồi.”

“Tề Phàm, anh yêu em!”

“Em cũng vậy. . . . .”

=====

Mang thai hơn bảy tháng, thân hình Tề Phàm vốn nhỏ xinh giờ lại có bụng tròn vo, không giống như mang thai lần đầu, lần này có Lạc Kỳ chăm sóc tất cả, cô rốt cục cũng hiểu rõ đãi ngộ một lần kiểu nữ vương.

Lạc Kỳ vừa giúp cô cắt móng chân, vừa há mồm nhận lấy nho cô đút cho mình.

“Phàm Phàm, rốt cuộc tới khi nào thì em mới bằng lòng lấy anh.”

Đây là câu hỏi mỗi ngày anh phải lặp đi lặp lại mấy trăm mấy ngàn lần, nhưng Tề Phàm vẫn không mở miệng đáp ứng.

“Cắt cho đẹp vào!”

“Đẹp thì em đồng ý nhé?”

Bám riết câu hỏi không tha, trong lòng anh đã chuẩn bị tốt nếu cô nói không.

“Ừ!”

“Phàm Phàm, nếu em mà không đồng ý, anh sẽ. . . . . Từ từ, em vừa mới nói gì? Em đồng ý rồi phải không? Em vừa mới đồng ý rồi có phải không?”

Cô đồng ý rồi! Cô đồng ý rồi!

Từ sofa anh nhảy dựng lên, nắm vai cô, một lần nữa xác định.

“Anh còn không cắt tiếp đi, em không lấy nữa bây giờ!”

“Phải! Đương nhiên là tiếp! Anh sẽ cả đời cắt móng chân cho em!”

Tề Phàm giữ mặt anh hôn lấy anh, thật lâu sau mới lưu luyến buông ra.

“Lạc Kỳ, em chỉ biết, em lấy anh, chỉ có thể đợi anh yêu em!”

“Phàm Phàm, anh cũng tin rằng, anh yêu em, có thể đợi em lại lấy anh!”

Hai người yêu nhau gắt gao ôm nhau, Tề Phàm ngẩng đầu nhìn thấy Thiên Ân đang ngồi ngay ngắn ở cầu thang che miệng cười trộm.

Khẽ vuốt cái bụng đã nhô cao, Tề Phàm ở trong lòng mặc niệm: cảm tạ tình yêu, đã làm cho cuộc sống trở nên tốt đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-anh-roi-doi-anh-yeu-em>